

Đêm Định Mệnh (After The Night)

Contents

Đêm Định Mệnh (After The Night)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	26
6. Chương 6	32
7. Chương 7	43
8. Chương 8	56
9. Chương 9	67
10. Chương 10	76
11. Chương 11	81
12. Chương 12	88
13. Chương 13	95
14. Chương 14	106
15. Chương 15	115
16. Chương 16	121
17. Chương 17	127
18. Chương 18	134
19. Chương 19	143
20. Chương 20	149

Đêm Định Mệnh (After The Night)

Giới thiệu

Người dịch: một sách 323ChàngTên: Gray RouillardGia đình: giàu có, thế lực, thuộc tầng lớp thượng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-dinh-menh-after-the-night>

1. Chương 1

Hôm nay là ngày thích hợp để mơ mộng. Đó là một buổi chiều tà, mặt trời cố ném những bóng nắng dài xuống đất xuyên qua những tàn lá dày, nhưng hầu hết những tia nắng vàng yếu ớt ấy chìm lẫn vào các ngọn cây, để lại trên mặt đất những bóng huyền bí. Không khí hề oi ả quyến với mùi ngọt ngào nồng nàn của mật hoa, trộn lẫn với mùi nâu đậm đà của đất và cây cỏ đang phân hủy cũng như mùi xanh tươi mát của lá. Đối với Faith Devlin, mùi vị luôn có màu sắc, và từ lúc cô còn rất bé, cô đã tự mình tìm vui trong việc tô màu cho các mùi vị xung quanh cô.

Hầu hết các sắc màu đều dễ phân biệt, bởi vẻ ngoài của chúng. Theo suy nghĩ của cô, đương nhiên đất sẽ có mùi nâu, đương nhiên lá sẽ có mùi tươi và the. Trái bưởi sẽ có mùi vàng tươi, cô chưa được ăn bưởi bao giờ nhưng đã một lần nhặt lấy một quả trong siêu thị để ngửi vỏ của nó, và mùi bưởi vừa chua vừa ngọt đã làm bừng dậy các vị giác của cô.

Với cô, tô màu các mùi vị của đồ vật thì dễ, tô màu cho mùi của con người thì khó hơn nhiều, bởi vì con người không bao giờ là một nhưng là nhiều màu khác nhau trộn vào. Màu sắc của mùi vị của con người không có tính chất giống màu sắc của mùi vị của đồ vật. Mẹ của cô, Renee, có mùi màu đỏ đậm và cay, với vài nét vàng và đen, nhưng màu đỏ cay lẫn át các màu khác. Màu vàng nơi đồ vật là màu tốt, nhưng nơi con người thì không; màu xanh lá cũng thế, hoặc ít nhất là vài sắc thái của màu xanh lá. Ba của cô, Amos, có màu bệnh hoạn trộn lẫn giữa xanh lá, tím, vàng và đen. Màu này dễ biết, bởi vì từ lúc còn rất bé, cô đã hay liên tưởng ông với những cơn ói. Uống rồi ói, uống rồi ói, đó là tất cả những gì ba cô làm. À, và đái nữa. Ông đái nhiều lắm.

Mùi tuyệt vời nhất trên thế giới, Faith nghĩ, trong lúc đang lang thang trong rừng, ngắm nhìn các tia nắng le lói và tận hưởng niềm hạnh phúc thầm kín trong tim, là Gray Rouillard. Faith đã sống cho những khoảnh khắc chợt nhìn thấy anh trên phố, và nếu như cô ở đủ gần để có thể nghe giọng trầm ấm của anh, cô sẽ run lên vì vui sướng. Hôm nay, cô đã đến gần anh đến nỗi cô có thể ngửi thấy anh và anh đã thực sự chạm vào cô. Cô vẫn cảm thấy ngứa ngáy từ cuộc gặp đó.

Cô đã cùng Jodie, chị cô, ghé tiệm thuốc ở Prescott, vì Jodie đã lấy cắp được vài đô từ bóp của Renee và chị muốn mua một lọ sơn móng tay. Jodie có mùi cam và vàng, một bản sao nhạt nhòa của mùi của Renee. Họ đang chuẩn bị rời tiệm thuốc, với lọ sơn màu hồng tươi rói nhét kỹ trong áo ngực của Jodie để Renee không nhìn thấy. Jodie đã mặc áo ngực được 3 năm rồi, dù chị mới 13 tuổi thôi, mỗi khi chị nghĩ tới chuyện này, chị đều chê cười Faith bởi vì Faith đã 11 tuổi mà vẫn chưa có ngực. Nhưng thời gian gần đây, hai núm vú nhỏ, phẳng lì, con nít của Faith đã bắt đầu sưng lên, và cô đã thực sự lo lắng sẽ có người để ý thấy chúng. Cô cảm thấy rõ chúng lộ ra dưới lớp áo thun tím mỏng có chữ LSU của trường Đại Học Louisiana mà cô đang mặc, nhưng khi họ gần và vào Gray khi anh đang bước vào tiệm thuốc và họ đang bước ra khỏi tiệm, Faith quên hẳn đi tình trạng mỏng manh của chiếc áo của cô.

“Áo đẹp đó” Gray đã nói, vẻ nghịch ngợm lấp lánh trong đôi mắt sẫm màu của anh, và anh đã vỗ vai cô. Gray đã về nghỉ hè ở đây. Anh đang chơi bóng cho trường LSU, với vai trò hậu vệ tuyến trong năm thứ nhất ở ĐH của anh. Anh mới 19 tuổi nhưng đã cao 1.9m và vẫn đang tiếp tục phát triển, và nặng khoảng 105kg. Faith biết rõ như vậy vì cô đã đọc chúng trên trang thể thao của tờ báo địa phương. Cô biết anh đã chạy đoạn đường 37 mét chỉ trong 4.6 giây và khi chạy ngang (chẳng thành vấn đề là chạy thể nào), anh cũng có tốc độ rất tốt. Cô cũng biết là anh đẹp, không phải theo kiểu xinh trai nhưng theo kiểu hoang dã, mạnh mẽ như con ngựa giống Maximillian đầy kiêu hãnh của cha anh. Nét di truyền từ tổ tiên người Pháp lai Creole thể hiện rõ nơi nước da sẫm màu, và khuôn mặt góc cạnh của anh. Mái tóc đen dày dài đến vai của anh làm anh trông giống như một tướng quân thời Trung cổ vô tình lạc vào thời hiện tại. Faith đã đọc tất cả các truyện lãng mạn mà cô có được về các hiệp sĩ thời Trung cổ và các công nương yêu kiều của họ, vì vậy cô nhận ra ngay một hiệp sĩ khi cô thấy họ.

Vai cô vẫn còn thấy rần rần nơi Gray đụng vào, và hai núm vú sưng phồng của cô căng nhức, làm cô đỏ bừng mặt và cúi đầu xuống. Các giác quan của cô tràn ngập mùi của anh, nồng nàn, một sự hòa quyến diệu kỳ mà cô không thể diễn tả được, ấm và thơm, với một sắc đỏ thậm chí đậm đà hơn màu đỏ của Renee, và những ánh màu sẫm phong phú khác.

Jodie uốn bộ ngực tròn lẳn dưới làn áo sơ mi hồng tươi rói lên. Chị đã để hở 2 cúc áo ở trước ngực. “Còn

áo của em?” chị hỏi, môi hơi phụng phịu để tạo sự chú ý đến đôi môi tô son của chị, như chị đã thấy Renee làm rất nhiều lần.

“Sai màu rồi,” Gray nói, giọng anh trở nên gay gắt và sự khinh rẻ toát ra trong ngữ điệu của anh. Faith hiểu lý do tại sao. Vì Renee đã ngủ với cha của anh, Guy. Cô đã nghe cách mọi người nói về Renee và biết “điểm” nghĩa là gì.

Anh lướt ngang qua họ, đẩy cửa mở tung và biến mất vào trong tiệm thuốc. Jodie nhìn theo anh chăm chú trong vài giây rồi quay ánh mắt thêm muốn của chị sang Faith. “Đưa cái áo của mày cho tao,” chị nói.

“Nó không vừa cho chị đâu,” Faith nói, và thật sự mừng là nó đúng như vậy. Gray đã thích chiếc áo của cô, đã chạm vào nó, và cô sẽ không đời nào để mất nó.

Jodie cau mày với sự thật hiển nhiên đó. Faith nhỏ và gầy, nhưng dù vậy, bờ vai nhỏ của cô vẫn làm căng đường chỉ của chiếc áo thun cũ kỹ đã xài 2 năm rồi.

“Tao sẽ tìm một cái cho tao,” chị tuyên bố.

Cô cũng vậy, Faith nghĩ trong lúc mơ màng nhìn các bóng nắng lung linh nơi vòm cây. Nhưng Jodie sẽ không có được cái áo Gray đã chạm vào; Faith đã cởi nó ra ngay khi vừa về đến nhà, cẩn thận gấp nó và giấu dưới nệm của cô. Cách duy nhất mọi người có thể tìm thấy nó là lột bỏ tấm drap trải giường để giặt, và vì Faith là người duy nhất trong nhà làm việc này, cái áo sẽ được an toàn, và cô có thể ngủ trên nó mỗi đêm.

Gray. Cảm xúc mạnh mẽ của cô làm cô lo sợ, nhưng cô không thể kiềm chế nó. Tất cả những gì cô làm là nhìn thấy anh và tim cô sẽ bắt đầu đập thật mạnh trong bộ ngực gầy gò của cô đến nỗi ngực cô nhói đau và cô cảm thấy nóng và run rẩy cùng một lúc. Gray như một vị thần trong thị trấn Prescott nhỏ bé của Louisiana, anh hoang dã như một con hươu chúa, cô đã nghe mọi người nói vậy, nhưng anh được hậu thuẫn bởi tiền bạc của họ Rouillard, và dù còn trẻ, anh đã có vẻ cứng rắn, quyến rũ, bất cần đời làm cho nhiều trái tim con gái run rẩy. Dòng họ Rouillard đã có tiếng ăn chơi và nổi loạn, và Gray đã sớm lộ rõ khuynh hướng trở thành người phóng túng nhất trong họ. Nhưng vì anh là một Rouillard nên khi anh nổi loạn, anh cũng nổi loạn có phong cách.

Vì những điều đó, anh chưa bao giờ xử tệ với Faith, như cách mọi người trong thị trấn đã làm. Em gái anh, Monica, đã một lần nhổ nước bọt về phía của chị em cô khi Faith và Jodie gặp cô ấy trên đường. Faith mừng là Monica đã đi học ở một trường tư mắc tiền dành cho nữ giới ở New Orleans và không về nhà thường xuyên vào mùa hè, bởi vì cô ấy bận đi thăm bạn bè. Trái lại, tim Faith đau đớn nhiều tháng trời khi Gray đi lên trường ĐH Louisiana - thành phố Baton Rouge không xa nơi này lắm nhưng trong mùa bóng, anh không có nhiều thời gian rảnh, nên anh chỉ về nhà khi có ngày nghỉ. Bất cứ khi nào cô biết anh về, Faith đều cố lòng vòng thị trấn nơi cô có thể nhìn thấy thoáng bóng của anh, đang tản bộ với vẻ lười biếng của một con hổ, cao và mạnh mẽ và hấp dẫn một cách nguy hiểm.

Bây giờ đã vào hè, anh hay ra hồ chơi, và đó là một trong những lý do của cuộc dạo chơi xuyên rừng trưa nay của Faith. Cái hồ này là một hồ riêng, rộng khoảng 1 hec-ta, và hoàn toàn thuộc về đất của họ Rouillard. Hồ dài và có hình dáng kỳ lạ, với nhiều khúc quanh, rộng và nông ở vài chỗ, hẹp và sâu ở những chỗ khác. Lâu đài của họ Rouillard trắng tinh, nguy nga nằm ở phía Đông của hồ, túp lều rách của họ Devlin nằm ở phía Tây của hồ, nhưng không nhà nào nằm ngay trên bờ hồ. Ngôi nhà duy nhất nằm trên bờ hồ là nhà nghỉ của họ Rouillard, một căn nhà 2 tầng màu trắng, 2 phòng ngủ, 1 nhà bếp, 1 phòng khách, và một hàng rào kín đáo bọc lấy ngôi nhà. Từ nhà nghỉ đi xuống là nơi để thuyền và một bến cảng, cùng một lò nướng bằng gạch được xây ở đó. Thỉnh thoảng, vào mùa hè, Gray và các bạn của anh tụ tập ở đây để bơi lội, chèo thuyền và Faith sẽ len lỏi dọc theo cánh rừng để cô được ngắm anh thỏa thích.

Có lẽ hôm nay anh sẽ ra đó, cô nghĩ, nôn nao với cảm giác khao khát ngọt ngào tràn ngập trong cô mỗi khi cô nghĩ về anh. Thật là tuyệt vời nếu cô được nhìn thấy anh 2 lần trong cùng một ngày.

Cô đi chân trần, chiếc quần ngắn nghèo nàn của cô không thể bảo vệ đôi chân mảnh khảnh khỏi gai góc và rần rết, nhưng Faith đã quen với khu rừng như những con thú hay mắc cỡ khác (như sóc), cô không ngại rần rết và cũng chẳng để ý đến gai góc. Mái tóc dài đỏ sẫm của cô xoa rối mắt và làm cô bức mình, nên cô đã túm lại phía sau lưng và buộc nó bằng một cọng thun. Cô xuyên qua cánh rừng như một bóng ma, đôi

mắt màu hổ phách của cô mơ màng khi cô tưởng tượng ra Gray trong đầu cô. Có lẽ anh sẽ ra đó, có lẽ một ngày nào đó anh sẽ nhìn thấy cô trốn trong các bụi cây, hoặc đang nhìn lên từ phía sau gốc cây, và anh sẽ đưa tay ra cho cô rồi nói “sao em không ra đây chơi với tụi anh?” Cô thả hồn vào giấc mơ ban ngày tuyệt vời, tưởng tượng cô là một người trong nhóm những thanh niên da rám nắng, quậy phá, vui đùa, hay những cô gái thân hình nảy nở trong các bộ bikini nhỏ bé.

Dù mới đi tới mé khu đất trước cửa của ngôi nhà nghỉ, cô đã có thể nhìn thấy ánh bạc lấp lánh của chiếc xe Corvette của Gray đậu trước cửa nhà, và tim cô bắt đầu điệu nhảy mạnh mẽ quen thuộc. Anh đang ở đây! Cô thận trọng bước nhẹ ra sau một gốc cây lớn để núp, nhưng sau một hồi cô thấy rằng cô không thể nghe thấy gì. Không một tiếng tát nước, không một tiếng la hét hay khúc khích cười.

Có lẽ anh đang câu cá ở bến cảng, hoặc có lẽ anh đã chèo thuyền ra hồ. Faith tiến lại gần hơn, chọn một góc nhìn ra bên những bến tàu gỗ vắng vẻ. Anh không có ở đó. Thất vọng trùn lên cô. Nếu anh chèo thuyền ra hồ, không biết bao lâu anh mới quay lại, và cô không thể ở đây chờ anh. Cô đã lén lấy thời gian này cho riêng cô nhưng cô phải quay lại sớm để bắt đầu nấu bữa tối và chăm sóc Scottie.

Cô định quay lưng đi thì một âm thanh nhẹ nhàng vọng đến và cô dừng lại, nghiêng đầu để xác nhận phương hướng của nó. Cô rời khỏi cánh rừng và bước vài bước về phía khu đất, gần ngôi nhà hơn, và bây giờ cô đã có thể nghe vài tiếng thì thầm, rất khẽ và không rành mạch để cô có thể hiểu được. Ngay lập tức, tim cô lại rộn lên, anh đang ở đây, may quá. Nhưng anh đang ở trong căn nhà nghỉ, từ mép rừng không thể nhìn thấy anh được. Nhưng nếu cô đến gần hơn, cô có thể nghe thấy anh và cô chỉ cần như vậy thôi.

Faith khá rành chuyện cử động nhẹ nhàng trong im lặng. Đôi chân trần của cô không gây tiếng động nào khi cô lén lút tiến gần về ngôi nhà, cố né hướng nhìn trực tiếp từ cửa sổ ra. Tiếng thì thầm như vọng ra từ phía sau ngôi nhà, nơi những phòng ngủ được xây dựng.

Cô tiến đến phía hiên nhà, ngồi xuống trên bậc thang dẫn vào nhà, đầu cô nghiêng nghiêng để cố lắng nghe nhưng cô không thể hiểu gì. Nhưng đó là giọng của Gray, âm điệu trầm ấm đó không lẫn vào đâu được, ít nhất là đối với cô. Rồi cô nghe một tiếng kêu lên, như một tiếng rên, của một giọng thánh thót.

Tò mò không cưỡng nổi cộng với sự thu hút như đá nam châm của giọng nói của Gray, Faith nhẹ nhàng đổi vị trí ngồi xổm của cô và thận trọng kéo tay nắm cửa. Cửa không khóa. Cô khẽ mở nó vừa đủ lớn cho một con mèo trườn vào và len thân hình gầy gò, linh lợi của cô vào nhà rồi nhẹ nhàng khép cửa lại. Bò trên tay và đầu gối, qua phần hiên nhà đến nơi cửa sổ đang rộng mở của một trong 2 phòng ngủ, nơi mà dường như các giọng nói phát ra từ đó.

Cô nghe thấy một tiếng kêu rên “Gray”, một giọng nữ, run rẩy và căng thẳng.

“Suýt, suýt” Gray thì thầm, âm thanh trầm và gần như không vọng đến chỗ Faith được. Anh nói thêm câu gì đó nhưng không từ nào có nghĩa với cô hết. Chúng thoảng qua tai cô mà không để lại ý nghĩa gì hết. Rồi anh nói “cung của anh,” và mọi thứ khó hiểu bỗng trở nên có nghĩa. Anh đang nói tiếng Pháp, cô chợt nhận ra, và ngay lúc đó, các từ ngữ trở nên rõ ràng như chỉ cần một sự hiểu ý nhỏ là những âm thanh đó tìm được nhịp điệu phù hợp với não của cô. Dù họ Devlin không thuộc dòng Cajun hay Creola, Faith hiểu gần hết những gì anh nói, vì hầu hết những người thuộc khu này nói và hiểu được tiếng Pháp, với các mức độ khác nhau.

Dường như anh đang cố dụ một con cún sợ sệt về phía anh, Faith nghĩ. Giọng anh ấm và ngâm nga, lời anh trìu mến và êm ái. Khi cô gái cất tiếng lên một lần nữa, giọng cô vẫn căng thẳng nhưng bây giờ đã pha lẫn một chút đam mê.

Tò mò, Faith nghiêng sang và cẩn thận nghiêng đầu để một mắt hé qua khung cửa sổ đang mở. Điều cô nhìn thấy làm cô chết lặng tại chỗ.

Gray và một cô gái đang trần truồng trên chiếc giường mà đầu giường nằm ngay dưới cửa sổ của bức tường đối diện. Không ai trong hai người có thể nhìn thấy cô, và điều này thật là một sự tình cờ may mắn vì Faith không thể cử động nếu lúc này cả hai người họ quay ra nhìn thẳng vào cô.

Gray đang nằm quay lưng về phía cô, tay trái của anh để đầu cô gái tóc vàng gối lên. Anh chồm lên người cô gái trong một tư thế làm Faith nín thở, vì có vẻ gì đó vừa bảo vệ vừa thêm khát nơi anh. Anh đang hôn cô ấy, những nụ hôn dài làm căn phòng chìm vào im lặng, ngoại trừ những tiếng thở sâu của họ, tay phải

của anh - có vẻ như - anh đang - anh hơi đổi tư thế và Faith có thể nhìn thấy rõ ràng tay phải của anh đang để giữa đùi cô gái, ngay trên “bướm” của cô ấy.

Faith cảm thấy choáng váng và cô nhận ra ngực cô đau nhói vì đã nín thở lâu. Từ từ cô thở ra, và dựa má vào khung gỗ trắng. Cô biết họ đang làm gì. Cô đã 11 tuổi, cô không còn nhỏ nữa dù ngực cô vẫn chưa phát triển. Nhiều năm trước cô đã nghe thấy Renee và ba cô làm chuyện đó trong phòng họ, và anh lớn nhất của cô, Russ, đã giải thích một cách trắng trợn đầy hình tượng chuyện gì đang diễn ra. Cô cũng đã nhìn thấy chó làm việc đó và nghe mèo gào khóc khi chúng làm việc đó.

Cô gái rên lên và Faith lại lén nhìn. Bây giờ Gray đang nằm trên người cô ấy, vẫn nhẹ giọng thì thầm bằng tiếng Pháp, dịu dõ, an ủi. Anh nói cho cô ấy nghe cô đẹp như thế nào, anh muốn cô như thế nào, cô hấp dẫn, nóng bỏng như thế nào. Và trong khi anh nói, anh đổi tư thế, đưa tay phải vào giữa cơ thể của hai người trong khi vẫn chống bằng tay trái. Bởi vì góc nhìn, Faith không thể thấy anh đang làm gì nhưng cô vẫn biết. Và đây bất ngờ, cô nhận ra cô gái đó là Lindsey Partain, cha cô ấy là một luật sư ở Prescott.

“Gray!” Lindsey kêu lên, giọng cô đầy căng thẳng. “Trời ơi! Em không thể...”

Đôi hông săn chắc của Gray căng lên, và cô gái ưỡn người lên dưới anh, kêu lên lần nữa. Nhưng cô ấy bám lấy anh, và tiếng kêu chứa đầy sự sung sướng. Đôi chân dài của cô ấy nhấc lên, một chân quấn lấy eo anh, chân kia quấn lấy chân anh.

Anh bắt đầu di chuyển chậm rãi, cơ thể trẻ trung săn chắc của anh đầy sức mạnh. Cảnh tượng thật phô và kỳ lạ nhưng có một vẻ đẹp gì đó làm Faith nhìn trần trối. Gray to lớn và mạnh mẽ trong khi Lindsey mảnh khảnh và cân đối, nữ tính một cách mỏng manh trong vòng tay anh. Anh dường như đang rất chăm chú đến cô ấy và cô ấy đang rất tận hưởng chuyện đó, đôi tay thon của cô bám chặt lấy lưng anh, đầu cô ngả ra sau và hông cô nâng lên nhịp nhàng với sự di chuyển đều đặn chậm rãi của anh.

Faith chăm chú nhìn họ, mắt cô bóng rớt. Cô không ghen tị. Gray quá cao ngoài tầm với của cô và cô còn quá trẻ để nghĩ về anh với ý nghĩ lãng mạn, chiếm hữu. Gray là trung tâm ánh sáng trong vũ trụ của cô, để được tôn thờ từ xa và cô luôn cảm thấy choáng váng với niềm hạnh phúc khi tình cờ thấy anh. Hôm nay là ngày tuyệt vời như thiên đường khi anh đã thật sự nói chuyện với cô, và chạm vào áo cô. Cô không thể hình dung cô ở vị trí của Lindsey, nằm trần truồng trong vòng tay anh hay thậm chí tưởng tượng sẽ cảm thấy như thế nào khi làm vậy.

Chuyển động của Gray đang ngày càng nhanh hơn và cô gái đang rên lên lần nữa trong lúc cô ấy ưỡn người về phía anh, rằng cô ấy nghiêng chặt như đang trong cơn đau nhưng theo bản năng Faith biết cô ấy không phải đang bị đau. Gray đang di chuyển mạnh và nhanh trên người cô gái, đầu anh hơi ngả về sau, mái tóc đen dài của anh hơi ướn nơi thái dương và phần đuôi tóc chạm vào đôi vai dầm mồ hôi của anh. Anh căng người lên và rung mình, và một âm thanh khô khốc thoát ra từ cổ họng của anh.

Tim Faith đập thình thịch, và đôi mắt mèo xanh biếc của cô mở lớn khi cô né khỏi cửa sổ và luồn qua cửa, nhẹ nhàng xuống cầu thang như lúc cô đi lên. Vậy chuyện đó là như vậy đó. Cô đã thực sự thấy Gray làm chuyện đó. Không mảnh vải che thân, anh trông đẹp hơn tưởng tượng của cô. Anh không tạo ra những âm thanh của heo đáng tởm như ba cô mỗi khi ông đủ tỉnh táo để dụ Renee vào phòng, mà điều này thì không thường xảy ra trong những năm gần đây.

Nếu ba của Gray, Guy cũng làm chuyện đó một cách tuyệt vời như Gray, Faith hân hoan nghĩ, cô không trách Renee đã chọn ông ấy thay ba.

Cô tiến về phía cánh rừng và nhẹ nhàng chen qua các gốc cây. Đã tối rồi và cô có thể bị đánh đòn khi về tới nhà vì đã không ở nhà để nấu ăn và chăm sóc Scottie, là những việc mà cô phải làm. Dù vậy, cô vẫn hài lòng vì cô đã được thấy Gray.

Một nhưng phần chấn, run rẩy và thở hổn hển sau khi đạt được cực khoái, Gray nhấc đầu lên khỏi cổ của Lindsey. Cô vẫn đang thở gấp, mắt nhắm nghiền. Anh đã dành gần hết buổi trưa để quyến rũ cô nhưng chuyện đó đã rất đáng công sức của anh. Sự lên đỉnh từ từ, kéo dài đã làm cho cuộc mây mưa thỏa mãn hơn dự tính của anh.

Một ánh đỏ lấp lánh, một cử động thật nhỏ anh nhìn thấy qua khóe mắt làm anh chú ý, anh quay đầu về phía cửa sổ để mở và nhìn về phía cánh rừng phía sau hiên nhà. Anh chỉ thấy thấp thoáng một bóng nhỏ,

mỏng manh với mái tóc đỏ nhưng nó cũng đủ cho anh nhận ra cô con gái nhỏ của nhà Devlin.

Cô bé làm gì mà lang thang ở khu rừng cách xa túp lều của cô thế này? Gray không nói gì với Lindsey vì cô ấy sẽ hốt hoảng nếu cô ấy nghĩ có ai đó đã nhìn thấy cô ấy vô nhà nghỉ này với anh, dù ai đó chỉ là một con bé Devlin rác rưởi. Lindsey đã hứa hôn với Dewayne Mouton và cô ấy không muốn phá vỡ chuyện đó, dù là với những cuộc vụng trộm của cô ấy. Nhà Mouton không giàu bằng nhà Rouillard - không ai ở Louisiana này bằng được - nhưng Lindsey biết cô ấy có thể kiểm soát được Dewayne theo cách mà cô ấy không bao giờ có thể làm với Gray. Gray là một con cá to hơn nhưng anh không bao giờ có thể là một người chồng dễ chịu, và Lindsey đủ khôn ngoan để biết cô ấy không đời nào có được anh.

“Chuyện gì vậy?” cô thì thầm, tay vuốt ve vai anh.

“Không có gì.” Anh quay sang hôn cô thật mạnh rồi tách ra khỏi cơ thể cô và ngồi lên. “Anh mới chợt nhận ra đã trễ rồi.”

Lindsey nhìn ra cửa sổ và ngồi lên trong tiếng kêu thảng thốt. “Trời ạ, em phải ăn tối với nhà Mouton tối nay! Em sẽ không bao giờ đến đó kịp.” Cô vội vàng rời khỏi giường và bắt đầu lượm lại quần áo vương vãi trên sàn.

Gray thủng thỉnh mặc đồ nhưng đầu óc anh vẫn bận tâm đến cô nhỏ nhà Devlin. Cô ấy có nhìn thấy anh và Lindsey không? Nếu có, cô ấy sẽ nói ra không? Cô bé là một đứa bé kỳ lạ, thẹn thùng hơn chị của cô bé, người đã bắt đầu có dấu hiệu lằng lờ như bà mẹ. Nhưng cô bé có một đôi mắt thông minh và già trước tuổi, đôi mắt làm anh nhớ đến mắt của mèo, xanh với ánh nâu vàng thấp thoáng, đôi khi chúng thật xanh nhưng đôi khi chúng thật vàng. Anh có cảm giác cô bé không bao giờ bỏ sót chuyện gì. Cô biết mẹ cô là người tình của ba anh và nhà Devlin được ở miễn phí trong túp lều đó để Renee có sẵn ở đó mỗi khi Guy Rouillard muốn bà ta. Và cô bé chắc chắn không muốn đối đầu với nhà Rouillard.

Tội nghiệp con bé còm nhom với đôi mắt tinh tường. Cô bé sinh ra trong nơi rác rưởi và sẽ không bao giờ có cơ hội để thoát khỏi nó, trong trường hợp cô bé muốn điều đó. Amos Devlin là một tên say rượu đáng khinh, và hai thằng anh trai Russ và Nicky là những tên đầu gấu lưỡi biếng, cấp vật, cũng đáng khinh như ông bố và cũng bắt đầu có dấu hiệu chè chén say sưa. Bà mẹ Renee cũng thích rượu nhưng bà ta không để nó làm chủ bà như Amos để nó làm chủ ông ta. Bà đẹp phơi phới dù đã sinh 5 đứa con, với mái tóc đỏ mà chỉ có cô con gái út là thừa kế được, cũng như đôi mắt xanh và nước da trắng sữa mỏng manh. Renee không hèn hạ như Amos nhưng bà ta cũng chẳng đáng vai trò người mẹ đối với con bà ta. Tất cả những gì Renee quan tâm là được mây mưa. Trong thị trấn đùa là gót chân bà ta quá tròn nên bà đã được dùng làm khuôn cho con lật đật, nhưng không giống các con lật đật, bà ta sẵn sàng nằm yên miễn là có một thằng đàn ông sẵn sàng bò lên nằm trên người bà. Bà đầy vẻ nhục dục, kêu gọi, thu hút đàn ông như chó cái thu hút chó đực trong mùa động tình.

Jodie, cô con gái lớn, là một cái bẫy nguy hiểm, đã bắt đầu tìm kiếm đàn ông. Cô ta có cách suy nghĩ đơn giản về tình dục như Renee và anh đây nghi ngờ việc cô ta còn trong trắng, dù cô ta mới chỉ học trung học. Cô ta liên tục đề nghị chuyện đó với anh nhưng Gray không cảm thấy bị hấp dẫn chút nào. Anh thà làm tình với một con rắn hơn là với Jodie Devlin.

Đứa con trai út nhà Devlin thì bị thiếu năng. Gray chỉ mới thấy nó đôi lần và lần nào nó cũng đeo bám lấy chân cô con gái út - tên cô bé là gì nhỉ, bực thật? Một cái gì đó anh mới thoáng nghĩ tới cách đây một phút. Tình Anh? Tình Anh với đôi mắt tinh tường? Không, tên khác cơ nhưng giống như vậy - Faith (Tin tưởng). Đúng rồi. Một cái tên kỳ lạ cho người họ Devlin, vì Amos và Renee đều chẳng có tín ngưỡng nào.

Với một gia đình như thế, đời cô bé coi như xong. Vài năm nữa, cô bé sẽ theo gót mẹ và chị vì cô bé đâu biết điều gì tốt đẹp khác. Và dù cô bé có biết, chỉ với cái tên Devlin, cô bé cũng sẽ không thể chống chọi được lâu.

Cả thị trấn này biết ba anh có quan hệ với Renee nhiều năm rồi. Dù Gray thương mẹ anh cỡ nào, anh thấy anh không thể trách được ba anh đã lằng nhằng bên ngoài, có trời biết, mẹ anh là người ghét chuyện đó nhất mà anh biết. Mới 39 tuổi, Noelle đẹp và lạnh lùng như tượng Đức Mẹ, xa lạ, bình thản. Bà không thích được chạm vào người, dù bởi con của bà. Điều kỳ lạ là bà có thể có con. Đương nhiên Guy đã không phản bội, chưa bao giờ phản bội, trong sự thờ phào nhẹ nhõm của Noelle. Guy Rouillard là một người đàn ông đam mê và ông luôn tìm kiếm các cuộc mây mưa trước khi dừng chân với Renee. Dù vậy, Guy luôn nhẹ

nhà, bảo vệ và yêu chiều Noelle, và Gray biết ông sẽ không bao giờ bỏ bà, nhất là cho một con điểm rẻ tiền như Renee.

Người duy nhất không vui với hoàn cảnh này là em anh, Monica. Sự lạnh lùng của Noelle làm cô đói khát tình cảm và Monica tập trung vào người cha nên cô ghen tị với Renee, cho mẹ cô và vì Guy đã dành nhiều thời gian cho Renee. Bây giờ chuyện trong nhà đã tạm ổn vì Monica đã đi học xa và có bạn bè ở đó.

“Gray, nhanh lên,” Lindsey cuống lên năn nỉ.

Anh xỏ tay vào áo nhưng không thêm cài cúc mà để nó mở phanh. “Anh xong rồi.” Anh hôn rồi vỗ vào mông cô. “Đừng có sốt lên thế, cưng. Em chỉ cần thay đồ thôi. Còn lại thì em đẹp lắm rồi.”

Cô mỉm cười, hài lòng với lời khen ngợi và bình tĩnh lại. “Khi nào mình lại gặp nhau nữa?” cô hỏi khi họ rời khỏi nhà nghỉ.

Gray phá ra cười. Anh mất gần hết mùa hè mới dụ cô được, giờ thì cô chẳng muốn phí thời gian nào để lại có được anh. Đều một cái là anh đã có cô rồi, những ham muốn quyết liệt cũng tan biến. “Anh chưa biết,” anh nói cách hờ hững. “Anh phải quay lại trường sớm để luyện tập.”

Cô cũng khôn ngoan nên không giận dỗi. Thay vào đó, cô hất đầu để gió thổi tung bay mái tóc vàng óng trong lúc chiếc Corvette lướt nhẹ trên con đường riêng từ nhà nghỉ ra đường cao tốc, và mỉm cười với anh. “Lúc khác vậy.” Cô lớn hơn anh 1 tuổi và có sự tự tin của riêng cô.

Chiếc Corvette trượt trên đường vô đường cao tốc, bánh xe bám chặt lấy mặt đường. Lindsey phá ra cười khi nhìn Gray điều khiển chiếc xe thể thao cách điệu nghệ. “Anh đưa em về tới nhà trong 5 phút,” anh hứa. Anh cũng không muốn có chuyện gì làm hỏng cuộc hứa hôn của cô với Dewayne.

Anh nghĩ đến con bé Faith Devlin còm nhom và tự hỏi không biết con bé đã về tới nhà an toàn chưa. Cô không nên lang thang một mình trong rừng như vậy. Cô có thể bị đau hay bị lạc. Tệ hơn, dù đây là đất riêng của nhà anh, cái hồ vẫn thu hút đám nam sinh trung học trong trấn như nam châm và Gray hiểu rõ hành vi của thanh niên tuổi này khi chúng tụ tập với nhau. Nếu tình cờ gặp Faith, chúng sẽ không nghĩ là cô còn bé thế nào mà chỉ nghĩ cô là người nhà Devlin. Cô bé quàng khăn đỏ sẽ không có một cơ hội nào chống lại đàn sói.

Ai đó cần phải trông chừng cô bé này.

2. Chương 2

Ba năm sau

“Faith,” Renee cúi kính nói, “đỡ Scottie đi. Nó cứ rên rĩ làm mẹ bực bội quá.”

Faith bỏ mớ khoai tây cô đang gọt vỏ sang một bên, lau tay và đi ra phía cửa nơi Scottie đang đập tay lên cửa lưới và khê khịt khịt ngụ ý em muốn được ra ngoài. Em không bao giờ được phép ra ngoài một mình vì em không hiểu “chơi ở trong sân thôi” nghĩa là gì, và em sẽ lang thang ra ngoài rồi bị lạc. Phía trên cao cánh cửa, nơi em không với tới được có lắp một chốt cửa và nó luôn cài then để giữ em khỏi tự ý chạy ra ngoài. Faith đang bận nấu bữa tối, dù có thể chỉ có Scottie và cô ở nhà để ăn tối thôi, nên cô không thể đưa em ra ngoài vào lúc này.

Cô lấy tay em khỏi cánh cửa và nói “Scottie muốn chơi banh không? Quả banh đâu rồi ta?” Bị đánh lạc hướng một cách dễ dàng, Scottie chạy đi tìm quả banh đỏ đã bị chó nhai gần nát của em, nhưng Faith biết trò này sẽ không giữ em được lâu. Thở dài, cô quay lại với đồng khoai tây.

Renee thanh thoát bước ra khỏi phòng ngủ của bà. Tối nay, Faith để ý thấy bà diện trông quyền rũ chết người: chiếc áo đầm ngắn màu đỏ ôm khít cơ thể khoe đôi chân dài thon thả và không hề chỗi màu với tóc của bà chút nào. Renee có đôi chân rất đẹp, mọi thứ ở bà đều đẹp, và bà biết điều đó. Mái tóc dày màu đỏ được chải bằng bình như mây, mùi nước hoa thơm ngát toát ra từ người bà trong một màu đỏ nồng nàn.

“Trông mẹ thế nào?” bà hỏi, xoay tròn trên đôi giày cao gót màu đỏ trong lúc đeo đôi bông tai bằng đá giả rẻ tiền vào tai.

“Đẹp lắm,” Faith trả lời, biết rõ Renee đang chờ nghe như vậy và nó cũng là sự thật nữa. Renee lảng nhảng tình ái như loài mèo nhưng bà thật sự đẹp mê hồn, với gương mặt hơi lai và những đường nét hoàn hảo.

“À, mẹ đi đây.” Bà cúi xuống hôn phớt lên đầu Faith.

“Chúc mẹ vui vẻ.”

“Đương nhiên rồi.” Bà cười tự mãn. “Ồi, đương nhiên là thế.” Bà mở cửa bước ra khỏi túp lều, đôi chân dài khoe dáng kiêu sa.

Faith đứng lên cài lại chốt cửa rồi đứng ngó Renee lên chiếc xe thể thao nhỏ đất tiền của bà và lái đi. Mẹ cô thích chiếc xe đó lắm. Một ngày kia bà lái nó về nhà mà không có 1 lời giải thích từ đâu bà có nó, nhưng chuyện đó chẳng có gì khó hiểu với mọi người: Guy Rouillard đã mua xe cho bà.

Thấy cô đứng ngay cửa, Scottie chạy ra và lại bắt đầu tạo ra những tiếng ý nói “đi ra ngoài”. “Chị không đưa em ra ngoài được,” Faith giải thích hết sức kiên nhẫn dù biết em không hiểu được nhiều. “Chị phải nấu bữa tối. Em muốn ăn khoai tây nghiền hay chiên nào?” Đó là một câu hỏi lấy lệ vì khoai nghiền dễ cho em nuốt hơn nhiều. Cô vuốt mái tóc sẫm màu của em rồi quay lại bàn và rửa khoai tây.

Thời gian gần đây, Scottie không còn năng động như mọi khi, và mỗi em ngày càng tím tái trong lúc em vận động. Tim của em bắt đầu yếu dần như lời bác sĩ đã dự đoán. Sẽ không có phép lạ thay tim nào cho Scottie, cho dù nhà Devlin có tiền để trả cho cuộc giải phẫu. Có rất ít tim trẻ em được hiến tặng và chúng quá quý giá để lãng phí vào một đứa trẻ mà chẳng tự mặc quần áo được, chẳng đọc được và cũng chẳng nói được vài từ dù cho em sống lâu thế nào. “Thiếu năng nghiêm trọng” là cách người ta phân loại em. Mỗi khi nghĩ đến việc Scottie đang chết dần, một cục gì đó cứ nghẹn nơi ngực Faith, nhưng cô không cảm thấy cay đắng vì không gì giúp được cho sức khỏe ngày càng kém đi của em. Một trái tim mới không thể giúp được Scottie một cách hiệu quả. Các bác sĩ đã không nghĩ em có thể sống tới ngày hôm nay và cô chỉ còn biết cố gắng chăm sóc em trong suốt thời gian còn lại này.

Có một thời gian, Faith đã tự hỏi không biết Scottie có phải là con của Guy Rouillard không, rồi cảm thấy giận thay cho Scottie vì em không được sống trong tòa lâu đài trắng, nơi em có thể có sự chăm sóc tốt hơn và cuộc sống ngắn ngủi của em sẽ được vui vẻ hơn. Cô nghĩ rằng vì Scottie bị thiếu năng, Guy đã bằng lòng với việc không nhìn nhận em.

Sự thật thì Scottie cũng có nhiều khả năng là con của ba cô, chuyện này khó thể nói được. Scottie chẳng giống ông nào, em đơn giản là chính em. Năm nay em 6 tuổi rồi, một đứa bé ít nói và dễ hài lòng dù với những thứ nhỏ nhất. Em hoàn toàn trông cậy vào cô chị 14 tuổi của em. Faith đã chăm sóc em từ ngày Renee đem em từ bệnh viện về, đã bảo vệ em khỏi những cơn giận dữ say khướt của ba, đã ngăn Russ và Nicky không trêu ghẹo em, Renee và Jodie thì hầu như phớt lờ em, mà Scottie cũng chẳng để tâm.

Tối nay Jodie đã rủ Faith cùng đi “cạp bờ” với chị rồi nhún vai bất cần khi Faith từ chối vì cần có người ở nhà để chăm Scottie. Cô cũng không muốn đi với Jodie vì khái niệm “vui vẻ” của hai người hoàn toàn khác nhau. Jodie nghĩ “vui vẻ” nghĩa là chôm vài chai rượu để uống cho say, vì chị mới 16 tuổi (18 tuổi mới đủ tuổi uống rượu), và làm tình với một thằng hoặc một nhóm các thằng con trai đi chơi với chị tối đó.

Faith rùng mình kinh sợ khi nghĩ đến chuyện đó. Cô có lần thấy Jodie về nhà, người sặc mùi bia và đàn ông, quần áo dơ bẩn và rách rưới, cười khúc khích nói chị đã “vui vẻ” thế nào. Dường như chưa bao giờ chị thấy bận lòng khi mấy tên con trai đó chẳng bao giờ nói chuyện với chị khi họ gặp nhau nơi công cộng.

Nhưng Faith bận tâm. Lòng cô đau đớn và nhục nhã khi thấy sự khinh khi trong ánh mắt mọi người nhìn cô hay nhìn bất cứ thành viên nào của gia đình cô. Nhà Devlin rác rưởi, họ đã gọi gia đình cô như vậy. Một lũ những thằng rượu chè và những con đĩm.

Nhưng tôi không phải như vậy! Đôi khi, một tiếng thét thầm kín bùng lên trong lòng cô nhưng Faith luôn đè nén nó lại. Tại sao mọi người không thể nhìn xa hơn cái tên? Cô đâu có son phấn, rồi mặc đồ quá ngắn, quá chật như Jodie hay Renee. Cô không uống rượu, không la cà ở những chỗ người xấu tụ tập để đón trai. Quần áo của cô tuy rẻ tiền và thô sơ nhưng cô luôn giữ chúng sạch sẽ. Cô chưa bỏ học ngày nào, trừ hoàn

cảnh bắt buộc và cô luôn được điểm tốt. Cô khao khát được tôn trọng, được bước vào một cửa tiệm và người bán hàng không cạnh tranh cô với đôi mắt điều hâu, bởi vì cô là một thành viên của nhà Devlin rắc rối và ai cũng biết nhà Devlin hay chôn chĩa. Cô không muốn mọi người che miệng bàn tán khi thấy cô.

Việc cô giống Renee nhiều hơn Jodie giống Renee cũng gây nhiều bất lợi cho cô. Faith cũng có mái tóc dày đỏ sẫm và sống động như một ngọn lửa, cũng nước da trắng mịn như men sứ, cũng đôi gò má cao với đôi mắt xanh lạ lùng. Gương mặt cô không có những nét hoàn hảo như mặt của Renee, mặt cô gầy hơn, cằm cô ít nhọn hơn và môi cô không đầy bằng môi Renee. Thân hình Renee quyến rũ hơn, còn Faith thì gầy và cao, cơ thể cô mảnh mai hơn. Ngực cô đã bắt đầu nảy nở, săn chắc và đầy đặn nhưng Jodie lúc ở tuổi của cô đã mặc áo ngực lớn hơn cô bây giờ 2 size.

Vì cô trông giống Renee, mọi người dường như mong đợi Faith cũng hành động giống Renee, nên không bao giờ nhìn xa hơn thành kiến của họ. Cô cũng bị cho là có những lỗi lầm giống các người họ Devlin khác.

“Nhưng chị sẽ thoát khỏi hoàn cảnh này Scottie à,” cô nhẹ nhàng nói. “Chờ mà coi.”

Em không phản ứng với lời của cô, chỉ tiếp tục đập tay lên cửa.

Và cũng như mọi lần, khi Faith muốn làm cho bản thân được vui vẻ hơn, cô nghĩ về Gray. Tình cảm da diết của cô dành cho anh không hề giảm sút trong 3 năm qua từ lúc cô thấy anh làm tình với Lindsey Partain, nhưng lại còn mạnh mẽ hơn cùng với sự trưởng thành của cô. Niềm vui sướng được nhìn thấy anh lúc cô 11 tuổi đã phát triển và thay đổi cùng với sự phát triển và thay đổi của cô. Bây giờ, khi cô mơ về anh, những mơ mộng lãng mạn đã trộn lẫn với những cảm xúc thể xác, và vì môi trường sống của cô, có những chi tiết cô hiểu nhiều và hiểu rõ hơn những cô gái 14 tuổi có thể hiểu được.

Những giấc mơ của cô không chỉ được tô màu bởi những chuyện xảy ra xung quanh cô. Từ ngày cô thấy Gray với Lindsey Partain - bây giờ là Lindsey Mouton - ở ngôi nhà nghỉ, cô đã biết thêm nhiều về cơ thể của anh. Cô chưa tận mắt thấy phần đó của anh vì lúc đầu, lưng anh quay về phía cô, sau đó khi anh nằm lên trên người Lindsey, chân của họ đã che mất phần đó. Nhưng chuyện đó không thành vấn đề, vì cô biết phần đó nhìn thế nào. Không chỉ vì cô đã chăm sóc Scottie suốt đời của em, mà ba cô, Russ và Nicky thường hay lôi nó ra khỏi quần khi họ say để đái ở ngay bậc thềm nhà như họ đang dùng nhà vệ sinh vậy.

Faith đã biết đủ về cơ thể của Gray để làm nóng nhưng giấc mơ của cô. Cô biết đôi chân dài của anh săn chắc thế nào với những cọng lông đen mọc trên chân. Cô biết hông anh gọn, tròn và chắc với 2 lúm đồng tiền nhỏ nằm trên xương cụt. Cô biết vai anh rộng và nở nang, xương sống anh chạy giữa những cơ bắp cuộn cuộn. Trên khuôn ngực rộng của anh cũng có một ít lông đen.

Cô biết là anh làm tình bằng tiếng Pháp, giọng anh trầm ấm và nhẹ nhàng, nồng nàn và êm ái.

Cô đã âm thầm theo dõi trong tự hào những thành quả anh đạt được ở trường ĐH Louisiana. Anh đã tốt nghiệp bằng ĐH đôi ngành kinh tế và quản trị kinh doanh, và nhắm đến việc tiếp quản sự nghiệp nhà Rouillard. Dù anh đã chơi bóng rất giỏi, anh không muốn trở thành cầu thủ chuyên nghiệp, thay vào đó anh đã về lại nhà để giúp Guy. Bây giờ cô có thể thấy anh suốt năm chứ không phải chỉ vào mùa hè như trước nữa.

Không may, Monica cũng về nhà luôn và vẫn đầy cảm ghét như ngày nào. Những người khác chỉ tỏ vẻ khinh thường, Monica thì căm thù ra mặt những ai có họ Devlin. Nhưng Faith không thể trách cô ấy và có khi còn cảm thấy thông cảm với cô ấy. Không ai có thể nói Guy Rouillard không là một người cha tốt, ông yêu các con ông và các con ông yêu ông. Monica cảm thấy thế nào khi nghe mọi người nói về mối quan hệ lâu dài của ông với Renee, và biết rằng ông công khai không trung thành với mẹ cô?

Khi cô còn nhỏ, Faith đã vài lần mơ rằng Guy là ba của cô; cô không bao giờ mơ về Amos. Guy cao và hấp dẫn, gương mặt xương xương của ông giống Gray đến nỗi cô không thể ghét ông. Ông cũng rất tử tế với cô, và các con của Renee, đôi khi ông cố gắng để nói chuyện với cô và đã đôi lần mua cô một món quà nhỏ. Faith đã nghĩ có lẽ vì cô nhìn giống Renee. Nếu Guy là ba của cô, Gray sẽ là anh của cô và cô có thể ở gần anh hơn để tôn thờ anh và sống chung nhà với anh. Những giấc mơ này làm cô thấy có lỗi với ba, nên sau đó cô thường cố gắng tử tế hơn để bù đắp cho ông. Tuy nhiên, gần đây cô thật sự vui mừng vì Guy không phải là ba của cô bởi vì cô không muốn Gray là anh của cô.

Cô muốn lấy Gray.

Giấc mơ thâm kín này đôi khi làm cô giật mình ngạc nhiên vì cô đã dám mơ cao như vậy. Người họ Rouillard lấy người họ Devlin? Người họ Devlin đặt chân vô tòa lâu đài trăm tuổi đó? Tổ tiên họ Rouillard chắc sẽ trỗi dậy khỏi mồ để đuổi kẻ xâm nhập ra. Cả xứ sẽ thất kinh.

Nhưng cô vẫn mơ. Cô mơ cô mặc đầm trắng, bước vô thánh đường nhà thờ và Gray đứng chờ cô nơi bàn thờ, mắt anh nhìn cô đắm đuối, si mê và chỉ biết đến cô. Cô mơ anh bế cô lên trong tay để bước qua bậc cửa vào nhà (1 tục lệ của phương Tây để đem hạnh phúc may mắn đến cho cặp vợ chồng mới), nhưng không phải là bậc cửa tòa lâu đài Rouillard, cô không thể tưởng tượng điều đó nhưng là một nơi nào đó là của riêng hai người, có thể là một ngôi nhà vùng quê để hưởng trăng mật. Anh sẽ đem cô vào chiếc giường lớn đang chờ đợi họ. Cô tưởng tượng cô nằm dưới anh, chân cô quấn lấy anh giống như cô đã thấy Lindsey làm, anh sẽ di chuyển, thì thầm vào tai cô những lời tình tứ bằng tiếng Pháp. Cô biết chuyện gì diễn ra giữa người nam và người nữ, biết người nam sẽ để cái đó ở chỗ nào, dù cô không thể tưởng tượng nó sẽ có cảm giác ra sao. Jodie nói là cảm thấy rất tuyệt, là điều tuyệt nhất trên đời...

Scottie bỗng khóc thét lên, làm Faith bừng tỉnh khỏi cơn mơ màng. Cô bỏ củ khoai tay đang cắt đứng vội lên, bởi vì Scottie không khi nào khóc trừ những lúc em bị đau. Em vẫn đang đứng ở cửa, cầm ngón tay của em. Faith bế em lên và đưa em ra chỗ bàn, rồi cô ngồi xuống và ôm em vào lòng để kiểm tra tay em. Ở ngón trỏ của em có một vết xước sâu, có lẽ em đã chà tay ngang qua 1 lỗ trên cửa lưới và miếng lưới rách đã cắt vô da em. Một giọt máu đã ứa ra từ vết cắt nhỏ.

“Nào, nào, sẽ ổn thôi em à,” cô an ủi, ôm chặt em và lau nước mắt cho em. “Chị sẽ dán miếng băng cứu thương lên nó và nó sẽ lành mau thôi. Em thích băng cứu thương mà.”

Và đúng là Scottie thích băng cứu thương. Mỗi khi em bị trầy xước và cần băng cứu thương, cô luôn phải dán nó khắp tay chân em vì em sẽ năn nỉ cô hoài đến khi tất cả các băng cứu thương trong hộp thuốc bị xài hết. Cô đã rút kinh nghiệm và lấy gần hết các băng ra cất đi, chỉ để 2, 3 miếng trong hộp cho em thấy.

Cô rửa ngón tay của em và lấy hộp thuốc từ ngăn tủ trên cùng xuống, vì em không thể với tới đó được. Khuôn mặt bầu bĩnh của em bừng lên vẻ hạnh phúc và chờ đợi khi em đưa ngón tay bị bầm ra cho cô. Làm ra vẻ rất quan trọng, Faith bắt đầu băng vết thương cho em.

Em chồm tới nhìn vào trong hộp, rồi rên ư ư và đưa tay kia ra.

“Tay này cũng đau nữa? Tội nghiệp tay quá!” Cô hôn lên bàn tay vấy bẩn của em và lại bắt đầu băng tay cho em.

Em lại chồm lên và nhìn vào hộp và mỉm cười đưa chân phải ra.

“Trời ạ! Em bị đau hết cả người rồi!” cô kêu lên và băng đầu gối cho em.

Em kiểm tra hộp thuốc lần nữa nhưng nó không còn miếng băng nào. Hài lòng, em bước tung tăng ra cửa và Faith lại quay lại lo nấu bữa tối.

Vì ngày mùa hè dài hơn nên dù đã 8:30 tối, trời mới chỉ chạng vạng, nhưng Scottie đã bắt đầu mệt và ngủ gật vào lúc 8 giờ. Faith tắm cho em rồi đưa em vô giường, tìm cô nhói đau khi cô vuốt tóc em. Em là một đứa bé dễ yêu, không hề biết vấn đề sức khỏe của em sẽ không cho em cơ hội trưởng thành.

Lúc 9:30, cô nghe Amos lái xe về, chiếc xe tải của ông kêu ầm ĩ rồi nổ khẹt khẹt. Cô ra mở cửa cho ông vô. Mùi whisky từ người ông bốc ra nồng nặc, một mùi hôi vàng xanh của mủ.

Ông vấp ngã nơi bậc cửa, rồi đứng dậy găm gù “Mẹ mày đâu rồi?”, với giọng ghê tởm ông luôn dùng sau khi đã uống say, nghĩa là gần quanh năm suốt tháng.

“Mẹ đi ra ngoài cách đây vài tiếng rồi.”

Ông nhào về phía cái bàn, sàn nhà không bằng phẳng làm bước chân ông thêm lạng quạng. “Con chó cái đó,” ông lầm bầm. “không bao giờ có nhà hết. Lúc nào cũng đi ngoáy móng ngoáy đất với thằng bồ giàu có của nó. Không bao giờ ở nhà cơm nước cho tao hết. Một thằng đàn ông phải làm sao để có cái ăn?” ông bỗng găm lên và đập bàn rầm rầm.

“Bữa tối đã có sẵn rồi ba,” Faith lặng lẽ nói, hi vọng tiếng găm của ông đã không đánh thức Scottie. “Để con đi lấy chén.”

“Không cần ăn,” ông nói, như cô đã đoán. Khi ông uống rồi, ông không bao giờ muốn ăn, chỉ muốn thêm rượu.

“Có cái quái gì để uống trong nhà không?” ông lão đảo đi mở các cửa tủ và đóng sầm chúng khi không thấy cái ông muốn.

Faith nhanh lẹ hành động. “Có một chai trong phòng của các anh. Con đi lấy nó cho ba.” Cô không muốn Amos quậy phá ở đây, vắng tục và có thể ói mửa rồi làm Scottie dậy. Cô chạy nhanh vào căn phòng nhỏ tối tăm và sờ soạng tìm kiếm dưới giường Nicky đến khi tay cô chạm phải lớp thủy tinh mát lạnh. Nó chỉ còn 1/4 chai nhưng cũng đủ làm ba cô hài lòng. Cô mở nắp và đưa chai cho ba.

“Nè ba.”

“Con gái ngoan,” ông nói, tươi tỉnh tu chai rượu. “Mày là đứa con gái ngoan, Faith, không phải dĩ thỏa như mẹ và chị mày.”

“Đừng nói về mẹ với chị như vậy,” cô phản đối, không thể nghe điều đó. Biết là một chuyện, nói về nó là một chuyện khác. Mà ba cô cũng không có tư cách để chê người khác.

“Tao thích nói thì tao nói!” Amos giận dữ. “Đừng có hỗn mày, không tao đập cho bây giờ.”

“Con không phải hỗn với ba đâu.” Cô giữ giọng thật nhẹ nhàng nhưng khôn ngoan tránh xa khỏi tầm với của ông. Nếu ông không thể với tới cô, ông không thể đánh cô. Có thể ông sẽ ném vật gì đó nhưng cô rất nhanh lẹ và những cú ném của ông ít khi trúng cô.

“Những đứa con ngoan nó để cho tao,” ông cười khinh khỉnh, “Russ và Nick là những đứa tao còn chịu được, Jodie là một con điểm như mẹ mày, mày thì tinh ranh, và thằng Út thì ngu như bò.”

Quay đầu đi để ba không thể thấy nước mắt dâng đầy mi, Faith ngồi xuống trên bộ so-fa rách và xập xệ và bắt đầu gập mở đồ cô đã giặt hôm nay. Nếu ông thấy cô yếu đuối một tí, ông sẽ làm tới và làm cô tổn thương thêm, ông càng say thì ông càng trở nên độc ác. Cách tốt nhất là phớt lờ ông. Như các kẻ say khác, ông sẽ mau quên và cô nghĩ ông sẽ sớm lăn ra ngủ thôi.

Cô không hiểu tại sao chuyện này làm cô đau. Từ lâu cô đã không còn cảm xúc gì với Amos, dù là sợ hãi. Chắc chắn là không có tình cảm dành cho ông rồi, một người đã từ lâu chỉ biết chìm đắm trong các chai whisky. Nếu ông có một chút gì tốt đẹp, nó đã biến mất từ trước lúc cô được sinh ra, nhưng cô có cảm tưởng ông luôn luôn giống như bây giờ. Ông đơn giản là người luôn trách người khác cho những vấn đề của ông thay vì làm cái gì đó để giải quyết chúng.

Đôi khi, vào những lúc ông tỉnh táo, Faith nghĩ cô có thể hiểu tại sao Renee đã từng bị ông thu hút. Amos hơi cao hơn trung bình một chút, với thân hình gầy nhưng khỏe khoắn không khi nào có thể phát phì, mái tóc ông vẫn sẫm màu dù đã mỏng đi và ông có thể được coi là đẹp trai - chỉ khi ông tỉnh táo. Say như ông đang say bây giờ, râu ria không cạo, mắt đỏ ngầu và sắc sủa mùi rượu, mặt mũi sưng phồng, ông chẳng có gì hấp dẫn cả. Quần áo dơ bẩn và ố vàng, ông hôi không chịu nổi. Từ hơi thở chua lè của ông, cô đoán ông đã ói ít nhất 1 lần, và vết ố nơi quần ông chứng tỏ ông đã không cẩn thận khi đi tiểu.

Ông im lặng uống cạn chai rượu rồi ợ thật lớn. “Đi đi đây,” ông thông báo rồi loạng choạng đứng lên đi ra cửa trước.

Cử động của Faith vẫn nhịp nhàng, tay cô không ngừng gập đồ trong khi cô lắng nghe tiếng ông đá ồ ồ nơi bậc cửa, ai vào nhà tối nay cũng sẽ bước vào vũng đó rồi đem vô nhà. Sáng mai, việc đầu tiên của cô là lau nhà.

Amos lão đảo trở vào trong nhà. Ông không buồn kéo khóa quần lên nhưng ít nhất, cái đó của ông cũng không lộ ra.

“Tao đi ngủ,” ông nói rồi đi ra phía phòng ngủ đằng sau. Faith nhìn ông vấp té rồi đứng dậy, bám tay vào cửa. Ông không thay đồ mà đổ luôn ra giường. Khi Renee về đến, bà sẽ nổi điên và đánh thức mọi người dậy cho coi.

Chỉ trong vài phút, tiếng ngáy ồ ồ của Amos đã vọng lên khắp túp lều nhỏ bé.

Faith lập tức đứng lên và đi vào căn buồng nhỏ đã được ngăn ra cho cô với Jodie ở tận cùng túp lều. Chỉ có Amos và Renee là có một cái giường dành hoàng, mấy đứa con chỉ có cái đệm nhỏ. Cô mở đèn, cái bóng trần trụi lóe lên, cô nhanh chóng thay vô cái áo đầm ngủ rồi lấy cuốn sách dưới đệm ra. Bây giờ Scottie đã ngủ và Amos đã xin, cô có thể có vài giờ yên bình trước khi những người khác về nhà. Amos luôn là người đầu tiên về nhưng ông cũng luôn là người đầu tiên đi.

Cô đã học được kinh nghiệm là không chần chừ khi cơ hội hưởng thụ đến, mà phải nắm bắt ngay. Trong đời cô, những phút giây như vậy là rất hiếm để cô lãng phí nó. Cô yêu sách và đọc tất cả những gì cô tìm được. Cách mà những từ ngữ được sắp xếp thật là kỳ diệu, và những câu chữ tạo nên một thế giới hoàn toàn mới mẻ. Khi đọc sách, cô có thể bỏ lại sau lưng túp lều tồi tàn chật chội và đi đến một thế giới đầy hấp dẫn, đẹp đẽ và tình yêu. Khi đọc sách, trong tâm trí cô, cô là một người khác, một người có giá trị chứ không phải là một đứa Devlin rác rưởi.

Cô rút kinh nghiệm không bao giờ đọc sách trước mắt ba và hai anh. Dễ chịu nhất thì họ chỉ trêu cô thôi. Nhưng nếu họ đang lúc bực bội, họ có thể giằng lấy cuốn sách và ném vào lửa hay xuống bồn cầu rồi cười khoái trá khi cô cuống lên để cứu lấy nó như đó là chuyện buồn cười nhất họ từng thấy. Renee thì sẽ lâu lâu vì cô phí thời gian đọc sách thay vì làm việc nhà, nhưng bà không đụng đến cuốn sách. Jodie cũng trêu cô vài lần nhưng theo kiểu bất cần, không hiểu nổi. Chị không thể hiểu tại sao Faith lại dí mũi vào sách thay vì đi ra ngoài chơi.

Những giây phút quý giá khi Faith được đọc sách trong yên bình là điểm sáng trong ngày của cô, trừ khi cô được nhìn thấy Gray. Đôi khi, cô nghĩ là nếu cô không thể đọc sách, dù chỉ vài phút, cô sẽ nổi điên và la hét lên và sẽ không thể dừng lại được. Không thành vấn đề ba làm gì, ai nói gì về nhà cô, Russ và Nicky giả vờ gì, Scottie bệnh hoạn thế nào, nếu cô có thể giữ cuốn sách ra, cô sẽ quên đi tất cả để đắm chìm vào trang sách.

Tối nay, cô có vài phút rảnh để đọc, để đắm vào truyện của Rebecca. Cô leo lên đệm, rút cây nến cô để dưới đệm ra và đốt lên, để nó ở trên giá nền bên phải tấm đệm và lúi vào dựa lưng vô tường. Ánh sáng từ ngọn nến dù nhỏ nhưng đủ để cô đọc mà không cần căng mắt quá mức. Cô hứa với lòng là một ngày gần đây cô sẽ mua một cái đèn. Cô tưởng tượng ra cái đèn đọc sách tỏa ánh sáng dịu dàng và cô cũng sẽ có một cái gối dựa nữa.

Một ngày gần đây.

Gần đến nửa đêm, cô không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ nữa. Cô ghét dừng đọc sách vì không muốn phí những giây phút được một mình nhưng cô buồn ngủ lắm rồi, cô không hiểu cô đang đọc gì nữa và như vậy còn tệ hơn là phí thời gian được đọc sách. Thở dài, cô đứng dậy giấu sách rồi tắt đèn. Cô bò vào nằm dưới tấm chăn xơ xác, khung đệm kêu cọt kẹt dưới sức nặng của cô, rồi cô thối tắt nển.

Kỳ cục là trong bóng tối, giấc ngủ không đến với cô. Cô trở mình tới lui trên tấm đệm mỏng, nửa tỉnh nửa ngủ, hồi tưởng lại những đoạn lãng mạn hồi hộp trong cuốn sách cô vừa đọc. Cô biết ngay lúc Russ và Nicky về đến, khoảng gần 1 giờ sáng. Họ lao vô nhà, chẳng buồn giữ im lặng, cười ầm ĩ về chuyện gì đó mà các bạn chèn chèn của họ đã làm. Cả hai đều chưa đủ tuổi để uống nhưng thứ vật vãnh như luật pháp chẳng bao giờ cản người họ Devlin làm chuyện họ muốn làm. Hai anh không thể đi vô quán nhưng có nhiều cách để có rượu và họ biết tất cả các cách này. Đôi khi họ ăn cắp rượu, đôi khi họ thuê người khác mua giúp họ, trong trường hợp này họ sẽ ăn cắp tiền. Không ai trong hai người có việc làm, bán thời gian hay gì đi nữa, bởi vì không ai muốn thuê họ. Ai cũng biết rõ các tên con trai nhà Devlin sẽ chôm sạch đồ của họ.

“Thằng Poss,” Nicky cười khúc khích. ” Nổ bùm!”

Vậy là đủ để Russ lăn ra cười ầm lên. Từ những tiếng được tiếng mất, rõ ràng “thằng Poss”, là người nào đó, đã bị sợ hãi bởi một tiếng nổ bùm. Và hai anh cô thấy điều đó thật buồn cười nhưng có lẽ sáng mai họ chẳng nhớ gì hết.

Họ đã làm Scottie dậy, vì cô nghe em rên rĩ nhưng em không khóc nên cô vẫn nằm trong giường. Cô không thích đi vào phòng của các anh trong áo đầm ngủ, sự thật thì nghĩ đến đó là cô toát mồ hôi hột rồi, nhưng cô sẽ phải làm trong trường hợp họ làm Scottie sợ và khóc. Nhưng Nicky đã nói “im lặng mà ngủ đi” và Scottie lại im lặng trở lại. Sau vài phút, họ đã ngủ say, chỉ còn tiếng ngáy vang vọng trong đêm tối.

Nửa tiếng sau, Jodie về tới. Chị đi nhẹ nhàng hoặc cố nhẹ nhàng đi trên đầu ngón chân và cầm giày trên tay. Mùi bia và đàn ông tỏa ra từ chị, một màu vàng, đỏ và nâu hòa trộn thành những vòng xoáy độc hại. Chị chẳng buồn thay đồ nhưng thả ịch người xuống giường rồi thở dài, gần như tiếng rên ử ử của mèo.

“Mày còn thức không Faith cưng?” chị hỏi sau một lúc im lặng, giọng chị nhừa nhựa.

“Còn”

“Biết mà. Lẽ ra mày nên đi với tao. Vui lắm, vui ời là vui.” Câu cuối chứa đầy cảm giác nhục dục. “Mày không biết mày đã bỏ lỡ gì đâu Faith.”

“Không biết thì đâu bỏ lỡ được, đúng không?” Faith thì thầm và Jodie cười khúc khích.

Faith lại mơ màng ngủ, chờ nghe tiếng xe của Renee để cô an tâm mọi người đã về nhà an toàn. Hai lần cô giật mình thức giấc và tự hỏi không biết Renee đã xoay sở vô nhà được mà không làm cô dậy hay không, rồi cô đứng dậy nhìn ra cửa sổ xem xe của Renee có đó không. Nó không có ở đó.

Đêm đó Renee hoàn toàn không về.

3. Chương 3

“Tối qua ba không về nhà”.

Gương mặt Monica đau khổ trong khi đứng nơi cửa sổ phòng ăn. Gray tiếp tục ăn bữa sáng của anh, chẳng có gì làm anh mất ngon cả. Vậy ra đó là lý do Monica dậy sớm sáng nay vì cô thường chưa chịu bỏ ra khỏi giường sau 10 giờ. Cô định làm gì, thức chờ đến khi Guy về? Anh thở dài tự hỏi không biết Monica muốn anh xử sao với giờ giấc thất thường của Guy: bắt nhin đối đi ngủ? Anh không thể nhớ lúc nào Guy không có phụ nữ bên cạnh, dù Renee Devlin chắc chắn đã ở với ông bên bỉ hơn các bà khác.

Mẹ anh, Noelle chẳng buồn quan tâm xem Guy đã đi đâu vào buổi tối, miễn là không đi với bà và đơn giản là vờ coi các quan hệ lãng nhăng của chồng bà không tồn tại. Vì Noelle không quan tâm, Gray cũng không quan tâm. Mọi việc sẽ khác nếu Noelle đau khổ nhưng chuyện này không hề có. Không phải vì bà không yêu Guy, Gray nghĩ bà có, theo kiểu của bà. Nhưng bà cực kỳ ghét chuyện vợ chồng, ghét bị đụng chạm, dù là những đụng chạm vô ý và bình thường. Chuyện Guy có bồ là một giải pháp tốt nhất có thể có. Ông không xử tệ với Noelle dù ông chẳng buồn che dấu các mối quan hệ của ông, vị thế là vợ ông của Noelle luôn an toàn. Giải pháp này có vẻ phong kiến, và Gray biết anh không thích chuyện này chút nào khi anh kết hôn nhưng cả hai người đều bằng lòng với nó.

Nhưng Monica không nhận thấy điều đó. Cô bảo vệ Noelle một cách tận tình và gắn bó với bà theo kiểu Gray không bao giờ có thể làm, cô tưởng tượng Noelle bị nhục nhã và tổn thương bởi các mối quan hệ của Guy. Nhưng Monica cũng rất yêu thương Guy, và những lúc Guy quan tâm đến cô, cô vui mừng không gì bằng. Cô luôn tưởng tượng trong đầu gia đình là như thế nào: gắn bó, yêu thương, luôn nâng đỡ nhau, bố mẹ thì tha thiết yêu nhau, và Monica đã cố gắng hết sức để làm cho gia đình của cô giống như bức tranh đó.

“Mẹ biết không?” anh bình thản hỏi, và kèm lại không hỏi Monica có thực sự nghĩ là Noelle sẽ phiền nếu bà biết chuyện đó không. Đôi khi anh thấy tội nghiệp Monica, nhưng anh thương cô và không muốn cố tình làm cô đau lòng.

Monica lắc đầu. “Mẹ chưa dậy.”

“Vậy thì lo gì? Lúc mẹ dậy thì ba về và mẹ sẽ nghĩ là ba mới đi đâu ra ngoài lúc sáng thôi.”

“Nhưng ba đã đi với bà ta!” Monica xoay lại đối diện anh, đôi mắt đen long lanh. “Mụ Devlin đó.”

“Em không biết điều đó. Ba có thể chơi bài nguyên đêm mà.” Guy rất thích chơi bài nhưng Gray không tin ông vắng mặt suốt đêm để bài bạc. Nếu anh biết ba anh, mà anh thì rất hiểu ông, nhiều khả năng Guy đã

qua đêm với Renee hoặc với một người phụ nữ nào đó đã thu hút được ông. Renee thật khờ nếu bà tin Guy chung thủy với bà hơn chung thủy với vợ.

“Anh nghĩ vậy hả?” Monica hỏi, vẻ mong muốn điều đó xảy ra hơn các điều khác.

Gray nhún vai. “Có thể mà.” Gần bằng với khả năng một ngôi sao rơi vào nhà anh hôm nay, nhưng không phải là không thể. Anh uống cạn li cà phê rồi đẩy ghế đứng lên. “Khi nào ba về, nói ba anh đi lên Baton Rouge để coi cái bất động sản mà ba với anh đã bàn. Trễ nhất là 3 giờ anh sẽ về tới nhà.” Bởi vì dáng vẻ cô đơn của cô, anh đưa tay choàng qua vai cô và ôm lấy cô. Không biết vì sao mà Monica không có được sự cương quyết và tự tin như các thành viên khác trong họ. Thậm chí Noelle, dù không thực sự là người họ Rouillard, còn biết bà muốn gì và làm cách nào có được điều bà muốn. Monica luôn có vẻ bất lực trước tính cách mạnh mẽ của các thành viên khác trong gia đình.

Cô vui đầu vào vai anh một lúc như cô thường làm khi cô còn nhỏ và vừa chạy đến báo anh biết có chuyện xảy ra mà ba không giải quyết được. Dù anh chỉ lớn hơn cô 2 tuổi nhưng anh luôn bảo vệ cô và biết từ lúc còn nhỏ là cô không có sức mạnh ý chí như anh.

“Em phải làm gì nếu ba đã đi với mụ lăng lơ đó?” cô hỏi, giọng cô ghen ngào nơi vai anh.

Gray cố kìm không để mất kiên nhẫn, nhưng ít nhiều nó cũng thể hiện trong giọng nói của anh. “Em không phải làm gì hết. Đó không phải là chuyện của em.”

Cô rụt lại, vẻ tổn thương, và nhìn anh trách móc. “Sao anh có thể nói vậy? Em lo cho ba!”

“Anh biết thế.” Anh cố nhẹ giọng. “Nhưng nó chỉ phí thời gian thôi, và ba sẽ không cảm ơn em đâu.”

“Anh luôn bên ba, vì anh cũng giống như ba thôi!” Nước mắt từ từ lăn tròn trên má cô, và cô quay đi. “Em cá cái bất động sản ở Baton Rouge có hai chân và ngực bự. Thế thì chúc anh vui vẻ!”

“Tất nhiên rồi,” anh châm biếm. Anh thật sự sẽ đi coi một số bất động sản, sau đó lại là chuyện khác. Anh là một thanh niên trẻ trung, cường tráng, với những ham muốn tình dục mạnh mẽ không hề giảm đi từ lúc anh dậy thì. Lúc nào nó cũng âm ỉ trong anh, một cảm giác khát khao. May mắn là anh có thể hấp dẫn phụ nữ để có thể giảm bớt sự thèm khát này, và buồn cười là tài sản của gia đình anh cũng đã giúp anh nhiều trong những cuộc chinh phục tình ái.

Anh không quan tâm lý do phụ nữ tìm đến anh, vì thích anh và ham muốn cơ thể anh hay vì cô ấy thích tài khoản ngân hàng của nhà Rouillard. Lý do gì cũng được, cái anh cần là một cơ thể ấm áp mềm mại nằm dưới anh, đón nhận những đam mê của anh và tạm thời giúp anh thỏa mãn. Anh chưa yêu ai cả, nhưng anh yêu sex và mọi thứ về sex: mùi hương, cảm giác, âm thanh. Giây phút yêu thích nhất của anh là lúc anh bắt đầu xâm nhập vào cơ thể của người phụ nữ và cảm thấy cơ thể cô còn chút e ngại nhưng cuối cùng cũng chấp nhận anh - cảm giác được đón nhận vào vòng ôm nóng ấm, ẩm ướt, khít rịt. Tuyệt, cảm giác đó thật tuyệt. Anh luôn cực kỳ cẩn thận với chuyện tránh mang thai ngoài ý muốn, luôn dùng bao cao su dù người bạn tình nói là cô có dùng thuốc ngừa thai, bởi vì phụ nữ thường nói dối về chuyện này và một người đàn ông khôn ngoan sẽ không bao giờ chơi trò may rủi với chuyện này.

Anh không biết chắc nhưng anh nghĩ Monica vẫn còn là con gái. Dù cô giàu tình cảm hơn Noelle, cô vẫn bị ảnh hưởng bởi mẹ ít nhiều, một chút gì đó lạnh lùng xa cách khiến đàn ông không dám đến gần. Cô là một sự phối hợp kỳ cục của ba và mẹ, cô có sự lạnh lùng của mẹ nhưng không có tính cương quyết của bà, có tình cảm giống ba nhưng không có đam mê xác thịt như ông. Trái lại, Gray có sự đam mê như ba và tính cương quyết, tự chủ của mẹ. Anh thích sex nhiều nhưng anh không là nô lệ của cái đó như Guy. Anh biết khi nào nên nói không và nói như thế nào. Tạ ơn Trời, anh cũng có hiểu biết tốt hơn ba anh khi chọn phụ nữ.

Anh kéo nhẹ một lọn tóc sẫm màu của Monica. “Anh sẽ gọi chú Alex để coi chú biết ba đâu không.” Alexander Chelette, một luật sư ở Prescott, là bạn thân nhất của ba.

Môi cô run run nhưng cô vẫn cố mỉm cười qua làn nước mắt. “Chú sẽ tìm thấy ba, và khuyên ba về nhà.”

Gray cười khẩy. Không hiểu sao Monica có thể sống đến 20 tuổi mà vẫn không học hiểu gì về đàn ông.

“Anh không chắc chuyện đó đâu, nhưng có thể chú có thể khuyên được em.”

Anh vẫn định nói với Monica là Guy đã đi chơi bài, dù cho Alex biết rõ số điện thoại của khách sạn mà Guy đã thuê qua đêm.

Anh vô phòng làm việc mà Guy thường dùng làm nơi giải quyết vô số vấn đề tài chính của nhà Rouillard, và cũng là nơi Gray học để giải quyết chúng. Gray thích thú với sự phức tạp của ngành kinh doanh và tài chính, nhiều đến nỗi anh bỏ qua cơ hội chơi bóng chuyên nghiệp để lao vào thế giới kinh doanh. Mà nó cũng chẳng phải là một sự hi sinh quá lớn cho anh, anh biết anh chơi giỏi để trở thành chuyên nghiệp nhưng anh không có tố chất của một ngôi sao. Nếu anh cống hiến cuộc đời cho thể thao, anh có thể chơi trên dưới 8 năm, nếu anh may mắn không bị chấn thương, và có được một mức lương kha khá. Cuối cùng thì khi phải chọn lựa, dù anh thích chơi bóng nhiều nhưng anh vẫn mê kinh doanh nhiều hơn. Trò chơi này anh có thể chơi lâu hơn chơi bóng và kiếm nhiều tiền hơn và cũng vẫn đầy tính ăn thua.

Dù Guy có thể đã gần nổ mũi tự hào nếu con trai ông thành cầu thủ chuyên nghiệp, Gray nghĩ ông đã phần nào nhẹ nhõm tinh thần vì Gray đã chọn quay về nhà. Vài tháng sau khi Gray tốt nghiệp ĐH, Guy đã hân hoan nhồi vào đầu anh những kiến thức kinh doanh mà không có sách vở nào có thể cung cấp được.

Gray đưa tay vuốt nhẹ mặt gỗ bóng loáng của cái bàn lớn. Một tấm ảnh cỡ 8x10 của Noelle nằm ở một góc, vây quanh là các tấm hình nhỏ hơn của chính anh và của Monica ở các độ tuổi khác nhau, như một nữ hoàng và các phụ tùng. Hầu hết mọi người sẽ nghĩ là như một người mẹ với các con chung quanh và trên gối, nhưng Noelle không có chút tình mẫu tử nào. Ảnh bình minh tỏa sáng lên tấm ảnh, làm nổi bật những chi tiết nhỏ thường ít ai để ý, và Gray dừng lại ngắm khuôn mặt mẹ anh.

Bà là một phụ nữ đẹp, hoàn toàn khác với vẻ đẹp của Renee Devlin. Renee giống như mặt trời, nóng bỏng, sáng lòa, trong khi Noelle giống mặt trăng, lạnh lùng, xa vắng. Bà có mái tóc sẫm màu dày, mượt và bới theo kiểu rất thanh lịch, và đôi mắt xanh tuyệt đẹp mà chẳng người con nào thừa hưởng được. Bà không phải là người Pháp lai Creola nhưng là người Mỹ bình thường, vài người trong xứ đã tự hỏi có phải Guy Rouillard đã cưới người ở tầng lớp thấp hơn không. Nhưng bà đã tỏ ra cao quý như nữ hoàng, hơn hẳn những người sinh ra là Creola nên những nghi ngờ này đã mau chóng trôi vào quên lãng. Điều duy nhất gợi nhớ chính là tên của anh, Grayson, là họ của bà, nhưng vì nó đã được làm gọn lại thành Gray từ lâu nên hầu hết mọi người đều nghĩ là tên này được chọn vì nó gần giống tên ba anh.

Cuốn lịch hẹn của Guy để mở trên bàn. Gray tựa hông vào bàn, với lấy cái điện thoại và đưa mắt dò theo các cuộc hẹn được liệt kê trong ngày. Guy có một cuộc hẹn với một người tên William Grady, một chủ ngân hàng lúc 10 giờ. Và lần đầu tiên từ sáng đến giờ, Gray cảm thấy có chút lo âu. Dù chuyện gì đi nữa, Guy không bao giờ để phụ nữ làm cản trở việc kinh doanh, và ông sẽ không bao giờ đi họp mà không cạo râu hay thay quần áo.

Anh nhanh lẹ bấm số của Alex, thư ký của ông trả lời ngay sau hồi chuông đầu tiên. “Phòng luật sư Chelette và Anderson,”

“Chào Andrea. Alex tới chưa?”

“Rồi,” bà trả lời với vẻ hài hước khi nhận ngay ra giọng trầm ấm mượt như nhung không lẫn với ai được của Gray. “Cậu biết ông ấy mà. Chỉ có một cơn động đất mới có thể giữ ông ấy khỏi đến đây đúng 9 giờ thôi. Giữ máy để tôi liên hệ với ông ấy.”

Anh nghe một tiếng click báo cuộc gọi của anh đã để ở chế độ chờ, nhưng biết rõ Andrea, bà sẽ không gọi Alex qua tổng đài đâu. Anh đã đến chơi ở văn phòng của Alex thường xuyên, lúc nhỏ cũng như lớn, để biết những lúc bà dùng tổng đài là khi có khách lạ trong văn phòng. Còn bình thường, bà chỉ quay ghế sang và cao giọng gọi vì cửa phòng Alex ngày sau lưng bà.

Gray mỉm cười khi nhớ lại Guy đã phá ra cười khi ông kể chuyện Alex đã cố làm Andrea xử sự chuyên nghiệp hơn, xứng đáng với tính chất một văn phòng luật. Tội nghiệp Alex hiền lành không có một thế nào với bà thư ký của mình. Bị sửa lưng, bà trở nên lạnh lùng đến nỗi cả văn phòng như hóa đá. Thay vì gọi “Alex” như mọi khi, bà gọi “ngài Chelette” mỗi khi nói chuyện với ông, luôn dùng tổng đài để liên hệ ông, và những cuộc trò chuyện thân mật biến mất. Mỗi khi Alex dừng tại bàn để trò chuyện, bà đứng lên đi vào toilet. Những chi tiết nho nhỏ bà thường quan tâm như phần việc hằng ngày, giúp nhẹ gánh Alex rất nhiều, giờ bà để cho Alex lo. Ông thấy ông phải đi làm sớm hơn và về trễ hơn trong khi Andrea bỗng có một lịch

làm việc cực đúng giờ. Không ai có thể thay thế bà, thư ký luật sư không dễ tìm ở Prescott. Sau 2 tuần, Alex đành hạ mình đầu hàng và Andrea lại tiếp tục gọi vọng qua cửa văn phòng như trước.

Một tiếng click nữa vang lên khi Alex bắt máy. Giọng chậm rãi hiền lành của Alex vang lên. “Chào cháu Gray. Hôm nay dậy sớm hả cháu.”

“Không sớm lắm đâu chú.” Anh luôn luôn thức sớm hơn Guy nhưng hầu hết mọi người đều nghĩ cha nào con nấy. “Cháu định đi Baton Rouge để coi một số bất động sản. Chú này, chú có biết ba cháu đang ở đâu không?”

Đầu dây bên kia im lặng một chút. “Không, chú không biết.” Một thoáng im lặng nặng nề. “Có chuyện gì à?”

“Ba không về nhà tối qua, mà ông có hẹn với Bill Grady lúc 10 giờ.”

“Chết thật,” Alex nói nhỏ nhưng giọng ông có vẻ hơi lo lắng. “Trời ạ, chú đã không nghĩ - mẹ kiếp!”

“Chú Alex,” giọng Gray gọn và khô như thép, vọng qua đường điện thoại. “Chuyện gì đang diễn ra vậy?”

“Chú thề với cháu, Gray à, chú không nghĩ ông ấy sẽ làm chuyện đó,” Alex đau khổ nói. “Có thể ông ấy không làm vậy đâu. Chắc ông ấy ngủ quên thôi.”

“Làm chuyện gì?”

“Ông ấy có nói tới chuyện đó vài lần nhưng chỉ khi ông đang uống rượu thôi. Chú thề là chú không nghĩ ông nghiêm túc khi nói vậy. Trời ạ, sao ông ấy có thể làm thế?”

Cái điện thoại trong tay Gray khẽ phát ra những tiếng răng rắc. “Nghiêm túc về chuyện gì?”

“Về chuyện rời bỏ mẹ cháu.” Có thể nghe thấy tiếng Alex khó khăn nuốt nước bọt qua đường dây. “Và bỏ đi với Renee Devlin.”

Thật nhẹ nhàng, Gray bỏ ống nghe xuống. Anh đứng lặng vài giây, nhìn xuống cái điện thoại. Không thể nào - Guy không thể làm vậy, phải không? Tại sao bỏ đi với Renee khi ông có thể ngủ với bà ở đây bất cứ lúc nào ông muốn? Alex sai rồi. Guy không bao giờ bỏ con cái mình hay công việc làm ăn, nhưng ông đã vui mừng khi Gray từ chối làm cầu thủ chuyên nghiệp, và đã đào tạo anh khẩn cấp về việc quản lý mọi thứ.

Trong một vài phút Gray tê người với cảm giác không tin được, nhưng anh là người thực tế nên những giây phút đó không tồn tại lâu. Cảm giác tê tái đó biến mất, một cơn giận khủng khiếp ủa về. Anh di chuyển như một con rắn bắt đầu tấn công, anh giật cái điện thoại và ném nó qua cửa sổ, các mảnh kính vỡ tung tóe giục các bước chân hối hả chạy về phía phòng làm việc.

Mọi người đều ngủ nướng trừ Faith và Scottie. Cô rời túp lều ngay khi vừa cho em ăn sáng xong, để đưa em ra khe suối chỗ nước cạn để chơi tát nước và bắt cá nhảy. Em chẳng bao giờ bắt được nhưng em rất thích trò này. Buổi sáng hôm nay thật đẹp, ánh mặt trời nghiêng nghiêng dát vàng các cành cây và nhảy múa trên mặt nước. Mùi không khí tươi mát và trong trẻo, ngập tràn các màu sắc tươi tắn và tinh khiết, xua tan đi mùi chua khó chịu của bia rượu vương vấn nơi mũi cô, mùi từ 4 người cô để ngủ nướng tại nhà cho hết cơn say sưa tối hôm trước.

Hi vọng Scottie sẽ giữ quần áo của em được khô như mong mặt trời mọc phía Tây. Vì thế, vừa đến suối là cô cởi áo và quần của em, để em nhào xuống nước chơi với mỗi chiếc tã trên người. Cô đã mang thêm một cái tã khác để dành mặc cho em khi họ ra về. Cô cẩn thận treo quần áo của em lên một thân cây rồi bước xuống suối để lội trong lúc canh chừng em. Nếu có một con rắn bơi qua, em cũng chẳng hiểu để sợ. Cô cũng không sợ nhưng cũng đề phòng.

Cô để em chơi khoảng vài giờ rồi bế em lên khỏi suối trong khi em giãy giụa phản đối suốt. “Em không thể ở dưới nước hoài,” cô giải thích. “Coi, tay chân em nhăn nheo hết rồi nè, giống như 1 quả đào khô.” Cô ngồi trên nền đất thay tã rồi mặc đồ vô cho em. Vì em không ngừng loay hoay tìm cách chạy xuống nước lại nên cô làm chuyện này thật vất vả.

“Mình đi coi sóc đi,” cô nói. “Em có thấy con sóc nào không?”

Bị đánh lạc hướng, em lập tức nhìn lên cây, mắt em mở tròn vì hứng khởi khi tìm kiếm sóc trên các nhánh cây. Faith nắm bàn tay bụi bẩn của em và chậm rãi dắt em đi bộ xuyên rừng, chọn con đường về nhà dài nhất. Có thể khi họ về tới nhà, Renee đã quay về.

Dù mẹ cô trước đây đã từng đi suốt đêm nhưng lần nào bà làm như vậy, cô cũng cảm thấy lo lắng. Không nói ra nhưng lúc nào cô cũng sợ rằng có một đêm Renee bỏ đi mà không quay trở lại. Faith biết rõ thực tế phũ phàng là nếu Renee gặp 1 người đàn ông nào có chút tiền và hứa hẹn sẽ cung cấp cho bà những thứ tốt đẹp, bà sẽ bỏ đi không hề nuối tiếc. Mà điều duy nhất giữ bà ở lại Prescott là Guy Rouillard và những gì ông cung cấp cho bà. Nếu Guy bỏ bà, bà cũng sẽ chẳng lưu luyến gì mà ở đây lâu hơn khoảng thời gian đủ cho bà đóng gói đồ đạc.

Scottie để ý thấy được 2 chú sóc, 1 đang nhảy qua nhảy lại trên cây còn 1 đang leo lên một cây khác, vì thế em vui vẻ đi theo Faith. Tuy nhiên, khi vừa nhìn thấy túp lều, em nhận ra họ đang đi về nhà và bắt đầu làm những âm thanh hậm hực không bằng lòng và ì người ra, cổ giằng tay khỏi tay cô.

“Scottie, thôi nào,” Faith nói, cổ kéo em ra khỏi rừng lên con đường đất bụi bặm dẫn về nhà. “Chị không thể chơi với em bây giờ được, chị phải đi dọn dẹp. Nhưng chị hứa sẽ chơi xe với em khi chị-”

Cô nghe thấy tiếng động cơ xe trầm trầm đằng sau, ngày càng rõ hơn khi xe đến gần, và ý nghĩ đầu tiên đầy vui mừng là mẹ đã về. Nhưng không phải là chiếc xe hơi màu đỏ đắt tiền của Renee đang đánh góc vào nhà cô. Nó là 1 chiếc Corvette mui trần màu đen, được mua để thay cho chiếc màu bạc Gray đã lái từ hồi trung học. Faith chết sững trên đường, quên hết Scottie hay Renee khi tim cô ngừng đập 1 thoáng rồi bắt đầu thỉnh thoảng dừng dội trong lồng ngực cô với một sức mạnh làm cô muốn xỉu. Gray đang ghé vào đây!

Cô quá sững sốt với niềm hạnh phúc ủa đến nên cô gần như quên mất chuyện kéo Scottie khỏi đường để đứng né trong bụi cỏ. Gray, tim cô hát vang. Đầu gối cô run rẩy và cơn run rẩy lan dần lên cơ thể mảnh mai của cô với ý nghĩ được thực sự nói chuyện với anh, dù chỉ là một câu chào đáp ứng.

Mắt cô dán chặt vào anh, thu lấy từng chi tiết nhỏ khi anh ngày càng lái xe đến gần cô hơn. Dù anh đang ngồi sau tay lái và cô không thể thấy được anh nhiều, cô nghĩ anh có vẻ gầy hơn lúc còn chơi bóng và tóc anh cũng dài hơn. Mắt anh vẫn không thay đổi, vẫn đầy cảm dỗ và mê hoặc. Chúng lướt qua cô khi chiếc Corvette chạy ngang qua chỗ cô và Scottie đang đứng và anh gật đầu cộc lốc.

Scottie rục rịch và giật tay em lại vì em bị quyến rũ bởi chiếc xe xinh đẹp. Em rất thích xe của Renee, và Faith luôn phải canh chừng và giữ em tránh xa chiếc xe vì Renee sẽ nổi điên nếu em rờ vào nó và để lại dấu tay.

“Được rồi,” Faith thì thào, vẫn còn choáng ngợp. “Mình đi coi xe đẹp đi.” Họ bước trên đường và theo dấu xe Corvette, lúc này đã dừng trước cửa lều. Gray trượt ra khỏi chỗ ngồi sau tay lái và tung đôi chân dài nhảy qua cửa ra khỏi xe như nó là một chiếc xe của con nít. Nhảy 2 bước lên bậc thềm, anh giằng mạnh cánh cửa mở ra và bước vô nhà.

Anh ấy không gõ cửa, Faith nghĩ. Có chuyện gì rồi. Anh ấy đã không gõ cửa.

Cô tăng tốc, kéo Scottie nhanh hơn nên đôi chân ngắn của em bị hụt và em ré lên phản đối. Cô nghĩ đến tim của em và một cơn sợ hãi nhói lên trong cô. Cô dừng lại gấp, mau lẹ cúi xuống bế em lên. “Chị xin lỗi em. Chị không cố ý bắt em chạy.” Lưng cô đau nhức vì sức nặng của em nhưng cô phớt lờ nó và đi vội về nhà. Những viên đá nhỏ lăn tròn dưới đôi chân trần của cô một cách vô thức, những đám mây bụi nhỏ tung lên với từng bước cô đi. Sức nặng của Scottie như làm cô chậm hơn, như trì hoãn cô không về tới nhà được. Tại cô ù ù, một cảm giác hoảng loạn ủa đến trong tim làm cô muốn nghẹt thở.

Cô nghe một tiếng gầm từ xa mà cô nhận ra là giọng của ba, đan xen với giọng trầm hùng như tiếng sấm của Gray. Hồn hển, cô bước vội đôi chân gầy trên đường và cuối cùng cũng về đến nhà. Cánh cửa lưới kêu cọt kệt khi cô mở mạnh nó ra để ào vào nhà, rồi dừng gấp và đứng chớp mắt cho quen với khung cảnh tối tăm trong nhà. Những tiếng la hét chữ rửa không ra đâu vào đâu vang lên chung quanh cô, làm cô cảm thấy như cô bị kẹt trong 1 cơn ác mộng.

Cô hóp vội vài hóp không khí và để Scottie tụt xuống sàn. Bị những tiếng la hét làm hoảng sợ, em ôm chặt lấy chân cô và vùi mặt vào đó.

Khi mắt cô đã quen với sự âm u trong nhà, và tiếng ù ù trong tai cô đã giảm đi, những tiếng la hét bắt đầu có nghĩa, và cô ước là chúng cứ tiếp tục khó hiểu như trước.

Gray đã lôi Amos khỏi giường và kéo ông vô bếp. Amos đang la hét và chữ thề, nắm lấy khung cửa để trì hoãn sức kéo của Gray. Nhưng ông không thể đấu nổi với người đàn ông trẻ trung hơn và lại đang trong cơn giận dữ, nên chỉ có thể loạng choạng lẩy thắng bằng khi Gray đẩy ông vô đứng giữa bếp.

“Renee đâu?” Gray quát, tướng anh đầy đe dọa làm Amos co rúm lại.

Đôi mắt đầy ghèn của Amos lướt nhanh qua căn bếp như tìm vợ ông. “Không có ở đây,” ông đáp ứng.

“Tôi có thể thấy bà ta không có ở đây, đồ ngốc! Tôi muốn biết bà ta đang ở đâu!”

Amos lắc lư trên đôi chân trần và bông ợ lớn. Ông để ngực trần, quần vẫn không gài khóa. Mái tóc không chải lờm chờm chứa đủ mọi hương, râu ria không cạo, mắt đỏ ngầu và hơi thở hôi hám mùi rượu. Tương phản với ông là Gray, đứng cao hơn hẳn, nguyên 1.93 mét cơ bắp săn chắc, mái tóc đen chải gọn về sau, chiếc áo sơ-mi trắng tinh với chiếc quần tây ôm khít.

“Cậu không có quyền xô đẩy tôi vòng vòng như vậy, tôi không cần biết ba cậu là ai,” Amos phản nản. Dù vậy, ông co rúm lại mỗi khi Gray cử động.

Russ và Nicky cũng đã ra khỏi phòng của họ nhưng không tỏ vẻ gì là hậu thuẫn cho ba. Đối diện với một Gray nóng giận không phải là việc họ thường làm, bắt nạt kẻ có thể gây rắc rối cho họ không phải là kiểu của họ.

“Ông có biết Renee ở đâu không?” Gray hỏi lại, giọng lạnh lùng.

Amos nhún vai. “Có lẽ ra ngoài rồi,” ông đáp ứng, sưng sứa.

“Khi nào?”

“Ý cậu khi nào nghĩa là sao? Tôi đang ngủ. Làm quái nào tôi biết bà ta đi khi nào?”

“Tôi qua bà ta có về nhà không?”

“Đương nhiên rồi! Mẹ nó, cậu muốn nói gì?”

Amos hét lên, giọng nhừa nhựa cho thấy lượng cồn vẫn còn nhiều trong máu ông.

“Tôi đang nói là mẹ vợ lẳng lơ của ông đã bỏ đi!” Gray hét lại, gương mặt anh đầy giận dữ, gáy anh gồng lên.

Một cơn hoảng sợ ập đến Faith, mắt cô mờ đi. “Không,” cô kêu lên hoảng hốt.

Gray nghe thấy cô và anh quay phắt lại. Đôi mắt đen của anh ánh lên giận dữ khi nhìn cô. “Ít ra trông cô tỉnh táo hơn. Cô biết Renee ở đâu không? Tôi qua bà ta có về không?”

Thần thờ, Faith lắc đầu. Một thảm họa đen tối đang lơ mờ hiện ra trước cô, và mũi cô bỗng ngửi thấy mùi vàng cay nồng, mùi chua của sự sợ hãi... của chính cô.

Môi anh cong lên, khoe hàm răng trắng khi anh gầm gừ. “Tôi cũng không nghĩ vậy. Bà ta đã bỏ đi với ba tôi.”

Faith lại lắc đầu, và cô dường như không thể dừng lại. Không. Từ này vang ong ong trong đầu cô. Trời ơi, không, xin đừng.

“Cậu nói dối!” Amos hét lên, lao đảo đi đến cái bàn khập khiễng và ngồi phịch xuống 1 cái ghế. “Renee sẽ không bỏ tôi và bọn trẻ. Cô ta yêu tôi. Chẳng bố đàng điểm của cậu đã đi với một con mới mà ông ta -”

Gray nhào tới như một con rắn tấn công. Nắm đấm của anh bay vào cằm Amos, những đốt tay đập mạnh vào xương và cả Amos với cái ghế đổ nhào ra sàn. Cái ghế nát thành từng miếng gỗ vụn dưới ông.

Với một tiếng la sợ hãi, Scottie vùi mặt sâu hơn vào hông Faith. Cô quá sững sờ để nhớ ra chuyện trần an em nên em bắt đầu khóc.

Amos quờ quạng bò dậy, rồi lảo đảo đi ra sau bàn để cái bàn ở giữa ông và Gray. “Sao cậu đánh tôi?” ông rên rỉ, tay ôm cằm. “Tôi có làm gì cậu đâu. Chuyện ba cậu với Renee làm đâu phải lỗi tại tôi!”

“La hét gì ở đây vậy?” giọng Jodie đầy khêu gợi, chị thường dùng giọng này khi muốn thu hút đàn ông. Faith nhìn ra chỗ cửa phòng của cô và Jodie, mắt cô mở lớn đầy kinh hoàng. Jodie đứng dựa cửa, mái tóc cà-rốt không chải được hất ra sau đôi vai trần của chị. Chị mặc độc một cái quần lót bằng ren màu đỏ, tay yếu điệu giữ chiếc áo 2 dây cùng màu hờ hững nửa khoe, nửa che ngực chị. Chị chớp mắt với Gray về ngày thơ một cách giả tạo làm Faith muốn rúm người lại.

Về mặt Gray cau lại đầy khinh bỉ khi anh liếc chị, miệng anh hơi cong lên rồi anh cố tình quay lưng lại với chị.

“Tôi muốn các người biến mất khỏi đây trước khi đêm xuống,” anh nói với Amos, giọng danh thép. “Các người làm ô uế đất của chúng tôi, và tôi mệt mỏi với sự ô nhiễm của các người.”

“Đi?” giọng Amos vỡ ra. “Thằng khốn khinh người kia, mày không thể bắt tội tao đi. Có luật-”

“Ông không có trả tiền thuê,” Gray nói, môi anh nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo. “Luật trục xuất không dành cho kẻ xâm nhập trái phép. Cút đi.” Anh quay lưng và tiến về phía cửa.

“Khoan,” Amos kêu lên. Ánh mắt hoảng hốt của ông lướt khắp phòng như tìm phương giải cứu. Ông liếm môi. “Đừng vội. Có thể... có thể họ chỉ đi du lịch ngắn ngày, họ sẽ về mà. Đúng rồi, Renee sẽ về mà, cô ấy đâu có lý do gì mà bỏ đi.”

Gray cười khò khan, ánh mắt khinh bỉ của anh lướt quanh căn phòng, để ý sự bài trí nghèo nàn của túp lều. Ai đó, có lẽ là cô con út, đã cố gắng giữ cho nó sạch sẽ nhưng điều đó giống như căn nước triều dâng lên vậy. Amos và 2 thằng con trai, bản sao của ba nó, sừng sĩa ngó anh. Cô con gái lớn vẫn đứng dựa cửa, cố gắng khoe hết bộ ngực của cô ta với anh mà không làm rớt miếng vải gọi là áo đó. Thằng nhỏ bị bệnh Down thì đang bám chặt đôi chân cô con út và gào khóc. Cô gái vẫn đứng như hóa đá, nhìn anh chằm chằm với đôi mắt xanh mở to, vô hồn. Mái tóc đỏ sẫm của cô lòa xòa trên vai và đôi chân trần lấm lem.

Đứng thật gần anh nên Faith có thể đọc thấy vẻ mặt của anh, và tâm hồn cô co rúm lại khi ánh mắt anh lướt quanh túp lều và những người cư ngụ trong nó, cuối cùng dừng lại nơi cô. Anh đã đánh giá cuộc đời cô, gia đình cô, bản thân cô và thấy nó vô giá trị.

“Không có lý do gì để bỏ đi?” anh cười khẩy. “Trời ạ, tôi có thể nói là bà ta không có lý do gì để quay lại!”

Trong sự im lặng sau đó, anh bước vòng qua Faith và đẩy cánh cửa lưới mở ra. Nó đập mạnh vào tường rồi đóng sầm lại. Máy chiếc Corvette gầm lên và một giây sau, Gray đi mất. Faith đứng hóa đá giữa căn bếp, với Scottie vẫn bám lấy chân cô khóc lóc. Đầu óc cô mụ mẫm. Cô biết cô cần làm một cái gì đó, nhưng là cái gì? Gray đã nói là họ phải rời đi, và sự phũ phàng của nó làm cô chết trân. Đi? Họ sẽ đi đâu? Cô không thể bắt đầu óc cô làm việc. Tất cả những gì cô có thể làm là gơ tay lên vuốt tóc Scottie, đôi tay nặng như chì, và nói “Không sao đâu, sẽ ổn mà,” dù cô biết đó chỉ là lời nói dối. Mẹ đã bỏ đi và mọi sự sẽ không bao giờ ổn lại nữa.

4. Chương 4

Gray cố gắng lái gần 1 cây số trước khi tay anh run đến nỗi anh phải dừng xe lại. Anh dựa đầu vào tay lái xe và nhắm mắt, cố cưỡng lại cơn hoảng hốt ập tới. Trời, anh sẽ phải làm gì đây? Anh chưa từng bị sợ như vậy bao giờ.

Nỗi đau và bối rối tràn ngập trong anh, và anh muốn như đứa con nít chạy đến vùi mặt vào lòng mẹ, gần giống như thằng nhóc nhà Devlin đã giấu mặt sau đôi chân khăng khiu của chị nó. Nhưng anh không thể chạy đến với Noelle, ngay cả lúc anh còn là con nít, bà sẽ quay lưng với đôi tay nhỏ cổ bám vúi, và anh đã học biết để chạy đến với ba anh để được trấn an. Dù Noelle có cảm xúc, anh cũng không thể chạy đến bà để được nâng đỡ, vì bà sẽ tìm đến anh cho việc đó. Chăm sóc mẹ và em gái là trách nhiệm bây giờ của anh.

Tại sao Guy lại làm như vậy? Sao ông có thể bỏ đi được? Sự vắng mặt của ba anh, sự phản bội của ông làm Gray cảm thấy như tim anh bị ai giằng xé. Guy đã luôn có Renee, bà đã đề nghị gì với ông để có thể dụ ông quay lưng với con cái, sự nghiệp, tổ tiên? Gray đã luôn gần gũi với ba anh, đã lớn lên trong tình yêu thương của ông, đã luôn có được sự nâng đỡ, ủng hộ của ông như cội tùng vững chắc cho anh, nhưng tất cả tình yêu, sự hiện diện đầy an ủi của ông đã biến mất, và cùng với nó là nền tảng cuộc sống của anh. Gray thấy lo lắng. Anh mới 22 tuổi, các vấn đề mờ mờ hiện ra trước mắt anh khổng lồ như núi tảng. Noelle và Monica vẫn chưa biết chuyện, bằng cách nào đó, anh phải tìm can đảm để nói với họ. Anh phải là chỗ dựa cho họ, và anh phải gạt nỗi đau riêng của anh qua để tập trung lo chuyện kinh doanh của gia đình, không thì họ sẽ mất hết. Trường hợp này không giống như trường hợp Guy qua đời, vì nếu vậy, Gray sẽ là người thừa kế cổ phần, tiền bạc và quyền điều hành của ông. Nhưng bây giờ, Guy vẫn quản lý mọi thứ và ông đã biến mất. Sản nghiệp họ Rouillard sẽ sụp đổ, các nhà đầu tư và ban hội đồng quản trị sẽ nhân cơ hội mà giành lấy quyền lực. Gray sẽ phải tranh đấu như điên mới có thể may mắn giữ được một nửa những gì bây giờ họ đang có.

Anh, Monica và Noelle cũng có tài sản của riêng họ nhưng nó không nhiều. Guy đã đào tạo Gray khẩn cấp để anh biết tất cả mọi việc nhưng vẫn chưa trao quyền cho anh, trừ khi ông để lại thư từ ủy nhiệm cho Gray. Một hi vọng mong manh lóe lên. Bất kỳ giây tờ gì, nếu có, sẽ ở trong phòng làm việc của Guy.

Nếu không, anh sẽ phải gọi Alex để nhờ ông giúp lên kế hoạch. Alex là một người thông minh, một luật sư tài giỏi, ông đã có thể có những văn phòng mang nhiều lợi tức hơn cho ông ở các vùng khác nhưng ông có tiền do gia đình yểm trợ nên ông không cần phải rời Prescott. Ông đã lo các vấn đề kinh doanh với Guy, và cũng là bạn tốt nhất của Guy nên ông biết nhiều hoặc nhiều hơn Gray về các tình huống như vậy.

Trời biết, Gray ảo não nghĩ, anh cần tất cả những sự giúp đỡ anh có thể có được. Nếu không có thư ủy nhiệm, anh may mắn thì có thể giữ được cái nhà che mưa cho cả gia đình.

Khi anh ngẩng đầu khỏi tay lái xe, Gray đã lấy lại được bình tĩnh, nỗi đau được đẩy sâu xuống đáy tim và ý chí quyết đoán trỗi dậy. Thề với Trời, mẹ anh và em anh đã đau khổ vì chuyện này đủ rồi, anh thà bị dày còn hơn để họ bị mất đi nhà cửa.

Anh vô số xe và lái đi, để lại những dư âm của tuổi thanh niên trên con đường đất mờ bụi.

Đầu tiên, anh lái xe đến văn phòng của Alex ở Prescott. Anh cần phải hành động nhanh để cứu vãn mọi thứ. Andrea mỉm cười khi anh bước vào, phụ nữ thường hay làm như vậy khi thấy anh. Gương mặt tròn hiền hậu của bà hơi ửng đỏ. Bà đã 45 tuổi, đủ lớn tuổi để làm mẹ anh, nhưng tuổi không có ý nghĩa với phản ứng bản năng của nữ giới khi thấy sự hiện diện đầy nam tính của anh.

Gray tự động mỉm cười đáp lại, nhưng đầu óc anh đầy những kế hoạch hình thành thật nhanh. “Có ai trong đó với Alex không? Tôi cần gặp ông ấy.”

“Không, ông ấy có 1 mình. Cậu vào đi.”

Gray bước ngang bàn của bà vào phòng Alex, đóng chặt cửa lại sau lưng anh. Alex nhìn lên từ núi tài liệu trật tự trên bàn ông rồi đứng ngay dậy. Gương mặt điển trai của ông căng thẳng. “Cậu có tìm thấy ông ấy chưa?”

Gray lắc đầu. “Renee Devlin cũng bỏ đi luôn.”

“Ôi Trời.” Alex ngồi sụp xuống ghế và nhắm mắt lại, tay ông day day sống mũi. “Tôi không thể tin được. Tôi không nghĩ ông ấy nghiêm túc. Trời ạ, sao ông ấy lại vậy? Ông ấy...” Alex ngừng lại và mở mắt ra, vẻ hơi bối rối.

“...sẵn đã lảng nhăng với bà ta,” Gray nói nốt câu một cách thẳng thừng. Anh bước ra phía cửa sổ và đứng cho tay vào túi quần, nhìn xuống con đường phía dưới. Prescott là một thị trấn nhỏ, chỉ khoảng 15 nghìn dân nhưng giao thông hôm nay hoạt động tấp nập quanh quảng trường tòa thị chính. Mọi người sẽ sớm nghe chuyện Guy Rouillard đã bỏ vợ con để đi trốn với mụ lăng lơ nhà Devlin.

“Mẹ cháu biết chưa?” Giọng Alex căng thẳng.

Gray lắc đầu. “Chưa. Cháu sẽ nói cho mẹ và Monica biết khi về đến nhà.” Cảm giác ngạc nhiên, đau đớn ban đầu đã biến mất, để lại trong anh ý chí kiên cường đến tàn nhẫn và cảm giác lạnh lùng như anh đang

đứng từ xa nhìn chính anh đang gặp chuyện rắc rối này. Sự xa vắng thể hiện trong giọng nói của anh, nghe bình thản và đều đặn. “Ba có để thư ủy nhiệm lại cho chú không?”

Cho đến lúc đó, rõ ràng Alex chỉ nghĩ đến những tác động cá nhân của hành động của Guy. Bây giờ, những rắc rối về pháp luật bắt đầu mở ra, mắt ông mở lớn đầy kinh hoàng. “Chết tiệt.” Ông buột miệng chữ thề. “Không, ông ấy không để gì cả. Nếu ông ấy để thư từ gì, tôi đã biết ông ấy nghiêm túc với ý định đó và đã ngăn cản ông ấy rồi.”

“Có thể có một lá thư ở bàn làm việc ở nhà. Ba có thể gọi trong 1 vài ngày tới. Nếu thế sẽ không có vấn đề gì về khía cạnh tài chính. Nhưng nếu không có thư nào hay ba không gọi... cháu không thể chờ. Cháu sẽ phải thanh lý mọi thứ càng nhiều càng tốt trong lúc còn có thể, trước khi tin này lan ra và giá cổ phiếu tụt dốc.”

“Ông ấy sẽ gọi,” Alex nói một cách yếu ớt. “Ông ấy phải làm như vậy. Ông ấy không thể bỏ những trách nhiệm tài chính dễ như vậy được. Liên quan đến cả 1 sản nghiệp mà!”

Gray nhún vai, mặt anh cẩn thận không để lộ một cảm xúc nào. “Ba bỏ gia đình rồi. Cháu không thể hi vọng sự nghiệp có ý nghĩa với ông ấy hơn là gia đình.” Anh ngừng lại. “Cháu không nghĩ ba sẽ quay lại hay gọi về. Cháu nghĩ ba có ý định từ bỏ mọi thứ và không bao giờ quay lại. Ba đã cố dạy cháu càng nhiều càng tốt và bây giờ thì cháu hiểu tại sao. Nếu ba có ý định quản lý mọi thứ, ba đã không làm như vậy.”

“Nếu vậy thì sẽ có thư ủy nhiệm chứ.” Alex khẳng định. “Guy là một người kinh doanh khôn ngoan nên phải lo chuyện đó thôi.”

“Có thể, nhưng cháu còn phải lo cho mẹ và Monica. Cháu không thể chờ. Cháu phải thanh lý từ bây giờ và thu lại tiền càng nhiều càng tốt để cháu có vốn mà xây dựng lại từ đầu. Nếu không làm như thế, và ba không có thư ủy nhiệm, chúng cháu chẳng còn cái gạo mà ăn xin nữa.”

Alex nuốt nước miếng, nhưng ông gật đầu. “Được. Chú sẽ bắt đầu làm những gì chú có thể làm để bảo vệ vị trí hợp pháp của cháu nhưng chú phải nói với cháu điều này, trừ khi Guy liên hệ hoặc có thư ủy nhiệm, mọi thứ là một đồng hồ nổ. Mọi thứ sẽ bị ràng buộc trừ khi Noelle li dị ba cháu và tòa chia đôi tài sản, nhưng chuyện đó cũng cần nhiều thời gian.”

“Cháu sẽ phải lên kế hoạch cho trường hợp xấu nhất,” Gray nói, “cháu sẽ về nhà và tìm lá thư đó, nhưng đừng chờ đến khi chú nghe tin từ cháu mới bắt đầu phần của chú. Nếu không có thư, cháu sẽ gọi mấy tay buôn cổ phiếu để bắt đầu bán dần. Cách này hay cách khác, cháu sẽ báo chú ngay. Giữ kín mọi việc chờ điện thoại của cháu.”

Alex đứng dậy. “Thậm chí chú sẽ không cho Andrea biết chuyện nữa kìa.” Ông luồn tay vào tóc, một dấu chỉ chứng tỏ ông rất lo lắng vì ông không phải là người hay có biểu hiện lo sợ. Đôi mắt xám của ông đầy đau khổ. “Chú rất tiếc Gray à. Chú cảm thấy như đây là lỗi của chú vậy. Lẽ ra chú nên làm gì đó.”

Gray lắc đầu. “Đừng tự trách bản thân. Như chú đã nói, ai nghĩ ba nghiêm túc với ý định đó. Không, người đáng trách chỉ có ba và bà Renee Devlin.” Anh cười nhẹ. “Cháu không tưởng tượng nổi bà ta có gì hay để khiến ba bỏ rơi gia đình như vậy, nhưng rõ ràng là bà ta hay mà.” Anh ngừng lại, vẻ như chìm vào suy nghĩ đau thương của chính anh, rồi lắc đầu bước ra cửa. “Nếu tìm thấy gì, cháu sẽ gọi.”

Sau khi anh rời khỏi, Alex ngồi phịch xuống ghế, cử động của ông nặng nề và yếu đuối. Ông vừa kịp giữ vẻ bình thản khi Andrea bước vô, đẩy về tò mò. “Có chuyện gì với Gray vậy?”

“Không gì quan trọng. Chỉ là 1 vấn đề cá nhân cậu ấy muốn bàn với tôi.”

Bà thất vọng vì ông không tiết lộ với bà. “Tôi giúp được gì không?”

“Không. Mọi thứ sẽ ổn thôi.” Ông thở dài, và day day mắt. “Sao chị không đi ăn trưa rồi mua giúp tôi miếng sandwich hay cái gì đó. Tôi đang chờ điện thoại nên không thể bỏ đi được.”

“Được. Anh muốn mua gì?”

Ông xua tay. “Gì cũng được. Chị biết tôi thích gì mà. Làm tôi ngạc nhiên đi.”

Bà loay hoay ngoài chỗ làm việc của bà: tắt máy vi tính, cất các đĩa mềm đi, rồi cầm ví đi ra ngoài. Sau khi bà đi rồi, Alex chờ vài phút trước khi đi ra khóa cửa. Rồi ông ngồi xuống ghế của bà mở máy vi tính lên và nhanh lẹ đánh máy. “Mẹ kiếp, Guy,” ông thì thầm, “anh là thằng chó đẻ”.

Gray đậu chiếc Corvette trước bậc tam cấp dẫn vô cánh cửa đôi của tòa nhà, dù Noelle hay nhăn nhó khi anh làm vậy và thích xe của nhà phải được đậu cẩn thận và khuất mắt ở ga-ra sau tòa nhà. Đằng trước là để dành cho khách, và để không ai biết ai đang ở nhà qua việc nhìn xe đậu trước cửa. Vì thế, không ai phải bắt buộc thừa nhận là đang có ở nhà để phải miễn cưỡng đón khách không mời. Vài cách nghĩ của Noelle còn mang vẻ phong kiến thời nữ hoàng Victoria, thường thì anh chiều ý bà nhưng hôm nay anh có nhiều thứ quan trọng hơn để lo và đang vội.

Anh nhảy lên bậc thềm trong 2 bước và đẩy cửa mở ra. Monica có lẽ đã ngó ra từ cửa sổ phòng ngủ của cô, vì cô vội vã chạy xuống, vẻ lo lắng làm mặt cô nhăn nhó. “Ba vẫn chưa về!” Cô rít lên, liếc về phía phòng ăn nơi Noelle đang đứng đỉnh ăn bữa sáng muộn. “Sao anh đập bể cửa sổ phòng làm việc của ba rồi biến nhanh ra ngoài như mèo bị đốt đuôi vậy? Và tại sao anh lại đậu trước cửa? Mẹ không thích vậy mà.”

Gray không trả lời, anh nhanh nhẹn bước vô phòng làm việc của Guy, tiếng bước chân anh êm êm trên mặt thảm. Monica vội chạy theo anh, và ào vô phòng làm việc khi anh bắt đầu tìm kiếm từng giấy tờ một trên bàn làm việc của Guy.

“Em không tin chú Alex nói thật về chuyện ba đi đánh bài,” cô nói, môi cô hơi run. “Gọi chú ấy lại đi Gray và bắt chú ấy nói thật ba đang ở đâu.”

“Chờ 1 chút,” Gray nói nhỏ, không thèm nhìn lên cô. Không có giấy tờ nào trên bàn là thư ủy nhiệm cả. Anh bắt đầu mở các ngăn kéo.

“Gray!” Giọng cô hơi cao và gay gắt. “Chắc chắn việc tìm ba quan trọng hơn việc lục đồ của ba chứ.”

Anh ngừng lại, hít một hơi sâu và đứng thẳng dậy. “Monica, cưng à, ngồi qua đây và im lặng nào,” anh nói với giọng thật trù ối mền nhưng nghiêm nghị. “Anh phải tìm một tờ giấy quan trọng mà có lẽ ba đã để ở đây. Anh sẽ nói chuyện với em trong vài phút nữa.”

Cô mở miệng định nói thêm gì đó nhưng anh nhìn cô và cô thay đổi ý định. Im lặng, vẻ hơi sững sốt lộ ra trên mặt nhưng cô vẫn ngồi xuống và Gray tiếp tục việc tìm kiếm.

5 phút sau, anh ngồi xuống vẻ cay đắng, thất bại. Không có thư nào cả. Chuyện thật khó hiểu. Tại sao Guy đã bỏ công ra dạy anh mọi thứ nhưng lại bỏ đi không để lại thư ủy nhiệm. Như Alex đã nói, Guy quá thông minh để không lo chuyện đó. Nếu ông định ở lại để tự quản lý, tại sao lại bỏ công đào tạo anh gấp rút như vậy? Có lẽ ông định trao hết quyền cho Gray nhưng cuối cùng lại đổi ý. Chỉ còn cách giải thích đó thôi. Trong trường hợp đó, họ sẽ có tin từ ông trễ nhất là trong vài ngày tới bởi vì các vấn đề kinh doanh của ông quá phức tạp để có thể chờ lâu hơn thế.

Nhưng, như anh đã nói với Alex, anh không thể cho rằng mọi việc sẽ được dàn xếp ổn thỏa. Anh không thể tưởng tượng Guy không lo cho việc kinh doanh, nhưng cho đến sáng nay anh cũng đâu tưởng tượng ông có thể bỏ rơi họ vì Renee Devlin. Việc không thể xảy ra cũng đã xảy ra rồi, sao anh có thể mù quáng tin vào ba anh thêm nữa? Trách nhiệm của anh đối với mẹ và em gái oằn nặng trên vai anh. Anh không thể đánh bạc với an nguy của họ được.

Anh với tay lấy điện thoại nhưng nó không còn ở đó. Lờ mờ anh nhớ ra đã quăng nó đi lúc sớm, và liếc nhìn cái cửa sổ nay đã được đóng gỗ che lại để chờ làm kính mới. Anh đứng lên ra chỗ hành lang lấy cái điện thoại trên cái bàn nằm ở chân cầu thang. Monica đi theo anh, vẫn im lặng nhưng tỏ vẻ bất bình với sự ngăn cấm của anh.

Anh gọi Alex trước, Alex bắt điện thoại ngay hồi chuông đầu tiên. “Không có thư,” Gray nói ngắn gọn. “Chú xem tìm luật sư thật giỏi cho cháu, và làm bất cứ việc gì để củng cố vị trí của cháu.” Luật sư giỏi có thể là không hiệu quả lắm nhưng có lẽ có thể nhờ được vài nhân vật quan trọng.

“Chú đã bắt đầu rồi,” Alex lặng lẽ nói.

Kể đó Gray gọi người lo mua bán cổ phiếu của anh. Anh hướng dẫn ngắn gọn và chi tiết. Nếu chuyện tồi tệ nhất xảy ra, anh muốn gom lại tất cả bằng tiền mặt.

Bây giờ là phần khó khăn nhất. Monica đang nhìn anh chăm chăm, đôi mắt đen mở lớn đầy hoảng hốt. “Có chuyện gì rồi, phải không?” cô hỏi.

Anh tự động viên bản thân rồi nắm tay Monica. “Đi tìm mẹ nói chuyện nào.” Anh nói.

Cô định hỏi thêm gì đó nhưng anh lắc đầu. “Anh chỉ có thể nói chuyện này 1 lần thôi,” anh nói, giọng vỡ ra.

Noelle đang thưởng thức tách trà cuối trong khi đọc mục xã luận của tờ báo New Orleans. Prescott có một tờ tuần báo nhỏ, trong đó thường đề cập về bà, nhưng tờ New Orleans mới đáng để chú ý. Tên bà thường xuyên được đề cập trên tờ này khiến nhiều người ở cộng đồng ở đây ganh tị. Bà diện đồ màu trắng, màu bà ưa thích nhất, mái tóc đen mượt kéo ra sau thành búi theo kiểu Pháp sang trọng. Bà trang điểm nhẹ nhưng hoàn hảo, trang sức ít nhưng đắt tiền. Không có gì là hợp hỉnh se súa ở Noelle, không 1 cái nơ, hay ren hay màu mè, chỉ sạch sẽ và cổ điển. Thậm chí móng tay bà cũng không sơn, chỉ bôi nước làm sáng móng.

Bà nhìn lên khi Gray và Monica bước vô phòng ăn, ánh mắt khẽ liếc bàn tay họ đang nắm chặt lấy nhau. Bà không có ý kiến, vì như vậy là thể hiện sự quan tâm, và do đó có thể mời gọi sự để ý của hai anh em. “Chào con, Gray,” bà đón anh với giọng nói hoàn hảo. Noelle có thể cực kỳ ghét một người nhưng người đó không bao giờ biết qua giọng nói của bà, nó không bao giờ thể hiện sự trù mến, ám áp, giận dữ hay bất cứ cảm xúc nào. Chuyện biểu hiện cảm xúc quá ư tầm thường và Noelle không bao giờ để bản thân bà bị hạ xuống tiêu chuẩn thấp kém đó. “Mẹ gọi thêm trà chứ?”

“Không, cảm ơn mẹ. Con cần nói chuyện với mẹ và Monica, một chuyện lớn đã xảy ra.” Anh cảm thấy tay Monica run rẩy trong tay anh nên khẽ bóp tay cô trấn an.

Noelle bỏ tờ báo xuống. “Chúng ta có nên tìm chỗ kín đáo hơn không?” bà hỏi, ngại là một trong các người làm sẽ nghe lóm được chuyện riêng tư họ sẽ bàn.

“Không cần đâu.” Gray kéo ghế cho Monica, rồi đứng sau cô với tay đặt trên vai cô. Noelle sẽ thấy khó chịu và bối rối vì những cử chỉ này, nhưng nỗi đau Monica còn sâu sắc hơn nhiều. “Con không biết cách nào để làm chuyện này dễ chịu hơn. Ba không để thư từ hay bất cứ cái gì giống vậy nhưng dường như ba đã bỏ đi với Renee Devlin. Cả hai đã biến mất.”

Bàn tay thon thả của Noelle run rẩy trước ngực bà. Monica ngồi lặng như tượng, không một hơi thở.

“Mẹ chắc chắn ông ấy không đem theo hạng đàn bà như vậy đi công tác với ông.” Noelle nói với sự vững tin, bình thản. “Nghĩ xem chuyện đó coi sao được.”

“Mẹ -” Gray ngưng lại, cố kìm vẻ bất nhẫn. “Ba không đi công tác. Ba và Renee Devlin đã bỏ đi với nhau. Ông ấy sẽ không quay về nữa.”

Monica nấc lên và đưa hai tay bịt miệng lại để ngăn tiếng khóc. Mặt Noelle mất hết chút màu sắc còn sót lại, nhưng cử chỉ của bà thật chừng mực khi bà để tách trà vào đúng tâm của cái đĩa. “Mẹ chắc con lầm rồi, con ạ. Ba con không bao giờ muốn mang tiếng vì -”

“Trời ạ, thôi đi mẹ!” Gray gắt, mắt bình tĩnh. “Ba không quan tâm cái con khi gì đến tiếng tăm của ông đâu. Nó quan trọng với mẹ thôi, còn ba thì không đâu!”

“Grayson, không cần phải ăn nói thô tục thế.”

Anh nghiêng răng lại. Đúng là tiêu biểu mà, mẹ anh luôn phớt lờ điều mẹ anh thấy không vui để tập trung vào những chuyện vặt vãnh. “Ba bỏ đi rồi,” anh nói, cố tình nhấn mạnh lời anh. “Ba bỏ mẹ vì Renee. Họ đã bỏ đi với nhau, và ba sẽ không quay về nữa. Chưa ai biết cả nhưng có lẽ cả xứ sẽ hay chuyện này vào sáng mai thôi.”

Mắt bà mở lớn khi nghe câu cuối, và sự sợ hãi tràn ngập trong mắt bà khi nghĩ đến những nhục nhã sẽ đến cho người ở địa vị của bà. “Không,” bà thì thào, “ông ấy không thể xử vậy với mẹ.”

“Ba đã xử sự vậy đó. Ba bỏ đi rồi.”

Thần thờ, bà đứng lên, lắc đầu về không tin. “Ông ấy... ông ấy bỏ đi thật ư?” bà hỏi với giọng yếu ớt. “Ông ấy bỏ mẹ vì thứ... đó...” không thể nói hết câu, bà đi nhanh khỏi phòng, gần như là chạy trốn.

Ngay khi Noelle vừa đi khỏi, ngay khi bà không còn ở đó để khó chịu với những biểu hiện cảm xúc, Monica rũ ra trên bàn và vùi mặt vào tay. Những tiếng nức nở phát ra từ cổ họng cô và người cô run lên. Giận mẹ gần bằng với giận ba, Gray quì xuống cạnh em gái anh và vòng tay ôm cô.

“Chuyện sẽ khó khăn nhiều,” anh nói, “nhưng chúng ta sẽ vượt qua thôi. Vài ngày tới anh sẽ bận lắm, để giải quyết công việc, nhưng anh sẽ luôn ở đây nếu em cần anh.” Anh không thể nói cho cô biết cơn thảm họa tài chính đang chờ đợi họ. “Anh biết em đau lắm nhưng chúng ta sẽ ổn lại thôi.”

“Em ghét ông ấy,” Monica thốt thức, giọng cô nghẹn ngào. “Ông ấy bỏ chúng ta vì... mẹ điếm đó, em không bao giờ muốn gặp lại ông ấy!” Thành linh, cô đẩy anh ra, xô cái ghế đổ ra sàn và đứng lên. Cô vẫn khóc khi chạy khỏi phòng ăn, và anh nghe những tiếng nấc đau lòng vang vọng suốt đoạn đường lên lầu. Một vài giây sau, tiếng cửa phòng cô đóng sầm vang vang khắp tòa nhà.

Gray cũng muốn vùi mặt vào tay. Anh muốn đâm một cái gì đó, mặt của ba anh thì càng tốt. Anh muốn hét to lên. Hoàn cảnh bây giờ đã tệ rồi, tại sao Noelle lại phải làm nó tệ hơn chỉ vì sự lo lắng rằng bạn bà sẽ nghĩ gì? Tại sao bà không thể dù chỉ 1 lần là chỗ dựa cho con gái? Bà không thấy Monica cần bà như thế nào ư? Nhưng trước đây bà chưa bao giờ vì họ, lẽ nào bây giờ bà lại làm thế. Không như Guy, ít nhất thì Noelle không thay đổi.

Anh cần 1 li rượu, loại mạnh. Anh rời phòng ăn vô phòng làm việc tìm chai Scotch mà Guy luôn giữ trong tủ rượu sau bàn làm việc của ông. Oriane, người giúp việc lâu năm của nhà anh, đi ngang phòng để lên lầu với 1 đồng khăn tắm trên tay, bà nhìn anh tò mò. Rồi những phỏng đoán của Oriane, với chồng bà Garron, người chuyên chăm sóc vườn và Delfina, bà đầu bếp sẽ sôi nổi đây. Họ nên được thông báo, đương nhiên rồi, nhưng anh không thể lặp lại chuyện này thêm 1 lần nữa. Có lẽ sau khi anh uống xong li Scotch.

Anh mở tủ lấy chai rượu ra, và đổ một ít chất lỏng màu hổ phách vào cái ly thủy tinh. Mùi vị cay nồng của nó làm tê đầu lưỡi khi anh uống ngụm đầu tiên, rồi anh ngửa cổ uống cạn li chỉ với một cử động nâng ly nhanh gọn. Anh cần say, không cần mùi vị. Anh vừa rót thêm li thứ hai thì một tiếng rú xé không gian vang lên trên lầu, tiếp theo là tiếng Oriane gào tên anh không dứt.

Monica. Ngay khi vừa nghe tiếng hét của Oriane, Gray biết. Nỗi sợ hãi dâng nghẹn trong lồng ngực khi anh nhào khỏi phòng làm việc và nhảy 3 bậc 1, đôi chân khỏe mạnh thoăn thoắt chạy lên. Oriane chạy ào ra phía anh, mắt mở lớn kinh hoàng. “Cô cắt mạch máu, tệ lắm! Trời ơi, trời ơi, máu khắp mọi nơi...”

Gray đẩy bà ra chạy vô phòng Monica. Cô không ở trong giường nhưng cửa phòng tắm để mở, anh nhào tới, chỉ để chết trên nơi ngưỡng cửa.

Monica đã tự trang trí phòng ngủ và phòng tắm với màu hồng và ngọc trai nhìn khá nữ tính. Thường thường, nó làm Gray nhớ đến kẹo bông gòn, nhưng bây giờ, những miếng gạch hồng trên sàn nhà tắm được phủ lên một lớp màu đỏ. Monica ngồi bình thần trên nắp chiếc bồn cầu màu hồng, đôi mắt lớn của cô mở vô hồn khi cô nhìn ra cửa sổ. Tay cô xếp gọn trong lòng. Máu từ những vết cứa sâu cô tạo ra nơi 2 cổ tay thấm đẫm ngực và bụng cô, chảy xuống chân thành vũng trên sàn nhà.

“Em xin lỗi vì đã làm náo loạn,” cô nói với giọng thì thào xa vắng nghe lạnh người. “Em không nghĩ Oriane sẽ đem khăn sạch lên.”

“Chúa ơi,” anh rên lên, và chộp lấy đồng khăn Oriane đã làm rớt. Anh quì xuống trên 1 chân cạnh Monica và chụp lấy tay trái của cô. “Khỉ thật, Monica, anh sẽ phải đánh em sưng đít lên thôi!” Anh quấn 1 khăn quanh cổ tay rồi buộc thêm 1 cái khác thật chặt quanh nó.

“Mặc kệ em đi,” cô thì thào, cố giật tay ra, nhưng cô đã yếu một cách đáng lo ngại.

“Im đi!” anh nạt, nắm lấy cổ tay phải và quấn lấy nó y như tay trái. “Mẹ kiếp, sao em có thể ngốc nghếch như vậy?” Chuyện này, cùng với những chuyện đã xảy ra trong ngày làm anh muốn hét lên chịu nổi. Nỗi sợ cùng cơn giận trộn lẫn với nhau và dâng lên trong ngực anh khiến anh muốn nghẹn thở. “Em có bao giờ nghĩ về người khác ngoài em chưa? Em có bao giờ nghĩ anh có thể cần sự giúp đỡ của em, và mọi chuyện xảy ra cũng làm mọi người đau khổ giống như em chưa?” Anh gằn lời nói giữa hai hàm răng nghiến chặt và ôm bồng cô dậy, rồi chạy, ngang qua Noelle, người chỉ đứng sững nơi hành lang với vẻ ngơ ngác trên gương mặt trắng bệch, xuống lầu, ngang qua Oriane và Delfina đang đứng ôm nhau nơi chân thang.

“Gọi phòng khám và báo Bs Bogarde biết chúng tôi đang trên đường tới,” anh ra lệnh trong lúc bế Monica ra cửa trước và xuống bậc tam cấp nơi anh đậu chiếc Corvette.

“Em sẽ làm dính máu ra xe anh,” Monica yếu đuối phản đối.

“Anh bảo em im mào,” anh gắt. “Đừng nói trừ khi em có gì đáng để nói.” Có lẽ anh nên tỏ vẻ thông cảm hơn với người vừa cố tự tử, nhưng đây là em gái anh, và anh sẽ không thể để em anh lãng phí cuộc đời của em như vậy. Anh đang rất giận, một cơn giận mà anh đang cố hết sức để kiềm chế. Đường như cuộc đời anh đã lao thẳng xuống địa ngục trong vài giờ vừa qua, và anh chán ngấy việc những người anh yêu thương luôn làm những trò ngu ngốc.

Anh không buồn mở cửa xe, chỉ nghiêng người vô và đặt cô vô ghế rồi nhảy qua cô để vô ngồi sau tay lái. Anh đề máy, vô số và tiếng bánh xe nghiêng trên đường khi anh chạy hết ga. Monica gục đầu yếu ớt lên cửa xe, mắt nhắm nghiền. Anh liếc cô đầy lo lắng, nhưng không dám phí thời gian để dừng lại. Cô trắng bệch, môi cô hơi tím. Máu đã thấm ướt mấy cái khăn, màu đỏ tương phản và nổi rõ trên nền màu trắng. Anh đã nhìn thấy các vết cắt, chúng không phải là những đường cửa nông, do sợ hãi và muốn gây chú ý hơn là thực sự muốn tự tử. Không, Monica đã thực sự muốn chết. Em gái anh có thể chết vì ba anh không cưỡng lại nổi mà phải đeo đuổi con diêm Devlin tóc đỏ.

Anh chạy đoạn đường 25 cây số chỉ trong vòng 10 phút. Bãi đậu xe đã kín nhưng anh dừng ở cửa sau của tòa nhà gạch 2 tầng và nhấn còi, rồi nhảy khỏi xe và bế Monica lên. Cô hoàn toàn lả đi, đầu cô gục gặc nơi vai anh và những giọt nước mắt nóng bỏng dâng lên trong mắt anh.

Cánh cửa mở ra và Bs. Bogarde chạy ra, theo sau là 2 nữ y tá. “Đưa cô ấy vô phòng đầu tiên bên phải,” ông nói và Gray quay ngang để đưa cô vô cửa. Sadie Lee Fanchier, nữ y tá trưởng, giữ cửa phòng khám mở để anh bế Monica vô, rồi nhẹ đặt cô lên bàn, chiếc bàn phủ khăn kêu cọt két dưới sức nặng của cô.

Sadie Lee quần miếng đo áp huyết quanh cánh tay Monica trong lúc BS. Bogarde gỡ bỏ những miếng khăn lông sơ cứu của Gray. Nhanh chóng bà bóp ống đo rồi nghe qua ống tai nghe áp nơi phía trong của cùi chỏ của Monica. “75/40”

“Bắt đầu truyền dịch,” Bs. Bogarde ra lệnh. “Glu-cô”. Người nữ y tá kia, Kitty, làm theo lệnh của bs.

Bs. Bogarde canh chừng cổ tay Monica trong lúc ông làm việc. “Cô ấy cần tiếp máu,” ông nói. “Nhanh. Chúng ta phải đưa cô ấy đến bệnh viện ở Baton Rouge, vì tôi không thể truyền máu ở đây. Cô ấy cần chuyên viên huyết học để may lại các mạch máu nữa. Tôi có thể giữ cô ấy ổn định nhưng không làm hơn thế được Gray à.”

Kitty treo bịch glu-cô trong suốt lên cây truyền dịch và gọn gàng đẩy mũi kim vào tay Monica. “Chúng ta không có đủ thời gian để gọi xe cứu thương đến đây,” người bác sĩ nói tiếp. “Chúng ta tự đưa cô ấy đi, bằng xe của tôi. Anh lái được chứ?” ông hỏi Gray, nhìn anh với ánh mắt sắc bén.

“Được.” Câu trả lời rõ ràng và không chút cảm xúc.

Bs. Bogarde cuốn chặt cổ tay Monica. “Được, cái đó sẽ làm cầm máu. Kitty, tôi cần vài cái chăn. Trải 1 cái trong ghế sau của xe tôi và đắp 1 cái lên Monica. Gray, bế cô ấy lên và cẩn thận bịch truyền dịch. Sadie Lee, gọi bệnh viện báo chúng tôi đang tới và gọi cảnh sát trưởng để họ dẹp đường.”

Nhẹ nhàng Gray bế em lên. Bs. Bogarde cầm bịch glu-cô trong 1 tay, tay kia cầm túi thuốc và bước ngang hàng với Gray khi anh bế Monica ra chiếc xe Chrysler 4 cửa của bác sĩ. Vị bác sĩ leo lên trước rồi giúp Gray cẩn thận đưa Monica vô băng sau. Ông treo bịch glu-cô lên 1 cái móc áo treo nơi cửa sổ và quì trên sàn xe.

“Đừng dẫn xóc chúng tôi,” ông hướng dẫn khi Gray chen thân hình cao lớn của anh dưới tay lái xe, Bs Bogarde chỉ cao khoảng 1.65 mét nên cái ghế được kéo gần vô tay lái đến nỗi ngực Gray chạm tay lái. Nhưng anh không thể đẩy ghế lùi ra sau vì Bs Bogarde đang quì trên sàn xe. “Giữ tốc độ ổn định và chúng ta sẽ đến kịp. Bật đèn cứu thương lên.”

Gray không thích lái xe phụ từ phía sau nhưng anh không nói gì. Theo lệnh, anh rời phòng khám với tốc độ từ tốn hơn khi anh đến, dù bản năng của anh đang gào thét kêu anh nhấn hết ga. Chỉ vì ý nghĩ là chiếc xe rộng rãi này được chế tạo vì thoải mái hơn vì chạy tốt trên các loại đường và có thể sẽ không quẹo cua nếu anh chạy hết ga như cách anh chạy chiếc Corvette nên anh chạy với 1 tốc độ dễ chịu.

“Chuyện xảy ra thế nào?” Bs. Bogarde hỏi.

Gray liếc ông qua kính chiếu hậu. Vị bác sĩ là một người nhỏ nhắn, hoạt bát với đôi mắt xanh tinh anh. Dù mang tên đó, nhưng ông không phải là người Creole hay Cajun, ông khoảng 55 với mái tóc bạc kim, Gray biết ông suốt cả cuộc đời anh. Noelle không bao giờ đi khám ở chỗ ông, thích các bác sĩ thành phố ở New Orleans hơn, nhưng mọi người trong nhà đều đi khám ở chỗ ông dù chỉ là 1 vết trầy trẻ con hay cảm cúm hay gãy tay như Gray đã bị vào đợt tập huấn mùa xuân lúc anh mới 15 tuổi.

Gray không muốn nói hết với ông, muốn giữ việc im ắng thêm một lúc để người buôn cở phiếu của anh có thời gian để bán và Alex lo xong các hồ sơ pháp lý, nhưng biết không thể hoàn toàn che giấu chuyện này. Anh đành nói chuyện chính yếu nhất cho bác sĩ nghe, chuyện mà có ảnh hưởng nhất. “Ba Mẹ li thân. Monica...” anh ngập ngừng.

Bs Bogarde thở dài. “Tôi hiểu rồi.” Mọi người trong xứ đều biết Monica yêu thương ba thế nào.

Gray tập trung lái xe. Bộ giảm xóc của chiếc Chrysler giúp giảm độ gập ghềnh của con đường và tiếng bánh xe trên đường thật êm ái. Cảm giác không thực anh cảm thấy hồi sớm giờ quay trở lại. Mặt trời hừng hực qua cửa sổ, thiêu đốt chân anh qua lớp quần jean, và những hàng thông cao vù vù lướt qua. Bầu trời trên cao tím thẫm. Nó đang là giữa hè và mọi thứ thật quen thuộc như chính gương mặt anh. Đó chính là chuyện lạ. Sao mọi thứ có thể y như cũ khi mà thế giới của anh hôm nay đã sụp đổ?

Đằng sau anh, Bs Bogarde kiểm tra mạch và áp huyết của Monica lần nữa. “Gray,” ông nói nhẹ nhàng. “Tốt nhất cậu nên tăng tốc.”

5. Chương 5

Mãi đến 10:30 tối hôm đó Gray và Bs Bogarde mới rời bệnh viện ở Baton Rouge. Mắt Gray cay xè vì mệt và người anh như tê đi sau một ngày đầy biến cố và chấn động tinh thần. Monica cuối cùng cũng đã ổn định và trải qua cuộc phẫu thuật, cô đã ngủ một cách bình yên dưới tác dụng của thuốc mê. Tim cô đã ngừng đập ngay khi vừa tới bệnh viện nhưng đội cấp cứu đã kích tim cô đập lại ngay lập tức. Cô được truyền 4 unit máu trước khi phẫu thuật và thêm 2 unit máu nữa trong lúc đang phẫu thuật. Vị bác sĩ tiến hành giải phẫu tin là không có tổn thương vĩnh viễn nào nơi cổ tay phải của cô nhưng cổ tay trái có vài cơ đã bị tổn hại nghiêm trọng và cô có thể không hồi phục hoàn toàn khả năng cử động ở cổ tay trái.

Nhưng điều quan trọng đối với Gray là cô sẽ sống. Cô hơi tỉnh khi được chuyển từ phòng hồi sức sang một phòng bệnh riêng anh đã đặt cho cô, và đã lừ đừ thì thào “Em xin lỗi, Gray ạ” khi cô thấy anh. Anh không biết ý cô là cô xin lỗi vì cô đã cố tử tự, hay xin lỗi vì cô đã không thành công, hay xin lỗi vì đã làm anh lo lắng. Anh chọn để tin vào khả năng đầu tiên vì anh không thể đương đầu với ý nghĩ cô sẽ thử lại lần nữa.

“Để tôi lái,” Bs Bogarde nói, với lên để vỗ vào vai anh. “Nhìn anh tệ quá.”

“Tôi cảm thấy rất tệ,” Gray lầu bầu. “Tôi cần 1 tách cà phê.”

Anh cảm thấy mừng là đã đồng ý để bác sĩ lái xe. Đầu óc anh trống rỗng, sẽ không an toàn chút nào nếu để anh lái, hơn nữa, đó là xe của bác sĩ. Đầu gối anh đụng tới cằm nhưng ít nhất anh cũng còn chỗ để thở.

“Tôi có thể lo vụ đó. Có 1 tiệm Mc Donald ở cách đây vài dặm nhà.”

Gray cuộn người lại và leo vào xe, và tạ ơn Trời vì cái phần dashboard (phần trong xe hơi nơi có đồng hồ, radio, đồng hồ đo tốc độ, xăng...) có bọc đệm. Nếu không, chân anh đã bị tím bầm rồi.

15 phút sau, với một ly giấy đầy cà phê bốc khói trong tay, anh ngắm đèn đường khu Baton Rouge lướt qua xe. Trong những ngày tháng hạnh phúc nhất của đời anh, có vài năm anh đã trải qua ở đây, ở trường ĐH Louisiana. Anh đã khám phá khắp mọi nơi trong thành phố, một thanh niên phóng túng, đầy sức sống, thích tán tỉnh phụ nữ luôn săn tìm các trò giải trí, và đã có rất nhiều trò để giải trí ở đây. Không ai biết

cách ăn chơi hơn người Cajun và Baton Rouge thì đầy những người Cajun sành điệu. 4 năm của anh ở đây giống như một buổi vũ hội vậy.

Thời gian chưa phải là lâu kể từ lúc anh quyết định quay về nhà luôn, chỉ vài tháng thôi, nhưng anh cảm thấy như là cả cuộc đời vậy. Ngày hôm nay như 1 cơn ác mộng tồi tệ không kết thúc và nó đã vĩnh viễn làm mất đi người thanh niên đầy tinh thần phấn khởi đó, để lại một đường phân cách rõ rệt giữa hai nửa cuộc đời anh. Gray đã từ từ lớn lên và trưởng thành như bao người khác, nhưng hôm nay, trách nhiệm làm người nặng nề bỗng được thấy lên vai anh. Và vai anh đủ rộng để gánh vác hết trách nhiệm nên anh đã gồng mình lên để làm những gì cần phải làm. Nếu người đàn ông vừa mới trải qua một cơn họa lớn và sống sót trở nên tàn nhẫn và thẳng tay hơn người đàn ông là anh sáng nay thức dậy trên giường, thì coi như nó là cái giá của sự tồn tại và anh bằng lòng trả giá đó.

Còn nhiều vấn đề đang chờ anh ở nhà. Thường gặp hoàn cảnh như vậy, các bà mẹ sẽ luôn túc trực bên cạnh con mình, trừ khi bị lấy xằng xúc đi chỗ khác, nhưng Noelle không phải thế. Anh thậm chí không thể liên hệ với bà qua điện thoại. Thay vào đó, anh đã nói chuyện với Oriane, và bà ấy đã báo anh biết là Bà Noelle đã nhốt mình trong phòng không chịu ra ngoài. Theo lời anh dặn, Oriane đã truyền lời lại cho mẹ anh rằng Monica sẽ ổn thôi, bằng cách hét qua lỗ khóa cửa.

Ít nhất thì anh không phải lo là mẹ anh sẽ tự tử giống Monica. Anh quá hiểu bà, một người luôn chỉ biết lo cho bản thân như bà sẽ không bao giờ làm chuyện có hại cho bản thân.

Dù có ly cà phê, anh vẫn chớp mắt được 1 lúc trên đường về nhà, và chỉ thức dậy khi Bs Bogarde dừng xe ở cửa hông của phòng khám. Anh đã quên không đóng mui chiếc Corvette vì có quá nhiều chuyện quan trọng để lo nên bây giờ sương đã đọng đầy trên ghế. Anh sẽ bị ướt quần khi lái về nhà nhưng anh mừng vì điều đó. Có thể nó sẽ giúp anh tỉnh táo.

“Cậu nghĩ có ngủ được tối nay không?” Bs Bogarde hỏi. “Tôi có thể cho cậu ít thuốc nếu cậu thấy cần.”

Gray cười khô khan. “Vấn đề của tôi là cố thức đến khi về được tới nhà.”

“Vậy thì cậu nên ngủ lại đây.”

“Cám ơn bác sĩ, nhưng nếu bệnh viện cần họ sẽ gọi về nhà cho tôi.” (thời này - 1995 chưa có phổ biến đi di động)

“Được. Lái xe cẩn thận đó.”

“Tôi biết.” Gray nhảy vào xe và trượt vô chỗ ngồi. Đúng, rõ ràng là sẽ ướt quần. Hơi nước lạnh làm anh rùng mình.

Anh vẫn để mui xe mở, để không khí tạt vào mặt. Đêm trong lành và ngọt ngào, tươi mát hơn khi có mặt trời thiêu đốt. Khi anh xa dần Prescott, bóng tối vùng đồng quê ôm lấy anh, an ủi và bảo vệ.

Nhưng một vùng ánh sáng đèn làm náo động bóng đêm - quán rượu địa phương của Jimmy Jo, vẫn đang tưng bừng. Bãi đậu xe vẫn đầy xe hơi và xe tải đậu, bảng đèn hiệu vẫn nhấp nháy chữ chào mừng và tường vẫn rung lên bởi tiếng nhạc ồn ào. Khi Gray lái đến gần, chiếc Corvette nhẹ nhàng lướt qua màn đêm, thì một chiếc xe tải nhỏ bắn thử, xập xệ ào ra khỏi bãi xe ngay trước lối anh chạy, tiếng bánh xe rít trên đường khi chiếc xe tải cố bám lấy đường.

Gray đạp mạnh thắng, chiếc Corvette dừng gấp lại. Chiếc xe tải trượt qua một bên đường, suýt lật nhưng trụ lại được. Ánh đèn xe của anh phản chiếu những người ngồi trong chiếc xe tải đang rú lên cười ầm ĩ và 1 người ngồi ở băng ghế hành khách vẫy vẫy chai bia trong tay và nghiêng người ra gào cái gì đó với Gray.

Gray sững người. Anh không thể hiểu được hấn gào cái gì nhưng chuyện đó không thành vấn đề. Chuyện khiến anh quan tâm là người ngồi trong xe là Russ và Nicky, và họ đang đi cùng hướng với anh, hướng về đất của nhà Rouillard.

Lũ khốn kiếp chưa chịu dọn đi. Chúng vẫn ở trên đất của anh.

Cơn giận từ từ dâng lên. Cảm giác băng giá nhưng mạnh mẽ như cuồng phong. Dừng dưng một cách kỳ lạ, anh cảm nhận nó, bắt đầu từ chân anh và lan dần như biến đổi từng tế bào trong anh. Nó lan đến bụng anh, và các cơ bắp anh cuộn lại, rồi lan đến ngực anh và dần dâng cao đến khi bùng nổ trong đầu anh, để

lại cảm giác nhẹ nhõm, xóa tan cơn mệt mỏi và mùi mờ trong anh, để đầu óc anh lại hoạt động một cách lạnh lùng, nghiêm ngặt như cả bộ máy vừa được tăng tốc.

Anh quay đầu chiếc Corvette lại phía Prescott. Cảnh sát trưởng Deese sẽ không vui khi bị đánh thức vào giờ này nhưng Gray là người họ Rouillard, và ông ta sẽ làm như anh yêu cầu. Mẹ kiếp, có thể ông ta còn vui sướng thực hiện nó. Tổng cổ đám Devlin sẽ làm giảm tỉ lệ tội phạm ở xứ này một nửa.

Nguyên ngày hôm đó Faith luôn cảm thấy lo âu, căng thẳng. Cô muốn bình với cảm giác thảm họa rình rập và không thể ăn gì. Scottie như cảm được tâm trạng của cô nên đã rên rỉ và sợ hãi suốt, liên tục đeo lấy chân cô và cản trở cô khi cô làm việc nhà như cái máy.

Sáng nay, sau khi Gray bỏ đi, Faith đã ngơ ngẩn bắt đầu thu dọn nhưng Amos đã táng vào đầu cô và la hét là cô đừng có ngốc nghếch. Renee có thể bỏ đi vài ngày nhưng sẽ quay lại và ông già Rouillard sẽ không để thằng trẻ con chó đẻ đó đuổi họ đi.

Dù đang đau khổ, Faith vẫn tự hỏi sao ba lại gọi Guy là ông già khi ông ấy trẻ hơn ba 1 tuổi.

Sau đó, Amos đã lái xe đi tìm rượu. Ngay khi ông vừa đi mất, Jodie nhào vào phòng ngủ của ông bà và bắt đầu lục lọi tủ của Renee.

Faith đi theo chị, nhìn chị một cách khó hiểu khi thấy chị quăng đồ bừa bãi trên giường. “Chị làm gì vậy?”

“Mẹ đâu cần mấy đồ này nữa,” Jodie vui vẻ trả lời. “Guy sẽ mua mọi thứ mới cho mẹ. Mà không nghĩ tại sao mẹ không đem chúng đi à? Nhưng tao thì cần chúng. Mẹ chẳng bao giờ để tao mượn đồ của bà hết.” Câu cuối được nói với vẻ cay đắng. Chị giơ một chiếc đầm màu vàng có viền bóng ở cổ. Chiếc áo trông tuyệt vời khi Renee mặc nó và làm nổi bật mái tóc đỏ của bà, nhưng với Jodie, nó tương phản một cách xấu xí với mái tóc cà rốt của chị. “Tuần trước tao có hẹn với Lane Foster và muốn mượn cái áo này nhưng bà không cho,” cô nói về trách móc. “Tao đã phải mặc cái áo đầm xanh cũ mà anh ấy đã từng thấy tao mặc trước đó.”

“Đừng lấy quần áo của mẹ,” Faith phản đối, mắt cô ứa lệ.

Jodie nhìn cô bực bội. “Sao không? Mẹ có cần nữa đâu.”

“Ba nói mẹ sẽ quay lại mà.”

Jodie phá ra cười. “Ba chẳng biết cái quái gì hết. Gray nói đúng. Làm quái gì mẹ phải quay lại? Không, dù cho Guy có sợ mà quay lại với cục đá lạnh ông ta đã cưới, mẹ sẽ moi ông ta đủ để sống thoải mái một thời gian dài.”

“Vậy chúng ta phải rời đi thôi,” Faith nói, một dòng nước mắt mặn đắng lăn tròn trên má cô và đọng lại nơi khóe miệng. “Chúng ta nên thu dọn đồ.”

Jodie vỗ vai cô. “Em nè, em quá ngây thơ đi thôi. Gray đang giận điên, nhưng muốn hay không, anh ta cũng chẳng làm gì đâu. Anh ta chỉ nói cho hả giận thôi. Chị nghĩ chị sẽ đi đến gặp anh ta, có thể dụ anh ta làm một thỏa thuận với chị giống như ba anh ta với mẹ đã thỏa thuận.” Chị liếm môi, một vết khao khát hiện ra trên mặt chị. “Chị đã luôn muốn biết coi cái đó của anh ta có lớn như chị nghe nói không.”

Faith quay phắt đi, sự ghen tị chen vào nỗi đau khổ của cô. Jodie đã không đủ sáng suốt để hiểu rằng quả cầu tuyết còn có nhiều cơ hội để không bị tan chảy vào ngày hè tháng 7 khi nằm ở đường xích đạo hơn là chị có cơ hội thu hút Gray, nhưng ôi, cô ghen với sự can đảm để thử sức của chị. Cô đã cố tưởng tượng cô phải cảm thấy mạnh mẽ thế nào để đủ tự tin đi đến với một người đàn ông và chắc chắn là sẽ hấp dẫn được anh ta. Dù Gray có từ chối Jodie, chị cũng chẳng thấy kém tự tin, vì có quá nhiều đàn ông con trai theo đuổi chị. Chuyện đó chỉ làm cho Gray trở thành thử thách hấp dẫn hơn thôi.

Nhưng Faith đã nhìn thấy sự khinh bỉ lạnh lùng trong mắt anh sáng nay khi anh nhìn chung quanh túp lều và những người cư ngụ trong đó, cảm giác xấu hổ làm hồn cô héo hắt. Cô đã muốn nói “Em không phải như thế,” muốn anh nhìn cô với vẻ ngưỡng mộ. Nhưng cô là như thế, trong suy nghĩ của anh, vì cô sống trong “vùng bùn” này.

Ngâm nga vui vẻ, Jodie lấy những quần áo màu sắc rực rỡ và diêm dúa của Renee về phòng của hai chị em để thử và khâu lại phần ngực vì ngực của Renee lớn hơn.

Cô ghen ngào kèm chế tiếng khóc, nắm tay Scottie và đưa em ra ngoài chơi. Cô ngồi xuống 1 gốc cây và úp mặt vào tay trong khi em chơi xe trên đất. Thường thì em có thể vui vẻ chơi trò này cả ngày nhưng hôm nay, sau khoảng 1 tiếng, em chạy đến chỗ cô cuộn người lại nơi chân cô và ngủ. Cô vuốt tóc em, lo lắng khi thấy môi em hơi tím.

Cô ngồi trên gốc cây và khẽ đu đưa người. Đau khổ dâng đầy trong mắt và cô nhìn trân trân vào khoảng không. Mẹ đã bỏ đi, Scottie thì đang yếu dần. Không thể nói em còn sống được bao lâu nữa nhưng Faith đoán sẽ không lâu hơn 1 năm. Dù mọi thứ đang rất tồi tệ, ít nhất thì cô cũng có cảm giác an toàn vì ngày nào cũng như ngày ấy và cô có thể lường được mọi chuyện. Bây giờ mọi thứ đã tan tành, nên cô thấy hoảng sợ. Cô đã học quán xuyến mọi thứ theo khả năng của cô, biết đối xử với ba và các anh thế nào, nhưng không còn gì đúng theo kế hoạch và cô thấy mình bất lực. Cô ghét cảm giác này, ghét nó sâu sắc đến nỗi lòng cô đau thắt lại.

Mẹ tệ quá, cô nghĩ một cách nổi loạn. Và anh nữa Gray Rouillard. Họ chỉ biết nghĩ đến bản thân họ chứ không nghĩ đến gia đình họ hay những đau thương họ để lại cho người khác.

Đã lâu rồi cô không thấy mình là trẻ con, trách nhiệm đã được dồn lên đôi vai gầy của cô từ khi cô còn rất nhỏ, tạo cho cô vẻ trưởng thành chừng chạc trái ngược với số tuổi của cô, nhưng lúc này cô thấy mình còn nhỏ quá. Cô còn quá trẻ để có thể làm gì. Cô không thể đưa Scottie đi, vì cô quá trẻ để làm việc và lo lắng cho cả hai chị em. Cô quá trẻ để tự lập, theo luật quy định. Cô thấy bất lực, cuộc sống của cô hoàn toàn bị khống chế bởi ý thích bất chợt của những người lớn chung quanh cô.

Cô thậm chí không thể bỏ đi vì cô không thể bỏ rơi Scottie. Không ai muốn chăm sóc em và em thì yếu đuối như trẻ sơ sinh. Cô phải ở lại.

Và cô ngồi đó trên gốc cây khi buổi trưa trôi dần, quá đau khổ để vào nhà và làm công việc hằng ngày của cô. Cô cảm thấy như cô đang ở đoạn đầu dài, chờ lưỡi dao của dao phủ rơi xuống và khi đêm buông xuống, sự căng thẳng càng tăng dần và lan rộng cho đến khi các giác quan của cô như bị phơi bày và đau buốt, cho đến khi cô muốn hét lên phá vỡ không gian tĩnh lặng. Scottie đã dậy sau giấc ngủ trưa và đang chơi gần chân cô như sợ phải rời xa cô.

Nhưng đêm đã buông mà lưỡi dao vẫn chưa hạ xuống. Scottie đã đói và đang lôi kéo cô vào nhà. Miễn cưỡng Faith đứng dậy và đưa em vô trong khi Russ và Nicky bắt đầu đi ra ngoài quậy phá như họ vẫn làm mỗi tối. Jodie diện chiếc áo đầm vàng chị đã lấy và cũng bỏ đi luôn.

Có lẽ Jodie nói đúng, Faith nghĩ. Có lẽ Gray chỉ muốn xả tức chứ không có ý đó. Có lẽ Guy đã liên hệ với gia đình ông trong ngày và đã làm dịu tình huống. Ông cũng có thể đổi ý định bỏ đi, và phủ nhận là Renee đã đi với ông. Bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Nhưng dù có gì đi nữa, cô vẫn không hi vọng Renee sẽ quay lại. Và không có Renee, dù Guy có quay về với gia đình của ông, cũng chẳng có lý do gì buộc ông để họ ở lại trong túp lều. Dù nó chẳng là gì, nó cũng là mái nhà che nắng che mưa và nó miễn phí. Không, không có gì để hi vọng hết, cô phải thực tế thôi. Cách này hay cách khác, không phải ngay bây giờ thì cũng sớm thôi, họ sẽ phải rời khỏi đây. Nhưng nếu cô không làm ba, thì ông sẽ chẳng chịu đi cho đến khi ông bị cưỡng chế. Ông sẽ vắt kiệt những giờ phút miễn phí ông có được từ gia đình Rouillard.

Cô dứt cho Scottie ăn rồi tắm cho em, và đưa em đi ngủ. Hai đêm liên tục, cô may mắn có được một chút riêng tư trong an bình và cô vội vàng tắm, mặc chiếc áo đầm ngủ quen thuộc, nhưng khi cô lấy cuốn sách yêu quý ra, cô không thể tập trung đọc nó được. Cảnh tượng sáng nay với Gray không ngừng diễn lại trong đầu cô, như phim trên một máy chiếu tinh thần đang liên tục chạy. Mỗi khi cô nhớ đến ánh mắt khinh bỉ của anh, niềm đau lan tỏa khắp ngực cô đến khi cô không thể thở nổi. Cô lăn sang vùi mặt vào gối cổ nên không khóc. Cô yêu anh biết bao nhưng anh căm ghét cô vì cô là người họ Devlin.

Cô thiếp đi, mệt mỏi bởi đêm trước không yên giấc, và những khổ đau của ngày hôm nay. Luôn là người ngủ tĩnh, và cảnh giác như một con mèo, cô giật mình dậy và lập tức kiểm tra xem những ai đã về lại nhà. Ba về trước. Ông say như mọi khi, và đã đi uống sớm hơn mọi khi nhưng hôm nay, lần đầu tiên ông không gào lên đòi bữa tối mà ông chẳng bao giờ ăn. Faith lắng nghe ông đi chuyển, vấp té rồi bỏ nhào vào phòng ông. Vài giây sau tiếng ngáy ồn ào quen thuộc vang lên.

Jodie về nhà khoảng 11 giờ, sưng sứa, bực bội. Buổi tối của chị có lẽ đã không suôn sẻ như chị tính, Faith nghĩ, nhưng cô nằm yên lặng trên đệm của cô và không hỏi gì. Jodie cởi bỏ chiếc áo đầm vàng, vo lại và ném vào 1 góc. Rồi chị vùng vằng đi vô giường quay lưng lại phía cô.

Đêm nay ai cũng về sớm. Các anh cũng quay về không lâu sau đó, cười đùa ầm ĩ làm Scottie thức dậy như mọi khi. Faith không trỗi dậy, và mọi sự sớm yên tĩnh trở lại.

Tất cả đã về nhà, trừ mẹ. Faith thầm khóc, lau nước mắt bằng tấm khăn trải giường mỏng và sớm ngủ thiếp lần nữa.

Một tiếng đổ ầm ĩ làm cô bật dậy, mơ hồ và hoảng sợ. Một ánh đèn sáng chiếu thẳng vào mắt cô làm cô không thấy gì và một bàn tay mạnh bạo lôi cô khỏi đệm. Faith hét lên và cố giằng ra khỏi bàn tay nắm chặt và làm đau cánh tay cô, nhưng ai đó đang giữ cô kéo giật cô đứng dậy như cô là một đứa trẻ con và thật sự lôi cô ra khỏi lều. Cùng với tiếng hét kinh hoàng của cô, cô nghe thấy tiếng Scottie hét lên, tiếng ba và các anh chửi thề và la lối, tiếng Jodie khóc nức nở.

Một vòng cung những ánh đèn chói lòa được tạo thành nơi cái sân đất trước nhà và Faith có ấn tượng lơ mơ là có rất nhiều người đang đi tới đi lui. Người đàn ông đang nắm giữ cô đá bật tung cánh cửa lưới và đẩy cô ra ngoài. Cô vấp phải bậc thang và té sấp mặt xuống nền đất, chiếc áo ngủ tóc cao trên đùi cô. Đá sỏi cào trầy xước đầu gối và lòng bàn tay cô và cào một vết đau buốt trên trán cô.

“Nè,” ai đó nói “Giữ đứa bé”. Scottie bị thô bạo ném ra chỗ cô. Em đang la hét rất kích động, đôi mắt xanh tròn hoảng sợ, vô hồn. Faith lồm cồm ngồi dậy, kéo áo xuống che chân rồi ôm em vào lòng.

Đồ đạc bay ào ào, vỡ tung và rơi rào rào chung quanh cô. Cô thấy Amos đang cố đeo bám lấy khung cửa cái khi hai người đàn ông trong bộ đồng phục nâu lôi ông ra ngoài. Cảnh sát, cô nghĩ, thần thờ. Cảnh sát làm gì ở đây, trừ khi ba hay các anh đã bị bắt quả tang trộm cắp gì đó? Trong lúc cô ngó, 1 cảnh sát dùng đèn pin đập vào những ngón tay của Amos, ông kêu lớn và thả khung cửa ra, và họ ném ông ra sân.

Một cái ghế bay vù ra khỏi cửa, và Faith né qua 1 bên. Nó rơi trúng ngay chỗ cô vừa đứng và nát vụn. Nửa bò, với tay Scottie vòng qua cổ cô và ghì cô xuống, cô cố tiến về chỗ xe tải ba đậu để làm chỗ che chở, rồi ngồi thu mình sau cái bánh xe trước.

Bất ngờ, cô chỉ biết nhìn khung cảnh trước mắt, cố hiểu chuyện gì đang diễn ra. Đồ đạc bị ném qua cửa sổ, quần áo, nội nội, chén đĩa bay ào ào. Những chén đĩa bằng nhựa kêu rào rào khi chúng rơi xuống. Một ngăn gồm các dao nĩa bị đổ qua cửa sổ, ánh thép không rỉ rỏ tiền sáng loáng dưới ánh đèn của các xe cảnh sát.

“Dọn hết ra,” cô nghe 1 giọng trầm cất lên. “Tôi không muốn có gì bỏ sót bên trong.”

Gray! Việc nhận được ra tiếng nói yêu dấu đó làm cô như hóa đá khi đang ngồi xổm trên sân với Scottie ôm chặt tìm sự che chở nơi cô. Cô nhìn thấy anh ngay lập tức, dáng cao lớn, mạnh mẽ đang đứng khoanh tay gần viên cảnh sát trưởng.

“Cậu không có quyền làm vậy với tụi tôi!” Amos oang oang, cố túm lấy cánh tay Gray. Gray vẩy ông ra như ông là một con chó nhỏ phiền phức. “Cậu không thể ném chúng tôi ra ngoài giữa nửa đêm như vậy! Còn con cái của tôi, đứa con út tật nguyền đáng thương của tôi? Cậu không có cảm xúc tí nào sao, đối xử với đứa con nít yếu đuối như thế?”

“Tôi đã bảo các người dọn đi trước khi đêm xuống, và tôi đã nhất định như vậy.” Gray gắt. “Gom lấy đồ gì các người muốn đem theo vì trong 30 phút nữa tôi sẽ cho đốt hết những gì còn sót lại.”

“Quần áo của tôi!” Jodie hét lên, nhảy ra từ nơi chị đang núp giữa 2 chiếc xe. Chị bắt đầu chạy vòng vòng giữa đám hỗn độn để nhặt quần áo rồi lại ném chúng đi khi chúng là của người khác, còn đồ của chị thì chị khoác lên vai.

Faith vùng vẫy cố đứng lên trong khi Scottie vẫn đeo lấy cô. Tuyệt vọng cho cô sức mạnh. Đồ đạc của họ có lẽ là rác rưởi với Gray nhưng nó là tất cả những gì họ có. Cô xoay sở gỡ được tay Scottie lỏng một chút, đủ để cô cúi xuống và ôm lấy tay một đồng quần áo thấy vô xe tải của Amos. Cô không biết đồ nào là của ai nhưng điều đó không thành vấn đề. Cô cứu được càng nhiều thì càng tốt.

Scottie bám chặt lấy chân cô như bị dán dính, quyết tâm đeo bám. Bị em cản trở, Faith chụp tay Amos và lắc. “Đừng đứng đó nữa!” cô kêu lên khẩn thiết. “Giúp con đem đồ của mình ra xe đi!”

Ông đẩy cô ra, làm cô té lăn. “Đừng có bảo tao phải làm gì, con chó cái ngu ngốc!”

Cô bật dậy, thậm chí không cảm thấy những vết bầm hay trầy xước cô vừa mới nhận thêm, bị sự cấp bách làm quên hết. Các anh cô còn xin hơn Amos, cứ lao đảo đi xung quanh chửi thề. Các cảnh sát đã dọn hết đồ ra và giờ đang đứng vây quanh coi cảnh tượng đang diễn ra trước mắt họ.

“Jodie, giúp em!” Cô nắm lấy Jodie khi chị cô lướt ngang qua, khóc lóc vì không tìm thấy đồ của chị. “Chụp lấy cái nào cũng được, càng nhanh càng tốt. Chúng ta sẽ phân loại nó sau. Ôm hết đồng quần áo và với cách đó, chị biết đồ của chị sẽ ở trong đó.” Nó là lý do thuyết phục duy nhất cô có thể nghĩ ra để mong Jodie hợp sức với cô.

Hai cô gái bắt đầu chạy vòng quanh sân thật nhanh, tập trung mọi thứ họ thấy. Faith làm việc cật lực hơn bao giờ hết, thân hình mảnh khảnh của cô cúi xuống, lướt ngang, di chuyển quá nhanh đến nỗi Scottie không thể theo kịp. Em đi theo cô, khóc khan cả cổ, bàn tay mủm mĩm nhỏ bé với lấy cô khi cô đến gần trong tầm tay em.

Đầu óc cô mụ mẫm. Cô không để cô nghĩ gì, không thể nghĩ. Cô di chuyển như một cái máy, cắt tay cô với một mảnh tô bề mà vẫn không nhận ra. 1 người cảnh sát thấy thế nên trầm giọng bảo “Nè, cháu gái, cháu đang chảy máu kia” và buộc chiếc khăn tay của ông quanh tay cô. Cô cảm ơn ông mà không biết mình đã nói gì.

Cô quá ngây thơ, quá bàng hoàng để nhận ra những ánh đèn xe đã rọi xuyên qua chiếc áo đầm ngủ bằng vải mỏng của cô thế nào, phản chiếu thân hình trẻ trung, đôi chân thon dài, đôi gò ngực duyên dáng của cô ra sao. Cô cúi xuống rồi đứng lên, từng vị trí thay nhau làm nổi bật những phần khác nhau của cơ thể cô, khi thì kéo chiếc áo căng ra nơi phần ngực khoe đôi núm hoa nhỏ, khi thì ôm sát lấy đôi mông tròn lẳn của cô. Cô chỉ mới 14 tuổi, nhưng dưới ánh đèn, với mái tóc dài xõa vai mềm mại như ngọn lửa đêm, và bóng tối đôi khi che mất vài góc cạnh của gương mặt thanh tú làm đôi mắt cô thêm thăm thẳm, không có biểu hiện nào của lứa tuổi của cô nữa.

Nhưng cái biểu hiện rõ ràng chính là sự giống nhau kỳ lạ giữa cô và Renee Devlin, người phụ nữ mà chỉ cần bước ngang phòng là cánh đàn ông cảm thấy hứng tình lên ngay. Về gợi cảm của Renee đầy sức sống và nóng bỏng, mời gọi như bằng tín hiệu đối với bản năng đàn ông. Khi những người đàn ông ở đây nhìn Faith, họ không thấy cô nhưng là thấy mẹ của cô.

Gray đứng yên lặng xem mọi chuyện diễn ra. Cơn giận vẫn còn đó, vẫn băng giá và thiêu đốt, không hề phai đi. Sự khinh bỉ ngập tràn trong anh khi ông bố và hai thằng anh cứ lao đảo đi vòng vòng, chửi thề và nói ra những lời dọa nạt ghê người. Vì cảnh sát trưởng và các cảnh sát khác còn ở đó, họ chẳng thể làm gì ngoài nói cho sướng miệng nên Gray cũng chẳng thèm để ý. Amos đã suýt nữa thì bị ăn đòn khi ông đẩy cô con gái út té, nắm tay của Gray đã co lại nhưng cô đã bật đứng lên, tỏ vẻ không bị đau đớn gì nên anh đã kèm lại.

Hai cô gái chạy vòng quanh, can đảm thu gọn tất cả những gì cần thiết, còn cánh đàn ông Devlin thì trút sự bức bối ngu xuẩn hèn hạ của họ lên các cô, giật đồ khỏi tay họ và ném xuống đất, la lớn rằng chẳng ai ném họ ra khỏi nhà họ, đừng phí thời gian lượm đồ vì họ sẽ không đi đâu hết, mẹ nó. Cô con gái lớn, Jodie, năn nỉ họ nhưng những câu huênh hoang say xỉn của họ làm chìm đi tiếng kêu xin vô vọng của cô.

Cô con gái nhỏ chẳng phí thời gian để lý lẽ với họ, chỉ yên lặng đi tới đi lui thu dọn dù cho thằng bé cứ đeo dính lấy cô. Dù không hề muốn, Gray thấy ánh mắt anh liên tục tìm kiếm bóng dáng cô, và bản thân anh không kèm được mà bị mê hoặc bởi thân hình con gái duyên dáng của cô dưới chiếc áo đầm trong suốt. Sự im lặng của cô thu hút sự chú ý về phía cô và khi anh liếc nhanh một vòng, anh để ý thấy các cảnh sát ở đó cũng đều đang ngắm nhìn cô.

Nơi cô có một sự chững chạc kỳ lạ, và ánh đèn huyền ảo tạo cho anh cảm giác lạ lùng là anh đang nhìn vào Renee chứ không phải con gái của bà ta. Mụ lẳng lơ đó đã lấy mất ba của anh, làm mẹ anh thu mình vào chiếc vỏ ốc của bà và suýt nữa thì làm em gái anh mất mạng, và bà ta lại đang hiện diện nơi đây, quyến rũ đàn ông qua cơ thể con gái bà ta.

Jodie có thân hình nầy nở hơn nhưng cô ta ồn ào và rẻ tiền. Mái tóc dài đỏ sẫm của Faith xoa ngang bờ vai trắng mịn như ngọc trai đang để trần với chỉ sợi 2 dây áo nhỏ, nhìn cô lớn hơn tuổi thực của cô mà anh biết, và cô như không thực, mà là hiện thân của mẹ cô đang lặng lẽ di chuyển trong đêm, mỗi cử động như một điệu múa gợi tình.

Trời, anh không tốt hơn ba anh được chút nào. Cho anh ngửi mùi một nàng Devlin là anh đã hứng lên, sẵn sàng như con hươu chúa hoang dã trong mùa động dục. Hôm nay Monica đã suýt chết vì Renee Devlin mà anh lại ở đây ngắm nhìn con gái của Renee với cái đó cương cứng trong quần.

Cô bước về phía anh, trên tay ôm 1 đồng quần áo. Không, không phải về phía anh mà là về phía chiếc xe tải đằng sau lưng anh. Đôi mắt mèo xanh khê liếc anh, ánh mắt thăm thẳm đầy bí hiểm. Mạch anh đập mạnh, cái liếc mắt của cô phá vỡ những cố gắng kiềm chế cơn giận của anh. Những chuyện xảy ra trong cả ngày hôm nay đã tích tụ và đè nặng lên anh, với mong muốn người họ Devlin cũng bị đau khổ như anh đã chịu đau khổ, anh mắng như tát nước vào mặt cô.

“Cô là đồ rác rưởi,” anh nói với giọng khô khan khi cô bước tới ngang chỗ anh. Cô dừng lại, chết trân tại chỗ, với thằng bé vẫn đeo dính cô. Cô không nhìn Gray, chỉ nhìn thẳng trước mặt và vẻ tinh khiết của gương mặt cô làm Gray thêm nổi điên. “Cả nhà các người là thứ cặn bã. Mẹ cô là một mụ điên và ba cô là một tên nát rượu. Cút khỏi xứ này và đừng bao giờ trở lại.”

6. Chương 6

Mười hai năm sau, Faith Devlin Hardy trở lại Prescott, Louisiana.

Sự tò mò đã là bạn đồng hành của cô trên con đường lái đến đó từ Baton Rouge, và cô đã không nghĩ sâu xa hơn lí do của sự trở về này. Không có gì quen thuộc trên con đường trở về, vì khi cô còn sống ở Prescott, cô ít khi đi xa hơn cái xứ nhỏ bé đó nên không có ký ức nào trôi dạt để nối quá khứ với hiện tại, cô gái nhỏ và người phụ nữ.

Nhưng khi cô đi ngang bảng báo hiệu còn bao nhiêu km nữa đến thành phố Prescott, khi những ngôi nhà xuất hiện san sát nhau, tạo nên những con đường và khu xóm thật sự, khi những cánh rừng thông nhường chỗ cho những trạm xăng, những cửa tiệm nhỏ, cô cảm thấy một sự căng thẳng bắt đầu hình thành trong cô. Nó phát triển mạnh dần khi cô lái đến quảng trường của thị trấn, với tòa nhà thị chính bằng gạch đỏ vẫn không thay đổi gì so với trí nhớ của cô. Xe hơi vẫn đậu mọi nơi quanh quảng trường và những chiếc ghế công viên vẫn được xếp hai bên đường, để những ông già tụ tập ở đó vào những ngày hè nóng nực, nướng nấu dưới bóng mát rậm rạp của các cây sồi già trồng nơi đó.

Đương nhiên cũng có vài sự thay đổi. Vài tòa nhà mới, và một vài tòa nhà cũ đã biến mất. Những vườn hoa đã được trồng ở các góc của quảng trường, có lẽ do Câu lạc bộ Phụ nữ thực hiện, những cánh cúc tím hình dáng buồn cười đang gật gù chào khách bộ hành.

Nhưng, phần lớn mọi thứ vẫn như cũ và sự khác biệt nhỏ chỉ càng làm nổi bật những gì quen thuộc với cô. Niềm đau trong ngực cô lớn dần cho đến khi cô không thể thở nổi và tay cầm lái của cô run lên. Một cảm giác ngọt ngào mãnh liệt lan ra toàn thân. Quê hương.

Cảm giác quá sâu sắc đến nỗi cô phải ngừng xe, nhẹ nhàng điều khiển nó vào một chỗ đậu trước tòa thị chính. Tim cô đập thình thịch, và cô hít vài hơi thật sâu để trấn tĩnh lại. Cô đã không mong đợi cảm giác này, đã không nghĩ đến cái nguồn cội mà cô tưởng đã bị chặt bỏ nhiều năm trước đây. Nó làm cô run rẩy, nó làm cô hứng khởi. Cô đã quay lại đây bởi sự tò mò muốn biết cho rõ chuyện gì đã xảy ra sau khi nhà Devlin đã bị cưỡng bức rời khỏi xứ, không lý do nào khác hơn, nhưng cảm giác thuộc về nơi đây lớn dần và đẩy lùi sự tò mò.

Nhưng cô không thuộc về nơi đây, cô tự nhủ. Dù cô đã sống ở đây, cô chưa bao giờ thuộc về nó. Chỉ là sống qua ngày thôi. Bất cứ khi nào cô đi vào 1 cửa tiệm trong thị trấn, cô đều bị theo dõi chặt chẽ vì ai cũng biết nhà Devlin sẽ chôm bất cứ thứ gì không được buộc chặt lại. Chuyện đó là không chấp nhận được.

Tuy biết vậy, cô không quan tâm. Bản năng, giác quan của cô nhận ra đây là nơi chôn nhau cắt rốn. Mùi nồng nàn đầy màu sắc ở đây không nơi nào trên trái đất có được, cảnh tượng ở đây đã in sâu trong tâm trí cô từ lúc cô sinh ra, ảnh hưởng nhẹ nhàng của địa hình địa lý ở đây ghi dấu trong từng tế bào của cô, nói rằng đây chính là nhà. Cô đã sinh ra ở đây, lớn lên ở đây. Ký ức của cô về Prescott tuy đắng cay nhưng nó vẫn níu kéo cô với 1 sợi dây vô hình mà cô đã không hề biết có tồn tại. Cô không muốn điều này. Cô chỉ muốn thỏa trí tò mò, muốn khép lại quá khứ để cô có thể toàn tâm xây dựng tương lai.

Quyết định quay trở lại không dễ dàng với cô chút nào. Lời của Gray Rouillard vẫn cháy bỏng trong trí nhớ của cô như anh chỉ mới thốt ra ngày hôm qua chứ không phải 12 năm trước đây. Đôi khi cô trải qua mấy ngày liền không nghĩ gì đến anh, nhưng nỗi đau vẫn còn đó - âm ỉ, kìm chế nhưng luôn tồn tại như một người bạn trung thành. Quay về đây làm cho ký ức trở nên mới lại, và cô nghe giọng anh vang lên trong tâm trí cô: Cô là đồ rác rưởi.

Cô lấy hơi thật sâu, hít lấy mùi xanh ngọt ngào quen thuộc của tuổi thơ. Tự chủ lại, cô từ từ quan sát quảng trường, làm quen lại với những cảnh quan một thời cô biết rõ hơn lòng bàn tay cô.

Vài tiệm dọc theo quảng trường đã được tân trang lại, phần trước của 1 siêu thị nhỏ đã được xây bằng gạch và gỗ tùng, với cánh cửa đôi bằng gỗ dày. Một tiệm Mc Donald thay vào chỗ của tiệm Dairy Dip trước đây. Một ngân hàng mới đã được xây và cô cá là nó thuộc về họ Rouillard.

Mọi người đi qua và liếc nhìn cô đầy tò mò như cách người ở thị trấn nhỏ hay làm khi thấy người lạ, nhưng không ai nhận ra cô. Cô không nghĩ họ sẽ nhận ra cô, 12 năm đã biến đổi cô từ một đứa con nít thành 1 phụ nữ, và cô đã tự thay đổi từ bất lực thành đầy tài năng, từ nghèo khó thành sung túc. Trong bộ vét màu kem, với mái tóc đỏ, dày, búi lên thanh lịch và đôi mắt được che lại bởi cặp kính mát, không có gì nơi cô khiến mọi người nhớ về Renee Devlin.

Thật là mỉa mai, Faith nghĩ: Renee đã làm nhiều việc tội lỗi mà mọi người gán cho bà, nhưng bà hoàn toàn không có trách nhiệm trong việc gây ra tội đã khiến nhà Devlin bị đuổi khỏi xứ: Bà đã không bỏ trốn với Guy Rouillard.

Chính sự tò mò về việc Guy đã làm gì khi đó khiến Faith quay trở lại Prescott sau từng ấy năm rời xa. Có phải ông đã đi với người tình mới và sau vài ngày thì quay lại rồi ngạc nhiên với sự náo loạn mà ông đã gây ra? Có phải ông đã thi uống say, hay chơi bài thua phải chạy bộ thật xa? Faith muốn được biết. Cô muốn đối mặt với ông, nhìn thẳng vào mắt ông và nói cho ông biết sự vô trách nhiệm của ông đã khiến cô phải trả giá thế nào.

Cô nhìn quảng trường tòa thị chính mà thực sự chẳng thấy gì, vì ký ức bỗng chợt ùa về. Gia đình cô đã phân tán sau đêm kinh hoàng đó. Họ đã lái thật xa xuống tận Baton Rouge trước khi dừng lại nghỉ đêm và ngủ ngay trong xe. Amos đã ở lại trên xe tải của ông, Russ và Nicky trong xe tải của họ, Jodie theo sau trong chiếc xe xập xệ của chị. Faith và Scottie ở trong xe của Jodie và Scottie đã ngủ trong lòng của Faith.

Nghĩ lại, hầu hết những gì cô còn nhớ là cảm giác xấu hổ và sợ hãi. Vài ký ức như đông lại, rõ mồn một trong đầu cô: ánh đèn chói mắt của các xe tuần tra, giây phút kinh hoàng khi cô bị lôi khỏi giường và đẩy ra khỏi cửa, tiếng thét của Scottie. Đôi khi cô vẫn như cảm thấy cách tay em bám chặt lấy cô, cảm thấy cơ thể em run lên sợ sệt nép vào chân cô. Nhưng ký ức sâu sắc nhất luôn vang vọng trong đầu cô với sự rõ ràng đầy đau đớn chính là khi Gray nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ làm cô muốn tê người.

Cô nhớ đã hốt hoảng cố gom mớ của cải ít ỏi của họ lại. Cô nhớ chuyến xe dài dằng dặc trong đêm tối, dù nó không thực sự là dài, nhưng cuộc hành trình như không thể chấm dứt, mỗi giây giãn ra làm mỗi phút kéo dài thành giờ. Cô không nhớ mình đã ngủ, thậm chí khi họ đến Baton Rouge, cô đã ngồi chết trân, đôi mắt cay xè nhìn vào vô tận, ôm thân hình ấm áp của Scottie trong lòng cô.

Khi trời mới vừa hừng sáng, 1 cảnh sát đã kêu họ rời khỏi bãi đậu xe mà họ đã dừng lại, và đoàn lũ hành nghèo khổ nhỏ bé lại tiếp tục lên đường. Họ đến Beaumont, Texas và dừng lại thêm lần nữa. Amos thuê 1 phòng ở nhà trọ trong khu tồi tàn nhất thành phố và 6 người bọn họ chen chúc vô đó. Ít nhất họ cũng được cái chỗ che đầu.

1 tuần sau, vào 1 buổi sáng họ thức dậy và phát hiện Amos đã bỏ đi, như Renee đã bỏ đi, dù Amos ít ra cũng đem theo quần áo của ông. Nicky và Russ đã giải buồn bằng cách tiêu hết số tiền ít ỏi của họ vào bia

và say ầm ĩ. Không lâu sau đó, Russ cũng bỏ đi.

Nicky đã cố gắng, công nhận là anh đã cố gắng, anh chỉ mới 18 tuổi nhưng khi bất thành linh đối mặt với trách nhiệm chăm sóc 3 đứa em, anh nhận làm tất cả việc nào anh có thể. Jodie cũng phụ giúp bằng cách làm việc trong các quán đồ ăn nhanh, nhưng dù có chị giúp đỡ, nó vẫn không đủ. Không lâu sau đó, các nhà hoạt động xã hội đến và Faith, Jodie và Scottie được đem về cho hội từ thiện của bang lo. Nicky phản đối vài lời nhưng Faith có thể nói là anh gần như thở phào nhẹ nhõm. Cô đã không bao giờ gặp lại anh nữa.

Được nhận nuôi không phải là một giải pháp: Jodie và Faith quá lớn, và không ai muốn Scottie. Điều tốt nhất họ có thể hi vọng là được cùng ở trong 1 nhà từ thiện, để Faith có thể chăm sóc Scottie. Họ đã không được điều tốt nhất đó, nhưng biện pháp thứ hai cũng hiệu quả, ít nhất là cho Faith. Jodie được 1 nhà nhận nuôi và Faith với Scottie đến ở 1 nhà khác. Mọi trách nhiệm chăm sóc Scottie dồn lên vai cô nhưng vì cô đã chăm sóc em từ khi em mới sinh, chuyện đó không là gánh nặng với cô. Đó cũng là điều kiện để hai chị em được nhận nuôi cùng với nhau, và cô đã làm việc hết sức để làm tròn lời hứa của cô.

Jodie không ở lâu với bất kỳ nhà nào, mà đổi nhà khoảng 2 lần. Faith thấy cô may mắn về chuyện này: nhà Greshams không khá nhưng họ sẵn lòng chia sẻ những gì họ có với những đứa con nuôi. Lần đầu tiên trong đời, Faith hiểu được những người đàn ông sống thế nào, và cô hấp thu lối sống đó như miếng xốp hút nước. Không lúc nào cô không thấy vui vẻ khi đi học về tới ngôi nhà sạch sẽ, ngửi mùi bữa tối đang được nấu nướng. Quần áo của cô tuy không mắc tiền, nhưng gọn gàng, trang nhã vì nhà Greshams đã dùng số tiền họ được trả do nhận nuôi dưỡng cô để lo cho cô. Ở trường, không ai gọi cô là “con Devlin rác rưởi”. Cô đã học biết được cuộc sống trong 1 một ngôi nhà tràn đầy tình yêu và sự tôn trọng là thế nào, trái tim đôi khổ của cô đắm chìm trong điều kỳ diệu này.

Scottie cũng được yêu quý, và họ mua đồ chơi mới cho em, dù không lâu thì em bắt đầu yếu hèn đi. Đối với Faith, sự tốt lành bao bọc Scottie trong những ngày tháng ngắn ngủi còn lại của cuộc đời em quý giá biết bao. Trong một thời gian, em đã thực sự được hạnh phúc. Noel đầu tiên từ lúc Renee bỏ đi đem đến cho Scottie nhiều niềm vui: em ngồi hàng giờ, quá mệt để chạy chơi, nhưng em vui vẻ ngồi nhìn các ánh đèn nhấp nháy trên cây Giáng sinh. Và em ra đi vào tháng 1, một cách nhẹ nhàng trong giấc ngủ. Faith đã biết thời gian gần kề và đã bắt đầu ngủ đêm trong chiếc ghế cạnh giường em. Một cái gì đó, có lẽ là sự thay đổi trong nhịp thở của em làm cô thức giấc. Cô cầm lấy bàn tay mồm mím của em, giữ lấy nó khi hơi thở của em ngày càng ngắt quãng và cuối cùng nhẹ nhàng ngưng hẳn. Cô vẫn tiếp tục giữ lấy tay em cho đến khi cô cảm nhận em lạnh dần và chỉ khi đó, cô đi đánh thức nhà Greshams.

Cô sống gần 4 năm trong gia đình Greshams tử tế. Jodie hoàn thành bậc trung học, lấy chồng ngay, và dọn nhà đến thành phố Houston huy hoàng. Faith còn lại 1 mình, tất cả những người thân thực sự của cô đã bỏ đi. Cô tập trung vào việc học, phớt lờ bọn con trai đeo bám liên tục đòi hẹn hò với cô. Cô quá mệt mỏi, quá tê dại với những biến cố cuộc đời cô, để ném mình quay cuồng trong những mối quan hệ xã hội của tuổi thanh niên. Nhà Greshams đã cho cô thấy sự ổn định và sự kính trọng có ý nghĩa như thế nào, ngọt ngào ra sao và đó là tất cả những gì cô muốn cho chính cô. Để được như vậy, cô đã tập trung hết sức lực xây dựng lại từ đồng tro tàn của cuộc đời cô. Sau những giờ học tập không ngừng, cô được là học sinh xuất sắc nhất của trường và được học bổng ở 1 trường ĐH nhỏ. Rồi nhà Greshams thật không dễ dàng nhưng quý phúc lợi của bang không tiếp tục trả chi phí nuôi cô nữa, cô phải tự sống. Cô làm 2 việc bán thời gian để nuôi thân trong khi đi học nhưng Faith không ngại làm việc nhiều, vì cô không biết gì khác ngoài làm việc cả.

Năm cuối ở ĐH, cô yêu 1 sinh viên vừa ra trường, Kyle Hardy. Họ hẹn hò khoảng 6 tháng rồi kết hôn sau ngày Faith tốt nghiệp 1 tuần. Trong 1 thời gian ngắn, Faith ngất ngây với hạnh phúc, chắc chắn là những giấc mơ của cô cuối cùng đã thành hiện thực. Nhưng ước mơ không bao giờ tồn tại lâu, thậm chí không lâu bằng cuộc hôn nhân ngắn ngủi của cô. Faith đã hình dung đến việc ổn định, trang trí 1 căn hộ xinh xắn và tiết kiệm cho tương lai gồm có những đứa con, 1 ngôi nhà xinh và 2 chiếc xe. Mọi việc đã không được như dự tính. Dù công việc mới đầy trách nhiệm, Kyle vẫn tiếp tục tận hưởng những giờ bù khú, tận hưởng cuộc sống thoải mái anh quen từ lúc còn là sinh viên. Một đêm kia, anh đã đi quá đà và trong khi lái xe về nhà từ 1 quán rượu, xe anh đã lao xuống cầu. May mắn là không có xe nào khác bị dính nạn chung, sau khi khám xác, người ta thấy lượng cồn trong máu anh cao gấp 2 lần mức cho phép.

Ở tuổi 22, Faith lại cô độc 1 lần nữa. Cô đau buồn nhưng lại kiên trì xây dựng lại cuộc đời. Cô có bằng quản trị kinh doanh và 1 khoản tiền nhỏ từ bảo hiểm nhân thọ của Kyle, cũng như tiền trợ cấp từ công ty

của anh. Cô dọn đến Dallas và xin được việc trong 1 đại lý du lịch nhỏ, 2 năm sau, đại lý đó thuộc về cô. Nó đã được mở rộng chi nhánh ra Houston; nên Faith đã tin tưởng và mạnh dạn dùng vốn mở thêm 1 chi nhánh nữa ở New Orleans. Và vui mừng khi thấy việc kinh doanh phát triển đều đặn.

Cô đã đạt được sự vững mạnh về mặt tài chính và nó là 1 điều tuyệt vời như cô từng tưởng tượng, nhưng cô luôn cảm thấy 1 nỗi trống vắng đau đáu trong cuộc sống. Cô cần sự ổn định về mặt tình cảm nữa. Cô không muốn quan hệ yêu đương với ai hết, hai người đàn ông cô dám yêu, Gray Rouillard và Kyle Hardy, đều đã dạy cô biết nó nguy hiểm như thế nào. Nhưng cô vẫn còn gia đình cô ngoài đó, ở đâu đó, và cô muốn tìm họ.

Mơ hồ cô nhớ bà ngoại cô đã sống ở khu Shreveport, Faith có thể nhớ đã gặp bà 1 lần trong đời, và khi đội công tác xã hội ở Texas cố liên hệ với bà ngoại, họ đã không thể tìm bà. Nhưng đội công tác xã hội có quá nhiều việc và quá ít nhân viên, và đã bỏ cuộc sau 1 cuộc tìm kiếm không hệ thống. Faith có nhiều thời gian hơn, và quyết tâm hơn. Cô bắt đầu liên hệ mọi nơi, may mắn là chẳng có nhiều người họ Amsteads ở khu Shreveport. Cuối cùng cô đã tìm được 1 người anh em họ ở bên phía họ nội của nhà Amsteads và biết là Jeanette Amsteads đã dọn đến Jackson, Mississippi, khoảng 10 hay 12 năm trước, ngay khi cô gái đầu của bà xuất hiện.

Faith đã bị sốc. Mẹ cô, Renee là con gái lớn nhất trong nhà. Nhưng Renee đã bỏ đi với Guy, chuyện gì đã xảy ra mà bà phải quay lại tìm mẹ mình? Guy vẫn còn ở với bà hay đã quay lại với tổ ấm của ông? Nhiều năm đã qua từ đêm kinh hoàng ở Prescott và thời điểm hiện tại. Từ những gì cô biết, Guy có thể đã về sống hạnh phúc với gia đình trong khi gia đình của cô thì bị xé nát, phá tan tành.

Faith gọi Phòng Thông tin lấy số của bà ngoại cô và gọi cho bà. Thật ngạc nhiên, chính Renee trả lời điện thoại. Thậm chí sau từng ấy năm, cô vẫn còn nhớ giọng bà. Giật mình, hồi hộp, cô xưng tên cô. Cuộc đối thoại ban đầu còn lúng túng nhưng cuối cùng Faith cũng lấy đủ can đảm để hỏi Renee chuyện gì đã xảy ra với Guy Rouillard.

“Chuyện gì?” giọng Renee đầy chán chường. “Jodie đã kể mẹ nghe chuyện hoang đường là mẹ và ông ấy bỏ đi với nhau mà thậm chí mẹ không biết. Mẹ chán làm bị bông chịu đòn của Amos và sống khốn cùng, và trời biết Guy Rouillard sẽ chẳng chịu làm gì để thay đổi điều đó nên mẹ bỏ đi, đến Shreveport và dọn vô ở với bà ngoại. Di con Wilma sống ở Jackson nên khoảng 1 tháng sau, chúng tôi dọn đến đây luôn. Mẹ không gặp Guy Rouillard.”

Faith không thể hiểu hết mọi chuyện ngay lập tức, có quá nhiều ý nghĩ bay lượn trong đầu cô. Jodie rõ ràng đã tìm được mẹ, nhưng không ai trong hai người chịu bỏ sức liên hệ với Faith. Renee có thể đón hai đứa con nhỏ nhất của bà khỏi nhà bố mẹ nuôi, nhưng bà đã bằng lòng để họ ở đó. Faith để ý thấy bà không buồn hỏi đến Scottie nữa.

Rồi còn bí mật về Guy Rouillard: Có lẽ ông ấy đã không bỏ đi với Renee nhưng vẫn bỏ đi, ít nhất là tạm thời và sự ra đi của ông đã khơi nguồn cho các sự kiện làm biến đổi cuộc đời cô. Khó hiểu và tò mò, Faith quyết định tìm cho ra chuyện gì đã xảy ra. Ở tuổi 14, cô đã thực sự bị ném khỏi nhà trong đêm tối như một mẩu rác, và cô đã sống với nỗi đau này từ giây phút đó. Cô muốn khép lại quá khứ để có thể tiếp tục với tương lai.

Do đó cô ngồi đây, đậu xe ngay quảng trường tòa thị chính Prescott, đắm chìm trong ký ức và lãng phí thời gian. Có lẽ sẽ không khó để tìm ra Guy Rouillard đã đi đâu chỉ riêng ngày đó, ngày có tính quyết định đã hoàn toàn thay đổi cuộc đời cô.

Việc đầu tiên cô cần làm là tìm một nơi ở qua đêm. Sáng nay cô đã bay vô Baton Rouge lo việc kinh doanh ở đó rồi thuê xe lái đến Prescott. Trời đã xế, và cô cảm thấy mệt. Sẽ không mất nhiều thời gian để tìm ra điều cô cần tìm nhưng cô không muốn phải lái xe về lại Baton Rouge khi cô có thể tìm chỗ trọ tại đây.

Cách đây 12 năm đã có 1 nhà trọ ở Prescott nhưng lúc đó thậm chí nó đã hơi tồi tàn và có lẽ giờ không còn ở đó. Nó nằm ở phía đông thị trấn, trên đường dẫn ra đường liên bang I-55.

Cô hạ kính xe và gọi 1 phụ nữ đang đi trên đường. “Làm ơn, có chỗ nào để trọ trong thị trấn không?”

Người phụ nữ dừng lại, bước về phía xe của cô. Bà khoảng giữa 40 và 50, trông có vẻ quen quen nhưng Faith không nhớ nổi là ai. “Có, có,” người phụ nữ trả lời, và quay ra chỉ. “Đi đến góc quảng trường và quẹo

phải. Khoảng hơn 2 cây số thôi.”

Có vẻ như vẫn là cái nhà trọ cũ. Faith mỉm cười. “Cám ơn”.

“Không có gì.” Người phụ nữ mỉm cười gật đầu và quay ra đi bộ tiếp.

Faith lùi xe khỏi bãi đậu và cho xe tham gia vào luồng giao thông chậm rãi trên đường. Prescott bây giờ vẫn không hồi hải hơn nhiều so với 12 năm trước đây. Trong 2 phút cô đã tới nhà trọ. Nó vẫn ở chỗ cũ nhưng không phải là cái nhà trọ cũ. Cái này trông mới, chỉ khoảng 1, 2 năm không hơn nhưng sang trọng hơn nhiều. Nó vẫn chỉ có 1 tầng dù cái này được xây theo hình chữ U vòng quanh 1 khu vườn nằm ngay trung tâm, nơi có thác nước róc rách và hoa đua nở. Nó không có hồ bơi nhưng cô không quan tâm. Cái thác nước nhìn hay hơn.

Tiếp tân là 1 người đàn ông khoảng hơn 50 tuổi và bằng tên của ông là “Reuben”. Trí nhớ được khơi dậy, và cái họ bật ra trong đầu cô để đi cùng với cái tên ông ta: Rueben Odell. Một trong các cô con gái của ông đã học cùng lớp với Faith. Ông nói huyền thuyên trong khi cầm thẻ tín dụng của cô để gạt thẻ tính tiền. Ông liếc nhìn cái tên trên thẻ về tờ mờ nhưng không có gì cái tên Faith D. Hardy có thể gợi nhớ cho ông. Faith không phải là cái tên phổ biến nhưng có lẽ ông thậm chí hồi đó chẳng biết tên của cô là gì, nên đương nhiên bây giờ không nhận ra nó.

“Tôi sẽ lấy cho cô phòng 12,” ông nói, lấy chìa khóa khỏi móc. “Nó nằm ở phía sau khu vườn, xa đường nên cô không phải lo bị phiền bởi tiếng ồn xe cộ.”

“Cám ơn,” Faith mỉm cười và gỡ kính mát ra để ký tên vào hóa đơn thẻ. Ông chớp mắt khi thấy nụ cười của cô, vẻ mặt ông có vẻ thân thiện thêm chút nữa.

Cô đậu xe ở phía cuối vườn, ngay trước phòng 12. Khi mở cửa phòng, cô khá ngạc nhiên: phòng lớn hơn đa số phòng khách sạn, với 1 ghế sofa nhỏ và bàn cà phê ngay gần cửa phòng, và 1 chiếc giường king size hơi sâu phía trong phòng. Cái bàn tv hơi dài với 1 cái tv ở 1 đầu, đầu kia làm bàn viết, được kê gần phòng tắm. Trong phòng trang điểm có chỗ treo quần áo khá rộng rãi, có bàn trang điểm và 2 bồn rửa mặt, phòng đủ lớn để 2 người làm vệ sinh cùng lúc mà không đụng trúng nhau. Cô nhìn vô phòng tắm nghĩ là nó sẽ có 1 bồn tắm đúng tiêu chuẩn, nhưng ngạc nhiên khi thấy một chỗ tắm đứng khá thoải mái với cửa trượt. Vì cô chưa bao giờ tắm bồn nên cô hài lòng khi phòng tắm có thêm chỗ rộng rãi. Tóm lại, cái nhà trọ nhỏ này được hơn so với bình thường.

Cô mở giỏ đồ nhỏ chứa kem đánh răng, bàn chải, mấy món đồ linh tinh của phụ nữ và 1 bộ đồ cô đem theo để thay, soạn ra, rồi bắt đầu tính kế hoạch hành động. Không có vấn đề gì với việc tìm những điều cô cần tìm, miễn là không ai nhận ra cô là người họ Devlin. Thị trấn nhỏ thường có trí nhớ dai và Prescott đã hoàn toàn thuộc về nhà Rouillard, từ hồn đến xác.

Cách dễ nhất và không gây chú ý nhất có lẽ là đến thư viện và tìm các tờ báo cũ. Nhà Rouillard thường xuyên lên báo, nếu Guy đã trở về sau cuộc dạo chơi nhỏ của ông để làm việc như bình thường, cô sẽ không phải đọc nhiều số báo trước khi tìm thấy tin của ông.

Cô coi đồng hồ và thấy là cô không có nhiều hơn 1 tiếng để làm việc cô cần làm, từ những gì cô nhớ về cái thư viện nhỏ, vào mùa hè, nó sẽ đóng cửa lúc 6 giờ, và nơi thị trấn nhỏ này, có lẽ chuyện này chẳng có thay đổi gì. Cô đang đói nhưng việc cần làm ngay thì phải làm ngay, đồ ăn có thể chờ, nhưng thư viện thì không.

Thật kỳ lạ cách trí óc chọn lựa thứ cần nhớ, cô chưa bao giờ ở nhà trọ này khi cô sống ở đây, và thường đi thư viện khi cô có cơ hội, nhưng cô nhớ vị trí của nhà trọ trong khi không nhớ nổi địa điểm cái thư viện ở đâu. Cô lấy ra cuốn điện thoại niên giám nhỏ từ hộp tủ ngăn kéo và tìm địa chỉ, sau 1 lúc thì cô nhớ ra địa điểm. Lấy bóp và chìa khóa, cô ra xe lái xuống phía cuối thị trấn. Trước kia, thư viện nằm sau bưu điện, nhưng khi cô đến nơi, cô sửng sốt khi nó đã biến mất.

Cô nhìn quanh và thở phào nhẹ nhõm. 1 tấm bảng lớn trước tòa nhà mới nằm kề bên cái bưu điện thông báo nó là Thư viện Prescott. Người xây dựng nó đã không thêm đến sự hào nhoáng của kiến trúc hiện đại mà dùng kiến trúc hình cột như thời La mã, 1 tòa nhà 2 tầng bằng gạch đỏ với 4 cột trắng đẳng trước, và những rèm cửa cuốn trên các cửa sổ cao hơn 2 mét. Có rất nhiều chỗ đậu xe, có lẽ nhiều hơn cần thiết vì chỉ có 3 cái trong bãi, xe của Faith là 4, cô đậu ngay trước cửa và vội vàng đi đến cánh cửa đôi của tòa nhà. Biển báo bên trái cửa thông báo cô đã đứng về giờ mở cửa của thư viện: 9 giờ sáng đến 6 giờ tối.

Người thủ thư là một phụ nữ nhỏ hơi đầy đặn và thân thiện, và chẳng có vẻ gì quen thuộc đối với Faith. Cô đi đến bàn và hỏi chỗ cất báo cũ.

“Ngay đằng đó,” người thủ thư nói, bước ra từ phía sau bàn, “đương nhiên mọi thứ đều có trên đĩa vi tính hết rồi. Cô có định tìm ngày nào đặc biệt không? Tôi sẽ chỉ cô cách tìm thông tin và cách in.”

“Thật cảm ơn chị,” Faith nói. “Tôi muốn bắt đầu với báo cách đây 10 năm, nhưng có lẽ tôi sẽ tìm thêm tin cũ hơn một chút.”

“Không thành vấn đề. Cũng nhờ cách đây mấy năm Ngài Rouillard đã khẳng định mọi thứ phải được vi tính hóa khi chúng tôi dọn vô tòa nhà này. Phải nói thật, hệ thống của nó đã khá lỗi thời rồi, bây giờ thì mới tốt hơn và dễ dàng hơn.”

“Ngài Rouillard?” Faith hỏi, giữ giọng bình thường dù tim cô nhảy rộn. Vậy là Guy đã quay lại.

“Gray Rouillard,” người thủ thư trả lời. “Gia đình đó gần như làm chủ thành phố này - nói cho cùng là toàn bộ xứ này nhưng anh ta rất tử tế.” Chị ta ngừng lại. “Cô người vùng này chứ?”

“Cách đây nhiều năm rồi,” Faith đáp. “Nhà tôi dọn đi khi tôi còn nhỏ. Tôi nghĩ tôi sẽ tìm lịch sử gia đình coi có thông tin của họ hàng của ba mẹ tôi không. Chúng tôi mất liên hệ với họ sau nhiều năm nhưng tôi đang làm hệ thống cây gia đình và tò mò muốn biết chuyện gì đã xảy ra với họ.” Câu giải thích nghĩ-ra-trong-lúc-khẩn-cấp này cũng không tệ. Mọi người khi cố gắng tìm họ hàng, họ luôn dùng các bản tin lưu trên máy vi tính, ít nhất là từ kinh nghiệm của riêng cô. Và từ những gì cô thu thập được, lắng nghe mọi người nói chuyện và trao đổi các thông tin tìm được cuối cùng đã giúp cô tìm được bà cố mấy đời Ruby bên họ ngoại và việc tìm thông tin như vậy gần như làm cô mê mẩn.

Và cô đã dò trúng đài vì người thủ thư tươi tỉnh hẳn. “Chúc may mắn nhen. Tôi hi vọng cô sẽ tìm được họ. Tôi là Carlene DuBois. Nếu cần gì thì gọi tôi. Nhưng chúng tôi đóng cửa lúc 6 giờ, và cô còn không đầy 1 giờ.”

“Không cần lâu vậy đâu,” Faith nói, trong khi tìm kiếm trong trí nhớ xem có chút ấn tượng gì về gia đình DuBois trong xứ. Không có chút nào, có lẽ họ dọn đến sau khi nhà Devlin đã bỏ đi trong ô nhục.

Khi còn lại 1 mình, cô nhanh chóng dò tìm thông tin trong hồ sơ lưu trữ, từng trang từng trang của tờ tuần báo Prescott, bắt đầu từ ngày họ được hộ tống rời khỏi xứ. Cô tìm thấy nhiều thông tin về Gray, và dù có phớt lờ chúng, cô thấy cô không thể. Dù đêm định mệnh cách đây thật lâu đã xóa tan những ưu ái cô dành cho anh, cô vẫn không thể quên được anh, hình ảnh của anh luôn vương vấn trong tâm trí cô như một chiếc răng sâu đôi khi cần phải lo nghĩ về nó.

Không cưỡng lại được sự dụ dỗ của những vương vấn đó, cô dò lại chỗ cô đã thấy tên của Gray. Tờ tuần báo Prescott không bao giờ đăng tin xúc phạm hay làm giảm uy tín của nhà Rouillards - phần đó dành cho báo chí của Baton Rouge và New Orleans, nhưng chuyện đi đứng hằng ngày của gia đình đó đều được báo cáo để những người muốn biết được thỏa trí tò mò, mà hầu như cả xứ đều muốn biết. Hai tin ngắn đầu tiên chỉ đề cập Gray đã dự hội thảo này, hội nghị kia. Cái thứ ba trong phần Kinh tế, và sững sờ, Faith đọc nó 2 lần mới hiểu được.

Không ai có thể thấy có gì đáng báo động hay thậm chí không bình thường trong câu “...Gray Rouillard, người đã tiếp quản sự nghiệp của gia đình, đã bỏ phiếu chống...”

Tiếp quản sự nghiệp gia đình. Tại sao anh lại làm thế? Guy lẽ ra vẫn còn quản lý mọi thứ vì dù gì, tất cả là của ông mà. Faith liếc ngày tháng trên tờ báo. Ngày 5 tháng 8, chưa đầy 3 tuần sau khi Renee bỏ đi. Chuyện gì đã xảy ra?

Cô tắt phần tư liệu và ngồi trong ghế nhìn sững cái màn hình đen thui. Cô đã trở lại Prescott để kết thúc những chuyện còn chưa rõ ràng, để mọi thứ lại được ổn định như cũ. Không ai thèm nhớ người nhà họ Devlin, sự vắng mặt của họ chỉ được nhớ để đem đến sự nhẹ người cho xứ rồi để bị lãng quên, nhưng Faith đã không thể quên. Cô đã nghĩ rằng, một khi cô thấy lại Prescott, thấy không ai nhớ họ hay thậm chí nhận ra họ, thì đối lại cô sẽ quên được xứ này. Nếu cô chạm mặt Guy Rouillard thì càng tốt hơn nữa. Cô chưa bao giờ trách Gray vì việc anh đã làm, cô đã nhìn thấy nỗi đau trên mặt anh, nghe thấy nó trong giọng nói

của anh. Nhưng Guy, có... cô trách ông, và Renee. Thậm chí dù họ không bỏ đi cùng nhau, Renee đã bỏ rơi các con của bà, và sự vô trách nhiệm của Guy đã gây nên nhiều đau khổ.

Nhưng Gray đã tiếp quản việc kinh doanh của gia đình. Thay vì kết thúc mọi việc, cô lại tìm thấy 1 chuyện dở dang khác. Tại sao Gray lại đứng ra gánh trách nhiệm đó?

Cô đứng dậy đi tìm Carlene DuBois. Bàn tiếp tân trống trơn, và cả thư viện hình như cũng vậy. “Chị DuBois?” Faith gọi, giọng cô loăng ra và tan biến vào các hàng sách. Nhưng Carlene nghe thấy cô vì tiếng gót giày cao su chị kêu rín rít trên sàn gạch.

“Ồ đây,” chị vui vẻ gọi, bước ra từ sau 1 hàng các sách tham khảo. “Cô tìm thấy cái cô cần chứ?”

“Dạ thấy, cảm ơn chị. Nhưng tôi để ý thấy có một chuyện khác làm tôi thắc mắc. Nó chỉ là 1 bản tin ngắn nhưng nó nói là Gray Rouillard đã tiếp quản sự nghiệp của gia đình. Chuyện này hơi lạ vì cách đây 12 năm, Gray mới chỉ khoảng trên dưới 20...”

“À đúng vậy. Chắc cô bỏ đi trước khi chuyện động trời xảy ra, hoặc cô còn quá nhỏ để để ý mấy chuyện như vậy. Chúng tôi dọn đến đây khoảng, ừ, 11 năm trước, và lúc đó nó vẫn là đề tài nóng bỏng, nói cho cô biết.”

“Chuyện động trời gì?” Faith hỏi hệt, sự tò mò của cô trở thành lo lắng. Có gì không đúng rồi.

“Chuyện gì à? Thì Guy Rouillard bỏ đi cùng người tình. Tôi không biết bà ta là ai nhưng mọi người đều nói bà ta chỉ là hạng cặn bã. Ông ấy chắc phải bị lú lẫn, tôi phải nói vậy, để quay lưng với gia đình và sản nghiệp như vậy.”

“Ông ấy không bao giờ quay lại à?” Faith không thể che giấu sự bất ngờ, nhưng Carlene không lấy làm lạ.

“Không ai thấy dù chỉ 1 cọng tóc của ông ta. Khi ông ta đi là đi luôn. Vài người nói vợ ông ta cũng đủ khiến 1 người đàn ông bỏ trốn nhưng tôi thì không chắc, vì tôi chưa gặp bà ta bao giờ. Người ở đây nói bà ta không rời nhà từ ngày ông ta bỏ đi. Ông ta cũng chẳng buồn liên hệ với con cái ông ta nữa.”

Faith bủn rủn. Guy Rouillard rất yêu thương con cái, dù cho ông cảm thấy sao về vợ đi nữa, thì chẳng ai có thể nghi ngờ việc ông yêu thương Gray và Monica thế nào.

“Tôi nghĩ bà Rouillard đã li dị ông ta rồi?” cô hỏi nhưng Carlene lắc đầu.

“Không hề. Có lẽ bà muốn ông ấy không thể lấy vợ lần nữa, nếu ông ấy muốn. Hơn nữa, dù cậu Gray còn trẻ, cậu ấy gánh lấy trách nhiệm và mọi thứ vẫn tiếp tục như lúc Ngài Rouillard còn ở đây, có lẽ còn tốt hơn, theo những người ở đây nhận xét.”

“Tôi còn nhỏ quá nên không nhớ gì về anh ấy,” Faith dối. “Tôi chỉ nhớ anh ấy gần như người hùng của xứ này, chơi bóng cho ĐH Louisiana, đại khái vậy.”

“Ôi, cưng à, để chị nói em nghe, chẳng thay đổi mấy đâu,” Carlene nói, và đưa tay phẩy phẩy người chị. “Trời ạ, cậu này được điểm 10 tuyệt đối trên bảng điểm của tôi nha. Cậu ta làm tim tôi run lên dù tôi lớn hơn cậu ta tới 10 tuổi và sắp trở thành bà ngoại rồi!” Chị đỏ mặt nhưng bất ngờ mỉm cười ranh mãnh. “Có thể là do đôi mắt đầy si mê như đang trong phòng ngủ, hay mái tóc. Cũng có thể là do đôi mông săn chắc đó!” Chị mơ màng thở dài. “Cậu ta là 1 lãng tử, đúng thế, nhưng ai thèm để ý?”

“Anh ta có biết chị ngưỡng mộ anh ta không?” Faith trêu.

“Cưng à, tất cả phụ nữ xứ này đều ngưỡng mộ cậu ta, và có, cậu ta biết, cậu quý đó.” Carlene lại cười tinh quái. “Ông xã tôi trêu tôi là ông ấy sẽ đi xô ngã tôi để cạnh tranh với cậu ấy.”

Gray xô ngã tôi? Faith thấy cô bắt đầu mơ màng nên rùng mình trấn tĩnh lại. Những gì cô tìm được thật bất ngờ, và cô cần ở 1 mình để suy nghĩ mọi chuyện thật kỹ.

Cô liếc nhìn đồng hồ. “Sắp tới giờ đóng cửa, tôi nên đi thôi. Cảm ơn chị đã giúp tôi, chị DuBois. Rất vui được gặp chị.”

“Chị cũng vậy.” Carlene ngừng lại. “Xin lỗi, chị chưa biết tên em.”

Vì cô đã không nói ra. Nhưng Faith thấy không có lý do gì để không nói. “Tôi là Faith Hardy,” cô trả lời.

“À, rất vui được biết em, Faith. Thật là 1 cái tên đẹp và truyền thống. Không còn nghe tên này ở đâu nữa.”

“Không, tôi không nghĩ thế.” Faith lại nhìn đồng hồ. “Chào chị. Cảm ơn sự giúp đỡ của chị.”

“Bất cứ lúc nào em cần.”

Faith lái xe về lại nhà trọ, trên đường cô dừng ở McDonald mua 1 cái sandwich. Cô không thích đồ ăn nhanh nhưng không muốn đi ăn tiệm vì sợ ở đó có người nhận ra cô, nên cô đành ăn tạm. Cô ăn 1 nửa rồi thấy phần còn lại vô thùng rác, quá lo âu để ngon miệng.

Guy Rouillard đã bỏ đi. Nhưng nếu ông không đi cùng Renee, chuyện gì đã xảy ra với ông?

Faith nằm trong giường nhìn lên trần nhà, đầu cố phân tích mọi việc. Guy không thể quay lưng với gia đình, của cải, nhà cửa mà không có 1 lý do gì. Mọi người đã nghĩ Renee là lý do nhưng Faith biết không phải thế. Và thậm chí ông có đơn giản là quá chán ngán cuộc hôn nhân của ông, sao ông không li dị? Người Rouillard có đạo nhưng li dị không phải là không được, trừ khi ông muốn lấy vợ khác. Nhưng ông không bao giờ tỏ vẻ không hạnh phúc? Sao lại không chứ? Thế giới của ông đã luôn đúng như ông muốn. Cô không thể nghĩ ra lý do gì khiến ông bỏ đi cách đột ngột, không 1 lời và không thêm liên hệ với gia đình.

Trừ khi ông đã chết.

Khả năng này, không, xác suất chuyện này xảy ra thật quá bất ngờ. Faith cảm thấy muốn bình với ý tưởng cô vừa nghĩ và phản đối nó ngay. Đơn giản là ông ấy đã bỏ đi, vài ngày rồi thành linh bị bệnh, hoặc có thể bị tai nạn, nhưng nếu theo 2 khả năng này thì ông lẽ ra đã được tìm thấy, nhận dạng và gia đình đã được thông báo. Chuyện đó đã không xảy ra. Guy Rouillard đã biến mất, vào đêm mẹ cô bỏ đi.

Trời ạ, không lẽ Renee giết ông ấy? Faith ngồi bật dậy và lơ đãng vò tóc. Cô không thể gạt bỏ ý nghĩ này, dù cô không tin mẹ cô có thể làm chuyện đó. Renee có lương tâm của 1 con mèo hoang, nhưng bà không bao giờ là người bạo lực.

Vậy thì Amos? Faith có thể hình dung điều đó dễ hơn. Nếu ông nghĩ ông có thể thoát tội, Amos có thể làm bất cứ chuyện gì. Nhưng cô nhớ đêm đó rất rõ: Amos đã lao đảo về nhà lúc 9 giờ, đã té lên té xuống xin và chửi thề với cô vì Renee không có nhà. Cả Russ và Nicky đều say và về nhà sau đó. Có thể 1 trong 2 người đã giết Guy Rouillard hay thậm chí có thể cả hai cùng làm? Nhưng không có gì khác thường tối đó, và Faith thề là họ đã ngạc nhiên giống cô khi Renee đã không về nhà. Hơn nữa, thực tế thì họ chẳng quan tâm mẹ cô đã ngủ với Guy; Amos cũng không.

Vậy ai có khả năng đó? Có thể là bà Rouillard. Có thể Noelle đã giết chồng bà vì không chịu nổi sự bất trung của ông, dù từ các bài báo thì ông đã lãng nhãng từ khi bắt đầu cuộc hôn nhân của họ và bà dường như chẳng bao giờ để tâm, thậm chí còn thấy dễ chịu. Chuyện ông qua lại với Renee đã diễn ra nhiều năm rồi, sao bất thành linh bà lại phản đối? Không, Faith không tin Noelle đủ bận tâm để trách mắng ông chứ đừng nói đến chuyện rắc rối hơn là giết ông.

Vậy chỉ còn lại 1 người: Gray.

Cô quyết liệt phản đối ý tưởng này. Không, không phải Gray. Cô còn nhớ về mặt anh thế nào khi anh đến túp lều sáng hôm đó, và khi anh trở lại vào đêm kinh khủng đó. Cô còn nhớ cơn giận của anh, sự căm ghét không nguôi của anh. Gray đã nghĩ ba anh bỏ đi với mẹ cô và anh đã rất giận dữ.

Nhưng Gray là người được lợi nhiều nhất từ cái chết của ba anh. Sau khi Guy đi rồi, anh đã thừa hưởng sản nghiệp nhà Rouillard và đã làm anh thêm giàu có, theo những gì chị thủ thư nói. Anh đã được huấn luyện từ ngày anh mới sinh để nối bước ba anh, lẽ nào anh mệt mỏi vì chờ đợi và quyết định dẹp Guy qua 1 bên?

Ý nghĩ trong đầu Faith nháo nhào như sóc bị nhốt trong lồng, đang hết sức lắc các thanh rào. Cánh cửa phòng bị lay động dưới sức lắc mạnh và cô giật mình, chồm dậy hoảng hốt. Sao ai lại ghé đến phòng cô? Không ai biết cô ở đâu, nên không thể có tin nhắn cho cô từ văn phòng của cô. Cô đứng dậy đi ra cửa nhưng không mở. Không có lỗ nhìn ra ngoài, cô để ý. “Ai đó?”

“Gray Rouillard.”

Tim cô suýt ngừng đập. Đã 12 năm kể từ khi cô nghe được giọng nói nồng ấm đó nhưng cô vẫn bủn rủn khi nghe thấy nó, sự phấn khích trộn lẫn với nỗi sợ hãi. Anh đã làm cô tổn thương sâu sắc hơn bất cứ ai

trong cuộc đời cô, nhưng anh vẫn có khả năng làm sống dậy các tế bào trong cơ thể cô chỉ với giọng nói của anh. Anh làm cô như đứa trẻ 14 tuổi cô từng là, run rẩy, xúc động bởi anh ngay gần bên. Và luôn luôn, luôn luôn, ký ức không thể quên khi anh nói “cô là đồ rác rưởi” là 1 sự tương phản xấu xa, lôi kéo cô theo hướng ngược lại. Cô không bao giờ tìm thấy được sự thăng bằng khi có liên quan đến Gray, không bao giờ có thể quên anh, dù trong mơ hay trong ác mộng.

Anh đến đây giờ này làm da cô nổi gai ốc. Có phải cô đã gọi anh đến với ý nghĩ của cô? Cô đứng đó lâu quá nên cánh cửa lại rung lên dưới nắm đấm của anh.

“Mở cửa.” Trong giọng điệu của anh có sự uy quyền đành thếp của người quen được phục tùng, ngay lập tức, và nhất định là phải như thế.

Cẩn trọng, cô gỡ dây xích khóa cửa và mở ra, và nhìn lên người đàn ông cô đã không gặp 12 năm qua. Không thành vấn đề. Không thành vấn đề bao lâu đã trôi qua, cô vẫn nhận ra anh. Anh đứng đó nơi ngưỡng cửa, làm cao không thêm vào và sự tác động của sự hiện diện của anh làm cô hụt hơi.

Anh to lớn hơn cô còn nhớ, nhưng 1.93m luôn cao hơn vì cô phải nhìn lên. Eo và hông anh vẫn gọn nhưng ngực và vai anh nở nang hơn, vì đã đạt được sự rắn chắc của người đàn ông trưởng thành. Và anh thực sự là đàn ông, tất cả nét trai trẻ đã biến mất. Mặt anh gầy hơn, gai góc hơn, mạnh mẽ hơn với nét hằn rõ ràng nơi khóe miệng và vài vết nhăn của sự chín chắn nơi đuôi mắt.

Cô nhìn lên gương mặt phong trần của anh và hiểu tại sao Carlene DuBois đã run lên khi nhắc tên anh. Mái tóc đen của anh dài hơn lúc trước cô từng thấy, được kéo gọn ra sau gáy và buộc lại. 1 chiếc bông tai kim cương nhỏ lấp lánh nơi lỗ tai trái của anh. Ở tuổi 22, trông anh đã thật ấn tượng. Ở tuổi 34, trông anh đầy nguy hiểm, 1 tên lãng tử bẩm sinh từ tính cách đến bề ngoài. Nhìn anh, cô cảm thấy nóng bừng người nhưng cơ thể cô lại run rẩy, tim cô bỗng đập mạnh đến nỗi cô lo là anh có thể nghe thấy tiếng nó đập. Cô nhận ra các triệu chứng này, và cô ghét căn bệnh của cô. Trời, không lẽ số cô khổ thế, cứ nhìn thấy hay nghe thấy Gray Rouillard là cô lại nhũn ra như con chi chi cho đến hết đời? Tại sao cô không thể vượt qua được phản ứng trẻ con còn sót lại đó?

Trên chiếc mũi thẳng cương nghị, đôi mắt đen đa tình của anh nhìn cô lạnh lùng.

Đôi môi gợi cảm của anh mím lại khi anh nhìn xuống cô. “Faith Devlin,” anh nói, “Reuben đã nói đúng, cô giống mẹ thật.”

Nhưng nếu anh đã thay đổi thì cô cũng có sự đổi thay. Dù phải cay đắng nhiều nhưng cô đã tạo được cho cô bản lĩnh tự tin. Cô mỉm cười lạnh nhạt với anh và nói “Cảm ơn.”

“Đó không phải là 1 lời khen ngợi. Tôi không biết lý do cô quay về đây, nhưng đó không phải là 1 vấn đề. Nhà trọ này là của tôi. Cô không được đón tiếp ở đây. Cô có 30 phút để thu dọn và rời khỏi đây.” Anh cười với cô nhưng nó không hẳn là 1 nụ cười vì nó đầy sự nguy hiểm. “Hay là tôi phải gọi cảnh sát trưởng thêm 1 lần nữa để tổng khứ cô đi?”

Ký ức đêm đó quay trở lại với cả hai người, mạnh mẽ đến nỗi gần như chạm vào nó được. Trong 1 thoáng, cô lại thấy ánh đèn, lại cảm thấy nỗi sợ hãi bối rối, nhưng cô cưỡng lại không để anh làm cô hốt hoảng. Thay vào đó, cô nhún vai duyên dáng và quay lưng đi, bước về phía phòng thay đồ, nơi cô gọn lẹ thu dọn đồ đạc bỏ vào giỏ xách và lấy bộ quần áo duy nhất của cô khỏi móc áo. Cảm nhận rõ ánh mắt anh nhìn cô chăm chú, Faith khoác bộ vét lên cánh tay, xỏ giày, nhặt bóp và ung dung đi lướt qua anh với vẻ bình thản không đổi.

Khi cô lái xe rời nhà trọ trở về Baton Rouge, anh vẫn đứng ở cửa nhìn theo cô.

Faith Devlin! Phải chăng quá khứ đã được lặp lại?

Gray đứng nhìn theo ánh đèn phát ra từ đuôi xe của cô đến khi chúng khuất khỏi tầm nhìn. Khi Reuben gọi báo anh là 1 phụ nữ nhìn rất giống Renee Devlin đã đăng ký phòng ở nhà trọ, cô ấy đăng ký dưới tên là Faith D. Hardy, và ông không nghi ngờ chút nào về việc cô là ai. Vậy là 1 trong những người họ Devlin cuối cùng đã tập trung đủ cam đảm để quay lại Prescott! Anh không ngạc nhiên người đó là Faith. Cô đã luôn có nghị lực hơn hẳn những người còn lại trong đám đó gộp lại. Nhưng điều đó không có nghĩa là anh sẽ để cô ở lại.

Anh quay vào căn phòng sáng đèn mà cô đã từ bỏ chỉ sau vài phản đối nhỏ. Không, đúng hơn là không có sự phản đối ầm ĩ nào, khỉ thật. Nếu anh muốn gây chiến, cô đã không chịu chiều anh. Cô thậm chí chẳng buồn yêu cầu hoàn trả tiền phòng. Chỉ trong chớp mắt, cô đã thu dọn hết hành lý rồi bỏ đi. Tất cả diễn ra không lâu hơn 1 phút, mẹ kiếp, anh không nghĩ nó kéo dài tới 30 giây.

Cô đã bỏ đi, và ngoại trừ tấm khăn trải giường hơi nhàu, căn phòng vẫn tinh tươm như cô chưa từng ở đây, nhưng sự hiện diện của cô vẫn còn vương lại. Không khí trong phòng ngọt ngào dịu dàng lẫn át đi mùi quen thuộc của các phòng khách sạn, và máu anh sôi lên trong sự phản ứng 1 cách bản năng với mùi thơm đó. Đó là mùi đàn bà, 1 mùi rất chung nhưng lại cũng rất riêng của chính cô. Anh bước sâu hơn vào phòng, như bị lôi kéo bởi mùi hương độc đáo đó, mũi anh phập phồng như con ngựa được đánh hơi.

Faith Devlin. Chỉ nghe tên cô là anh nhớ lại đêm định mệnh đó và anh lại hình dung thấy cô, im lặng chịu đựng, với mái tóc đỏ dài xõa tung trên bờ vai, và thân hình mảnh mai trong chiếc áo đầm ngủ mỏng manh, bỏ bùa mê lên các cảnh sát và bản thân anh. Khi ấy cô chỉ là một đứa con nít, nhưng lạ Chúa lòng lành, cô đã thoát lên vẻ quyến rũ của mẹ cô ngay khi còn ở lứa tuổi ấy.

Khi cô mở cửa phòng ra, và khi anh vừa nhìn thấy lại cô, anh đã sững sờ. Cô trông giống Renee đến nỗi anh muốn bóp cổ cô, nhưng cùng lúc chẳng có gì để có thể nhầm cô với mẹ cô được. Faith cao hơn mẹ một chút, nhưng vẫn mảnh khảnh chứ không đầy đặn như bà, dù cô đã phát triển một cách khả ái trong 12 năm qua, kể từ khi anh thấy cô lần cuối cùng. Cô vẫn có nước da và màu tóc giống Renee: mái tóc dày đỏ sậm, đôi mắt xanh với ánh vàng mơ màng, làn da mỏng mịn. Nhưng cái làm anh nổi điên là sự quyến rũ tự nhiên không chút cố gắng của cô, và cảm giác không tự chủ của chính anh với sự quyến rũ đó. Không phải là vì những gì cô đã nói hay làm, hay thậm chí là quần áo cô đã mặc, chúng chỉ là một bộ đồ vét khá phong cách; 1 người Devlin mặc vét, Trời ạ! Không, nó là sự quyến rũ rất tự nhiên, xuất phát từ bên trong, mà chính Renee cũng có. Cô con gái lớn - anh không thể nhớ tên cô ta - không có được sức thu hút mãnh liệt đó. Cô ta đã luôn dễ dãi, hơi hợt, không chút hấp dẫn. Faith thì khác, rất gợi cảm. Không quá mức như Renee nhưng cũng rất mãnh liệt. Anh đã nhìn vào đôi mắt mèo xanh của cô và nghĩ đến cái giường ngay sau lưng cô, nghĩ đến chăn gối nhàu nát và thân xác nóng bỏng, nghĩ đến cô trần truồng nằm dưới anh và cảm thấy đùi cô cuốn chặt lấy hông anh khi anh tìm thấy lối vào êm ái giữa chân cô để đẩy sâu vào...

Gray toát mồ hôi và cất tiếng chửi thề thật lớn trong căn phòng vắng. Khỉ thật, anh cũng tệ như ba anh vậy! Mới cho anh nghĩ thấy mùi là anh đã sẵn sàng quên hết mọi thứ trong sự vội vàng muốn chiếm hữu người đàn bà họ Devlin. Không, không phải tất cả đàn bà họ Devlin, anh thầm chỉnh lại. Ít ra thì anh cũng tạ ơn Trời vì điều đó. Anh đã thấy sự hấp dẫn của Renee nhưng anh cưỡng lại nó không chút khó khăn, với lại ý tưởng cùng chung đụng với người đàn bà của ba anh khiến anh kinh tởm. Không có gì ở người con gái lớn thu hút được anh. Nhưng Faith thì.... Nếu cô là ai khác chứ không phải là người Devlin, anh sẽ không ngại nghĩ đến khi anh có được cô trong giường để cùng cô ân ái cuồng nhiệt.

Nhưng cô là người họ Devlin, và chỉ nhắc đến cái tên đó là anh nổi giận. Gia đình anh đã tan nát vì Renee và anh không thể tha thứ hay quên chuyện đó. Làm sao quên được khi anh sống chung ngày ngày với hậu quả của sự bỏ rơi gia đình của Guy. Mẹ anh đã thu mình lại đến khi bà chỉ còn là cái vỏ của chính bà trước đây. Trong 2 năm liền bà không ra khỏi phòng ngủ, và bây giờ vẫn từ chối đi ra khỏi nhà dù đã hẹn khám bác sĩ ở New Orleans khi thỉnh thoảng bà bị ốm. Gray đã mất ba nhưng thực tế anh còn mất luôn cả mẹ.

Noelle đã trở thành cái bóng im lặng, buồn tẻ suốt ngày quanh quẩn trong phòng. Chỉ có Alex Chelette có thể khiến bà mỉm cười và mất bà hơi linh động. Gray đã phát hiện cách đây khá lâu là Alex đã yêu mẹ anh, nhưng đó chỉ là tình tuyệt vọng. Không những Noelle không thấy được sự tận tâm của ông, mà dù bà có thấy được, bà cũng chẳng làm gì. Bà đã lấy Guy Rouillard, vậy là xong. Li dị là chuyện không tưởng. Đôi khi Gray tự hỏi không biết Noelle còn ôm ấp hi vọng là Guy sẽ quay lại không. Bản thân anh thì từ lâu đã chấp nhận sự thật là anh sẽ không bao giờ gặp lại ba anh nữa. Nếu Guy định quay về, ông đã không gửi thư ủy quyền cho Gray, lá thư mà Gray nhận được sau khi ông bỏ đi 2 ngày. Nó đã được gửi qua bưu điện tại Baton Rouge vào ngày ông bỏ đi, lời lẽ trong thư ngắn gọn và đi thẳng vào trọng tâm, không có chút riêng tư nào. Ông thậm chí không ký "Thương, ba của con" mà dùng ngữ điệu lịch sự trong công việc "Trân trọng, Guy A. Rouillard". Khi anh đọc nó, anh hiểu rằng Guy đã vĩnh viễn biến mất khỏi đời anh và đó là lần đầu tiên và duy nhất mất anh cay xè vì ông.

Anh không biết anh có thể làm được gì nếu không có Alex trong những tháng đầu đầy khó khăn, khi mà

anh phấn đấu để củng cố vị trí của anh với các nhà đầu tư và ban hội đồng quản trị. Alex đã hướng dẫn anh vượt qua những khó khăn tiềm ẩn, cùng anh đấu tranh giành lấy quyền lợi, và tận sức giúp Noelle và Monica. Alex đã đau khổ vì mất đi người bạn thân thiết, và Gray và Alex đã trở nên thân thiết như người 1 nhà. Ông đã thực sự bị sốc khi Guy vì Renee mà quay lưng lại với gia đình và thậm chí không nói 1 lời tạm biệt.

Trong nhiều phương diện, Monica bây giờ mạnh mẽ hơn hồi trước nhiều. Cô không còn đòi hỏi phải được quan tâm hay quá phụ thuộc vào người khác như lúc trước. Cô đã lặng lẽ xin lỗi Gray vì chuyện cô tự tử, và trấn an anh là cô sẽ không bao giờ làm chuyện ngu ngốc như vậy nữa. Nhưng nếu cô mạnh mẽ hơn, thì cô cũng xa cách hơn, như cơn chấn động đau thương tột cùng đó đã thiêu đốt sạch sẽ tình cảm của cô, để lại nơi cô sự bình thản nhưng lạnh lùng. Cô tỏ ý quan tâm đến công việc của anh và dần trở thành người trợ tá tuyệt vời cho anh, và anh hoàn toàn tin tưởng vào ý kiến và khả năng của cô. Nhưng cô sống gần như ẩn dật giống Noelle. Monica vẫn tham gia vào xã hội, cô đặc biệt quan tâm đến vẻ bề ngoài và thường xuyên thay đổi kiểu tóc, và cố gắng diện đẹp. Nhưng nhiều năm rồi cô không hẹn hò. Lúc đầu Gray nghĩ cô xấu hổ vì chuyện cô tự tử và sẽ thấy dễ chịu hơn khi vết sẹo ở cổ tay phai dần. Nhưng cô vẫn không hẹn hò sau đó và Gray nhận ra rằng không phải sự xấu hổ đã giữ chân cô ở nhà, đơn giản là Monica không quan tâm đến chuyện quen biết ai cả. Cô dự tất cả các buổi tiệc liên quan đến công việc, nhưng từ chối tất cả các lời mời có tính riêng tư. Cô thường xuyên tránh né những đề nghị của anh về chuyện hẹn hò trở lại. Tất cả những gì anh có thể làm để củng cố sự tự tin của cô là cho cô biết anh tin nhiệm cô trong công việc, và trả cho cô 1 mức lương tốt để cô thấy bằng chứng thực sự giá trị của cô và hiểu được cảm giác độc lập.

Nhưng năm ngoái, viên cảnh sát trưởng mới đến, Michael McFane, đã bằng cách nào đó mời được cô đi chơi với anh ta. Và từ lúc đó Monica đã thường xuyên đi chơi với anh ta. Gray mừng đến nỗi anh muốn phát khóc. Có thể, chỉ là có thể, Monica cuối cùng sẽ có được 1 cuộc sống bình thường.

Không, anh sẽ không bao giờ quên những gì nhà Devlin đã gây ra cho gia đình anh. Và nếu may mắn, anh sẽ không bao giờ gặp lại Faith Devlin nữa.

Cám ơn. Từ đầu đến cuối cô chỉ nói mỗi câu này, ngoài câu hỏi ai đang ngoài cửa. Cô thật lạnh lùng, bí ẩn, đã nhìn anh với vẻ hơi giễu cợt và điệu bộ không hề thay đổi khi nghe anh dọa. Nếu cô không tự bỏ đi, có lẽ anh đã gọi nhờ cảnh sát trưởng, vì bản thân anh không thể đụng vào cô, anh sẽ mất tự chủ và anh hiểu rõ điều này.

Bây giờ cô đã là 1 phụ nữ trưởng thành, không còn là đứa nhỏ anh còn nhớ. Cô luôn khác hẳn với những người còn lại của nhà Devlin, một sinh vật kỳ lạ của núi rừng, đã lớn lên đầy quyến rũ như mẹ cô. Hiển nhiên một tên ngốc nào đó đã nghĩ như vậy vì sự thật là họ của cô bây giờ là Hardy chứng tỏ cô đã lập gia đình. Anh đã để ý tay cô, mảnh mai, duyên dáng và được chăm sóc cẩn thận, và anh đã thấy buồn cười một cách châm biếm vì sự vắng mặt của chiếc nhẫn cưới trên tay cô. Renee cũng không đeo nhẫn cưới, nó hạn chế phong cách của bà. Rõ ràng con gái bà cũng nghĩ như vậy, ít nhất khi cô du lịch 1 mình mà không có Ông Hardy đi cùng.

Nhìn cô cũng có vẻ giàu có nữa. Như 1 con mèo, cô đã đáp xuống vững vàng trên đôi chân của cô. Gray không hề ngạc nhiên. Đó là 1 tài năng đặc biệt của phụ nữ họ Devlin: họ luôn tìm được người để bảo bọc cho họ. Chồng Faith phải là người chịu chi, tội nghiệp hẳn. Anh tự hỏi đã bao nhiêu lần cô bỏ chồng ở nhà để đi ngao du như thế.

Và anh tự hỏi tại sao cô quay lại Prescott. Cô đâu còn gì ở đây: không gia đình, không bè bạn. Nhà Devlin đâu có kết bạn, chỉ có tạo ra những nạn nhân. Cô phải biết là ở đây cô sẽ không được đón chào với vòng tay rộng mở. Có lẽ cô nghĩ cô có thể lên vô mà không ai biết, nhưng dân ở đây có trí nhớ dai và việc cô giởng mẹ là quá rõ ràng. Reuben đã nhận ra cô ngay khi cô bỏ kính mắt ra.

Mà sao cũng được. Anh đã giúp xứ này thoát khỏi bọn vô lại Devlin lần thứ hai, và với ít rắc rối hơn so với lần đầu cách đây 12 năm. Anh chỉ ước chi cô đã không quay lại, để không làm sống lại ký ức sâu sắc của những phản ứng không tự chủ của anh đối với cô, để không thay thế hình ảnh của cô trong tưởng tượng của anh: 1 cô gái nhỏ, bằng hình ảnh của cô bây giờ, 1 phụ nữ. Anh ước anh đã không nghe thấy giọng cô mềm mại, lạnh nhạt khi nói “cám ơn”.

Faith lái xe từ từ theo con đường tối, không cho phép cô dừng lại dù cô đang run rẩy như lá trước gió. Cô

không muốn phản ứng cơ thể cô làm chủ được cô. Cô đã rất khó khăn mới quen được với cách Gray nghĩ về cô, đương đầu với cú sốc và nỗi đau đó cách đây nhiều năm rồi. Cô sẽ không để anh làm tổn thương cô lần nữa, hay là thắng được cô. Cô không có sự lựa chọn nào mà phải rời nhà trọ, vì cô đã thấy quyết tâm đến tận nhãn trong mắt anh và biết anh không nói suông về chuyện kêu cảnh sát tổng cổ cô đi. Sao anh phải dọa suông chứ, khi mà anh đã không hề ngại ngần đuổi cả nhà cô đi? Tuy nhiên, sự phục tùng đầy lạnh nhạt của cô lúc đó không có nghĩa là anh đã thắng.

Việc anh đem viên cảnh sát trưởng ra đã không làm cô sợ. Điều làm cô sợ và giận là phản ứng mạnh mẽ của cô đối với Gray. Dù đã nhiều năm trôi qua, sau những gì anh đã gây ra cho gia đình cô, cô vẫn yếu ớt như 1 con cún con không kèm được cảm giác với anh. Chuyện này làm cô giận điên. Cô đã không xây dựng lại đời cô để anh lại hạ cô xuống đáy như rác rưởi, để bị tổng cổ càng sớm càng tốt.

Những ngày tháng cô bị bắt nạt đã qua lâu rồi. Đứa bé im lặng yếu đuối là cô ngày xưa đã chết vào 1 đêm mùa hè nóng nực cách đây 12 năm. Faith vẫn là người ít nói nhưng cô đã học được cách tồn tại thế nào, dùng ý chí và nghị lực của cô ra sao để đạt được những gì cô muốn trong đời. Cô thậm chí đã đủ tự tin để đôi khi bộc lộ tính nóng nảy cuồng nhiệt thường được gán cho người tóc đỏ. Nếu anh muốn thoát khỏi cô, Gray đã phạm phải 1 sai lầm khi ép buộc cô đi. Anh sẽ sớm học được rằng hành động tưởng như là rút lui của cô chỉ có nghĩa là cô đang thay đổi nước cờ để tấn công từ một góc độ khác.

Cô sẽ không để anh xua đuổi được cô lần nữa. Không chỉ là chuyện danh dự của cô mà cô còn phải tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với Guy. Cô không thể quên chuyện đó, không thể bỏ qua được.

1 kế hoạch bắt đầu hình thành trong bộ não linh hoạt của cô và 1 nụ cười khê nở trên môi cô khi cô lái xe. Gray sẽ phát hiện là anh bị phục kích khi đã muộn. Cô sẽ dọn về Prescott và anh sẽ không thể làm gì để ngăn cản cô bởi vì cô sẽ làm âm thầm không để anh biết. Thời điểm để cô đối diện với bóng ma quá khứ, để củng cố sự tự trọng đã chín mùi. Cô sẽ chứng tỏ bản thân với cái xứ đã coi thường cô để từ đó cô có thể quên đi quá khứ.

Và cô muốn chứng tỏ với Gray là anh đã sai về cô ngay từ lúc đầu. Cô khao khát điều đó mãnh liệt đến nỗi cô có thể ném được vị chiến thắng ngọt ngào trong miệng. Vì khi còn bé cô đã yêu anh đắm say, vì anh đã là người thi hành án đầy nghiêm khắc và tàn nhẫn, có thể nói thế, vào đêm mà anh tổng cổ họ ra khỏi xứ, nên anh đã trở nên quan trọng quá mức trong tâm trí cô. Chuyện đó là không nên, cô lẽ ra đã phải quên anh, nhưng sự thật luôn tồn tại: cô sẽ không cảm thấy cô khác rác rưởi là mấy nếu Gray không thừa nhận là cô là người đáng hoàng, có đạo đức và thành đạt.

Cô không chỉ muốn tìm xem chuyện gì đã xảy ra với Guy. Có lẽ lúc mới đầu là thế, hoặc có lẽ cô đã tự lừa dối bản thân, nhưng bây giờ thì cô đã hiểu.

Cô muốn về nhà.

7. Chương 7

“Vâng, đúng thế. Tôi muốn mọi thứ được tiến hành dưới tên của người đại diện. Cảm ơn ông, ông Bible. Tôi biết tôi có thể trông cậy vào ông.” Giọng Faith ấm áp và vui vẻ, như có nụ cười trên môi trong khi cô nói điện thoại và ông Bible có lẽ đã nhận ra điều đó vì câu trả lời của ông làm Faith bật cười. “Ông nên cẩn thận đó,” cô trêu, “ông nên nhớ là tôi quen với vợ ông đó.”

Cô cúp máy và trợ lý của cô, Margot Stanley, nhìn cô thăm hỏi. “Tên già dè dặt lại tán tỉnh cô nữa hả?”

“Tất nhiên rồi,” Faith hiền lành nói, “ông ấy luôn làm vậy mà. Nó tạo cho ông cảm giác vui vẻ khi nghĩ ông thật quý giá nhưng thực sự thì ông là 1 ông già dễ thương.”

Margot hứ cô “Dễ thương? Harley Bible dễ thương như con rắn chuông ấy. Thành thật đi, cô bỏ bùa đàn ông thì có.”

Faith nén lại để không hứ thật to đầy thô lỗ. Nếu Margot thấy Gray tổng cổ cô ra khỏi xứ thế nào - lần thứ 2 - chị sẽ không nghĩ Faith “bỏ bừa” đàn ông. “Em chỉ tử tế với ông ấy, vậy thôi. Không có gì đặc biệt đâu. Và ông ấy không thể tệ như chị nghĩ, nếu không, công ty ông đã phá sản rồi.”

“Ông ta còn làm ăn được vì lão già đó là một nhà kinh doanh khôn ngoan,” Margot nói, “ông ta luôn có giác quan nhạy bén quỉ quái để tìm ra các bất động sản ngon lành ngay trước khi nó trở thành ngon ăn và mua với giá rẻ mạt. Ông ta là cái quỉ gì, mọi người đến với ông ta chỉ vì ông ta có những miếng đất họ muốn.”

Faith toét miệng cười. “Như chị nói đó, 1 nhà kinh doanh khôn ngoan. Nên ông ta luôn tử tế hết sức với em.”

Cô có thể kèm chế không háy Margot nhưng chị thì không. “Tôi chưa thấy tên đàn ông nào không tử tế với cô hết. Bao nhiêu lần cô bị cảnh sát chặn vì lái quá tốc độ rồi?”

“Tổng cộng?”

“Trong mấy tháng vừa rồi thôi được rồi.”

“À, hmmm... 4 lần, em nghĩ vậy. Nhưng chuyện đó là hơi bất thường, chỉ vì vừa rồi em phải di chuyển nhiều.”

“Ừ phải. Vậy bao nhiêu lần cô nhận vé phạt?”

“Không lần nào cả,” Faith thừa nhận. “Là sự trùng hợp thôi mà. Không khi nào em năn nỉ để thoát tội cả.”

“Cô đâu cần, đó mới là ý tôi muốn nói. Viên cảnh sát tiếp cận xe cô, cô đưa bằng lái xe cho anh ta và nói: tôi xin lỗi, tôi biết tôi đang chạy quá nhanh, kết quả là anh ta đưa lại bằng lái cho cô và dặn cô lái chậm lại vì anh ta ghét phải thấy gương mặt dễ thương của cô bị trầy xước vì tai nạn.”

Faith phá ra cười, vì lần đó Margot đã ở trong xe với cô khi cô bị chặn lại. Viên cảnh sát tuần tra ở bang Texas vừa được đề cập là một quý ông to lớn có phong thái từ các trường lớp truyền thống xưa, với ria mép thật dày và một giọng nói kéo dài như dây thừng buộc bò. “Đó là lần duy nhất 1 cảnh sát đã nói vậy về “gương mặt dễ thương” của em, đóng ngoặc kép mở ngoặc kép trích dẫn.”

“Nhưng tất cả bọn họ đều nghĩ thế. Thừa nhận đi. Có bao giờ cô bị vé chạy quá tốc độ không?”

“Thì không.” Faith cố nén sự buồn cười. Margot đã bị 2 vé phạt trong vòng 6 tháng nên bây giờ phải nghiêm ngặt tuân thủ tốc độ cho phép, điều chị rất ghét, vì vé thứ ba sẽ khiến chị tạm thời bị lấy lại bằng lái.

“Cô có thể cá là không ông cảnh sát nào chặn xe tôi lại đã nói gì về việc chạy chậm lại trước khi gương mặt dễ thương của tôi bị trầy xước,” Margot lầu bầu. “Không, thưa sếp, họ toàn ra về chuyên nghiệp: cho xem bằng lái, thưa cô. Cô đang chạy hơn 110 cây số/giờ trong vùng giới hạn 90 cây số/giờ. Ngày lên tòa sẽ là ngày này ngày nọ hoặc cô có thể đóng phạt bằng đường bưu điện vào ngày này ngày nọ và khỏi cần lên tòa.” Chị tỏ vẻ bất bình làm Faith phải quay đi để khỏi phì cười. Margot không thấy tức cười tí nào với 2 vé phạt của chị.

“Trong đời tôi chưa từng bị nhận vé phạt bao giờ,” Margot tiếp tục nói, vẻ cau có. Faith đã nghe câu này nhiều lần trước đó nên cô gần như có thể nói cùng với chị. “Tôi đã lái xe hơn nửa đời người mà không bị dù là vé phạt đậu trái phép, tự nhiên thành linh lại lãnh đủ mấy cái vé quỉ quái.”

“Chị làm như chị bị phạt nhiều đến có thể dùng vé phạt làm dầy gián tường ấy.”

“Đừng có cười. Hai vé là khá nghiêm trọng rồi, cái thứ ba là thảm họa đó. Tôi sẽ phải rửa bò ở 90 cây số/giờ trong 2 năm tới. Cô có biết nó sẽ ảnh hưởng lịch làm việc của tôi thế nào không? Tôi phải dậy sớm hơn và đi sớm hơn, vì giờ đi đâu cũng phải mất nhiều thời gian hơn!” Chị nói đầy đau khổ làm Faith chịu thua không dẫn lại nữa, cô cười lẫn ra.

Margot là người rất hay tếu. Chị 36 tuổi, li dị, và hoàn toàn không có ý định sống hoài như vậy. Faith không biết cô có thể làm được gì nếu không có chị. Khi cô gom đủ tiền để mua đại lý du lịch của cô hiện giờ, cô đã biết cách tìm khách hàng, nhưng dù với bằng quản trị kinh doanh cô có, sách vở và thực tế khác xa nhau nhiều, Margot đã là trợ lý của J.B. Holladay, chủ cũ của đại lý du lịch Holladay, đã sẵn sàng đảm nhiệm chức vụ trợ lý cho Faith. Kinh nghiệm của chị thật vô giá. Chị đã nhiều lần ngăn ngừa Faith mắc những sai lầm nghiêm trọng trong vấn đề quản lý tài chính.

Trên hết là Margot đã trở thành 1 người bạn. Chị là 1 phụ nữ cao và gầy, với mái tóc bạch kim và 1 phong cách thời trang tuyệt vời. Chị không dấu chuyện chị đang tìm chồng mới: đàn ông rất rắc rối, nhưng họ có nhiều điểm hữu ích, đặc biệt là điểm đó, chị đã nói thế và tính chị cởi mở nên không khó có nhiều người hẹn hò. Các mối quan hệ xã hội của chị có thể làm những người có kinh nghiệm nhất thấy đuối sức. Chị than là Faith “bỏ bùa” đàn ông nhưng Faith thì ít hẹn hò còn chị thì ít ở nhà, có vẻ hơi quá, Faith nghĩ thế.

“Đừng cười,” Margot cảnh cáo. “Có ngày cô sẽ bị 1 nữ cảnh sát chặn lại và cô sẽ không còn may mắn nữa.”

“Đúng là do may mắn thôi mà.”

“Đúng rồi,” Margot không thêm đeo đuổi đề tài đó nữa và nhìn cô tò mò. “Coi nào, vụ gì mà tìm nhà ở vùng Louisiana quanh quê đó?”

“Prescott,” Faith mỉm cười chính chị. “Nó là 1 thị trấn nhỏ ở phía Bắc Baton Rouge, gần đường biên giới bang Mississippi.”

Margot lại háy cô. “Thì tôi đã nói mà. Quanh quê.”

“Nó là quê nhà của em. Em sinh ra ở đó.”

“Không phải chứ. Và cô lớn tiếng thừa nhận điều đó?” Margot hỏi với vẻ không tin của một người gốc Dallas.

“Em định dọn về quê,” Faith nhỏ nhẹ nói. “Em muốn sống ở đó.” Đây không phải là 1 quyết định đơn giản, cô sẽ quay lại dù hiểu rõ nhà Rouillard sẽ làm mọi cách để gây khó khăn cho cô. Cô chủ ý muốn ở gần Gray nhưng sự nguy hiểm của quyết định này làm cô thao thức hằng đêm. Bên cạnh chuyện tìm ra chuyện gì đã xảy ra với ba anh cách đây nhiều năm, cô còn những bóng ma quá khứ cần đối mặt và Gray là cái bóng lớn nhất. Anh đã làm cô đau khổ, cách này hay cách khác, gần hết cuộc đời cô và cô vẫn bị vướng trong những vòng xoáy cảm tính của tuổi thơ yếu đuối khi nghĩ tới anh. Trong tâm trí cô, anh quá lớn lao, quá quan trọng với đủ quyền lực để có thể hủy hoại cô hoặc nâng cô lên, và cuộc gặp vừa rồi đã không làm gì để phai nhạt ấn tượng đó. Cô cần được thấy anh như 1 người bình thường, tiếp xúc với anh trong sự bình đẳng của những người trưởng thành hơn là 1 cô gái trẻ yếu đuối, sợ hãi. Cô không muốn anh có quyền lực đó trên cô, cô muốn quên anh đi, 1 lần và mãi mãi.

“Chuyến đi Baton Rouge là nguyên nhân, phải không? Cô về tới đó rồi không kèm nổi nữa.” Margot không biết chuyện gì đã xảy ra 12 năm trước đây, không biết về tuổi thơ của Faith nhiều hơn việc cô là con nuôi và rất quý ba mẹ nuôi của cô. Faith không bao giờ nói chuyện về gia đình cô và chuyện quá khứ.

“Tôi đoán người ta nói về cội nguồn không sai mà.”

Margot ngả người ra ghế. “Cô định bán đại lý du lịch không?”

Giật mình Faith nhìn chị. “Không đời nào!”

Về mặt Margot có vẻ hơi thư giãn hơn, và thành linh Faith nhận ra quyết định của cô đầy tính báo động thế nào với nhân viên của cô. “Mọi thứ sẽ vẫn hoạt động như cũ, với 2 ngoại lệ nhỏ,” cô nói.

“Nhỏ thế nào?” Margot hỏi với vẻ nghi ngờ.

“À, đầu tiên, em sẽ sống ở Prescott. Khi ông Bible tìm được nhà cho em, em sẽ mua máy fax, máy photo, máy vi tính để em có thể liên lạc bằng đường điện như em đang làm bây giờ.”

“Được, xong 1 cái, còn cái ngoại lệ kia?”

“Chị sẽ chịu trách nhiệm tất cả các chi nhánh. Có thể nói chị là giám đốc khu vực dù chỉ có 1 khu và 1 mình chị là giám đốc. Chị không ngại đi tới đi lui chứ?” Faith hỏi, bỗng nhiên thấy lo. Cô quên mất chuyện này khi lên kế hoạch.

Lông mày Margot nhướng lên vẻ không tin. “Tôi, ngại đi tới đi lui? Cưng à, cưng mất trí rồi sao? Tôi mê đi lắm mà. Cô có thể nói là tôi mở rộng địa bàn săn chồng, và Trời biết tôi đã đem đến cho hầu hết các tên đàn ông khỏe mạnh ở đây cơ hội tận hưởng cuộc sống thú vị. Chỉ là họ không may nếu tôi tìm được tên tốt số nào đó ở đâu đó kéo tôi bỏ cuộc chơi thôi. Ngoài ra, đi New Orleans đâu phải là chuyện khó.”

“Cả Houston và Baton Rouge nữa.”

“Cao bồi Houston, các tay Cajun chịu chơi ở Baton Rouge. Tuyệt, tuyệt.” Margot liếm môi. “Tôi sẽ phải quay về Dallas để nghỉ ngơi thôi.”

Kế hoạch của cô tiến hành suôn sẻ vì Faith đã làm hết sức để đảm bảo như vậy. Cô thấy rất hài lòng với nỗ lực của cô, 14 tuổi cô cảm thấy bất lực nhưng bây giờ cô có nguồn vốn của cô, và 4 năm trong nghề kinh doanh đã giúp cô quen biết nhiều.

Với sự giúp đỡ của ông Bible, cô đã nhanh chóng chọn và mua 1 căn nhà nhỏ. Nó không ở Prescott nhưng nằm xa thị trấn vài dặm, ngay trên mé đất nhà Rouillard. Mua căn nhà này làm hỏng 1 lỗ trong quỹ tiết kiệm của cô nhưng cô phải trả dứt để Gray không thể điều khiển mấy người cho mượn tiền mua nhà và gây khó khăn cho cô. Cô biết đủ để tiên đoán anh sẽ làm gì để gây bất lợi cho cô, để từ đó hóa giải hành động của anh. Cô cảm thấy vui thích vì đã khôn hơn anh và anh sẽ không biết gì cho đến khi quá trễ để ngăn cản cô.

Trong âm thầm và để cho người đại diện lo hết để tên của cô không bị lộ ra ở bất cứ nơi đâu mà có thể gây cảnh giác, cô lo xong chuyện cung cấp điện nước, dọn dẹp nhà rồi hân hoan chờ đồ nội thất về nhà mới. Chỉ 1 tháng sau khi Gray đuổi cô khỏi xứ lần thứ 2, Faith dừng xe trước sân nhà cô và nhìn nó với vẻ tự mãn tột cùng.

Cô đã không nhầm mất mua đại. Ông Bible đã thu xếp cho cô coi hình của ngôi nhà, từ trong ra ngoài. Ngôi nhà khá nhỏ, chỉ có 5 phòng và đã được xây từ những năm 50, nhưng gần đây được tu sửa lại cho hiện đại vì người chủ muốn bán nó. Và người chủ cũ đã tiến hành tu sửa rất tốt, phần hành lang phía trước chạy dọc hết sân, có 1 cái xích đu nằm ngay cuối hành lang như mời gọi người chủ mới ra sân tận hưởng ngày nắng đẹp. Quạt trần ở 2 đầu hành lang đảm bảo hơi nóng sẽ không gây khó chịu. Và mỗi phòng bên trong cũng có quạt trần.

Cả 2 phòng ngủ đều bằng nhau nên cô chọn cái trong cùng để ngủ và biến cái kia thành phòng làm việc tại nhà. Chỉ có 1 phòng tắm nhưng cô là người duy nhất sống ở đây nên cô không nghĩ sẽ có vấn đề với nó. Phòng khách và phòng ăn khá dễ chịu, nhưng phần tốt nhất của căn nhà là cái bếp. Rõ ràng nó được tân trang cách đây mấy năm vì cô không nghĩ ai chịu tốn từng đó tiền để xây cái bếp theo ý riêng khi chỉ cần 1 cái bếp đúng chuẩn thông thường là đã có thể bán được nhà mà không tốn nhiều tiền. Người nào đó đã rất thích nấu nướng. Cái bếp có thể nấu được 4 nồi cùng lúc, có lò nướng điện và có một máy hâm được gắn ốp tường. Tủ được làm từ trần xuống chạm đất dọc theo 1 bên tường và đủ rộng để cô chứa 1 năm lương thực nếu cô muốn. Thay vì xây 1 cái bàn ăn giữa bếp, người chủ cũ đã sắp 1 cái bàn gỗ khá cao ngay giữa nhà bếp, tạo chỗ thoải mái nấu nướng nếu có tiệc tùng hay chiêu đãi. Faith không mặn mà chuyện nấu ăn nhưng cô thích cái bếp. Thực sự thì cô thích cả cái nhà. Nó là nơi đầu tiên cô ở mà hoàn toàn thuộc về cô, căn hộ thì không tính vì cô đã thuê nó. Ngôi nhà này là của cô. Cô đã có 1 căn nhà thực sự.

Cô ngây ngất với niềm vui sướng khi lái xe vô Prescott mua rau quả về trữ và làm vài việc cần thiết. Nơi dừng chân đầu tiên của cô là tòa nhà thị chính nơi cô mua thuế đường bang Louisiana cho xe và nộp đơn xin bằng lái của bang. Kế đó là tiệm rau quả. Nó là 1 niềm vui nho nhỏ khi cô mua sắm mà không phải lo giá cả trong chính cái tiệm mà trước đây người chủ thường theo sau cô mỗi khi cô ghé tiệm, theo dõi từng cử chỉ của cô để chắc chắn cô không quên gì vô túi rồi bỏ đi không trả tiền. Tên ông ta là Morgan, Ed Morgan. Con trai út của ông ta học trong lớp của Jodie.

Ung dung cô chọn trái cây và đồ ăn, cho chúng vào bao ni-lông rồi buộc dây nhựa xanh quanh miệng bao. 1 người đàn ông tóc bạc đeo chiếc tạp dề lem luốc bước ra khỏi kho hàng với sọt chuối trên tay, đem đến sắp lên trên cái quầy gần trống trơn. Ông ta liếc cô, rồi lại nhìn lại, mắt mở lớn về không tin.

Dù tóc ông ta đã ít hăn và đổi màu, Faith không khó gì mà không nhận ra người đàn ông cô vừa nghĩ tới. “Chào ông Morgan,” cô vui vẻ nói trong khi đẩy xe hàng của cô ngang chỗ ông. “Ông khỏe không?”

“R-Renee,” ông lắp bắp, và có cái gì đó trong cách ông gọi tên mẹ cô làm Faith như hóa đá trong lòng và nhìn ông với cái nhìn khác. Trời ạ, không phải cả ông nữa chứ! Mà tại sao không? Guy Rouillard đâu phải lúc nào cũng rảnh và Renee không thuộc dạng phụ nữ biết từ chối nhu cầu của bản thân bà.

Nụ cười cô tắt hăn, giọng cô lạnh lùng. “Không, không phải Renee. Tôi là Faith, con gái út của bà.” Cô

thấy giận cho tuổi thơ của cô, thường xuyên bề mặt vì bị coi như rác, khi mà người đàn ông hay làm ra vẻ lớn chuyện theo dõi cô trong tiệm đã là 1 trong những con chó theo đuôi của mẹ cô.

Cô đẩy xe sang lối đi khác. Tiệm không lớn nên cô nghe được giọng ông xì xầm kể vợ nghe cô là ai. Không lâu sau, cô nhận thấy có người theo đuôi cô. Cô không nhận ra thằng bé, cũng đeo 1 cái tạp dề dài và lem luốc, và thường đỏ mặt ngay ngừng khi cô liếc nó, nhưng rõ ràng nó đã được bảo là phải chắc chắn không có gì vào túi cô thay vì vào xe.

Cô nổi nóng lên nhưng cố kềm lại và tự nhủ cứ thông thả. Khi cô đã mua xong mọi thứ trên danh sách đồ cần mua, cô đẩy xe ra tính tiền và bắt đầu bỏ đồ lên máy tính tiền.

Bà Morgan đứng quây khi Faith vào tiệm nhưng ông Morgan đã thay vợ và vợ ông giờ đứng ngó ra chăm chú từ sau cái văn phòng nhỏ. Ông ta nhìn đồng thực phẩm cô bỏ lên máy. “Tốt nhất cô nên có đủ tiền trả cho đồng đồ này,” ông ta nói về bức bội. “Tôi rất cẩn thận với người tôi để trả bằng chi phiếu.”

“Tôi luôn trả tiền mặt,” Faith lạnh lùng đáp trả. “Tôi cũng rất cẩn thận với người tôi để cho thấy số tài khoản của tôi.”

Phải 1 lúc ông ta mới nhận ra là đã bị xúc phạm, và đỏ bừng mặt. “Coi chừng lời nói của cô. Tôi không chấp nhận kiểu ăn nói đó trong tiệm của tôi, nhất là từ hạng như cô.”

“Vây à.” Cô mỉm cười hạ giọng. “Ông đâu có kén khi dính dáng tới mẹ tôi, đúng không?”

Sắc đỏ trên mặt ông ta đột ngột biến mất như lúc nó đến, để lại nước da tái đầy mồ hôi trên mặt ông ta khi ông ta khẽ liếc nhanh về phía vợ mình. “Không biết cô đang nói gì nữa.”

“Được thôi. Coi như đề tài đó sẽ không bao giờ được nói đến nữa.” Cô rút ví chờ đợi. Ông ta bắt đầu tính tiền, bấm giá vô máy cho từng món. Faith nhìn giá ông ta bấm vô và ngăn ông ta lại. “Táo chỉ có 69 xu/500g không phải là 1 đô 69 xu.”

Ông ta lại đỏ mặt, vẻ giận dữ vì cô đã bắt lỗi được ông. Ít ra thì cô cho đó là lỗi chứ không phải cố tình lừa gạt. Cô chắc chắn sẽ kiểm tra mọi thứ trên phiếu tính tiền trước khi rời tiệm. Để ông ta biết mùi vị của việc bị coi là không thành thật là thế nào. Trước kia cô sẽ phải nhún nhường, chịu bị bề mặt đến tột cùng nhưng ngày đó đã qua lâu rồi.

Khi ông ta báo tổng số tiền, cô mở ví rút ra 6 tờ 20 đô. Thường thì cô chỉ tốn khoảng nửa số đó nhưng cô đã không mua gì sau khi đã xài hết đồ trong những ngày qua vì không muốn phải dọn chúng vô nhà mới nên bây giờ cô phải mua trữ lại. Cô thấy ông ta nhìn đồng tiền mặt còn sót lại trong bóp và biết câu chuyện sắp lan truyền khắp xứ là Faith Devlin đã quay lại và khoe 1 cọc tiền bự đủ để làm nghẹt thở 1 con ngựa. Không ai sẽ nghĩ là cô có được nó cách chân chính.

Cô không thể dối lòng là cô không quan tâm người trong xứ sẽ nghĩ gì, cô luôn luôn quan tâm. Đó là 1 trong những lý do cô quay lại đây, để chứng tỏ với họ và với chính cô là không phải tất cả người họ Devlin đều là rác rưởi. Lý trí biết là cô là người đàn ông hoàng nhưng trong tim cô, cô chưa nhận ra điều đó, và sẽ không bao giờ nhận ra cho đến khi mọi người trong xứ đều chấp nhận cô. Cô không thể tách rời bản thân với Prescott; thị trấn này đã góp phần hình thành nên con người cô, và cô gắn bó với nó. Nhưng khao khát được chấp nhận bởi người trong xứ không có nghĩa là để mọi người sỉ nhục cô và coi chuyện đó chẳng có gì. Khi còn nhỏ, cô đã bướng bỉnh trong im lặng để làm theo cách của riêng cô, nhưng đã 12 năm rồi kể từ thời gian cô sống ở đây, cô đã lớn và học được cách bảo vệ bản thân.

Thằng nhóc đã theo dõi cô trong tiệm cũng chính là người mang các túi đồ ra xe cho cô. Nó khoảng 16 tuổi, cô đoán thế, tay chân vẫn lỏng lẻo kiểu con nít đang lớn, và dường như quá lớn so sánh với cả thân hình nó. “Em có họ hàng gì với nhà Morgan hả?” cô hỏi khi họ đi ra xe, thằng nhóc đẩy cái xe hàng đi song song với cô.

Nó hơi đỏ mặt khi được cô trực tiếp nói chuyện với nó. “À phải. Họ là ông bà của tôi.”

“Em tên gì?”

“Jason”.

“Tôi là Faith Hardy. Tôi từng sống ở đây và tôi mới dọn về đây lại.” Cô dừng cạnh xe cô và mở cốp xe. Như các thanh niên mới lớn khác, thằng nhóc quan tâm đến tất cả mọi thứ có 4 bánh xe và quan sát xe cô thật chăm chú. Cô đã mua 1 chiếc xe 4 cửa đáng tin cậy thay vì mua 1 chiếc xe thể thao, vì nó tiện cho công việc và lái xe thể thao thì phải có 1 tố chất gì đó, 1 thứ Faith chẳng bao giờ có. Cô đã luôn là người trưởng thành hơn số tuổi thật của cô, và sự vững chãi, đáng tin cậy thì quan trọng với cô hơn tốc độ và vẻ bề ngoài hào nhoáng. Nhưng xe của cô, 1 chiếc xe màu xanh lá xuất xứ từ châu Âu, chưa đầy 1 tuổi, vẫn có 1 phong cách riêng cộng với tính bền bỉ của nó.

“Xe đẹp đó,” Jason không ngại nhận xét khi chuyển đồ từ xe đẩy vào cốp xe.

“Cám ơn.” Cô cho nó ít tiền hoa hồng và nó nhìn tờ tiền với vẻ ngạc nhiên. Qua đó, cô có thể hiểu là chuyện cho tiền hoa hồng không thường xảy ra ở Prescott hoặc có lẽ mọi người thường tự đem đồ ra và thằng nhóc đã bị ép phải giúp cô để nó có thể kiểm tra xe cô có sạch sẽ hay chuyện đại loại giống vậy. Và cô nghiêng về lý do sau, sự tò mò của người ở thị trấn nhỏ thật không có giới hạn.

1 chiếc Cadillac nhỏ màu trắng queo vô bãi đậu xe khi Faith mở khóa cửa xe, nó vội thắng gấp khi đi ngang cô. Cô liếc lên và thấy 1 phụ nữ đang nhìn cô chằm chằm về phía sờ. Phải mất vài phút cô mới nhận ra người đó là Monica Rouillard, hoặc có thể bây giờ cô ta đã có họ khác. Hai người phụ nữ đứng đối mặt và Faith nhớ rõ Monica đã luôn làm mọi cách để cư xử tệ hại với người nhà Devlin, chứ không như Gray, người đã khá bình thường đối với họ cho đến ngày Guy biến mất. Không hiểu sao, Faith cảm thấy 1 thoáng tội nghiệp, nếu nghi ngờ của cô là đúng, ba của họ đã chết và họ đã trải qua nhiều năm nay không hề biết chuyện gì đã xảy ra với ông. Người Devlin đã chịu khổ sở vì hành động của Guy nhưng người nhà Rouillard cũng bị đau khổ.

Dù ánh sáng trong chiếc Cadillac không rõ, Faith vẫn thấy được vẻ nhợt nhạt và căng thẳng của Monica khi cô ấy nhìn cô. Cuộc đối mặt này lẽ ra nên được hoãn lại, dù cô đã định làm theo kế hoạch của cô, cô vẫn thấy nó không cần thiết để phô trương sự có mặt của cô ở đây trước mặt người họ Rouillard. Quay đi, cô vào xe và đề máy. Monica đang chặn lối ra của cô nên cô không thể lùi xe nhưng chỗ đậu xe ở phía trước xe cô trống nên cô không cần lùi. Cô lái xuyên qua chỗ trống đó đi mất, để lại Monica ngồi đó nhìn theo cô không chớp.

Khi về tới nhà, cô thấy có nhiều bản fax đang chờ cô, tất cả đều do Margot gửi. Cô lo sắp đóng rau quả vô tử trước khi vô phòng làm việc để giải quyết các vấn đề mới xảy ra. Cô thích ngành du lịch, nó cũng có không ít khó khăn và những vấn đề nhức đầu nhưng do tính chất của ngành, thông thường các khách hàng hay vui vẻ và hứng khởi. Việc của đại lý là đảm bảo chuyến du lịch của khách được đặt chỗ cẩn thận, và họ có chỗ ở đáng hoàng, hay nhẹ nhàng hướng khách tránh xa những tour không phù hợp: ví dụ: 1 gia đình với con còn nhỏ sẽ không tìm được niềm vui trên 1 chuyến được tổ chức với mục đích giải trí hoàn toàn dành cho người lớn. Nhân viên của cô biết giải quyết những chuyện như vậy, nên hầu hết các vấn đề được trình lên Faith có tính chất khác: ngày trả lương sắp tới, giấy khai thuế cần được ký, và 1 đồng các giấy tờ khác. Faith đã chọn lo vụ lương vì 4 văn phòng của cô ở các địa điểm khác nhau sẽ fax thông tin cần thiết cho cô vào mỗi sáng thứ Hai. Cô sẽ lo các giấy tờ, viết chi phiếu rồi gửi chuyển phát nhanh cho họ vào sáng thứ Tư. Cách giải quyết này khả thi, và làm việc ở nhà khiến cô thấy vui.

Bất tiện lớn nhất là cô vẫn phải dùng ngân hàng ở Dallas cho cả việc kinh doanh và chuyện cá nhân, nhưng cô đã tự bỏ phiếu chống lại ý định chuyển tài khoản của cô về Prescott hay Baton Rouge, vì nhà Rouillard có tầm ảnh hưởng rất rộng lớn. Cô không cần kiểm tra xem ngân hàng mới trong thị trấn có phải là của gia đình họ không vì chuyện đó không là vấn đề, sở hữu nó hay không thì Gray Rouillard vẫn có nhiều ảnh hưởng với nó. Ngân hàng thường có quy định và luật lệ của riêng nó nhưng ở thị trấn này, nhà Rouillard chính là luật. Gray có thể biết cô có bao nhiêu trong tài khoản, hay lấy được bản sao các tờ chi phiếu cô đã hủy 1 cách dễ dàng. Không nghi ngờ gì, Gray có thể gây rắc rối cho cô bằng cách trì hoãn việc trả chi phiếu đến giây phút cuối, và thậm chí có thể hồi trả chi phiếu của cô lại. Không, tốt nhất cứ giữ tài khoản ở Dallas.

Tiếng sỏi nghiền trên đường vào nhà cô làm cô nhìn ra cửa sổ, và thấy 1 chiếc Jaguar màu bạc bóng loáng dừng lại trước cửa. Thở dài, cô hạ màn cửa sổ xuống và đẩy ghế đứng dậy. Cô không cần phải coi ai bước ra khỏi xe để biết ai đã đến thăm, nhưng cô biết chắc cuộc thăm viếng này không vì mục đích chào mừng cô gia nhập xứ này.

Đi ra phòng khách, cô mở cửa khi vừa nghe tiếng bước chân ngoài hành lang. “Chào anh, Gray. Mời vào. Vậy là anh đã không lái chiếc Corvette nữa rồi.”

Vẻ ngạc nhiên ánh lên trong mắt anh khi anh bước qua ngưỡng cửa, sự cao lớn của anh làm cô thấy bị áp đảo ngay lập tức. Anh đã không nghĩ cô có thể bình tĩnh mời anh vào nhà, như thổ thân thiện mời sói vào hang của nó vậy. Anh dài giọng: “có vẻ lúc này có nhiều thứ tôi đã bị chậm hơn hồi trước.”

Suýt nữa là cô buột miệng “và tôi nghĩ anh cũng giỏi hơn nữa,” nhưng cô cắn môi nín lại. Cô không nghĩ Gray đang cố tình nói chuyện lững lờ với cô, nếu cô hiểu như vậy, anh sẽ cho rằng đó là chuyện đương nhiên với người họ Devlin. Không, tuyệt đối không có chuyện tán tỉnh, trêu đùa giữa hai người.

Trời hôm nay khá nóng cho 1 ngày cuối xuân, và Gray mặc 1 chiếc áo sơ-mi trắng bằng vải cô-tông khá thoải mái không gài cúc cổ với quần ka-ki. Cô có thể nhìn thấy những sợi lông ngực xoăn đen nơi cổ áo để mở và ép mình ngó lơ chỗ khác, khi bỗng thấy cô thật khó thở. Anh đem vào ngôi nhà mùi mồ hôi nhẹ nhàng trộn lẫn với 1 mùi thơm thật nam tính. Cô ngơ ngẩn nghĩ khi hít thật sâu mùi thơm quyến rũ tinh tế của anh, chưa bao giờ cô có thể quyết định màu của mùi của anh, vì tác động của cơ thể anh lên giác quan của cô làm chúng bị xáo trộn, luôn luôn là thế, không có gì thay đổi hết. Lần gặp trước, không phải sự bất ngờ khi thấy anh làm cô chấn động đến thế, mà là những phản ứng của cô với anh trước đây vẫn còn đó, vẫn mạnh mẽ, không hề giảm đi cùng với thời gian và sự trưởng thành của cô. Cô nhìn lên anh trong sự giận dữ, bất lực âm thầm. Trời ạ, người đàn ông này đã vui cô xuống đất đen, và sẽ không hề ngại ngần để làm như vậy thêm lần nữa, cô có bệnh gì không mà cứ gặp anh là cơ thể cô lại bùng bùng cảm giác phấn chấn?

Anh đứng sát cô, ngay bên trong cửa, nhìn cô chăm chú với đôi mắt đen thẳm. Cô bước né sang 1 bên để có chỗ thở. Anh quá cao lớn, cao hơn cô gần 30 cm với thân hình vận động viên rắn chắc gọn gàng. Cô cần phải kiễng chân lên mới có thể hôn được tới cần cổ mạnh mẽ râm nắng của anh. Ý tưởng dị thường đó làm cô sốc và run rẩy, và một cách bản năng, cô cố giữ nét mặt bình thường. Cô sẽ không bao giờ để anh biết cô đã bị anh thu hút, dù chỉ 1 thoáng, nó sẽ là vũ khí lợi hại để anh dùng chống lại cô.

“Thật là 1 sự ngạc nhiên,” cô dịu dàng nói, dù chẳng phải thế. “Mời anh ngồi. Anh muốn dùng cà phê hay trà?”

“Không cần khách sáo,” anh nói, tiến về phía cô và cô nghe thấy sự giận dữ lạnh lùng trong giọng nói của anh. “Cô làm gì ở đây?”

“Tôi sống ở đây,” cô trả lời, nhướn mày ngạc nhiên về chế giễu. Cô đã không mong đợi cuộc đối đầu đến sớm như vậy, anh quả nhạy bén hơn cô nghĩ. Cô lại bước qua 1 bên để né anh, tuyệt vọng duy trì khoảng cách an toàn giữa 2 người, và lạnh người khi cô thấy anh nhận ra sự gần gũi của anh làm cô lúng túng. Cô dừng lại, cương quyết không để anh biết anh có thể áp đảo cô bằng cách đó, rồi quay sang nhìn thẳng vào anh. Cằm cô hơi nghếch lên, đôi mắt xanh bình thản, tự tin, dù phải cố gắng lắm nhưng cô cũng đã làm được.

“Sẽ không được lâu đâu. Cô đã phí thời gian và công sức để quay lại đây.”

Cảm thấy hơi thú vị, cô nói, “Dù có là anh thì anh cũng không thể ném tôi ra khỏi nhà của tôi được.”

Ánh mắt anh sắc lại khi anh nhìn quanh phòng khách ấm cúng gọn gàng. “Tôi đã mua nó,” cô nói thêm. “Không phải trả góp. Nó là của tôi hoàn toàn.”

Anh bỗng bật cười lớn làm cô giật mình. “Cô chắc đã li dị ông Hardy và moi sạch của ông ta rồi. Phải không?”

Faith cứng người. “Thành thật mà nói thì đúng như thế. Nhưng tôi không li dị ông ta.”

“Vậy cô đã làm gì? Tóm lấy 1 ông già gần đất xa trời? Ông ta có đứa con nào bị cô lừa lấy mất quyền thừa kế không?”

Mặt cô trắng bệch như 1 bức tượng. “Không, tôi bắt được 1 anh chàng 23 tuổi trẻ trung khỏe mạnh, nhưng sau 1 năm lấy nhau, anh ấy bị tai nạn và qua đời.”

Môi anh mím lại. “Tôi xin lỗi,” anh nói ngắn gọn. “Lẽ ra tôi không nên nói vậy.”

“Đúng, anh không nên, nhưng tôi chưa bao giờ thấy người họ Rouillard quan tâm đến tâm trạng của người khác cả.”

Anh cười khẩy. “1 người họ Devlin nên cẩn thận khi lên án người khác, nhất là trong chuyện đó.”

“Tôi chưa bao giờ hại ai cả,” cô nói với một nụ cười khê đầy cay đắng. “Tôi chỉ là người đứng giữa 2 lần đạn khi cuộc chiến nổ ra thôi.”

“Hoàn toàn ngây thơ hử? Cô còn khá nhỏ khi chuyện đó xảy ra, nhưng tôi có trí nhớ rất tốt, là cô đã lượn tới lượn lui trước mắt tôi và các cảnh sát, mặc mỗi chiếc áo ngủ mỏng manh mà chúng tôi có thể nhìn xuyên qua. Mẹ nào con nấy thôi, tôi dám nói vậy.”

Mắt Faith mở lớn, đầy giận dữ và xấu hổ, mặt cô đỏ bừng lên. Cô bước 2 bước thật nhanh tới chỗ anh và chỉ chỉ ngón tay vào ngực anh. “Anh còn dám nói thế với tôi!” cô nói, giọng nghen đi vì tức giận. “Tôi bị lôi khỏi giường giữa đêm khuya, ném ra sân như 1 miếng rác. Đừng nói!” cô cảnh cáo anh đầy gay gắt, khi anh mở miệng định đáp lại cô chính là như thế, và lại thúc ngón tay vào ngực anh. “Mọi thứ chúng tôi có đều bị quăng ra ngoài, đứa em nhỏ của tôi hoảng sợ bám chặt lấy tôi. Tôi có thể làm gì? Tranh thủ thời gian để tìm quần áo của tôi và vô rừng thay đồ? Sao mấy người đàn ông tự coi là đứng đắn các người không quay đi đừng nhìn khi phải bị thấy quá nhiều?”

Anh nhìn xuống gương mặt giận dữ của cô, vẻ chăm chú rất kỳ lạ, rồi ánh mắt anh bỗng trở nên nồng nàn đắm đuối. Anh nắm lấy tay cô, nhấc nó khỏi ngực anh, nhưng anh không thả nó ra mà nắm lấy những ngón tay cô gọn gàng trong bàn tay chai sần của anh. “Cô có 1 ít máu nóng của người tóc đỏ, phải không nào?” anh hỏi với vẻ thú vị.

Sự đụng chạm của anh làm cô sốc như chạm phải điện. Cô cố giật tay ra nhưng anh chỉ càng nắm chặt thêm, giữ lấy cô không phí 1 chút sức. “Coi nào, đừng có cau có thế,” anh dài giọng. “Có thể cô nghĩ tôi sẽ đứng đây cho cô để dấu trên ngực tôi với móng tay của cô, nhưng tôi phải có tâm trạng khác cơ thì mới có thể thích như vậy.”

Faith trừng mắt với anh. Cô có thể tự chuốc nhục bằng cách cố gắng giằng co với anh trong vô vọng, hoặc cô có thể chờ đến khi anh quyết định thả cô ra. Bản năng bảo cô là đấu tranh để thoát khỏi cái va chạm nóng bỏng đáng sợ của anh, bởi bàn tay đã gây cho cô bất ngờ vì sự chai sần của nó, nhưng cô bắt cô đứng yên vì cảm nhận là anh sẽ thích xem cô cố gắng tự giải thoát thế nào. Rồi thành linh câu nói đầy ngụ ý của anh chợt sáng tỏ trong đầu cô, và mắt cô mở lớn vì bất ngờ. Lần này cô không hiểu lầm ý của anh chút nào.

“Thông minh đó,” anh nói, ánh mắt anh lướt xuống ngực cô. Anh từ tốn ngắm nhìn hình dáng bầu ngực của cô dưới làn áo sơ mi lụa màu xanh bạc hà. Cô nín thở, ánh mắt anh như một cái vuốt ve thật làm ngực cô có cảm giác râm ran. “Cô không muốn bắt đầu 1 cuộc giằng co mà cô không thể thắng chứ, phải vậy không? Mẹ cô có lẽ đã dạy cô biết là đàn ông sẽ cương cứng lên rất nhanh khi người đàn bà ngọ nguậy ngay cạnh người anh ta. Phải cô đã nghĩ đến việc quay lại đây để cô có thể theo bước chân mẹ cô? Cô có muốn làm người tình của tôi như bà ta là người tình của ba tôi không?”

Một cơn giận bừng lên nhanh chóng trong mắt cô, và cô vung cánh tay không bị nắm giữ lên với toàn bộ sức lực. Nhanh như 1 con rắn chuông, cánh tay kia của anh vung ra chặn lại cái tát và nắm giữ luôn tay đó của cô. Anh huýt sáo 1 tiếng nhỏ khi cảm nhận lực cô đã dồn vào cái tát. “Nóng nảy quá,” anh rầy cô, trông anh có vẻ đang rất thích chí với sự tức giận của cô. “Cô định đánh rụng hết răng của tôi đó à?”

“Phải,” cô gắt lên, răng nghiến chặt lại. Quên mất ý định của cô là không giằng co như ý anh muốn, cô giật tay cố thoát ra và kết quả duy nhất đạt được là làm cổ tay cô bầm tím. “Cút ra! Cút ra khỏi nhà tôi.”

Anh nhìn cô cười, và một cách dễ dàng làm cô hết ngọ nguậy bằng cách kéo cô sát vào anh. “Cô định làm gì? Ném tôi ra?”

Cô sững người, hoảng hốt khi thấy cơ thể anh phản ứng với sự giằng co của cô đúng theo lời anh nói. Không gì có thể nhầm lẫn được với phản cương cứng đang chạm vào bụng cô. Cô đành dùng đến vũ khí duy nhất cô còn là lời nói. “Nếu anh thả tôi ra, tên người rừng kia, tất cả những gì tôi sẽ làm là lấy đá chườm cổ tay tôi để chúng khỏi bầm lên.” Cô giận dữ đáp trả.

Anh nhìn xuống nơi những ngón tay dài của anh cuốn quanh cổ tay cô, khê nổi lóng tay, anh cau mày khi

thấy những vết đỏ đang nhanh chóng xuất hiện. “Tôi không có ý định làm đau cô,” anh nói, làm cô ngạc nhiên. Anh lập tức thả cô ra. “Cô có da như da con nít ấy.”

Cô lùi lại, xoa xoa cổ tay và nhất định không nhìn lên phần đằng trước quần của anh. Cái đó cần phải bị lờ đi. “Tôi đã đoán anh sẽ không bận tâm nếu anh làm tôi đau. Bây giờ thì anh đi ra đi.”

“Chờ 1 chút, tôi có vài điều cần nói.”

Cô nhìn anh lạnh lùng. “Vậy thì Trời ạ, nói rồi đi mau.”

Đôi mắt đen của anh ánh lên đầy đe dọa, và trước khi cô nhận ra, anh đã ở ngay trước mặt cô, nghịch ngợm nâng cằm cô lên. “Cô là 1 cô nhóc gai góc, phải không nào? Có lẽ quá gai góc cho lợi ích của cô. Đừng có đấu với tôi, bé ạ, vì cô sẽ thua thôi. Tốt nhất cô nên thu dọn đồ rời khỏi nơi đây, nhanh như lúc cô dọn đến vậy. Tôi sẽ mua lại ngôi nhà với giá cô đã mua, để cô không bị thiệt hại gì. Cô không được đón tiếp ở đây, và tôi không muốn mẹ với em gái tôi đau lòng khi thấy cô diễu hành quanh đây như chưa từng có chuyện gì xảy ra, làm dấy lên chuyện xấu cũ và khiến mọi người không vui. Nếu cô ở đây, cô cũng sẽ chuốc lấy khổ sở. Cô sẽ không tìm được việc làm, và cô sẽ mau chóng nhận thấy cô không có bạn ở đây.”

Cô giật cầm khỏi tay anh. “Anh sẽ làm gì, xông khói cho tôi bỏ nhà chạy à?” cô chế giễu. “Tôi không còn là con bé 14 tuổi yếu đuối nữa, và anh sẽ thấy không dễ gì bắt nạt được tôi đâu. Tôi đang ở đây và tôi sẽ ở lại đây.”

“Chúng ta cứ chờ xem.” Ánh mắt đăm đăm đuổi của anh lại lướt xuống ngực cô và thỉnh thoảng anh mỉm cười. “Nhưng cô nói đúng 1 chuyện: cô không còn 14 tuổi nữa.”

Rồi anh bỏ đi, để Faith đứng đó nhìn theo anh, tay nắm lại trong cơn giận bưng bưng cùng sự hoảng hốt ngập tràn. Cô không hề muốn anh chú ý cô như 1 người đàn ông chú ý 1 người đàn bà, không muốn ánh mắt si mê, nóng bỏng của anh hướng về phía cô, vì cô không chắc cô có thể cưỡng lại anh. Cô muốn bình với ý nghĩ rằng cô sẽ như mẹ trở thành tình nhân của 1 người họ Rouillard, như anh đã chế nhạo cô.

“Phải Renee không?” Monica lặng lẽ hỏi, dù trông cô rất căng thẳng. Cô đã gọi Gray từ tiệm rau củ của nhà Morgan, bối rối như chưa bao giờ anh thấy cô bối rối như vậy trong những năm kể từ ngày anh phải cho cô biết là ba của họ đã bỏ họ vì Renee. Monica đã tiến bộ rất nhiều kể từ ngày đó, nhưng ánh mắt u sầu của cô cho Gray biết nỗi đau vẫn còn rất đó, và cô chưa thể nguôi được.

“Không phải, nhưng đúng là 1 người họ Devlin.” Anh rót cho mình 1 ngụm Scotch nhỏ rồi ngửa cổ uống cạn, rồi lại rót thêm 1 ngụm nữa và lại uống cạn, cảm thấy anh cần nó sau cuộc gặp gỡ với Faith Devlin. Đúng hơn là Faith Devlin Hardy. 1 góa phụ. 1 góa phụ tóc đỏ trẻ đẹp, nóng bỏng đến nỗi anh muốn kiểm tra tay mình coi có bị vết bỏng nào không sau khi đã chạm vào cô. Anh đã làm cô bối rối vài lần nhưng phần lớn thời gian nói chuyện, cô đã tỏ ra lạnh nhạt tự tin làm anh muốn điên. Cô không chút lo lắng với lời đe dọa của anh, dù biết rõ anh không dọa suông.

Họ đang ngồi trong phòng làm việc của anh để uống vài ly trước bữa ăn tối, ít nhất là đối với Gray. Alex sẽ đến ăn cơm chung cùng gia đình và Noelle cũng sẽ xuống tham dự nên Monica và Gray đã tranh thủ vô đây bàn chuyện riêng.

Monica có vẻ không hiểu. “Không phải Renee? Em nghĩ đó là bà ấy, trông bà ấy không già đi chút nào. Thậm chí trông còn trẻ hơn. Ồ, em hiểu rồi...” Cô có vẻ đã hiểu ra. “1 trong 2 người con gái, phải không?”

“Cô con út, Faith. Cô ta luôn trông giống Renee hơn những người khác.”

“Cô ta làm gì ở đây?”

“Cô ta nói cô ta quay về đây sống.”

Vẻ hốt hoảng dâng đầy trong mắt Monica. “Không được! Mẹ sẽ không chịu nổi! Alex đã phần nào kéo được mẹ ra khỏi vỏ ốc của mẹ, nếu bây giờ mẹ nghe người Devlin quay trở về xứ này, không biết mẹ sẽ thu mình lại như thế nào nữa. Anh phải tổng cổ cô ta đi, Gray!”

Gray nhăn mặt nhìn ly Scotch rồi uống 1 hơi cạn li. Cả xứ biết anh đã tổng khứ nhà Devlin khỏi xứ này như thế nào. Nó chẳng phải là chuyện anh thấy tự hào gì, nhưng anh cũng chẳng ân hận đã làm thế, nhưng chuyện đó đã được tâng bốc lên thành huyền thoại của địa phương. Monica đã không có ở đó, đã không

nhìn thấy sự xấu xí của đêm đó, cô chỉ thấy kết quả chứ không thấy cả quá trình. Do đó cô không có ký ức đêm đó hằn sâu trong não, nhưng nó luôn luôn đeo bám anh: sự hoảng hốt của Faith, tiếng hét kinh hoàng của thằng bé và những cố gắng đáng tội nghiệp của nó để bám lấy Faith, sự cố gắng trong tuyệt vọng của Faith khi cô cố thu nhặt đồ đạc của họ... và cả niềm ham muốn mạnh mẽ, phiền phức của những người đàn ông ở đó khi ngắm cô, khi bóng tối ẩn giấu tuổi đời non nớt của cô và chỉ bộc lộ sự giống nhau giữa cô và Renee.

Tim anh khẽ nhói lên khi anh nhận ra rằng đêm đó là sợi dây ràng buộc giữa họ, anh và Faith, 1 sự liên kết được tạo nên từ những ký ức chung của 2 người và nó không thể bị cắt đứt trừ khi 1 trong 2 người chết đi. Anh chưa bao giờ thực sự biết cô, và còn khoảng cách 12 năm giữa đêm đó với hiện tại, thế nhưng... anh đã không nghĩ về cô hay đối xử với cô như với 1 người lạ. Dường như hai người đã bắt đầu lại mối quan hệ lâu dài của họ. Họ không phải là người lạ của nhau, đêm định mệnh đó luôn tồn tại giữa họ.

“Đuổi cô ta đi lần này sẽ khó hơn nhiều,” anh bỗng lên tiếng. “Cô ta đã mua nhà của gia đình Cleburne và như cô ta đã nói thẳng cho anh biết, anh không thể đuổi cô ta ra khỏi nhà của cô ta.”

“Nếu cô ta đang mua nó, sẽ có cách để can thiệp vào chuyện mượn tiền mua nhà-”

“Anh không nói là cô ta đang mua nó, anh nói là cô ta đã mua nó. Có sự khác biệt đó em.”

Monica cau mày. “Ở đâu mà 1 người họ Devlin có được khoản tiền đó?”

“Có lẽ do bảo hiểm nhân thọ. Cô ta là 1 quả phụ. Họ của cô ta bây giờ là Hardy.”

“Thật là tiện cho cô ta,” Monica mỉa mai.

“Không, từ những gì anh hiểu, nó không phải như em nghĩ,” Gray nói và hồi tưởng lại Faith đã tái mặt thế nào khi anh đã nói câu gần gần như vậy. Anh nghe tiếng chuông cửa và giọng của Alex khi Oriane mở cửa cho ông. Giờ trò chuyện đã kết thúc. Anh vỗ vai Monica khi họ bước ra cửa. “Anh sẽ làm hết khả năng của anh để khiến cô ta bỏ đi, nhưng kết quả không thể biết trước được. Cô ta không giống như những người họ Devlin kia.”

Không, không giống 1 chút nào. Ngay cả khi cô còn là 1 thiếu nữ, chỉ cần nhìn cô cũng đủ làm cho anh cương cứng. Chuyện đó vẫn không thay đổi. Nhưng cô là 1 đối thủ đáng gờm hơn các thành viên còn lại trong gia đình của cô. Cô thông minh và chắc chắn, dường như đã tự kéo cô ra khỏi vùng bùn mà gia đình cô đã luôn sống trong đó, bằng 1 biện pháp nào đó. Anh nỗ lực vì điều đó nhưng nó không làm mọi chuyện khác đi: cô vẫn phải ra đi. Monica đã lo lắng rằng sự hiện diện của cô sẽ có tác động đến Noelle nhưng anh thì lo lắng nó cũng sẽ ảnh hưởng đến Monica nữa.

Họ ra tới đại sảnh khi Noelle bước từ trên lầu xuống 1 cách duyên dáng để chào đón Alex, đưa má cho ông hôn và để ông đặt tay bà lên cánh tay ông - 1 sự đụng chạm nhỏ mà bà ít khi dành cho chồng. Sự tận tụy của Alex đã có tác động tốt đến Noelle, đã xoa dịu bớt nỗi đau đánh mất sự tự tin của bà, nhưng Gray không nghĩ nó có tác động tốt đến Alex. Vợ ông đã mất cách đây 15 năm, và lẽ ra ông nên tái giá, ông chỉ mới 41 tuổi lúc vợ mất. Có lẽ ông định tái giá 1 lúc nào đó, nhưng Guy bỏ đi và Alex, là 1 người bạn tốt nên ông đã quên mình để giúp đỡ gia đình Rouillard trong cơn hoạn nạn. Thậm chí sau khi Gray đã nhận được lá thư ủy nhiệm, anh vẫn phải mất 2 năm để củng cố vị trí của anh và Alex đã luôn ở bên anh, cùng anh thức đêm bàn chiến lược. Đối với Monica, ông đã trở thành 1 người cha thay thế Guy, và ông đã nhấn nạy dụ Noelle ra khỏi cơn trầm uất của bà. Và ông đã yêu Noelle 1 cách sâu đậm dù bà dường như chẳng biết gì.

Lẽ ra anh nên lường trước chuyện đó, Gray nghĩ trong khi ngắm mẹ anh. Bà vẫn yêu kiều, theo cách cổ điển, lạnh nhạt phù hợp với tính lạnh mạn của Alex. Mái tóc sẫm màu của bà chỉ hơi bạc 1 chút và rất hợp với bà. Làn da của bà vẫn mịn màng và phẳng phiu. Nhưng không ai có thể nhầm lẫn số tuổi của bà. Nơi bà không có sự trẻ trung, không có tinh thần phấn khởi, nét buồn luôn phảng phất trong đôi mắt xanh của bà. Nhìn mẹ, nhìn Monica, nhìn Alex, Gray thăm rủa ba anh vì chuyện ông đã làm.

Alex kéo ghế cho Noelle ngồi và nói với Gray, “hôm nay tôi nghe được 1 tin đồn đáng chú ý, về 1 người họ Devlin.” Monica sững người, ánh mắt lo lắng của cô liếc về phía Noelle, người cũng đang sững sờ và mặt tái nhợt. Alex không nhìn thấy cử chỉ ra dấu cảnh cáo gọn lẹ của Gray. “Tôi tình cờ gặp Morgan và có vẻ như 1 trong hai cô con gái đã quay về sống ở thị trấn.”

Alex thẳng người lên, mắt ông nhìn thẳng vào mắt Gray, và Gray nhận ra rằng Alex đã cố tình lờ đi cử chỉ cảnh cáo của anh. Ông đã cố tình đề cập chuyện này, bắt Noelle phải đối mặt với nó. Ông đã làm vậy vài lần trước đây, nói về Guy khi Noelle thoái thác nhắc đến bất cứ chuyện gì về Guy. Có lẽ nó là 1 biện pháp đúng, có Trời biết, Alex đã có thể tạo được phản ứng nơi Noelle nhiều hơn Gray và Monica đã cố thử.

Tay Noelle ngập ngừng đưa lên cổ. “Quay... về?”

“Là cô con út, Faith,” Gray nói, giữ giọng thật bình thản. “Cô ta đã mua căn nhà của gia đình Cleburne và dọn vô đó.”

“Không.” Noelle quay ánh mắt đau đớn sang phía con trai. “Mẹ không thể... không thể chịu nổi chuyện đó.”

“Đương nhiên chị có thể,” Alex nói từ tốn, và ngồi xuống ghế của ông. “Chị không ra ngoài nói chuyện với ai trong xứ nên chị sẽ chẳng bao giờ gặp hoặc biết chuyện gì về cô ta. Không có lý do gì khiến chị không vui cả.”

Gray ngả lưng ra ghế, cố nén nụ cười. Anh và Monica có khuynh hướng đối xử với Noelle nhẹ nhàng, anh không thể làm khác dù đôi khi bà làm anh muốn điên. Nhưng Alex thì không chút ngại ngần. Ông không chút nao núng trong cố gắng dụ bà hoàn toàn ra khỏi vỏ ốc của bà để quay lại tham gia cộng đồng. Có lẽ ông đã đúng khi công khai đề cập chuyện này, và cách của Gray và Monica đã quá dè chừng.

Noelle lắc đầu, vẫn nhìn Gray. “Mẹ không muốn cô ta ở đây,” bà nói, năn nỉ 1 cách công khai. “Mọi người sẽ bàn tán... chuyện cũ lại sống lại và mẹ không thể chịu được.”

“Chị sẽ không biết về nó,” Alex nói.

Bà rùng mình. “Tôi không cần phải nghe thấy mới biết chuyện gì đang diễn ra.”

Không, có lẽ không. Ai đã sống ở 1 thị trấn nhỏ sẽ hiểu rõ chuyện đồn đại thường được bàn tán thế nào và không có gì mà có thể bị lãng quên hoàn toàn.

“Làm ơn đi,” bà nói với Gray, đôi mắt xanh buồn bã. “Làm cho cô ta bỏ đi.”

Gray nhấp 1 ít rượu, cẩn thận giữ nét mặt bình thường. Anh bắt đầu thấy mệt mỏi với cách mọi người nghĩ anh có thể vấy cấy dũa thần và làm người khác biến mất. Trừ cách bắt cóc hay giết người, tất cả những gì anh có thể làm là khiến cuộc sống của Faith gặp càng nhiều khó khăn càng tốt. Lần này anh không có lý do hợp pháp, không lời buộc tội xâm nhập trái phép, không có gia đình của những kẻ trộm cắp say sưa để viên cảnh sát trưởng vui vẻ hộ tống ra khỏi xứ. Anh chỉ có 1 người phụ nữ trẻ kiên quyết 1 cách bướng bỉnh chôn chân ở đây.

“Không dễ đâu,” anh nói.

“Nhưng con có biết bao nhiêu ảnh hưởng... với viên cảnh sát trưởng, với ngân hàng...”

“Cô ta không mở tài khoản ở ngân hàng ở đây và viên cảnh sát trưởng không thể làm gì trừ khi cô ta vi phạm luật. Đến giờ thì cô ta chưa vi phạm gì cả.” Cô sẽ không mở tài khoản ở ngân hàng của anh, anh chợt nhận ra. Cô quá thông minh. Cô đã biết chính xác những gì cô sẽ phải đối mặt khi dọn trở lại Prescott, nếu không cô đã không mua trả ngay căn nhà của gia đình Cleburne. Cô đã thực hành các bước để ngăn chặn những kế hoạch anh có thể tiến hành chống lại cô. Anh phải nỗ lực cô như 1 đối thủ ngang hàng cho khả năng nhìn xa của cô. Anh sẽ kiểm tra, sẽ dùng nguồn lực của anh để chứng minh cô thực đã trả xong căn nhà chứ không phải trả góp, nhưng anh nghi là cô đã nói sự thật.

“Phải có cách gì đó,” Noelly tuyệt vọng nói.

Gray nhướng mày. “Con sẽ không giết người đâu,” anh dài giọng.

“Gray!” Sốc, bà nhìn anh trừng trừng. “Mẹ không đề nghị chuyện như vậy!”

“Vậy chúng ta có lẽ phải làm quen với ý nghĩ cô ta sẽ sống ở đây thôi. Con sẽ làm cho mọi thứ trở nên bất tiện cho cô ta nhưng chỉ thế thôi. Và con không muốn có người nào sáng trí nghĩ cách làm hại đến thân thể cô ta,” anh nói, nhìn Monica và mẹ anh thật nghiêm khắc. Có thể họ không làm như vậy nhưng anh không thể không cảnh cáo. “Nếu chúng ta tổng cổ được cô ta theo cách của con thì tốt, nhưng con không muốn cô ta bị tổn hại.” Anh không muốn tự hỏi về ý nghĩ lạ đời của anh muốn bảo vệ 1 người họ Devlin. Cuộc đời

Faith đã chịu đủ đau khổ rồi, anh nghĩ, nhớ về cô gái hoảng sợ giữa ánh đèn sáng choang phát ra từ những xe cảnh sát đang vây chung quanh.

“Như là mẹ với em sẽ làm chuyện như vậy không bằng,” Monica nói như bị xúc phạm.

“Anh không nghĩ các người sẽ làm, nhưng anh muốn nói cho rõ để khỏi có sự hiểu lầm.”

Delfina mang món đầu tiên ra: súp dưa leo, và như có sự đồng ý âm thầm, đề tài đó được ngưng lại, trong cảm giác buồn cười của Gray. Không có gì trong nhà mà Oriane và Delfina không biết khi nó vừa mới xảy ra, nhưng Noelle và Monica đều đồng lòng làm theo cách cổ điển là không bàn chuyện riêng trước mặt người hầu. Anh không tin người nào làm việc cho nhà anh coi họ là 1 “người hầu”, nhất là Delfina. Bà đã làm việc ở đây lâu lắm rồi theo như anh nhớ, và đã từng dùng thìa gỗ gõ vào tay anh mỗi khi bà bắt gặp anh chôm bánh tráng miệng bà làm cho Monica ăn trưa ở trường.

“Không dễ đâu,” anh nói.

“Nhưng con có biết bao nhiêu ảnh hưởng... với viên cảnh sát trưởng, với ngân hàng...”

“Cô ta không mở tài khoản ở ngân hàng ở đây và viên cảnh sát trưởng không thể làm gì trừ khi cô ta vi phạm luật. Đến giờ thì cô ta chưa vi phạm gì cả.” Cô sẽ không mở tài khoản ở ngân hàng của anh, anh chợt nhận ra. Cô quá thông minh. Cô đã biết chính xác những gì cô sẽ phải đối mặt khi dọn trở lại Prescott, nếu không cô đã không mua trả ngay căn nhà của gia đình Cleburne. Cô đã thực hành các bước để ngăn chặn những kế hoạch anh có thể tiến hành chống lại cô. Anh phải nỗ lực cô như 1 đối thủ ngang hàng cho khả năng nhìn xa của cô. Anh sẽ kiểm tra, sẽ dùng nguồn lực của anh để chứng minh cô thực đã trả xong căn nhà chứ không phải trả góp, nhưng anh nghi là cô đã nói sự thật.

“Phải có cách gì đó,” Noelly tuyệt vọng nói.

Gray nhướng mày. “Con sẽ không giết người đâu,” anh dài giọng.

“Gray!” Sốc, bà nhìn anh trừng trừng. “Mẹ không đề nghị chuyện như vậy!”

“Vậy chúng ta có lẽ phải làm quen với ý nghĩ cô ta sẽ sống ở đây thôi. Con sẽ làm cho mọi thứ trở nên bất tiện cho cô ta nhưng chỉ thế thôi. Và con không muốn có người nào sáng trí nghĩ cách làm hại đến thân thể cô ta,” anh nói, nhìn Monica và mẹ anh thật nghiêm khắc. Có thể họ không làm như vậy nhưng anh không thể không cảnh cáo. “Nếu chúng ta tổng cổ được cô ta theo cách của con thì tốt, nhưng con không muốn cô ta bị tổn hại.” Anh không muốn tự hỏi về ý nghĩ lạ đời của anh muốn bảo vệ 1 người họ Devlin. Cuộc đời Faith đã chịu đủ đau khổ rồi, anh nghĩ, nhớ về cô gái hoảng sợ giữa ánh đèn sáng choang phát ra từ những xe cảnh sát đang vây chung quanh.

“Như là mẹ với em sẽ làm chuyện như vậy không bằng,” Monica nói như bị xúc phạm.

“Anh không nghĩ các người sẽ làm, nhưng anh muốn nói cho rõ để khỏi có sự hiểu lầm.”

Delfina mang món đầu tiên ra: súp dưa leo, và như có sự đồng ý âm thầm, đề tài đó được ngưng lại, trong cảm giác buồn cười của Gray. Không có gì trong nhà mà Oriane và Delfina không biết khi nó vừa mới xảy ra, nhưng Noelle và Monica đều đồng lòng làm theo cách cổ điển là không bàn chuyện riêng trước mặt người hầu. Anh không tin người nào làm việc cho nhà anh coi họ là 1 “người hầu”, nhất là Delfina. Bà đã làm việc ở đây lâu lắm rồi theo như anh nhớ, và đã từng dùng thìa gỗ gõ vào tay anh mỗi khi bà bắt gặp anh chôm bánh tráng miệng bà làm cho Monica ăn trưa ở trường.

Monica bắt đầu kể Alex nghe về 1 chương trình tài liệu thú vị cô đã coi trên tv. Gray nhìn sang Noelle để bắt chuyện và sững người khi thấy nước mắt tuôn lã lã trên mặt bà. Bà vẫn đang bình thản ăn súp, chiếc muỗng đưa lên hạ xuống nhịp nhàng trong khi bà khóc.

Alex theo Gray vô văn phòng của anh sau bữa ăn tối và họ cùng bàn chuyện công việc khoảng nửa tiếng trước khi Gray gượng gạo nói, “Monica với cháu đã định không nói cho mẹ biết về Faith.”

Alex nhăn mặt. “Tôi cũng đã đoán thế. Tôi biết nó không phải chuyện tôi nên chen vào -” Gray hừ nhẹ, làm Alex khẽ cười trước khi nói tiếp. “Nhưng bà ấy không thể tiếp tục trốn tránh cả đời.”

“Không thể? Mẹ đã làm việc đó rất tốt trong suốt 12 năm qua đó chứ.”

“Nếu bà ấy không tham gia vào cộng đồng, tôi nhất định sẽ đem cộng đồng đến với bà. Có lẽ bà ấy sẽ nhận ra rằng bà ấy không thể thoát khỏi nó nên tốt nhất là tham gia vào.”

“Chúc chú may mắn,” Gray nói 1 cách thật lòng.

Alex nhìn anh tò mò. “Cháu thực sự sẽ tìm cách làm cho Faith bỏ đi?”

Gray ngả người ra ghế và để chân lên bàn, uể oải như 1 con báo đang buồn ngủ, thư giãn nhưng vẫn nguy hiểm. “Chắc chắn là cháu sẽ thử, nhưng cháu đã nói sự thật với mẹ. Đúng luật thì cháu không làm gì được nhiều.”

“Tại sao không để cô ta yên?” Alex hỏi, và thở dài. “Tôi nghĩ cuộc đời của cô ta đã đủ vất vả rồi, đâu cần mọi người cố tình gây khó thêm cho cô ta.”

“Chú gặp cô ta rồi chứ?”

“Chưa. Tại sao?”

“Cô ta trông giống Renee đến nỗi có thể là chị em sinh đôi với bà ta,” Gray nói. “Là người mang họ Devlin đã đủ tồi tệ mà về bề ngoài của cô ta như thế...” Anh lắc đầu. “Cô ta sẽ khuấy động các chuyện cũ, và không chỉ chuyện trong gia đình cháu. Renee Devlin đã dạo chơi khắp xứ mà.”

“Tôi vẫn nghĩ nên cho cô ta 1 cơ hội,” Alex cãi. “Nếu cô ta đang cố tu chính, cản trở cô ta là 1 chuyện đáng xấu hổ.”

Gray lắc đầu. “Cháu phải nghĩ đến mẹ và em Monica. Họ quan trọng với cháu hơn 1 cô nàng xấu xa đang cố hoàn lương.”

Alex nhìn anh đầy thất vọng. Gray là 1 người cứng rắn và là 1 kẻ thù nguy hiểm, nhưng anh luôn xử sự công bằng. Sự mất tích của Guy đã đẩy anh vào hoàn cảnh phải kể vai gánh lấy trách nhiệm kinh tế của gia đình cũng như trách nhiệm về mặt tinh thần, sự bình yên của các thành viên trong nhà. Gray đã luôn là 1 thanh niên sôi nổi, vui vẻ, quây phá cho đến đêm đó, chỉ qua 1 đêm anh đã trở nên cứng rắn hơn, quyết liệt hơn. Tính hài hước của anh vẫn còn sự nham nhở, táo bạo khi anh chịu đùa, nhưng phần lớn thời gian anh rất nghiêm nghị. Gray là người hiểu rõ thế lực rộng lớn của anh và không bao giờ ngại dùng nó. Trong giới làm ăn, nếu Guy được kính trọng thì Gray được mọi người ngưỡng mộ và dè chừng như cách mọi người xử sự với 1 tướng cướp.

“Cháu bảo bọc họ quá kỹ,” Alex nói. “Noelle và Monica sẽ không suy sụp nếu Faith Devlin sống ở Prescott đâu. Họ không thích chuyện đó nhưng họ sẽ học để chấp nhận nó thôi.”

Gray nhún vai. Có lẽ, hừ, có thể anh đã quá bảo bọc họ, nhưng Alex không phải là người đã chứng kiến Monica chảy máu đến chết, hay thấy Noelle đã hoàn toàn suy sụp tinh thần thế nào. Lúc Alex bắt đầu giúp dụ Noelle rời khỏi phòng của bà, ít nhất lúc đó bà đã nói chuyện lại và ăn uống lại.

“Tôi bỏ cuộc,” Alex nói, và lắc đầu. “Cháu cứ làm việc cháu muốn làm, nhưng hãy nghĩ 1 điều: nương tay với cô ta 1 chút.”

Khuya đêm đó, ngồi 1 mình trong van phòng với chân vẫn gác lên bàn trong tư thế quen thuộc của anh, trong khi đọc bản báo cáo tài chính về 1 số cổ phiếu anh đã mua, Gray thấy thật khó tập trung. Không phải do rượu Scotch; anh đã rót cho anh 1 ly khi bắt đầu làm việc cách đây 2 tiếng, và ly rượu vẫn còn gần đầy. Sự thật thì anh không thể gạt bỏ chuyện với Faith Devlin ra khỏi đầu. Những giọt nước mắt lặng lẽ của Noelle đã lay động anh 1 cách mạnh mẽ hơn những gì lời nói của bà có thể làm. Nếu Faith không đáng bị đau khổ, thì mẹ anh và em gái anh cũng không. Họ cũng là nạn nhân vô tội và Monica đã suýt mất mạng. Anh không thể quên chuyện đó, và anh không thể thấy họ không vui mà không cố làm một cái gì đó để ngăn ngừa chuyện đó.

Và sự thật là nếu Faith ở lại Prescott, Noelle và Monica sẽ đau khổ và buồn bã hơn bây giờ họ đã đau khổ và buồn bã.

Gray mệt mỏi nhìn mức rượu Scotch còn trong ly. Có lẽ uống cạn nó rồi, anh sẽ quên đi cảm giác ám áp và đầy sức sống của Faith trong tay anh, quên đi mùi hương ngọt ngào tươi mát của cô đã đi thẳng vào đầu anh và làm anh quay cuồng vì ham muốn. Có lẽ nếu anh uống cạn chai rượu khốn kiếp, anh có thể quên đi

sự thôi thúc được luồn tay vào mái tóc đỏ như lửa của cô, sự khao khát được nếm đôi môi đầy đặn của cô. Anh nhớ đến làn da mịn màng và mỏng manh anh mới đụng nhẹ cũng đã để lại dấu, đôi vú tròn lẳn, săn chắc, với đôi núm có thể thấy rõ quá lớp áo ngực của cô. Cô có tổ chất đó, 1 tổ chất không thể định nghĩa được mà chính Renee cũng đã có - sự quyến rũ một cách tự nhiên đã thu hút đàn ông đến với bà như đá nam châm. Faith không quá bộc lộ ra như Renee, cô đã cố giảm nó đi với những bộ quần áo đàng hoàng nhưng điều đó càng làm cho nét quyến rũ của cô tinh tế hơn chứ không bớt đi. Trông Faith Hardy giống như 1 công nương quý phái nhưng cuồng nhiệt khi ở trên giường và anh thật tệ nếu không làm cô được thỏa mãn.

Nếu cô không bỏ đi, có khả năng cư dân Prescott sẽ bị sốc mất trí và Noelle sẽ bối rối gấp 10 lần bây giờ vì 1 chuyện ngoạn mục: thêm 1 tên đàn ông nhà Rouillard có quan hệ yêu đương nóng bỏng với 1 người đàn bà họ Devlin.

8. Chương 8

Ed Morgan cố tình ra tận cửa để gặp Faith khi cô bước vào tiệm rau của ông ta. “Rất tiếc,” ông ta nói, trông không có vẻ tiếc tí nào. “Tôi không có đồ cô muốn mua.”

Faith dừng lại lạnh lùng nhìn ông ta. “Ông đâu biết tôi muốn mua gì,” cô nói thẳng.

“Không quan trọng.” Ông ta khoanh tay cười khẩy. “Chắc cô phải đi tiệm khác thôi.”

Faith cố nén giận. Cô biết rõ bàn tay của Gray Rouillard đã nhúng vào chuyện này, cãi nhau với ông Morgan chẳng được lợi gì ngoài khả năng cô sẽ bị bắt vì làm mất trật tự nơi công cộng, mà điều đó càng đúng ý Gray hơn.

Anh đã giữ lời hứa của anh về việc gây khó khăn cho cuộc sống của cô ở xứ này. Cách đây không quá 10 phút, người bán xăng ở trạm xăng cô ghé vào đã hoan thông báo với cô là họ hết xăng và cô phải đi mua chỗ khác trong khi cùng lúc, 1 người đàn ông ở cây xăng kế bên cô đang đổ đầy xăng vào xe.

Nếu Gray nghĩ những chuyện này sẽ làm cô bỏ đi, anh thật sự đã coi thường đối thủ của anh. Cô có thể kiện những người này đã từ chối phục vụ cô, nhưng chuyện đó chỉ làm cô thêm bị ghét. Cô muốn sống ở đây nên cô gạt bỏ biện pháp đó. Hơn nữa, cuộc chiến thực sự là của cô và Gray, những người khác không quan trọng.

Cô nhún vai nói khi quay lưng bỏ đi. “Được thôi. Nếu ông có thể tồn tại mà không cần tiền của tôi, tôi có thể tồn tại mà không cần tiệm rau của ông.”

“Các tiệm khác trong thị trấn cũng sẽ như vậy,” ông ta gọi với theo cô, vẻ hả hê. “Hết sạch bất cứ thứ gì cô muốn mua.”

Faith định giơ ngón tay giữa lên với ông ta (ý chữ Đ.M - [bad word] you của Mỹ) nhưng cưỡng lại được sự thôi thúc đó, ông ta lại tưởng cô mời gọi nữa. Cô bình thần bước ra xe. Rõ ràng cô phải mua sắm mọi thứ và đổ xăng ở nơi khác rồi, nhưng nó chỉ gây sự bất tiện chứ không phải là chứng ngại không thể khắc phục.

Bất tiện trong 1 thời gian ngắn thì đúng, nhưng trong 1 khoảng thời gian lâu dài, cô phải làm cái gì đó đối với chuyện này. Nói 1 cách rất ngắn thì cô đang giận muốn điên người.

Có 1 cái điện thoại công cộng nơi góc đường. Faith bước qua chỗ cô để xe tiến về phía đó. Trong buồng điện thoại có để 1 cuốn niên giám được buộc lại bằng 1 sợi dây kim loại. Có thể nhà Rouillard giấu số, cô giận run trong khi mở cuốn niên giám mỏng, lật nhanh đến phần chữ R. Nhưng không, số điện thoại của nhà anh nằm trong đó. Cô lấy 25 xu ra khỏi bóp và cho vào máy rồi bấm số.

Giọng 1 phụ nữ trả lời sau khi chuông reo được 2 hồi. “Dinh thự họ Rouillard.”

“Vui lòng cho gặp Gray Rouillard,” Faith nói với giọng lịch sự cô dùng trong công việc.

“Tôi sẽ phải báo là ai đang gọi đây?”

“Bà Hardy,” cô trả lời.

“Xin chờ 1 chút.”

Không hơn 10 giây sau, đường dây được kết nối và giọng mượt như nhung của Gray cất lên, “có phải là bà Hardy đó không?”

Cô có thể nghe thấy vẻ cười cợt trong giọng anh và tay cô nắm chặt lấy ống điện thoại đến nỗi thực là 1 phép màu nó đã không bị vỡ. “Đúng vậy.”

“Chà, chà. Tôi cá cô không nghĩ cô sẽ phải nhờ vả tôi sớm vậy đâu, phải không cưng? Hôm nay tôi có thể giúp được gì cho cô nào?” Anh không buồn che giấu sự đắc ý trong giọng anh.

“Không 1 cái quái gì hết,” cô lạnh lùng nói. “Tôi chỉ muốn anh biết trò trẻ con của anh không có tác dụng đâu. Tôi sẽ mua rau từ Dallas chuyển về chứ tôi sẽ không cho anh được thỏa mãn khi thấy tôi bỏ đi đâu!” Cô dập điện thoại trước khi anh có thể trả lời và đi nhanh ra xe. Cô đã không đạt được kết quả gì ngoài việc xả bớt cơn giận và cho anh biết cô hiểu ai đang đứng đằng sau những chuyện đang diễn ra và nó sẽ không có hiệu quả. Vậy cô cũng hài lòng được 1 chút.

Tại dinh thự họ Rouillard, Gray bật cười khê khi anh ngã người ra ghế. Anh đã nhận xét đúng về tính nóng của người tóc đỏ của cô. Anh muốn được nhìn thấy cô lúc này với đôi mắt mèo xanh tóe lửa. Có lẽ hành động của anh chỉ làm cô cương quyết ở lại hơn chứ không khiến cô bỏ đi đến xứ khác thân thiện hơn, nhưng chắc chắn 1 điều, cô đã có phản ứng! Rồi ánh mắt anh sáng lên. Dallas hả? Có lẽ anh nên kiểm tra vài thứ ở đó.

Faith cho phép cô bực bội thêm 1 chút rồi dẹp nó qua 1 bên vì quá phí sức. Cô quyết không để thị trấn này và Gray Rouillard thắng được cô. Cô sẽ thay đổi ý kiến của họ về cô cho dù nó mất cả 20 năm đi nữa! Yếu tố quyết định để làm thay đổi suy nghĩ của họ là chứng minh Guy Rouillard đã không bỏ đi với mẹ cô. Dù ông ta bỏ đi vì bất cứ lý do gì, họ không thể trách gia đình cô. Nếu nghĩ kỹ chuyện đó thì cô có nhiều lý do để oán giận hơn người nhà Rouillard hay bất cứ người nào khác trong xứ.

Tuy nhiên, biết Guy đã không đi cùng với Renee và chứng minh điều đó là 2 chuyện khác nhau. Có lẽ, nếu cô có thể thuyết phục Renee nói chuyện với Gray, ít nhất anh cũng sẽ tò mò để bắt đầu tìm kiếm ba anh. Có lẽ anh đã làm rồi nhưng chị thủ thư DuBois không biết kết quả cuộc tìm kiếm mà thôi. Nhưng nếu Guy còn sống, sẽ có để lại dấu vết ở nơi nào đó.

Cô lái đến New Roads, dừng ở đó để đổ xăng và mua những thực phẩm cần thiết. Thật uống công trình Gray cố gắng làm cô đói, cô hài lòng nghĩ khi lái về nhà và xách đồ vào trong. Cô thậm chí chẳng cần lái xa mấy.

Sau khi đã cho rau củ vào tủ, Faith vô phòng làm việc gọi bà ngoại Armstead ở Jackson. Cũng như lần trước, Renee trả lời máy.

“Me, con là Faith đây.”

“Faith! Chào cưng,” Renee nói với giọng ngọt ngào. “Con khỏe không con? Mẹ không nghĩ con sẽ gọi lại sớm vậy.”

“Con khỏe mẹ ạ. Con đã dọn về sống ở Prescott.”

Đầu dây bên kia im lặng 1 lúc. “Tại sao con làm vậy? Từ chuyện Jodie kể mẹ nghe, dân ở đó đâu có tử tế với con.”

“Nó là quê hương.” Faith giải thích ngắn gọn, biết Renee sẽ không hiểu được. “Nhưng đó không phải là lý do con gọi. Mẹ, mọi người ở đây đều nghĩ mẹ bỏ đi với Guy Rouillard.”

“À, mẹ đã nói với con là không phải vậy mà, phải không? Mà mẹ cũng chẳng quan tâm họ nghĩ gì.”

“Nhưng nó gây cho con chút khó khăn. Mẹ, nếu con có thể thuyết phục Gray Rouillard gọi cho mẹ, mẹ sẽ nói chuyện với anh ta và bảo anh ta là mẹ đã không bỏ đi cùng với ba anh ta chứ?”

Renee cất tiếng cười khá gượng ép. “Gray sẽ không tin lời nào mẹ nói đâu. Guy thì dễ tính hơn nhưng Gray... Không, mẹ không muốn nói chuyện với nó đâu.”

“Làm ơn đi mẹ. Nếu anh ta không tin mẹ, đó là tùy anh ta, nhưng...”

“Mẹ nói không,” Renee sáng giọng cắt lời Faith. “Mẹ sẽ không nói chuyện với nó, và con chỉ đang phí hơi sức của con thôi. Mẹ đêch quan tâm đến chuyện lũ khốn kiếp ở Prescott nghĩ gì.” Bà đập điện thoại và Faith nhăn mặt vì tiếng động chất chúa ập vô tai cô.

Cô cúp máy, cau mày suy nghĩ. Vì lý do nào đó, Renee đã ngại nói chuyện với Gray và điều đó có nghĩa là Faith không có cơ hội làm bà đổi ý. Renee chưa bao giờ là người biết vì ai, dù trong 1 chuyện đơn giản là gọi 1 cú điện thoại.

Được, nếu Renee không nói chuyện với Gray thì Faith đành phải tìm cách khác để thuyết phục anh, và cách tốt nhất là tìm ra chuyện gì đã thực sự xảy ra với Guy.

Nếu mình muốn tìm xem ai đó đã mất tích cách đây 12 năm còn sống hay chết thì mình phải làm gì? Faith tự hỏi. Cô không phải là thám tử, không biết quy trình phải tiến hành để tiếp cận các thông tin thường được kiểm tra khi tìm kiếm 1 ai đó. Cô cho rằng việc phải làm là tìm thuê 1 thám tử thật, người hiểu rõ công việc này. Nhưng giá cả sẽ không rẻ mà cô thì không còn nhiều tiền sau khi đã tiêu gần hết số tiền có sẵn vào căn nhà.

Tìm thám tử ở đâu? Chẳng có ai làm nghề này ở Prescott nhưng cô nghĩ có thể tìm thấy mấy người này ở các thị trấn lớn hơn. Baton Rouge là 1 thành phố khoảng 250 nghìn người nhưng nó hơi quá gần với tầm ảnh hưởng của Gray. New Orleans an toàn hơn. Có lẽ cô đã quá lo lắng về thể lực của Gray nhưng cô thà lo lắng như vậy hơn bị mất cảnh giác. 1 người đàn ông cố tìm cách ngăn cản 1 phụ nữ mua rau củ là quá đáng. Mối cô khê cong lên khi nghĩ đến chuyện đó nên cô đành mỉm cười nhẹ nhàng. Nhưng nói nghiêm túc thì cô khá nể anh vì anh đã tìm mọi cách để thực hiện lời anh đã hứa và đe dọa.

Cô sẽ tìm 1 thám tử tốt để nhờ người đó tìm kiếm những thông tin ngân hàng và thẻ tín dụng của Guy, đại loại như vậy. Nếu Guy còn sống, chắc chắn ông phải dùng đến những tài sản khổng lồ của ông để sống, cô không tin ông chịu đi rửa chén để lĩnh lấy mức lương căn bản. Có lẽ cô có thể tìm được xem ông có nộp đơn xin hồi thuế thu nhập (ở Mỹ, hàng năm những người đi làm đóng thuế có thể làm đơn xin lấy thuế lại nếu thu nhập thấp). Chắc chắn 1 thám tử giỏi có thể tìm những thông tin này trong 1 thời gian ngắn, có lẽ 1 tuần thôi, như vậy thì chi phí cô có thể lo được.

Nhưng nếu người thám tử tìm thấy dấu vết thì sao? Nếu Guy đã dùng thẻ tín dụng, Gray chắc chắn đã biết khi xem bản báo cáo tài khoản mỗi tháng. Có phải Gray đã biết chỗ ba anh ở suốt những năm qua mà không nói gì? Khả năng này thật thú vị... và thật bực mình. Nếu Gray đã tìm thấy Guy, lẽ nào anh không liên hệ với ông? Nếu anh làm thế thì anh đã biết Guy không bỏ đi với Renee. Từ đó suy ra, dù là vì lý do gì, Gray đã chưa bao giờ thử tìm kiếm ba anh, nếu không anh sẽ biết là không có lý do gì để anh gây thù với cô.

Cô không thể quên 1 trường hợp cô đã nghĩ có thể xảy ra: Guy đã chết. Cô có thể cho là ông bỏ đi và li dị sẽ là bước kế tiếp, nhưng cô không tin là ông không bao giờ liên hệ với con cái hay quay lưng lại với gia tài nhà Rouillard như thế. Đó không phải là bản tính tự nhiên của con người. Cô phải để người thám tử tìm Guy nhưng cô không nghĩ người đó sẽ thành công. Sau đó, cô sẽ bắt đầu tìm hiểu trong xứ, cô không biết cô sẽ tìm được gì nhưng câu trả lời cho câu đố này nằm ở đó, nếu cô biết cách sắp xếp các chi tiết lại với nhau cho phù hợp. Ai đó phải biết chuyện gì đã xảy ra đêm đó. Sự thật đang ở đó, chờ được khám phá.

Cô tìm 1 tờ giấy, nghĩ 1 chút rồi miễn cưỡng viết tên mẹ cô ngay đầu trang. Chuyện quá trùng hợp khi Renee bỏ đi vào đêm Guy mất tích mà không biết gì về chuyện đó. Có lẽ họ đã cùng bỏ trốn nhưng sau đó có chuyện gì đã xảy ra với Guy, 1 chuyện mà Renee không muốn biết. Dù trường hợp duy nhất Faith có thể tưởng tượng Renee làm chuyện bạo lực là để tự vệ, cô vẫn phải để tên Renee ở đầu danh sách.

Cạnh tên Renee, vì anh có động cơ nên cô viết “Gray” bằng chữ hoa. Cô nhìn 2 cái tên. 1 trong 2 người họ, có lẽ cả 2 đã biết chuyện gì xảy ra với Guy. Cô dám cá hết tài sản của cô như vậy. Bụng cô bỗng nhộn nhạo khó chịu. Giữa 2 kẻ tình nghi giết người này, ai cô nghĩ là có khả năng nhất: mẹ cô hay người đàn ông cô luôn luôn yêu thương.

Giật mình, Faith nhìn tờ giấy vẽ cay đắng. Tự giác ngộ ít khi đem đến sự dễ chịu. Cô phải là 1 kẻ ngốc nghếch nhất trên đời, vì dù Gray đã hủy hoại cuộc sống của cô thế nào hay cố làm khó cô ra sao, không thành vấn đề cô nghĩ anh có thể liên quan đến cái chết của ba anh, cô không thể chạy trốn, hủy diệt hoặc thậm chí phớt lờ sức hấp dẫn sâu sắc, mạnh mẽ của anh, như những sợi kim loại luôn bị thu hút bởi nam châm. Chỉ nhìn thấy anh là cô run rẩy, khi anh chạm vào cô, cô cảm thấy các tế bào trong cơ thể như có luồng điện chạy qua. Anh chưa bao giờ chạm vào người cô trừ lúc anh đang giận dữ, nó sẽ thế nào khi anh đến với cô như 1 người yêu, với ý định làm cô vui sướng? Cô không thể tưởng tượng được. Máu cô sẽ sôi lên, và tim cô sẽ ngừng đập.

Cô sẽ làm gì khi biết được Gray thực sự đã giết ba của anh hoặc sai người giết ông? Ý nghĩ đó làm tim cô đau nhói, và cô suýt hụt miệng rên lên. Cô phải làm chuyện cô phải làm như đối với những người khác. Nếu không, cô không thể sống được với chính cô. Rồi cô sẽ đau khổ trong suốt những ngày tháng còn lại của cuộc đời.

Có vài người tình nghi khác, dù khả năng không cao. Cô vẫn lập danh sách họ dưới 2 cái tên kia. Noelle, Amos. Có lẽ Monica nữa. Nếu nghĩ thêm thì cái danh sách sẽ nói rộng để bao gồm tên các người đàn ông đã ngủ với Renee cũng như các bà đã ngủ với Guy. Đối với 2 người đã yêu thích nhau như họ thì họ quả là không chung thủy 1 cách kỳ lạ. Ed Morgan cũng được vô danh sách và Faith viết tên ông ta đây hả hê. Cô nghĩ thật kỹ, cố nghĩ xem có thêm tên nào không nhưng 12 năm là 1 thời gian dài và hầu hết các tình nhân của mẹ cô chẳng có gì đáng nhớ. Có lẽ các chuyện ngoài lề đôi mách trong xứ sẽ giúp cô tìm ra tên họ cũng như tên các bà của Guy. Tiếng tăm của ông ta cho thấy ông ta cũng đã đón ngả nhiều bà ở khắp vùng tây nam Louisiana rồi. Có lẽ cô sẽ lập danh sách thêm vài quý bà ở Prescott, và nếu vậy thì các ông chồng của các bà cũng sẽ vô danh sách luôn. Nực cười, cô thấy cây bút xuống. Nếu theo đà này, cô tốt nhất nên tìm 1 cuốn sổ và bắt đầu từ chữ A.

“Nhìn ông không giống 1 thám tử tư.”

Francis P. Pleasant trông như 1 doanh nhân thành đạt, cẩn trọng. Không có gạt tàn thuốc lá trong phòng làm việc của ông, văn phòng gọn gàng và bộ com-lê của ông thật vừa vặn. Ông có đôi mắt buồn nhưng ánh mắt linh hoạt lên và ầm ập hẳn khi ông mỉm cười với cô. “Cố nghĩ tôi cần 1 chai rượu bourbon trên bàn với 1 điều xì-gà nơi khóe miệng?”

“Chắc là vậy.” Cô mỉm cười. “Hoặc ông nên mặc áo sơ-mi sặc sỡ của đảo Ha-oai.”

Ông phá ra cười. “Không phải phong cách của tôi. Vợ tôi luôn chọn đồ cho tôi...” Ông dừng lại, và vẻ buồn bã lại trở về trong đôi mắt ông khi ông liếc tấm ảnh trên bàn.

Faith nhìn theo ánh mắt ông. Khung ảnh được để ở 1 góc nghiêng với cô nhưng cô vẫn có thể thấy ảnh của 1 phụ nữ trung niên xinh đẹp, nét mặt bà vui vẻ như mời gọi mọi người mỉm cười. Chắc bà đã qua đời, vì nét buồn rầu thể hiện trong mắt ông. “Có phải vợ ông đó không?” cô dịu dàng hỏi.

Ông cố mỉm cười nhưng nụ cười thật gượng. “Phải. Tôi mất bà ấy cách đây mấy tháng.”

“Cháu rất lấy làm tiếc.” Cô chỉ vừa gặp ông nhưng sự đồng cảm nơi cô rất chân thành.

“Bà ấy ngã bệnh bất ngờ,” ông nói, giọng ông hơi nghẹn ngào. “Tim tôi có vấn đề, chúng tôi đều nghĩ tôi sẽ là người đi trước. Chúng tôi đã sẵn sàng cho chuyện đó. Chúng tôi đang cố tiết kiệm để phòng lúc tôi không còn làm việc được nữa. Rồi bà ấy ngã bệnh, chúng tôi đã nghĩ nó chỉ là bệnh cảm xoàng, nhưng 48 giờ sau bà ấy qua đời vì bị nhiễm trùng đường thở. Lúc bà ấy thấy mình thật sự bệnh nặng, nó không phải là cảm xoàng nữa, thì đã quá trễ.”

Đôi mắt ông rướm lệ và Faith với qua bàn đặt tay cô lên tay ông. Ông xoay bàn tay lên bóp nhẹ những ngón tay cô, rồi chớp mắt về bối rối.

“Tôi xin lỗi,” ông nói, gương mặt hơi đỏ. Ông rút khăn tay chậm chậm mắt. “Tôi không biết tôi bị sao nữa. Cô là khách hàng, chúng ta vừa mới gặp và tôi đây đã khóc với cô rồi.”

“Cháu cũng từng bị mất những người cháu yêu thương,” cô nói, nhớ về Scottie và Kyle. “Đôi khi nó khuấy khóa bớt khi chúng ta có thể nói về nó.”

“Đúng thế, nhưng tôi không nên làm vậy. Lời biện minh duy nhất tôi có thể nói là cô rất gây thiện cảm, con gái ạ.” Ông nói rồi lại đỏ mặt khi nhận ra ông đã gọi cô cách trêu mến như vậy. “Chà, tôi tốt nhất nên hỏi cô lý do cô đến đây.”

“Cách đây 12 năm, có 1 người đàn ông bị mất tích,” cô nói, “cháu muốn tìm xem ông ấy còn sống không.”

Ông lấy bút và bắt đầu viết gì đó vào 1 cuốn sổ. “Ba của cô? Người yêu cũ?”

“Không phải, là người tình của mẹ cháu.”

Ông Pleasant ngẩng lên nhìn cô, nhưng không có vẻ ngạc nhiên. Có lẽ trong cuộc đời hành nghề của ông, ông đã nhận được nhiều yêu cầu còn kỳ lạ hơn thế. Cho rằng ông có nhiều cơ hội tìm được cái gì đó nếu ông biết tất cả câu chuyện hơn là chỉ biết tên tuổi hình dạng của Guy nên cô kể hết mọi chuyện đã xảy ra cách đây 12 năm và lý do cô muốn biết Guy còn sống hay không.

“Cháu phải nói là,” cô nói, “cháu nghĩ ông ta chết rồi. Có lẽ trí tưởng tượng của cháu quá phong phú nhưng cháu nghĩ có người đã giết ông ta.”

Ông Pleasant cẩn thận đặt bút trên cuốn sổ, ngay giữa những hàng kẻ. “Cô có nhận thấy không, cô Hardy, những chuyện cô vừa kể cho tôi nghe, nhiều khả năng mẹ cô có liên quan, vì bà ấy đã bỏ đi cùng đêm đó...chà, cô hiểu người ta sẽ nghĩ thế nào chứ?”

“Dạ, cháu hiểu. Nhưng cháu không nghĩ bà đã giết ông ta. Mẹ cháu,” Faith cười nhẹ, “sẽ không bao giờ sát hại con gà đẻ trứng vàng của bà.”

“Nhưng cô nghĩ bà biết chuyện gì đó đã xảy ra.”

Faith gật đầu. “Cháu đã cố hỏi bà nhưng bà không chịu nói.”

“Tôi cho là không có bằng chứng gì để khiến viên cảnh sát trưởng để ý vụ này?”

“Không. Mà cháu không muốn chú tìm coi có phải Guy đã bị giết hay không, cháu chỉ muốn biết ông ấy còn sống không. Vẫn có 1 khả năng, tuy nhỏ, là ông ấy đã từ bỏ mọi thứ.”

“Rất nhỏ,” ông điềm đạm nói. “Dù tôi phải thừa nhận nhiều chuyện kỳ lạ đã xảy ra. Nếu có dấu vết gì, tôi sẽ tìm ra. Nếu ông ấy muốn tránh né pháp luật, ông ấy sẽ đổi tên nhưng không có lý do gì để thay đổi hình dạng. Nếu ông ấy từng xuất hiện đâu đó, tôi sẽ tìm dễ thôi.”

“Cám ơn chú.” Cô lấy ra tấm danh thiếp đưa cho ông. “Đây là số của cháu. Khi chú tìm được gì thì gọi cho cháu biết ngay.”

Cô rời văn phòng ông trong sự hài lòng đã chọn lựa đúng. Cô đã nói chuyện với ông qua điện thoại trước, thảo luận chi phí và hẹn gặp. Rồi cô kiểm tra những lời giới thiệu về ông và thấy hài lòng với những gì cô đọc. Ông Pleasant đã được khen ngợi nhiều bởi những người cô quen biết, nói là ông chân thật và tài giỏi, người cô có thể tin cậy được. Nếu Guy còn sống, ông Pleasant sẽ tìm được ông ấy.

Cô nhìn đồng hồ. Cô đã rời Prescott hồi sáng để lái xuống New Orleans để gặp ông Pleasant, và cuộc gặp đã diễn ra nhanh chóng hơn cô tưởng. Margot đang ở đây, và Faith đã hẹn gặp Margot để ăn trưa ở nhà hàng Court of 2 sisters. Cô có nhiều thời gian để đi đến đó nên cô lái xe đến 1 khách sạn cô quen, để xe ở đó và đi bộ đến nhà hàng, trên đường tranh thủ ngắm đồ trong các cửa tiệm.

Trời nắng chang chang trên con đường nhỏ trong khu phố Pháp, nên cô băng qua đường để đi dưới các bóng cây. Cô đến New Orleans khá thường vì 1 chi nhánh của cô mở ở đây, nhưng cô không thực sự có thời gian để khám phá thành phố cổ này. Những chiếc xe ngựa chạy chậm chậm trên đường với tài xế và hướng dẫn viên du lịch chỉ cho du khách trên xe các điểm tham quan. Nhưng đa số thì đi bộ. Thời gian gần đây, điểm thu hút khách nhiều nhất là các quán bar và câu lạc bộ, nhưng vì còn sớm nên các cửa hàng là mục tiêu chính, và những tiệm đồ cổ, đồ mỹ phẩm và đặc sản đây trên đường cho du khách nhiều cơ hội chọn lựa nếu họ muốn tiêu tiền.

Cô ghé vào 1 tiệm đồ lót và mua 1 chiếc áo đầm ngủ bằng lụa màu tím mận trông giống cái mà các nữ hoàng điện ảnh Hollywood đã mặc trong những năm 40,50. Sau khi phải mặc toàn quần áo bị người khác thử ra suốt 14 năm đầu đời, cô cảm thấy muốn tự chiều bản thân với những bộ quần áo mới. Bây giờ cô đã có ít

tiền, tuy cô không cho phép mình mua sắm tùy tiện nhưng thỉnh thoảng cô cũng tự chiều bản thân để mua ít đồ mắc tiền: đồ lót ren, đồ ngủ lông lấy, giày hiệu. Những lần mua sắm như vậy giúp cô cảm thấy thời gian tệ hại đã thật sự lùi vào quá khứ.

Khi cô tới nhà hàng, Margot đã chờ sẵn ở trong. Người phụ nữ cao lớn tóc vàng nhảy lên ôm cô thật nhiệt tình dù Faith mới rời Dallas hơn 1 tuần. “Gặp cô tôi mừng quá! Sao, đã ổn định ở chỗ thị trấn nhỏ bé đó chưa? Tôi nghĩ tôi sẽ không bao giờ ở ổn định 1 chỗ nữa! Chuyến công tác đầu tiên của tôi là ở New Orleans. Thật là 1 thành phố tuyệt vời! Hi vọng cô không ngại vì tôi chọn ngồi ngoài vườn. Tôi biết trời nóng nhưng mình đâu thường có dịp ăn trưa ngoài vườn ở New Orleans.”

Faith mỉm cười khi nghe Margot nói 1 tràng. Rõ ràng chị rất phấn khởi với công việc mới của chị. “Coi nào, em 26 tuổi nhưng đây là lần đầu em ăn trưa hay ăn bữa nào khác ngoài vườn, nên em đồng ý là mình không thường có dịp như vậy.”

“Cùng à, tôi hơn cô cả 10 năm, nên dịp này hiếm có hơn cô tưởng, và tôi nhất định tận hưởng nó.” Họ ngồi xuống 1 trong những cái bàn ở ngoài vườn; thực ra nó cũng không nóng lắm, vì có dù và bóng cây che mát. Margot nhìn túi đồ trong tay Faith, “Cô đã đi mua sắm à. Mua gì thế?”

“Áo ngủ. Em cũng muốn cho chị coi nhưng em không muốn lôi nó ra giữa nhà hàng như vậy.”

Mắt Margot tinh quái. “Loại áo ngủ đó hử?”

“Có thể nói nó không phải là loại áo ngủ bà già.” Faith yếu điệu trả lời rồi cả hai phá ra cười. 1 người bồi bàn mỉm cười rót nước cho họ, tiếng đá nhẹ leng keng làm cô chợt nhận ra cô đang rất khát và cô đã thấy nóng thế nào khi đi bộ đến đây. Cô đưa ly lên nhắm nháp những giọt nước mát lạnh trong khi đưa mắt nhìn các thực khách khác, và nhìn thẳng vào Gray Rouillard.

Tim cô lập tức nhảy loạn. Anh đang ngồi với 1 người đàn ông khác, người đang ngồi xoay lưng về phía cô, cách bàn của cô và Margot 2 bàn. Đôi mắt đen của anh lấp lánh khi anh giơ ly rượu của anh lên như cụng ly để chào cô. Cô cũng giơ ly nước của cô lên như chào lại và khẽ gật đầu duyên dáng nhưng đầy vẻ giấu cợt.

“Cô biết ai ở đây à?” Margot hỏi, xoay người trong ghế của chị để nhìn. Gray mỉm cười với chị. Margot mỉm cười lại với anh nhưng nụ cười có vẻ yếu ớt, rồi quay lại nhìn Faith với vẻ mặt của người bị sét đánh. “Quý thần ơi,” chị nói với vẻ mơ màng.

Faith hoàn toàn hiểu ý chị. Thành phố New Orleans phồn hoa này phù hợp với Gray. Anh đang mặc 1 bộ com-lê Ý đơn giản, áo sơ mi xanh nhạt làm nổi bật nước da rám nắng của anh. Mái tóc đen dài được chải giữ sau gáy bằng 1 cái kẹp bằng đồng. Nơi tai trái, chiếc bông tai kim cương nhỏ xíu lấp lánh. Với đôi vai rộng của 1 tay chơi bóng chuyên nghiệp và sự duyên dáng của 1 con báo trong cách anh ngồi ở bàn, anh thu hút ánh mắt của tất cả phụ nữ ngồi ngoài vườn. Anh không đẹp trai kiểu xinh trai, tổ tiên người Pháp của anh đã để lại cho anh chiếc mũi cao thẳng, hơi dài và bộ râu quai nón rậm rạp, dù đã cạo và mới là buổi trưa, nó đã bắt đầu mọc lại quanh chiếc cằm cương nghị. Không, không có gì là xinh trai nơi Gray. Với ánh mắt mạnh mẽ, sâu thẳm và đôi môi gợi cảm, trông anh thật nổi bật và hấp dẫn 1 cách nguy hiểm. Trông anh như 1 người đàn ông tự tin và đam mê phiêu lưu, cả ở trong phòng ngủ lẫn ngoài cuộc sống.

“Anh ta là ai vậy?” Margot thì thào. “Và cô biết anh ta, hay là cô đang tán tỉnh với người lạ?”

“Em đâu có tán tỉnh,” Faith nói về sững sờ rồi cố tình quay nhìn phía bên kia vườn xa chỗ của Gray.

Margot bật cười. “Cùng à, cử chỉ vừa rồi của cô nói là: đến chơi với tôi nào, chàng trai, nếu anh nghĩ anh đủ sức. Cô nghĩ anh chàng nhìn như cướp biển thế kia sẽ phớt lờ lời thách thức đó?”

Mắt Faith mở lớn. “Không phải! Anh ta giơ ly rượu của anh ta lên với em, nên em làm như vậy với ly nước của em. Sao anh ta có thể nghĩ gì khác khi anh ta là người bắt đầu nó trước?”

“Gần đây cô có soi gương không?” Margot hỏi, lén nhìn Gray qua vai chị và 1 nụ cười nở trên mặt chị.

Faith xua tay. “Chuyện đó đâu có liên quan gì. Anh ta sẽ không-”

“Anh ta sẽ,” Margot nói với vẻ đắc ý, và Faith không thể kềm được cái giật bắn người khi cô quay sang và thấy Gray đang tiến đến gần sát bàn của 2 người.

“Chào quý cô,” anh dài giọng, nâng tay Faith lên khỏi bàn và cúi xuống trong cử chỉ chào của thời phong kiến xưa mà dường như rất tự nhiên đối với anh. Ánh mắt thẳng thốt của cô gặp ánh mắt anh, đầy vẻ quái quỷ cùng với cái gì đó, nóng bỏng, nguy hiểm, rồi ánh mắt anh được giấu đi khi anh chạm môi vào ngón tay cô. Môi anh mềm và ẩm, rất ẩm. Tim cô đập thành thịch dữ dội trong lồng ngực và cô cố rút tay lại, nhưng anh siết chặt tay cô và cô cảm thấy đầu lưỡi anh chạm nhẹ vào phần khóe nhạy cảm giữa 2 ngón tay út và áp út của cô. Giật mình, cô khẽ nháy nhồm nhưng anh vẫn nhận ra hành động bộc phát đó và nó thể hiện trong ánh mắt anh khi anh đứng thẳng lên và thả tay cô ra.

Anh quay sang Margot, cúi sâu xuống bàn tay chị đang mơ màng gờ ra, nhưng Faith để ý thấy anh không hôn ngón tay của Margot. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Margot không thể trông ngơ ngẩn hơn nếu anh đã đưa chị kim cương. Tự hỏi không biết gương mặt của cô cũng có vẻ yếu ớt, đầu hàng như thế, cô vội nhìn xuống để giấu đi nhưng đương nhiên là nó đã trễ. Gray quá kinh nghiệm để bỏ lỡ bất cứ cái gì. Những ngón tay cô rần rần, phần da giữa 2 ngón tay mà anh đã chạm lưỡi vào hơi ẩm ướt và nó vừa nóng lại vừa lạnh và cô thử co duỗi ngón tay để xua đi cảm giác đó. Gương mặt cô bưng bưng. Cử chỉ đó của anh là 1 bản nhỏ của việc làm tình, sự bất chước cử chỉ xâm nhập mà cơ thể cô đã nhận ra và đáp lại bằng sự nóng lên râm ran nơi phần dưới cơ thể cô, và cô cảm thấy sự ẩm ướt gia tăng. Cô có thể cảm thấy núp vú cô như bị kích thích và nó cương lên dưới lớp áo ngực.

“Anh ta là ai vậy?” Margot thì thào. “Và cô biết anh ta, hay là cô đang tán tỉnh với người lạ?”

“Em đâu có tán tỉnh,” Faith nói về sừng sốt rồi cố tình quay nhìn phía bên kia vườn xa chỗ của Gray.

Margot bật cười. “Cưng à, cử chỉ vừa rồi của cô nói là: đến chơi với tôi nào, chàng trai, nếu anh nghĩ anh đủ sức. Cô nghĩ anh chàng nhìn như cướp biển thế kia sẽ phớt lờ lời thách thức đó?”

Mắt Faith mở lớn. “Không phải! Anh ta gờ ly rượu của anh ta lên với em, nên em làm như vậy với ly nước của em. Sao anh ta có thể nghĩ gì khác khi anh ta là người bắt đầu nó trước?”

“Gần đây cô có soi gương không?” Margot hỏi, lén nhìn Gray qua vai chị và 1 nụ cười nở trên mặt chị.

Faith xua tay. “Chuyện đó đâu có liên quan gì. Anh ta sẽ không-”

“Anh ta sẽ,” Margot nói với vẻ đắc ý, và Faith không thể kèm được cái giạt mắt người khi cô quay sang và thấy Gray đang tiến đến gần sát bàn của 2 người.

“Chào quý cô,” anh dài giọng, nâng tay Faith lên khỏi bàn và cúi xuống trong cử chỉ chào của thời phong kiến xưa mà dường như rất tự nhiên đối với anh. Ánh mắt thẳng thốt của cô gặp ánh mắt anh, đầy vẻ quái quỷ cùng với cái gì đó, nóng bỏng, nguy hiểm, rồi ánh mắt anh được giấu đi khi anh chạm môi vào ngón tay cô. Môi anh mềm và ẩm, rất ẩm. Tim cô đập thành thịch dữ dội trong lồng ngực và cô cố rút tay lại, nhưng anh siết chặt tay cô và cô cảm thấy đầu lưỡi anh chạm nhẹ vào phần khóe nhạy cảm giữa 2 ngón tay út và áp út của cô. Giật mình, cô khẽ nháy nhồm nhưng anh vẫn nhận ra hành động bộc phát đó và nó thể hiện trong ánh mắt anh khi anh đứng thẳng lên và thả tay cô ra.

Anh quay sang Margot, cúi sâu xuống bàn tay chị đang mơ màng gờ ra, nhưng Faith để ý thấy anh không hôn ngón tay của Margot. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Margot không thể trông ngơ ngẩn hơn nếu anh đã đưa chị kim cương. Tự hỏi không biết gương mặt của cô cũng có vẻ yếu ớt, đầu hàng như thế, cô vội nhìn xuống để giấu đi nhưng đương nhiên là nó đã trễ. Gray quá kinh nghiệm để bỏ lỡ bất cứ cái gì. Những ngón tay cô rần rần, phần da giữa 2 ngón tay mà anh đã chạm lưỡi vào hơi ẩm ướt và nó vừa nóng lại vừa lạnh và cô thử co duỗi ngón tay để xua đi cảm giác đó. Gương mặt cô bưng bưng. Cử chỉ đó của anh là 1 bản nhỏ của việc làm tình, sự bất chước cử chỉ xâm nhập mà cơ thể cô đã nhận ra và đáp lại bằng sự nóng lên râm ran nơi phần dưới cơ thể cô, và cô cảm thấy sự ẩm ướt gia tăng. Cô có thể cảm thấy núp vú cô như bị kích thích và nó cương lên dưới lớp áo ngực. Đồ chết bầm!

“Gray Rouillard,” anh nhẹ nhàng giới thiệu với Margot. “Faith và tôi là chỗ quen biết cũ.”

Ít nhất thì anh đã không nói dối là họ là bạn, Faith nghĩ, căng thẳng nhìn Margot tự giới thiệu bản thân và, trong sự hoảng hốt của cô, mời Gray ngồi cùng với họ. Cô đá nhẹ chân chị để cảnh cáo nhưng đã quá muộn.

“Cám ơn,” Gray nói, mỉm cười với Margot nụ cười đầy quyến rũ làm chị không có chút phản ứng với cú đá

nhẹ của cô. “Nhưng tôi tới đây vì công việc, và tôi cần quay lại bàn của tôi. Tôi chỉ muốn qua đây nói với Faith vài câu. Hai người biết nhau lâu chưa?”

“4 năm,” Margot trả lời, và tự hào nói thêm. “Tôi là giám đốc khu vực của công ty cô ấy.”

Faith lại đá chân chị, lần này mạnh hơn và khi Margot nhìn cô ngạc nhiên, cô trừng mắt nhìn chị cảnh cáo.

“VẬY à,” Gray nói với vẻ quan tâm. Ánh mắt anh trở nên sắc bén hơn. “Công ty gì vậy?”

Cuối cùng đã hiểu được ý của Faith, Margot liếc nhìn cô như hỏi ý.

“”Không có gì ở đẳng cấp của anh đâu,” Faith nói và mỉm cười lạnh lùng làm anh nhún vai, nhận ra rằng anh không thể có được thêm thông tin gì nữa.

Cô thở ra đầy nhẹ nhõm nhưng lại căng thẳng khi anh ngồi xổm xuống cạnh bàn của cô, 1 hành động đầy nam tính và thanh lịch giúp khuôn mặt anh ở ngang tầm với khuôn mặt cô, làm cô khó giấu vẻ mặt của cô hơn lúc anh còn đang đứng. Và ở khoảng cách gần như vậy, cô có thể thấy rõ đôi mắt đen sâu thẳm của anh lấp lánh khi anh nhìn cô. “Giá mà anh biết trước cũng cũng đi New Orleans, chúng ta có thể đi cùng nhau rồi.”

Nếu anh nghĩ cô sẽ đóng kịch trước mặt Margot, anh đã hiểu sai về cô 1 cách đáng tiếc. Nếu anh nghĩ sự hấp dẫn của anh đã làm đầu óc cô mù mịt, anh cũng đã sai luôn. Sao mà cô muốn làm tới và nói cho anh biết sự thật việc cô là 1 doanh nhân thành đạt quá, nhưng chuyện xảy ra tuần vừa rồi khiến cô nao núng không muốn anh biết thêm gì về cô. Sự đáng kính không quan trọng đối với anh hay là dân xứ Prescott, chỉ khi nào, và nếu, cô có thể chứng minh là mẹ cô đã không bỏ đi với ba anh, không gì có thể làm anh thay đổi thái độ. Hất cằm lên, 1 dấu hiệu rõ ràng cô đã nổi giận, cô nói, “tôi thà đi bộ đến đây còn hơn đi chung xe với anh.”

Margot húng hắng như bị nghẹn nhưng Faith không chú ý đến chị, cô giữ ánh mắt của cô khóa chặt với ánh mắt anh, và 1 trận đấu mắt bắt đầu. Anh mỉm cười như 1 tên cướp biển táo bạo đang thích thú với cuộc chiến.

“Nhưng chúng ta có thể đã được vui vẻ và chia sẻ... chi phí.”

“Tôi rất tiếc là anh đang gặp khó khăn về tài chính,” cô ngọt ngào. “Có lẽ đối tác kinh doanh của anh sẽ gánh giúp nếu anh không thể tự trả tiền khách sạn cho mình.”

“Tôi đâu có lo chuyện chi phí khách sạn.” Nụ cười anh thêm rộng mở. “Khách sạn là của tôi mà.”

Tiêu rồi, cô nghĩ. Cô phải tìm xem khách sạn nào là của anh để đảm bảo cô sẽ không đặt phòng cho khách ở đó nữa.

“Sao chúng ta không ăn tối cùng nhau tối nay nhỉ?” anh đề nghị. “Có nhiều chuyện chúng ta cần bàn đó.”

“Tôi không thể nghĩ ra chuyện gì hết. Cám ơn anh nhưng câu trả lời là không.” Trưa nay cô sẽ lái về Prescott nhưng cô muốn anh nghĩ là cô từ chối lời mời chỉ vì cô không thích thấy anh.

“Vì lợi ích của cô thôi,” anh nói, và vẻ đe dọa lại trở về trong ánh mắt anh.

“Tôi không tin bất cứ chuyện gì người họ Rouillard đề nghị là vì lợi ích của tôi.”

“Cô chưa nghe... đề nghị... của tôi mà.”

“Tôi không muốn nghe. Quay lại bàn của anh đi và để cho tôi yên.”

“Tôi sẽ làm theo đề nghị đầu tiên.” Anh đứng lên và đưa ngón tay trở vuốt nhẹ má cô. “Còn lâu tôi mới làm theo đề nghị còn lại của cô.” Anh gật đầu chào Margot rồi ung dung bước về bàn của anh.

Margot chớp mắt, mắt chị mở to nhìn cô. “Tôi có nên đi kiểm tra xem anh ta có bị vết thương nào không nhỉ? Cô thật là đã không nương tay chút nào với anh ta. Tuyệt tác có đôi mắt sâu thẳm ấy đã làm gì mà cô nổi điên với hắn vậy?”

Faith trì hoãn câu trả lời bằng cách nhắm nháp li nước của cô cho đến khi vẻ mặt cô bình tĩnh trở lại. Khi cô hạ li nước xuống, cô nói, “Chuyện từ xa xưa rồi. Anh ta là Thủy Tinh còn em là Sơn Tinh (nguyên tác: anh ta là Hatfield còn em là McCoy: 2 gia đình thù hằn nhau từ đời này qua đời kia.)”

“Mối thù gia đình truyền kiếp? Thôi đi cô.”

“Anh ta cố đuổi em khỏi Prescott,” Faith nói thẳng. “Nếu anh ta biết về đại lý du lịch, có thể anh ta sẽ gây khó khăn bằng cách phá hoại các tour mình đã sắp đặt. Nó sẽ làm ảnh hưởng tiếng tăm của chúng ta và chúng ta sẽ bị thiệt hại về tài chính. Chị nghe anh ta rồi đó: anh ta có khách sạn ở đây. Anh ta không chỉ giàu nứt vách, để có thể mua chuộc người ta làm chuyện anh ta muốn, mà còn quen biết rộng rãi. Em không thể tin anh ta được.”

“Chà. Nghe nghiêm trọng đó. Nguyên nhân chuyện thù hằn này là gì, có từng gây đổ máu chưa?”

“Em không biết.” Faith loay hoay với bộ dao nĩa, không muốn nói đến chuyện cô nghi ngờ Guy có thể đã bị mưu sát. “Mẹ em từng là tình nhân của ba anh ta. Không cần phải nói, nhà anh ta ghét bất cứ ai mang họ Devlin.” Đó cũng là 1 lời giải thích tương đối ổn mà cô không cần phải kể hết chuyện ra. Cô không thể phơi bày những ký ức của cô về đêm đó, dù là cho 1 khán giả đồng cảm.

“Cô nói tên của thị trấn này là gì?” Margot hỏi. “Prescott? Cô có chắc nó không phải chuyện truyền hình nhiều tập Đường Peyton Place chứ?”

Cả hai phá ra cười và người bồi bàn đến gần hỏi họ muốn dùng bữa trưa kiểu nào. Cả hai cùng muốn ăn kiểu tự chọn (buffet), và đi vào trong nhà hàng chọn món. Faith cảm nhận rõ ánh mắt thăm thẳm của anh theo dõi từng cử chỉ của cô và ước Margot đã không nhất quyết ngồi ăn ngoài vườn. Cô thà được khuất mắt anh. Ai có thể nghĩ hôm nay anh lại đến New Orleans, hay nghĩ thành phố lớn cỡ này mà họ vẫn đứng mặt nhau được? Đúng, nhà hàng Court of 2 sisters rất nổi tiếng, nhưng New Orleans rất nhiều nhà hàng nổi tiếng.

Gray và đối tác kinh doanh của anh rời nhà hàng không lâu sau khi Faith và Margot trở lại bàn của họ với những đĩa đầy thức ăn. Anh dừng cạnh Faith và nói. “Tôi thực sự muốn nói chuyện với cô. Ghé đến phòng tôi lúc 6 giờ. Tôi ở khách sạn Beauville Courtyard.”

Cô cố giấu sự hốt hoảng của mình. Khách sạn Beauville là 1 khách sạn mini dễ thương với khung cảnh tuyệt vời, được xây bao quanh 1 khu vườn lớn ngoài trời. Cô đã thường đặt phòng cho khách ở đây. Nếu Gray là chủ của nó, cô đành phải tìm 1 khách sạn mini dễ thương khác với khung cảnh tuyệt vời, vì cô không dám dùng khách sạn của anh nữa. Để trả lời cho câu ra lệnh của anh, vì thực sự nó là như vậy, cô lắc đầu. “Không, tôi sẽ không đến đâu.”

Mắt anh ánh lên. “Tùy cô thôi,” anh nói và bỏ đi.

“Tùy cô thôi?” Margot lặp lại về phần nộ, nhìn theo anh. “Ý anh ta là sao? Anh ta đe dọa cô phải không?”

“Có thể,” Faith nói, cho 1 miếng pasta salad vào miệng. Cô nhắm mắt lại sung sướng. “Mmm, thử món này đi chị. Ngon lắm.”

“Cô có mất trí không? Sao cô có thể ăn khi ngài-ta-đây-là-đàn-ông đó vừa dọa... làm chuyện gì đó, tôi đoán thế.” Bực bội, Margot cầm nĩa và ném thử 1 miếng pasta salad. Chị ngừng lại. “Ngon thật. Cô nói đúng, ăn xong rồi lo về anh ta cũng được.”

Faith cười khì. “Em quen với chuyện anh ta đe dọa rồi.”

“Anh ta luôn làm theo lời dọa của mình chứ?”

“Luôn luôn là vậy. 1 điều chị cần biết về Gray là anh ta luôn làm theo lời anh ta nói, và anh ta không ngại dùng đến thế lực của mình.”

Cái nĩa trong tay Margot rớt xuống bàn kêu lanh canh. “Vậy cô sẽ làm gì?”

“Không gì hết. Nói cho cùng, anh ta đâu có dọa cái gì cụ thể.”

“Như thế thì cô càng phải cảnh giác về mọi thứ.”

“Lúc nào em cũng vậy, khi có dính đến anh ta.” Lời cô nói ra làm tim cô nhói đau và cô vội cúi xuống nhìn cái đĩa để che giấu sự đau đớn. Sẽ tuyệt vời biết bao nếu cô có thể thấy an toàn và thư giãn với Gray, cảm thấy cô có thể tin là toàn bộ quyết tâm mãnh liệt và sức mạnh của anh được dùng để bảo vệ cô thay vì chống lại cô. Noelle và Monica có biết là họ may mắn thế nào để có người như anh luôn sẵn sàng đấu tranh cho họ? Cô yêu anh, nhưng anh là kẻ thù của cô. Cô không bao giờ có thể để mình quên đi điều đó, không thể để những suy nghĩ mộng mơ làm cô mất đi lý trí.

Hoàn toàn cố ý, cô hướng cuộc trò chuyện về những đề tài an toàn hơn, như vài vấn đề cô mới gặp ở Prescott hơn là cảnh vừa xảy ra ở Dallas. Cô nhẹ nhõm khi thấy khó khăn không nhiều và không quan trọng. Vài vấn đề cô đã lường trước được, nhưng Margot là 1 quản lý giỏi và đã hợp tác tốt với nhân viên ở các văn phòng khác. Điểm khác duy nhất hiện nay là Margot sẽ phải đi lại nhiều, thay vì là Faith, dù có đôi lần sự có mặt của Faith là cần thiết. Còn không thì phần lớn thời gian, mọi chuyện đều suôn sẻ.

Họ đã quyết định rằng: vì Faith gần Baton Rouge và New Orleans hơn, cô sẽ tiếp tục lo các văn phòng ở đây, để Margot khỏi mất công bay hay lái xe đường dài đến đó. Margot hơi thất vọng vì chị đã bị New Orleans thu hút nhưng chị cũng rất thực tế và đề nghị thay đổi là do chị đề ra. Cũng sẽ có dịp Faith không tiện ghé đến văn phòng ở 1 trong hai thành phố này nên Margot bằng lòng với việc thỉnh thoảng ghé thay cho cô.

Sau khi ăn trưa, họ chia tay ngoài cửa nhà hàng vì khách sạn của Margot nằm ở hướng đối diện nơi Faith để xe. Trời bây giờ nóng hơn lúc nãy và không khí thật oi bức. Mùi từ con sông thành phố nồng lên, mây đen giăng kín phía chân trời, báo hiệu 1 cơn mưa bão cuối xuân sẽ đến giúp làm dịu cơn nóng bức 1 lúc rồi biến các con đường thành những phòng tắm hơi. Faith bước nhanh hơn, cô muốn lên đường về nhà trước khi bão về.

Khi cô đi ngang 1 cánh cửa xếp dẫn vào 1 cửa tiệm bỏ hoang, tối thui, 1 bàn tay mạnh mẽ túm lấy cánh tay cô từ đằng sau và kéo cô vô cửa đó. Ẩn cướp! cô nghĩ và cơn giận bùng lên dữ dội và liều lĩnh. Cô đã phải đấu tranh cực khổ cho những gì cô đang có nên không thể để nó bị lấy mất 1 cách dễ dàng không chút phản kháng, như cảnh sát hay khuyến. Nên cô thúc ngược cùi chỏ ra sau, giộng nó vào 1 cái bụng rắn chắc và khiến kẻ tấn công cô kêu 1 tiếng “hự” sững tai. Cô xoay người, nắm đầm giơ lên, miệng há ra chuẩn bị hét kêu cứu. Cô chỉ thoáng thấy đôi vai rộng và cao trước khi bị kéo giật vào người hắn ta và giộng cô tắc nghẽn khi bị vùi mặt vào bộ com-lê kiểu Ý màu xám.

“Lạy Chúa toàn năng,” Gray nói, giọng trầm ấm của anh đầy vẻ thích thú. “Cô là 1 con mèo tóc đỏ hoang dã, nếu cô cũng dữ dội như vậy trên giường, chuyện đó chắc phải ngoài sức tưởng tượng.”

Sốc vì lời anh nói pha lẫn với cảm giác nhẹ nhõm khi nhận ra anh, nhưng chúng không làm cô bớt giận. Thở dốc, cô đẩy mạnh vào ngực anh để thoát ra. “Đồ chết bầm! Tôi tưởng tôi bị cướp!”

Đôi lông mày anh cau lại. “Và cô bắt đầu vung cái khuỷu tay nhỏ bé, sắc nhọn đó lên?” anh hỏi như không tin, xoa xoa bụng anh. “Nếu tôi là ẩn cướp thật, tôi có thể có dao hay súng thì sao? Cô có biết là cô nên đầu hàng và giao bóp ra hơn là để lỡ bị thương không?”

“Còn khuya,” cô nạt, hất tóc ra sau.

Anh hiểu ra và phì cười. “Không, tôi đoán là không mà.” Anh đưa tay vén 1 sợi tóc rực lửa của cô ra sau tai. “Tấn công trước rồi nghĩ sau, hử?”

Cô giằng đầu ra xa để anh khỏi đụng được. “Tại sao anh túm tôi như vậy?”

“Tôi đã đi theo cô từ lúc cô rời nhà hàng, và nghĩ là chỗ này cũng khá ổn để nói chuyện 1 lúc. Cô nên chú ý coi ai đang đi sau mình.”

“Khỏi cần dạy tôi.” Cô liếc nhìn trời. “Tôi muốn ra xe trước khi cơn bão ập đến.”

“Chúng ta có thể đến khách sạn của tôi - hay của cô - nếu cô không muốn nói chuyện ở đây.”

“Không, tôi không muốn đi đâu với anh hết.” Nhất là tới 1 khách sạn. Anh cứ nói những câu đầy ẩn ý như thế làm cô e dè. Cô không tin động cơ của anh và cô không tin bản thân có thể cưỡng lại anh. Đẳng nào cũng vậy, tốt nhất là tránh xa anh càng xa càng tốt.

“Vậy thì ở đây vậy.” Gray nhìn xuống cô, khung cửa khá hẹp nên anh đứng khá gần cô, đủ để cho ngực cô chạm phớt vào áo anh. Khi anh kéo cô vào người để chặn tiếng hét của cô, anh đã cảm thấy chúng, săn chắc, tròn lẳn và gợi cảm. Anh muốn được nhìn thấy chúng, được sờ, được nếm chúng. Cơ thể anh cảm nhận cơ thể cô 1 cách mạnh mẽ như anh đang đứng giữa 1 cánh đồng điện lưới, và không khí xung quanh họ đang sôi lên, đang tóe lửa. Gây lộn với cô hứng thú hơn cả chuyện làm tình với các phụ nữ khác. Có lẽ khi còn nhỏ, cô đã mắc cỡ như 1 con hươu con, nhưng bây giờ trưởng thành, cô không còn sợ hãi những cơn giận dữ, dù của cô hay của ai khác.

“Tôi sẽ mua ngôi nhà của cô,” anh nói đột ngột, tự nhắc nhở bản thân tại sao anh đã muốn nói chuyện với cô. “Tôi sẽ trả gấp 2 lần giá cô đã mua.”

Đôi mắt xanh của cô nheo lại, làm chúng càng giống mắt mèo. “Đó không phải là 1 quyết định làm ăn khôn ngoan,” cô nói, giọng nhẹ nhàng nhưng vẫn ngấm ngấm giận dữ.

Anh nhún vai. “Tôi có đủ điều kiện. Cô có đủ điều kiện để từ chối nó không?”

“Có,” cô nói và mỉm cười.

Sự đắc ý trong nụ cười của cô làm anh muốn phá ra cười. Vậy là cô đã làm được cái gì đó cho bản thân. Và chuyện đã rõ hơn trước nhiều: nếu cô có 1 giám đốc khu vực, nghĩa là cô có nhiều nhân viên ở nhiều văn phòng khác nhau. Anh cảm thấy 1 niềm tự hào miễn cưỡng phồng lên trong ngực anh về những gì cô đã đạt được. Anh biết hơn ai hết số đồ ít ỏi cô có khi anh tổng cổ nhà Devlin khỏi xứ, vì anh đã nhìn cô cuống cuống thu nhặt chúng khỏi nền đất dơ bẩn. Đa số thường có bạn bè hay họ hàng hỗ trợ nhưng Faith không có ai, và điều đó làm cho sự thành công của cô giá trị hơn. Nếu cô có tài sản của anh, Gray nghĩ, cô có lẽ đã làm chủ cả cái bang này rồi. Và không dễ gì tổng cổ được 1 phụ nữ bản lĩnh như vậy.

Ham muốn bốc cháy trong anh. Anh chưa bao giờ bị thu hút bởi những phụ nữ yếu đuối, vô dụng luôn cần được bảo bọc. Anh đã có đủ phụ nữ như thế trong nhà rồi. Không có gì yếu đuối nơi Faith cả.

Anh ngắm gương mặt cô, thấy cả sự giống và khác nhau giữa cô với Renee. Miệng cô rộng hơn, linh động hơn, môi cô đỏ và đầy, trông mềm mại như cánh hoa hồng. Da cô thật hoàn hảo, như sứ mịn màng sẽ ghi dấu 1 nụ hôn hay 1 cái vuốt ve. Anh nghĩ đến chuyện đánh dấu cô với môi anh, hôn dần xuống cơ thể cô đến khi anh chạm môi vào nếp gấp mềm mại giữa đùi cô, những nếp gấp bảo vệ phần cơ thể thậm chí còn êm ái hơn nữa. Ý nghĩ đó làm anh cương lên đau đớn. Đứng gần cô như vậy, anh ngửi thấy mùi hương ngọt ngào hấp dẫn của da cô, và anh tự hỏi không biết sự ngọt ngào đó có nồng nàn hơn ở giữa đùi cô. Anh luôn thích mùi hương dần bà nhưng mùi của Faith quá lôi cuốn đến nỗi các cơ bắp trong cơ thể anh căng lên vì ham muốn, làm anh không thể nghĩ gì khác hơn được.

Anh biết anh không nên làm như vậy, ngay cả khi anh đang đưa tay ra chạm vào cô. Điều cuối cùng anh muốn là theo gương ba anh. Anh vẫn không thể nghĩ đến sự ra đi của ông mà không cảm thấy đau lòng và giận dữ, sự phản bội đó vẫn còn mới như vừa xảy ra. Anh không muốn làm tổn thương Noelle và Monica, không muốn làm sống lại chuyện xấu xa đó.

Có hàng trăm lý do, tất cả đều đúng, là anh không nên muốn Faith Devlin trong vòng tay anh, nhưng ngay lúc này, chẳng có lý do nào đáng để anh lưu tâm. Tay anh nắm lấy eo cô, và cảm giác ấm áp, mềm mại, đầy sức sống của cô làm tay anh tê tê nơi anh chạm vào cô, và nó tác động vào đầu anh như rượu mạnh. Anh thấy mắt cô mở lớn, đôi đồng tử giãn rộng đến khi chỉ còn lại 1 đường viền màu xanh mỏng manh. Tay cô giơ lên và để lên ngực anh, ngay nơi nụ hoa của anh và 1 cơn rung mình đáp lại sự va chạm đó lan ra trên da anh. Ánh mắt anh dán chặt vào miệng cô, và anh kéo cô gần hơn, đến khi thân thể mảnh mai của cô dựa vào anh. Anh cảm thấy chân cô đan xen với chân anh, đôi vú săn chắc của cô áp sát vào bụng anh, và thấy đôi môi mềm đầy đặn khê hé ra khi cô hoảng hốt hít thở. Rồi anh kéo cô kiễng chân lên và cúi đầu xuống để làm thỏa mãn cơn khao khát kỳ lạ của anh.

Môi cô như cánh hoa hồng, mềm và mịn. Anh hơi nghiêng đầu và tăng áp lực của nụ hôn, đẩy môi cô hé mở như nụ hoa bừng nở theo yêu cầu của anh. Máu rần rần trong huyết quản, anh siết chặt cô hơn, vòng tay chung quanh cô để giữ cô thật sát vào anh, để cô cảm thấy cái đó cương cứng của anh đang áp sát vào bụng cô. Anh cảm thấy cô rung mình, cảm thấy cử động hơi khê của hông cô đẩy sát hơn vào anh và 1 cảm giác chiến thắng, đắc ý của phái mạnh tràn ngập trong anh. Tay cô lướt lên vòng qua vai và đan với nhau nơi cổ anh, miệng cô hé mở cho phép anh thâm nhập sâu hơn. 1 tiếng rên khê phát ra từ nơi anh, và anh

chấp nhận lời mời gọi của cô, lưỡi anh tiến sâu vào trong miệng cô. Cô thật ngọt ngào và nóng bỏng, còn 1 chút hương cà phê cô đã uống sau bữa ăn trưa vương vấn lại. Lưỡi của cô cuốn lấy lưỡi anh cuồng nhiệt đón tiếp và cô nhẹ mút nó, giữ anh trong miệng cô.

Anh đẩy cô bước lùi lại, ghì cô dựa sát vào cánh cửa đã được bật kín bằng ván. Lờ mờ anh nghe tiếng người bước ngang trên hành lang sau lưng họ, nghe tiếng sầm ầm ầm vang vang, nhưng tất cả đều vô nghĩa. Cô như ngọn lửa sống động trong vòng tay anh, không cưỡng lại nụ hôn của anh và cũng không thụ động đón nhận nó, mà đáp lại những vuốt ve của anh 1 cách cuồng nhiệt. Môi cô run run, gắn chặt vào môi anh và âu yếm nó. Anh muốn thêm, anh muốn tất cả. Thật chậm rãi, anh đưa tay ôm hông cô và nâng cô lên, kéo hông cô sát vào để dương vật của anh được ôm ấp bởi phần mềm mại giữa đùi cô. Anh di chuyển cô tới lui trên người anh, và lớn tiếng rên rỉ bởi sự kích thích tuyệt vời.

Mưa trút rào rào trên đường, báo hiệu cơn bão đã tới và mọi người vội vàng tìm chỗ núp mưa. 1 tiếng sầm rền làm anh ngẩng lên nhìn quanh, hơi bức bối vì nó xâm phạm vào cơn mơ mê đang tràn ngập đầu anh.

Không chắc tiếng sấm hay phản ứng của anh với tiếng sấm đã phá vỡ sự mê man nơi Faith, thành linh cô cứng người lại trong tay anh và bắt đầu xô anh ra. Anh thoáng thấy vẻ giận dữ trên mặt cô và vội đặt cô xuống đất, thả cô ra và bước lùi lại trước khi cô la hét ầm lên.

Cô chen lấn và bước ngang qua anh ra phía hành lang, nơi những hạt mưa vội vàng tạt cô ướt sũng, rồi cô quay lại đối mặt với anh. Ánh mắt cô lấp lánh những giọt vàng xao động. “Đừng đụng vào tôi lần nữa,” cô nói, giọng cô trầm và cương quyết. Rồi cô quay đi và bắt đầu bước thật nhanh hết mức có thể, đầu cô cúi xuống né những giọt mưa đang đổ rào rào tạo thành màn nước xám mỏng. Anh định đuổi theo cô để kéo cô vào chỗ trú nhưng ép mình đứng lại và bước trở lại phía cánh cửa. Cô sẽ cưỡng lại anh như 1 con mèo hoang nếu anh đuổi theo cô lúc này. Anh nhìn theo cô cho đến khi cô quẹo sang 1 góc đường cách chỗ anh 2 tòa nhà và biến mất. Cô gần như là đang chạy- chạy trốn khỏi anh.

Lần này thôi.

9. Chương 9

Khi ra tới xe, người Faith ướt sũng, run lên vì lạnh và vì những phản ứng với chuyện đã xảy ra. Tay cô run rẩy khi cô cố tra chìa khóa vào ổ, và phải mất vài lần thử trước khi cô thành công. Bỏ vào xe, cô gục xuống tay lái, dí trán vào lớp da bọc mát lạnh. Đồ ngốc! cô giận dữ nghĩ. Thật ngu ngốc!

Cô phải điên rồi mới để sự khao khát được hôn anh chiến thắng như thế. Bây giờ anh đã biết rồi, cô không thể giấu anh được nữa. Chỉ vì ham vài phút sung sướng, cô đã để anh thấy điểm yếu của cô, và bây giờ anh đã biết là cô khao khát anh. Sự nhục nhã làm mặt cô nóng bừng, và bụng cô quặn lại. Cô biết tính anh rất rõ, đã trực tiếp ném trả sự thẳng tay của anh. Anh là 1 thợ săn, chỉ thấy 1 dấu hiệu của sự yếu đuối là anh sẽ không do dự để làm 1 cú quyết định.

Bây giờ anh sẽ không ngại nghĩ đến khi anh có được cô, những lời nói đôi khi đầy ẩn ý sẽ trở thành những cố gắng quyến rũ thật sự, và những gì vừa xảy ra đã chứng minh là cô không thể dựa vào lý trí để cưỡng lại anh. Khi có liên quan đến anh, lý trí của cô bay biến đâu mất. Sự hốt hoảng tràn ngập trong cô với ý nghĩ bị anh tùy tiện sử dụng và vứt bỏ như 1 miếng giấy Kleenex đầy dục vọng. Anh đã nghĩ cô là bản sao của mẹ cô, 1 con điểm sẵn sàng mở rộng chân cho bất kỳ ai có dụng cụ cần thiết - và từ những gì cô đã cảm thấy, anh được trang bị hơn mức cần thiết. Trong khi đó, cô khao khát anh, sự ngưỡng mộ của tuổi thơ đã trở thành 1 niềm khao khát ở lứa tuổi trưởng thành. Cô không muốn gì hơn là được anh yêu, được tự do mở toang cánh cửa đập đã từ lâu ngăn chặn dòng lũ tình cảm của cô. Nhưng anh sẽ biến giấc mơ đó thành ác mộng khi dùng sự yếu đuối của cô đối với anh như 1 vũ khí để làm tổn thương cô, hạ phẩm giá cô, vì sau cùng, 1 con điểm Devlin chỉ tồn tại để người họ Rouillard sử dụng.

Dù cô rất muốn ở lại Prescott, cô thà bỏ đi hơn phải sống với sự xấu hổ, khi thấy sự khinh bỉ trong ánh mắt anh nhìn cô như cô đã thấy nó 1 lần cách đây nhiều năm. Lời của anh vẫn vang vọng trong đầu cô, 1

điệp khúc cô đã nghe nhiều lần trong những năm vừa qua: Cô là đồ rác rưởi. Câu đó đã ghi dấu trong tiềm thức của cô, và vẫn thường vang lên để chế giễu cô.

Không, cô không thể trải qua chuyện như vậy 1 lần nữa.

Nhưng trong vài phút, cô đã được trên thiên đường. Vòng tay anh ôm chặt lấy cô và cô đã được thoải mái chạm vào anh, được vuốt ve vai anh, luồn tay vào mái tóc dày mượt của anh được buộc lại nơi gáy. Anh sẽ trông thế nào khi tóc anh được để tự do, chạm đến vai anh? Hay khi tóc anh dểm mồ hôi, đổ xuống khi anh nằm trên người cô, gương mặt căng lên đầy đam mê...

Cô rên lên, đau đớn với 1 cảm giác ngọt ngào mà chỉ có anh xoa dịu được. Cô chưa bao giờ chung chạ bữa bãi, khi lấy Kyle, cô còn con gái và anh là người đàn ông duy nhất cô đã cùng ân ái. Sự giữ gìn đó phản ánh sự lo sợ của cô là trở thành giống Renee, với những tai tiếng xấu xa dành cho con điếm của xứ, hơn là vì cô không thích chuyện ân ái. Cô thích được làm tình, thích cảm giác của người đàn ông khi anh ta ở trong cô, thích mùi hương và những âm thanh, thích sự quần quýt nóng bỏng. Khi sự đau buồn với cái chết của Kyle đã dịu đi, những khao khát ái ân đã bùng dậy mạnh mẽ hơn do sự kềm chế của cô. Nhưng cô không thể làm chuyện đó chỉ vì muốn được thỏa mãn. Và sau cái chết của Kyle, cô đã không muốn có quan hệ tình cảm nữa. Vì thế cô đã trải qua 4 năm không được ôm ấp, không được hôn, đến khi Gray ôm cô trong vòng tay và trong 1 thoáng, mở ra cánh cửa thiên đường.

Có 1 cái gì đó nóng bỏng nơi anh đã làm cháy lên những hòn than đầy đam mê đang âm ỉ trong cô. Anh đã cương cứng như đá và không ngần ngại cho cô biết điều đó. Anh đã muốn cô cảm được anh, đã cố tình kéo sát cô vào, nâng cô lên để đẩy cái dương vật cương cứng của anh sát vào “bướm” của cô. Họ đã đứng ngoài đường, giữa ban ngày nhưng chuyện đó không hề ngăn cản anh. Dù đây là New Orleans, nơi những chuyện tương tự có thể không hiếm, nhưng tự bản thân cô chưa bao giờ hành động như vậy trước đó. Cô đã luôn cố gắng bằng mọi cách tránh những biểu hiện không đứng đắn. Sự kính trọng và có trách nhiệm quá quan trọng đối với cô để cô cho phép mình được vuốt ve nơi công cộng, nhưng đó chính xác là những gì cô đã làm.

Khi anh chạm vào cô, cô đã quên hết mọi thứ trừ niềm hạnh phúc mãnh liệt được ở trong tay anh. Tuyệt vọng, cô tự hỏi không biết cô có ngăn cản anh khi anh muốn tiến xa hơn hay cô sẽ để anh làm tình với cô ngay ngoài đường như 1 con điếm rẻ tiền, không cần biết đến phép tắc, lễ nghi, hay thậm chí là luật pháp. Mặt cô nóng ran khi nghĩ đến chuyện bị bắt vì làm chuyện bậy nơi công cộng, hay tên gọi nào khác dành cho nó. Có lẽ ngu ngốc hết sức là tên gọi hợp hơn.

Chuyện đó chưa từng xảy ra với ai khác, ngoài Gray. Chưa ai khác làm cô hoàn toàn quên đi bản thân như thế.

Cô ngồi sững trong xe, nhìn mưa đổ trên bãi đậu xe công cộng và sợ hãi nhận thức 1 điều. Có lẽ cô đã luôn cảm thấy sự thật đó nhưng cô đã cố xua đuổi nó. Nhưng cô không thể trốn tránh thực tế nữa.

Cô đã yêu Kyle, thích được ân ái với anh, nhưng lúc nào dường như cũng chỉ có 1 nửa con người cô ở đó. Luôn luôn 1 nửa khác được để sang 1 bên, hoàn toàn thuộc về Gray không thể thu hồi được. Cô đã lừa dối Kyle; có lẽ anh đã chẳng bao giờ nhận ra, và sự thật thì cuộc hôn nhân của cô đã gặp trục trặc vì thói say sưa của anh, nhưng lẽ ra cô đã không nên lấy Kyle khi con tim cô không trọn vẹn yêu anh. Ở 1 góc sâu thẳm trong tâm trí, cô đã luôn nghĩ sẽ lại lập gia đình vào 1 ngày nào đó, nhưng bây giờ cô đã biết là cô không thể, cô không thể lừa dối thêm 1 người đàn ông khác. Chỉ có 1 người đàn ông duy nhất cô có thể yêu hết thân xác, hết linh hồn, không giữ lại điều gì, và người đó là Gray Rouillard. Và anh là người đàn ông duy nhất mà cô không dám trao thân gửi phận, vì anh sẽ hủy hoại cô.

Khi mưa tạnh, Gray đi bộ về khách sạn của anh và đi thẳng về phòng, ở đó, anh gọi 1 cuộc điện thoại đến Dallas. “Truman, tìm thông tin chuyện này cho tôi. Anh có niên giám điện thoại của Dallas ở đó chứ? Có tên Faith Hardy trong đó không?”

Anh để chân lên bàn, bắt chéo gót và chờ bạn anh, cũng là đối tác làm ăn của anh tìm trong cuốn niên giám đầy cộm. 1 lúc sau, giọng Texas của Truman vang lên nghèn nghẹn trong tai anh. “Tìm được 2 tên Faith Hardy, và khoảng 10 Hardy với tên tắt là F.”

“Có tên nào là F.D.Hardy không?”

“À... không. Có F.C và F.G, nhưng không có F.D.”

“Nghề nghiệp?”

“Coi nào. 1 là giáo viên, 1 đã nghỉ hưu...” Truman đọc hết danh sách các nghề nghiệp của tên F. Hardy nhưng không có nghề nào phù hợp với những thông tin ít ỏi anh có về Faith. Có lẽ Dallas không phải là thành phố đúng, và cũng có thể Faith đã không để tên trong niên giám thành phố.

“Được, tới đó là hết đường rồi, tôi nghĩ vậy. Tìm Margot Stanley. Đánh vần là M-a-r-g-o-t.”

Truman cười khẩy. “Và anh chắc không phải là M-a-r-g-a-u-x chứ? Không phải cách này đang ‘thời thượng’ hay sao?”

“Tìm cả hai vậy.”

Lại có tiếng giấy sột soạt lật tới lật lui và Truman hát khê trong cổ họng. Anh ta ngừng lại. “1 đồng Stanley ở đây.”

“Có Margot nào không? đánh vần kiểu Mỹ hay kiểu ‘thời thượng’ cũng thế.”

“Có 1 Margot theo kiểu Mỹ.”

“Cô ta làm ở đâu?”

“Công ty du lịch Holladay. Đánh vần với 2 chữ l và 1 chữ a.”

“Tra ngược lại coi nó có để tên người chủ không?”

Lại tiếng hát khê. “Trúng rồi,” Truman nói. “Chủ là F.D.Hardy.”

“Cám ơn,” Gray nói, thích thú vì nó quá dễ dàng.

“Không có chi.”

Gray cúp máy và cân nhắc điều anh vừa phát hiện. Faith là chủ 1 công ty du lịch. Tốt cho cô, anh nghĩ và thấy hài lòng 1 cách khó hiểu. Làm theo linh cảm, anh lấy cuốn niên giám điện thoại của New Orleans khỏi bàn và tìm trong những trang vàng. Đây rồi, với 1 phần quảng cáo khôn ngoan, đầy thẩm mỹ: “Công ty du lịch Holladay - giữ lại sự thư giãn cho kỳ nghỉ của bạn và để sự lo lắng cho chúng tôi.”

Vậy là cô có ít nhất 2 chi nhánh, và có lẽ còn nhiều hơn, điều đó lý giải làm sao cô có đủ tiền trả hết cho căn nhà. Anh mỉm cười khi nhớ lại nụ cười nhỏ đầy đắc ý trên gương mặt cô khi cô ném đề nghị mua lại căn nhà vào mặt anh. Nhưng nếu cô khá giả như thế, tại sao cô lại giấu nó? Tại sao cô không thông báo khắp Prescott để mọi người thấy là 1 người họ Devlin cuối cùng đã thoát khỏi vũng bùn? Tại sao cô ngăn cản Margot không cho cô ta tiết lộ thêm thông tin gì ngoài thông tin cô ta đã lỡ nói ra?

Chẳng cần phải thông minh như các nhà khoa học tên lửa để có thể hiểu tại sao. Faith sợ anh sẽ làm gì phá hoại công ty của cô. Anh không chỉ có ảnh hưởng lớn ở Louisiana và các vùng lân cận, anh còn làm chủ 1 khách sạn ở ngay thành phố mà nguồn thu nhập chính của nó là từ du khách. Gây rắc rối cho công ty của cô là chuyện quá dễ đối với anh và cô rõ ràng đã tin là anh sẽ làm đúng như vậy. Đánh giá của cô về anh không được cao lắm, anh thầm mỉa mai.

Mẹ kiếp, sao lại phải cao? Một đêm mùa hè nóng nực cách đây 12 năm, anh đã vui cô xuống đất đen. Sau đêm đó, có lẽ cô đã nghĩ anh là quái vật đầu thai.

Và chỉ cách đây 1 tiếng, anh đã làm cô hoảng hốt khi thô bạo túm lấy cô từ phía sau, dù Cô bé quàng khăn đỏ đã có vẻ giận dữ nhiều hơn hoảng sợ, và cô đã vung tay lên, đôi mắt xanh nheo lại đầy quyết tâm. Rồi anh đã không làm gì khác hơn là sờ soạn cô ngay ngoài đường, bóp mông cô, nâng bổng cô lên để chà sát dương vật của anh vào ‘bướm’ của cô. Không có gì ngạc nhiên khi cô đã bỏ chạy khi anh vừa thả lỏng cô ra.

Nhưng... cô đã không phản đối. Thay vào đó, cô đã cuồng nhiệt và ngọt ngào đến nỗi anh cảm thấy ngây ngất khi nhớ lại cô trong vòng tay anh, dán chặt vào người anh. Cô đã căng lên, run rẩy với khát khao. Sự hưởng ứng của cô làm anh choáng ngợp, và làm anh ngất ngây đến giờ vẫn chưa hoàn toàn bình thường lại. Trong phút chốc, anh đã mụ mị với ham muốn, không biết gì khác hơn ngoài nhu cầu mãnh liệt là được ở trong cô. Nếu không có tiếng sấm đã làm anh giật mình, anh có lẽ đã làm tình với cô ngay đó, sau cánh

cửa với khách bộ hành đang đi lại không cách anh nửa thước. Anh không thể nhớ anh đã từng cuồng lên vì một người phụ nữ đến quên đi tất cả như thế, nhưng Faith đã khiến anh như thế chỉ với 1 nụ hôn.

Chỉ 1 nụ hôn, ngọt ngào và tươi mát nhưng cùng lúc, nóng bỏng đến nỗi nó đốt cháy anh. Lưỡi của cô đã quần lầy lưỡi anh như đang trong khúc dạo đầu của cuộc ân ái. Sự đam mê vô hạn trong cách cô mút nhẹ lưỡi anh, cách cô áp sát vào anh đầy bản năng và háo hức, tất cả nói lên rằng: cô muốn anh, mãnh liệt như anh đã muốn cô vậy.

Trí nhớ anh tái tạo cảm giác sờn chắc nảy nở của đôi mông cô trong tay anh, và anh nắm tay lại thành nắm đấm để giảm đi cảm giác tê tê trong lòng bàn tay. Nó tệ hơn anh đã tưởng, cảm giác khao khát cô đến cồn cào như vậy. Anh không quen với chuyện từ chối dục vọng của mình, nhưng rào cản giữa họ thật kiên cố và khó chịu. Đó là mẹ anh, người đã hoàn toàn thu mình lại khi phải đối mặt với sự nhục nhã vì chồng bà đã bỏ bà vì 1 con diêm trong xứ. Đó là Monica, cổ tay cô bị rạch nát và máu cô đã tuôn thành vũng dưới chân cô, gương mặt trắng bệch của cô là 1 hình ảnh khác luôn ám ảnh anh. Đó là cảm giác của chính anh, nỗi đau và sự tức giận vì bị ba anh bỏ rơi. Những rào cản không chỉ có ở bên phía anh, ký ức đêm đó vẫn tồn tại giữa anh và Faith, 1 bức tường Berlin ký ức, lạnh lùng không chút hi vọng. Quá nhiều nỗi đau, quá nhiều lý do.

Và cơ thể họ không thêm quan tâm.

Quả là điên rồ! Anh không phải Sở Khanh nhưng sự thật là chuyện tìm bạn tình quá dễ dàng đối với anh. Vậy mà không có gì trong mớ kinh nghiệm khá nhiều của anh giúp chuẩn bị cho anh đối mặt với cơn... sốt này. Họ không thể nhìn nhau mà không cảm thấy sức thiêu đốt của nó. Và khi họ chạm vào nhau, nó như lửa địa ngục vậy.

Bồn chồn, anh bước tới bước lui trên sàn, cố tìm cách vòng qua các rào cản. Cô không thể ở lại Prescott, như vậy là đòi hỏi gia đình anh quá nhiều. Và không, anh không thể tiếp tục làm cho cuộc sống của cô ở đó khó khăn hơn nữa, không phải là anh đã có thể làm vậy hay sẵn sàng làm vậy. Anh đã chỉ gây bất tiện cho cô, vậy thôi. Anh không thể khiến mình thực sự khùng bố cô. Cô không đáng bị vậy, cô cũng chỉ là 1 nạn nhân. Cô đã làm việc cực khổ để tạo dựng 1 cái gì đó cho bản thân và đã thành công. Nếu không phải vì gia đình anh, mẹ kiếp, anh sẽ chào mừng cô với đôi tay rộng mở. Và với khóa quần rộng mở luôn, anh tự chế giễu, và cảm thấy dương vật anh khê bị kích thích.

Nhưng anh không thể làm gia đình anh biến mất, không thể thay đổi cảm giác của họ, nên Faith phải ra đi. Có lẽ không xa lắm. Có lẽ anh có thể thuyết phục cô dọn đến Baton Rouge hay thậm chí 1 thị trấn nhỏ gần kề Prescott. Chỉ cần là 1 nơi nào đó ngoài xứ nhưng đủ gần để họ có thể gặp nhau. Cô đã đi nước cờ sai khi để anh biết cô ham muốn anh nhiều thế nào, vì anh có thể dùng nó để thuyết phục cô dọn đi. Chúng ta không thể ở bên nhau ở đây. Dọn đi và chúng ta sẽ gặp nhau thường xuyên. Lúc đầu cô sẽ không thích thế, cô thậm chí có thể kêu anh đi chết đi, nhưng cơn sốt luôn ở đó, thiêu đốt cô như nó đang thiêu đốt anh. Nếu anh tận dụng mọi cơ hội để làm bùng ngọn lửa đó, cuối cùng cô sẽ hiểu được cách anh tính, nếu như trong thời gian đó họ đã không thiêu đốt nhau ra tro.

Cô có thể giữ căn nhà ở Prescott nếu bán nó làm cô cảm thấy cô phải từ bỏ quá nhiều. Anh sẽ mua cho cô 1 căn nhà khác, bất cứ nơi nào cô muốn.

Anh phải đối mặt với 2 sự thật: cô phải rời Prescott, và anh phải có cô. Bằng bất cứ giá nào, anh cũng phải có được cô.

“Tôi đồng ý với cô,” ông Pleasant nói, khẽ nhấp ngụm trà đá Faith đã đưa ông. “Tôi nghĩ Guy Rouillard đã chết và chết được 12 năm rồi.”

Hôm nay ông diện 1 bộ com-lê màu xanh nhạt, nếu áo sơ-mi của ông không trắng tinh và cà vạt không thất hoàn hảo, có lẽ trông ông đã lồi thối. Nhưng bộ com-lê vừa vặn làm ông thật đom đống. Nét buồn đã vơi đi ít nhiều trong đôi mắt ông, thay vào đó là sự hưng phấn với công việc.

Họ đang ngồi trong phòng khách máy lạnh mát mẻ của nhà cô. Faith đã ngạc nhiên khi ông gọi cho cô, vì chỉ mới 2 ngày trôi qua từ lúc cô thuê ông. Nhưng đây, ông ngồi trong nhà cô với cuốn sổ để trên đùi.

“Không có 1 dấu vết nào của ông ta từ đêm ông ta biến mất,” ông nói. “Không sử dụng thẻ tín dụng, không rút tiền ngân hàng, không khai thuế hoặc lấy thuế lại. Ông Guy Rouillard không phải là tội phạm nên ông

ta không cần thay tên hoặc biệt tước như thế. Theo logic thì ông ta đã chết.”

Faith hít 1 hơi thật sâu. “Đó là những gì cháu đã nghĩ, nhưng cháu muốn biết chắc chắn trước khi bắt đầu điều tra.”

“Cô có nhận thấy là nếu ông ta bị giết, chuyện cô điều tra sẽ làm ai đó thấy hoảng hốt.” Ông uống thêm 1 ngụm trà nữa. “Tình huống đó có thể nguy hiểm với cô, con gái ạ. Có lẽ đừng nên đánh thức con cọp đang ngủ.”

“Cháu đã nghĩ đến khả năng gặp nguy hiểm,” cô thừa nhận. “Nhưng nghĩ đến chuyện mẹ cháu có liên quan đến ông ta và sự thật là mọi người nghĩ họ đã bỏ đi với nhau, thì không ai sẽ thấy ngạc nhiên với sự quan tâm của cháu về chuyện này. Đúng hơn là sự oán hận của cháu, không phải sự quan tâm.”

Ông cười khê. “Tùy thuộc vào câu hỏi của cô, tôi nghĩ thế. Nếu cô nói thẳng là cô nghĩ Guy Rouillard đã bị giết, nó sẽ thu hút nhiều sự chú ý.” Ông nghiêm túc lại và nhẹ giọng. “Lời khuyên của tôi là quên nó đi. Chuyện mưu sát, nếu có, cũng đã 12 năm rồi. Thời gian đã xóa đi nhiều dấu vết và cô không có chứng cứ gì để biết cô nên bắt đầu tìm từ đâu. Có thể cô sẽ không tìm thấy gì mà còn đặt mình vào tình thế nguy hiểm.”

“Không thử tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra?” cô nhẹ nhàng hỏi. “Để 1 tên sát nhân được tự do không bị trừng phạt?”

“À, cô đang nghĩ về công lý. Nó là 1 khái niệm tuyệt vời nếu cô có phương cách đạt được nó. Nhưng đôi khi, công lý cần phải được đặt lên bàn cân với nhiều điều cần cân nhắc khác nữa, và thực tế luôn tồn tại. Có lẽ ông Guy Rouillard đã bị giết. Có lẽ mẹ cô có liên quan, dù chỉ là biết chứ không ra tay. Cô có thể đối diện với thực tế đó không? Nếu cái chết của ông ta là 1 tai nạn mà bà bị xử án sát nhân thì sao? Gray Rouillard là 1 người thế lực, cô có nghĩ là anh ta sẽ để cho cái chết của ba mình qua đi mà không ai bị trừng phạt không? Tình huống xấu nhất là, nếu cái chết của ông ta không phải là tai nạn, và trong trường hợp này, con gái ạ, cô chắc chắn sẽ bị gặp nguy hiểm.”

Cô thở dài. “Lý do cháu muốn tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra với ông ta không hoàn toàn vì ông ta. Sự thật thì phần nhiều là vì cháu. Cháu muốn sống ở đây, đây là quê nhà, là nơi cháu lớn lên. Nhưng cháu sẽ không được chấp nhận ở đây chừng nào mọi người còn nghĩ Guy đã bỏ đi với mẹ cháu. Nhà Rouillard không muốn cháu ở đây, Gray đang làm khó cháu. Cháu không thể mua rau củ ở Prescott, không thể đổ xăng. Trừ khi cháu có thể chứng minh mẹ cháu không có liên quan gì đến sự mất tích của Guy, cháu sẽ không bao giờ có bạn ở đây.”

“Nếu cô chứng minh bà ấy đã giết ông ta thì sao?” Ông dịu giọng hỏi.

Faith cắn môi, và lẩn lẩn chiếc ly lạnh mát trong tay. “Đó là 1 khả năng cháu phải chấp nhận.” Giọng cô trầm, gần như không nghe rõ. “Cháu biết là nếu mẹ có tội, cháu sẽ không thể sống ở đây. Nhưng biết chuyện gì đã thực sự xảy ra, dù nó tệ cỡ nào cũng không tệ bằng không biết gì. Có lẽ cháu sẽ không tìm được gì cả, nhưng cháu vẫn sẽ thử.”

Ông thở dài. “Tôi biết cô sẽ nói vậy. Nếu cô không ngại, tôi sẽ hỏi quanh xú vài câu hỏi, chỉ là tò mò thôi. Dân có thể nói với tôi những chuyện họ sẽ không nói với cô.”

Điều đó thì đúng. Bây giờ cô đã bị nhận diện, hầu hết mọi người sẽ khóa miệng lại với cô hơn là chống lại Gray. Tuy vậy, ông Pleasant đã hoàn thành việc cô thuê ông làm. “Cháu không thể trả nổi cho cuộc điều tra nữa,” cô chân thành nói.

Ông xua tay. “Đây là do tôi tò mò thôi. Tôi luôn thích mấy chuyện kỳ bí mà.”

Cô nhìn ông nghi ngờ. “Có bao giờ nó khiến ông không tính phí chưa?”

“Ừ thì chưa,” ông thừa nhận rồi phá ra cười. “Nhưng tôi không cần tiền và tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra với ông Rouillard. Tôi không biết tôi còn làm việc được bao lâu nữa với quả tim hiện giờ của tôi. Có lẽ không lâu, nên tôi chỉ dành thời gian cho vụ nào tôi hứng thú. Chuyện tiền bạc thì... ừ, có thể nói bây giờ tôi không còn cần nó lắm.”

Vì vợ ông đã mất, ý ông là thế. Ông bỗng bận rộn với việc lật tìm các ghi chú, và cô biết ông lại đang cố gắng kiềm chế những giọt nước mắt. Cô để ông giữ thể diện bằng cách hỏi ông có muốn thêm trà không.

“Thôi khỏi, cảm ơn cô. Trà ngon lắm, rất hợp với ngày nóng như hôm nay.” Ông đứng lên, khẽ vuốt các nếp nhăn trên bộ com-lê cho phẳng lại. “Tôi sẽ cho cô biết khi tôi có những câu trả lời thú vị. Có nhà trọ nào ở đây không?”

Cô chỉ đường cho ông đến nhà trọ khi cùng ông bước ra hành lang. “Ăn tối với cháu nha,” cô mời 1 cách bốc đồng vì không thích ý tưởng ông phải ăn tối 1 mình, với 1 cái sandwich tạm bợ.

Ông đỏ mặt đến tận chân tóc. “Tôi thích lắm.”

“6 giờ được không? Cháu thường ăn sớm.”

“Tôi cũng thế, 6 giờ vậy.”

Ông mỉm cười khi bước vui vẻ ra xe. Faith đứng ngó ông lái đi, rồi quay lại với đồng giấy tờ cô đã bỏ dở khi ông đến. Cô trông đợi tới bữa tối, vì cô đã rất có cảm tình với ông Pleasant.

Ông đến đúng 6 giờ như cô biết ông sẽ làm như vậy, và họ ăn 1 bữa tối đơn giản gồm sườn heo nướng, cơm và đậu luộc. Ông hay nhìn chung quanh như muốn ghi nhận lấy từng chi tiết nhỏ: những chiếc khăn ăn sạch sẽ, những cánh hồng tỉ mỉ ngát hương trong lọ bông giữa bàn, mùi thơm của đồ ăn nấu tại nhà, và cô biết ông đã không có được những bữa ăn như vậy từ khi vợ ông mất. Họ ăn tráng miệng từ tốn, món kem chanh với vị chua vừa phải. Nói chuyện với ông rất dễ dàng, ông rất truyền thống và cô thấy điều đó thật dễ chịu.

Gần 8 giờ tối thì 1 tiếng đập cửa cắt ngắn, mạnh mẽ làm rung chuyển cánh cửa trước của nhà cô. Faith cứng người, cô không cần phải mở cửa để biết ai đang đứng ngoài hành lang.

“Có chuyện gì sao?” ông Pleasant hỏi, quá sắc sảo để không nhìn thấy vẻ mặt cô thay đổi.

“Cháu nghĩ ông sắp gặp được Gray Rouillard,” cô nói, đứng dậy đi ra cửa. Như thường lệ, tìm cô đập thình thịch với viễn cảnh được nhìn thấy anh, nói chuyện với anh. Hơn 15 năm qua, điều đó không hề thay đổi, cô có lẽ đã quay lại tuổi 11, mắt mở lớn ngưỡng mộ vị anh hùng của cô.

Trời đang hoàng hôn, ngày xuân dài miễn cưỡng tắt đi ánh hào quang của nó. Bóng anh tương phản với màu xanh pha rắng đỏ của bầu trời, 1 hình dáng cao lớn, mạnh mẽ. “Tôi hi vọng tôi đã không làm gián đoạn chuyện gì,” anh nói nhưng giọng điệu anh ngầm nói anh không hề quan tâm nếu anh đã làm gián đoạn hay không.

“Nếu anh đã làm vậy thì tôi đã không mở cửa,” cô trả lời và để anh bước vô. Cô không thể xóa đi giọng điệu thách thức trong giọng của cô dù cô đã cố điều hòa nó vì nghĩ đến ông Pleasant.

Nụ cười của Gray không hơn 1 cái nhe răng khi anh quay sang ông Pleasant, người vừa lịch sự đứng dậy tại chỗ khi Gray vào. Căn phòng khách bỗng như nhỏ lại, bị lấp đầy và lấn át bởi sự hiện diện đầy mạnh mẽ, nam tính của Gray, toàn bộ chiều cao 1.93m của anh. Anh mặc áo sơ-mi trắng, quần jeans đen và đi ủng, trông anh giống cướp biển hơn bao giờ hết. Hàm răng anh lấp lánh như chiếc bông tai kim cương nơi tai anh.

“Chúng tôi vừa dùng xong bữa tối,” Faith dịu dàng nói, hồi phục được khả năng tự chủ của cô. “Ông Pleasant, đây là Gray Rouillard, 1 người hàng xóm. Gray, đây là Francis Pleasant, đến từ New Orleans.”

Gray đưa tay ra và bàn tay nhỏ bé của ông Pleasant bị nuốt chửng trong cái bắt tay chặt của anh. “Bạn hay đối tác làm ăn?” anh hỏi như anh có quyền biết thông tin đó.

Ánh mắt ông Pleasant tinh quái và ông cẩn thận trả lời. “À, cả hai, tôi nghĩ vậy. Còn cậu? Bạn và cũng là hàng xóm?”

“Không,” Faith nói.

Gray nhìn cô thật nhanh về không bằng lòng. “Không hẳn là vậy,” anh nói.

Ánh mắt ông Pleasant tỏ vẻ tinh quái hơn. “Tôi hiểu rồi.” Ông cầm lấy tay Faith đưa lên môi hôn thật kiểu cách rồi hôn thêm 1 cái lên má cô. “Tôi phải đi thôi, cô bé đáng yêu ạ, bộ xương già của tôi cần được nghỉ ngơi. Giờ giấc của tôi bây giờ giống của trẻ sơ sinh lắm. Bữa tối rất tuyệt vời. Cảm ơn đã mời tôi.”

“Cháu cũng vui lắm,” cô nói, vỗ vỗ tay ông rồi hôn lên má ông.

“Tôi sẽ gọi,” ông nói khi bước ra cửa. Như lúc sáng, Faith cũng chờ ở cửa đến khi ông vào xe và vẫy tay chào khi ông lùi xe ra đường.

Cổ đề nén sự lo âu, cô đóng cửa và quay lại đối diện Gray, lúc này đã âm thầm tiến lại gần, chỉ còn cách cô khoảng 30cm. Mắt anh sẫm lại với sự tức tối.

“Ông quái nào thế?” anh gầm gừ. “Bồ già của cô? Cô kết hợp công việc và ăn chơi khi đi New Orleans hay cả hai thứ đều là việc đối với cô?”

“Không phải việc của anh,” cô bình thản nói, chế giễu anh bằng cách dùng lại từ “Việc” anh đã dùng. Cô ngược nhìn anh, cổ kèm cơn giận đang bùng bùng nhưng không hoàn toàn thành công. Ông Pleasant ít nhất cũng hơn cô 40 tuổi nhưng đương nhiên, ý nghĩ đầu tiên của Gray là cô đã ngủ với ông ấy.

Anh bước thêm 1 bước gần hơn, xóa đi khoảng cách giữa họ. “Thề với Trời, đó là việc của tôi, bắt đầu từ 2 ngày trước.”

Má Faith nóng bừng khi anh nhắc lại chuyện đã xảy ra giữa họ ở New Orleans. “Chuyện đó không có ý nghĩa gì hết,” cô nói, giọng cô gắt gỏng vì bối rối, nhưng anh nắm lấy vai cô và lắc 1 cái.

“Ồ đó mà không. Có lẽ cô cần được làm sống lại ký ức.” Anh cúi xuống, và quá trễ, cô giơ tay lên cổ đẩy anh ra, lòng bàn tay cô áp sát vào ngực anh khi môi anh chiếm lấy môi cô, và ngay lập tức, sức nóng thiêu đốt cô. Sức nóng của anh, và của chính cô. Ngây ngất, ù ù trong tai, cô lao đảo tựa vào anh và môi cô hé mở để đáp ứng sự đòi hỏi mạnh mẽ của môi anh, để đón nhận chiếc lưỡi nóng hổi của anh. 1 màu xanh dương, đỏ, vàng phong phú của mùi hương của anh bao phủ lấy cô, ở trong cô, chiếm hữu cô. Tim anh đập thình thịch dưới bàn tay phải của cô. Cô cảm thấy sự cương cứng nhanh chóng của anh nơi bụng cô và hông cô tự động di chuyển như tìm kiếm.

Anh ngẩng đầu lên và bước lùi lại tạo 1 ít khoảng cách giữa họ. Anh thở gấp, mắt anh đầy đam mê, môi anh đỏ và ướt và hơi sưng sau nụ hôn cuồng nhiệt của họ. Tay anh nhẹ đặt lên vai cô xoa bóp, vuốt ve. “Đừng phủ nhận chuyện đã xảy ra.”

“Không gì xảy ra hết.” Cô gắng gượng nói dối đầy bất chấp để che giấu sự tuyệt vọng của cô. Anh biết đó là lời nói dối, cô nhận ra vẻ giận dữ trên mặt anh nhưng cô vẫn nói. Cô biết anh đang làm gì. Ở New Orleans cô đã sai lầm nhường anh 1 bước, bây giờ anh muốn chiếm thượng phong và đòi cô nhường anh thêm cả cây số. Có lẽ tối nay anh đã đến đây với ý nghĩ cô sẽ dễ dãi với anh, anh có thể đưa cô vào giường rồi dụ cô bỏ đi khỏi xứ. Vì anh, anh sẽ nói vậy. Để họ có thể được ở cùng với nhau mà không làm mẹ anh phiền lòng. Lời nói dối trắng trợn của cô là nhằm mục đích cho anh biết rằng cô không định để anh có được mọi thứ anh muốn. Cô giằng ra khỏi tay anh, nhích dần sang 1 bên để anh không thể ghi cô vô cửa. “Nó chỉ là 1 nụ hôn-”

“Phải, và đười ươi chỉ là 1 con khỉ con. Khỉ thật, đứng yên nào,” anh cầu nhàu, đưa tay chộp cô và lần này là giữ cánh tay cô. “Cô làm tôi choáng váng với kiểu nhúc nhích đó. Tôi sẽ không đẩy cô xuống sàn nhà và leo lên người cô đâu - chưa tới lúc.”

Ánh mắt cô đầy hoảng hốt và giận dữ. “Anh có thể cá hết tài sản của mình là anh sẽ không bao giờ làm được như vậy!” Cô la lên, 1 lần nữa cổ giằng ra. “Tối nay, hay lúc nào khác cũng thế!”

“Cô có thôi nhúc nhích hay không?” anh nạt. “Cô sẽ làm mình bị bầm tím thôi.” Với 1 hành động thật nhanh, anh xoay lưng cô về phía anh, và vòng tay quanh người cô ngay dưới ngực cô và giữ tay cô khóa chặt. Chỉ như thế, nhanh chóng và dễ dàng, cô bị anh chế ngự và bao vây, cơ thể rắn chắc của anh ầm ập áp sát vào lưng cô. Sự cảm dỗ dâng lên, mạnh mẽ và nhanh chóng, thôi thúc cô thư giãn và ngã đầu vào ngực anh, để cơ thể cô mềm mại hòa hợp với cơ thể anh, để cô hít lấy mùi hương nồng nàn của da anh và say sưa với nó. Cô rùng mình khi sự khao khát bùng lên trong cô và biết nếu bây giờ cô chỉ có 1 đáp ứng nhỏ với anh, cô sẽ hoàn toàn thua. Sẽ không mất tới 5 phút để anh có cô sẵn sàng trên giường.

“Em thấy không?” anh hỏi, giọng anh mềm và quyến rũ như nhưng khi anh cảm nhận được cái rung mình của cô. Hơi thở anh ấm áp phả vào tóc cô. “Tất cả những gì anh làm chỉ là đụng vào em. Nó cũng tương tự đối với anh Faith ạ. Anh không thích nó chút nào nhưng có Trời biết, anh muốn em và chúng ta cần phải làm gì đó về chuyện này.”

Cô nhắm mắt, vẫn run rẩy với cổ găng cứng lại anh, và lắc đầu 1 cái thật mạnh. “Không”.

“Không cái gì?” anh cà cà má vào đỉnh đầu cô. “Không, em không muốn anh, hay không, chúng ta sẽ không làm gì hết? Bây giờ em đang nói dối chuyện nào?”

“Tôi sẽ không cho phép anh -” cô nói, không để anh làm cô rối trí. Cô mở mắt nhìn thẳng về phía trước, cổ tập trung vào 1 cái bóng đèn để phớt lờ cảm giác của vòng tay anh ôm cô. “Tôi sẽ không cho phép anh coi tôi như cặn bã 1 lần nữa.”

Anh cứng người, ngay cả hơi thở anh cũng dừng lại trong 1 thoáng. Rồi anh lặng lẽ thở ra. “Nó luôn ở giữa chúng ta, phải không?” Không cần phải nói rõ ràng, vì ký ức đêm đó gần như sống động trước mặt họ. Anh ngáp ngừng. “Cứng ạ. Anh biết về công ty du lịch Holladay, biết em đã làm việc để có mọi thứ em đang có. Anh biết em không giống như mẹ của em.”

Ôi Trời. Anh đã biết về công ty du lịch của cô. Cô cố cứng lại cơn hoảng hốt, thay vào đó tập trung vào câu cuối của anh. “Phải rồi,” cô nói đầy cay đắng, “anh đánh giá tôi cao quá nên anh vừa kết án tôi có bồ già. Trời ạ, tôi chỉ mời 1 ông già cô đơn ăn tối với tôi, và thế là đương nhiên, tôi sẽ bỏ vào giường với ông ta!” Giận dữ, cô cố giằng thoát ra 1 lần nữa.

Vòng tay anh siết chặt lấy cô muốn nghẹt thở. “Anh đã bảo em đừng làm vậy mà,” anh cảnh cáo, “em sẽ bị bầm tím hết thôi.”

“Nếu tôi bị, là do lỗi của anh, không phải lỗi của tôi! Anh là người đang cầm cổ tôi!” Cô đá ngược ra sau, gót chân cô trúng phải ống quyển của anh nhưng vì cô chỉ đang đi đôi dép mềm trong nhà và anh đi ủng nên dù anh kêu hự, cô biết cô đã không làm anh bị đau chút nào. Cô vặn vẹo, cố xoay người lại để cô có thể gây tổn thương thật sự cho anh.

“Em... là... 1 con miu dữ dần,” anh nói, hỗn hển với nỗ lực kềm chế cô. “Khỉ thật! Em có đứng yên không! Anh đã ghen với ông ta.” Anh thẳng thắn thừa nhận.

Trong 1 thoáng, cô quá sững sờ để phản ứng. Cô đứng yên không động đậy trong vòng tay anh, uể oải với cuộc đấu tranh chống lại cảm giác ngáy ngất sung sướng. Ghen! Anh không thể ghen nếu anh không quan tâm - không. Cô không thể để cô rơi vào cái bẫy này. Cô không dám tin anh. Cô đã từng chứng kiến nghệ thuật quyến rũ của anh, cô nhớ anh đã dụ dỗ Lindsey Partain thế nào, khen ngợi cô ta, nói với cô ta anh khao khát, thèm muốn cô ta thế nào. Anh rất giỏi đạt được điều anh muốn. Trong khi cô không nghi ngờ chuyện anh ham muốn thân xác cô, vì bằng chứng quá rõ ràng, cô biết không có gì thay đổi hết. Anh vẫn muốn cô bỏ đi, và dùng sự yếu đuối của cô dành cho anh để thuyết phục cô đi.

“Anh thực sự nghĩ tôi sẽ tin anh?” cuối cùng cô cũng lên tiếng, về mặt mỗi tiết ra trong từng từ cô nói.

Anh đẩy hông anh sát vào cô. “Em phủ nhận cái này?”

Cô buộc mình nhún vai dừng đứng. “Có gì để phủ nhận? Anh đang cương lên. To chuyện. Nó chẳng có nghĩa gì cả.”

Anh bật cười. “Cũng may là anh có cái tôi bản lĩnh, không thì em đã làm anh cảm thấy mặc cảm tự ti rồi.”

Cô ước gì anh đừng cười. Cô không muốn anh có khiếu hài hước. Cô muốn anh nhỏ mọn và ích kỷ để cô có thể ghét anh. Nhưng anh lại mạnh mẽ, gan lì và tiếng cười làm cô nguôi giận thật mau. Anh quyết liệt nhưng anh không tàn nhẫn.

Anh cúi xuống vùi mặt vào sau tai cô, hơi thở anh ấm áp làm cô nhột nhột. “Sẽ không có khó khăn gì hết,” anh thì thầm. “Chúng ta sẽ có thể bên nhau - không phải ở đây, nhưng sẽ có cách giải quyết ổn thỏa mà.”

Faith lại cứng người. “Tôi dám cá là có mà. Và nó liên quan tới việc tôi bỏ thị trấn mà đi, đúng không?”

Lưỡi anh chậm rãi đùa nghịch với tai cô trước khi anh dịu dàng cắn vào dải tai. “Em sẽ không cần dọn đi xa,” anh dụ. “Em thậm chí không cần phải bán cái nhà này. Anh sẽ mua nhà khác cho em, 1 cái lớn hơn, nếu em muốn-”

Cơn giận bùng lên, hừng hực, sôi sục. Cô giật mạnh người ra khỏi vòng tay đã phần nào lơ lửng của anh và quay phắt lại nhìn anh, gương mặt cô trắng bệch và đôi mắt cô long lên. “Im ngay! Anh không thể thôi ý nghĩ anh có thể mua được tôi, đúng không? Sự thay đổi duy nhất là anh đưa tôi lên hàng giá cao hơn! Tôi không cần cần nhà khốn kiếp của anh, nhưng tôi muốn anh ra khỏi nhà tôi. Ngay lập tức!”

Mắt anh nheo lại, và anh không di chuyển dù 1 li. “Anh không nghĩ là mua em. Anh chỉ đang cố làm mọi chuyện dễ hơn cho em.”

“Biện minh hay lắm, nhưng tôi biết rõ anh lắm. Tôi đã tận mắt chứng kiến mà, nhớ không?” Ký ức đêm đó dấy ngất trong giọng cô và sống lại mạnh mẽ giữa họ. Cô còn 1 ký ức khác nữa mà anh không hề biết: lần cô đã nhìn thấy anh với Lindsey Partain. Đúng, cô đã tận mắt chứng kiến.

Anh im lặng 1 lúc, ánh mắt thăm thẳm của anh lướt trên người cô. “Chuyện đó sẽ không xảy ra lần nữa,” anh nói nhẹ nhàng.

“Không, sẽ không bao giờ,” cô đồng ý, hất cằm lên. “Tôi sẽ không bao giờ để anh đối xử với tôi như vậy nữa.”

“Em sẽ không có nhiều chọn lựa, nếu anh quyết định như vậy,” anh nói, ánh mắt anh long lanh, dọa dẫm. Anh nâng cằm cô lên. “Nhớ đó, bé ạ. Anh có thể mạnh tay hơn những gì anh đã đang làm.”

Cô hất mặt khỏi tay anh. “Tôi cũng vậy.”

Ánh mắt anh lướt xuống cơ thể cô, thay đổi sang ánh nhìn chậm rãi, nóng bỏng. “Anh tin em có thể. Em suýt nữa đã dụ được anh thử xem em có thể mạnh tay cỡ nào, chỉ để vui thôi. Nhưng cuộc thảo luận này đã trịch hướng rồi. Chúng ta không phải đang chiến tranh, bé ạ. Chúng ta có thể có 1 sự sắp xếp tốt đẹp để chúng ta được vui mà không làm đau gia đình anh, chỉ cần em đồng ý.”

“Không,” cô nói.

“Đó có lẽ là từ em thích nhất. Anh bắt đầu thấy mệt phải nghe nó rồi đó.”

“Vậy thì tránh xa tôi ra.” Cô thở dài, mệt mỏi với cuộc tranh cãi, và lắc đầu. “Tôi không muốn làm đau gia đình anh. Đó không phải là lý do tôi quay lại đây. Đây là quê hương tôi, tôi không muốn gây rắc rối, chỉ muốn được sống ở đây. Nếu tôi phải đấu tranh với anh vì điều đó, tôi sẽ làm.”

“Vậy thì chiến tuyến đã được phân.” Anh nhún vai. “Tùy em thôi, em có thể chịu được tới đâu để được sống ở đây. Anh sẽ không lùi bước đâu, em sẽ vẫn không được đón tiếp ở đây. Nhưng nếu em thay đổi ý định, em chỉ cần gọi 1 cú điện thoại cho anh. Anh sẽ lo cho em, không chất vấn gì và không huênh hoang tự đắc.”

“Tôi sẽ không gọi đâu.”

“Có lẽ em sẽ không gọi, nhưng có lẽ em sẽ gọi. Hãy nghĩ đến những gì chúng ta có thể có với nhau.”

“Có gì? Vài lần vội vàng ân ái mỗi tuần? Nói dối nơi anh đang ở, vì anh không muốn gia đình anh biết? Cảm ơn, nhưng tôi từ chối.”

Anh đưa tay ôm lấy má cô, và lần này cô không quay đi. Cử chỉ của anh thật nhẹ nhàng khi anh đưa ngón tay cái mân mê môi dưới của cô, tận hưởng sự mềm mại của nó. “Nó không chỉ vì chuyện làm tình đâu,” anh dịu dàng. “dù Trời biết anh muốn làm chuyện đó đến nỗi nhức nhối đây.”

Cô muốn tin anh biết bao nhưng cô không dám, nên cô cố nén dòng lệ và lắc đầu. “Làm ơn đi đi.”

“Được thôi, anh đi. Nhưng hãy suy nghĩ chuyện này cho kỹ.” Anh quay bước ra phía cửa, rồi dừng lại. “Về công ty của em...”

Lập tức cô cảnh giác, và người căng lên chuẩn bị cho 1 cuộc chiến khác. “Nếu anh dám làm gì tổn hại công ty của tôi-”

Anh nhìn cô vẻ không vui. “Suyt. Anh sẽ không làm gì đâu. Anh chỉ muốn em biết là anh tự hào về em. Anh mừng là em đã đạt được nhiều thành công như thế. Sự thật thì anh đã bảo quản lý của anh ở khách sạn ưu tiên đặc biệt cho khách do công ty em gửi đến.”

Tự hào về cô? Faith đứng lặng yên khi anh bỏ đi, và những giọt nước mắt cô đã cố kìm giữ này giờ bắt đầu tuôn trào trên má cô. Cô có dám tin anh chuyện này không? Cô không dám, cô nhận ra điều đó. Cô phải giữ quyết định đầu tiên của cô là không gửi khách đến khách sạn của anh nữa.

Nhưng nước mắt vẫn tuôn rơi. Anh đã nói là anh tự hào về cô.

10. Chương 10

Monica chần chừ trong phòng tắm, cần 1 ít sự riêng tư để bình tĩnh lại. Nó luôn luôn làm cô hốt hoảng, cảm giác mất tự chủ đó. Michael dường như không bao giờ cảm thấy điều đó, anh luôn thoải mái và hơi buồn ngủ khi anh rời khỏi cơ thể cô. Cô có thể nghe tiếng giường kêu khê khê khi anh cử động, có lẽ để tắt thuốc. Anh không hút nhiều, đang cố gắng bỏ thuốc nhưng thường sau khi làm tình là lúc anh thấy khó cưỡng lại điều thuốc. Hôm nay tay anh đã hơi rung rung khi bật lửa, khiến ngọn lửa nhảy nhót lung tung.

Phản ứng đó làm cô thấy lòng dịu đi, và cô ở trong phòng tắm lâu hơn bình thường để anh không nhận ra điều đó. Nó đã đủ tệ để anh biết cô đã hoang dại thế nào khi anh ở trong cô, rên rỉ, ghì chặt lấy anh và di chuyển hông cô. Dù cô đã cố thử nhưng cô không bao giờ có thể nằm yên. Và cô luôn luôn ướt rượt dưới đó, cô đã nghe thấy những tiếng sột soạt khi anh di chuyển tới lui trong cô. Lúc đó cô không cảm thấy bối rối, chỉ nghĩ đến cơn sốt đang dần mạnh lên trong cô, nhưng sau đó cô cảm thấy xấu hổ.

Nó chưa bao giờ như vậy với Alex. Với Alex, cô có thể kềm chế bản thân, ông dường như thích vậy hơn và cô biết tại sao. Ông đang tưởng tượng cô là mẹ cô. Cô không muốn làm chuyện đó với Alex, nhưng cùng lúc, cô lại muốn. Cô không thể nói ông đã cưỡng ép cô, dù chỉ để cảm thấy dễ chịu hơn vì chuyện cô đã làm. Cô yêu Alex, nhưng ông gần như là ba của cô. Ông không thể thay thế ba cô, không ai có thể nhưng Alex đã là bạn thân nhất của ba cô và ông đã đau đớn biết bao khi ba cô bỏ đi như thế. Thầm lặng, ông để cả nhà cô tựa vào vai ông, để khóc. Đôi khi, trong những ngày đầu khủng khiếp đó, cô đã vờ tưởng tượng trong phút giây ông là ba của cô, là mọi sự vẫn không thay đổi.

Nhưng sự tự dối lừa đó không được lâu. Cơn sốc kinh khủng ngày hôm đó đã vĩnh viễn làm thay đổi 1 điều gì đó trong cô và cô đã chấp nhận là không có gì hoàn hảo cả. Ba sẽ không trở về, ông đã chọn sống với mẹ đàn bà lăng lơ thay vì với gia đình của ông. Ông không yêu mẹ và chẳng bao giờ yêu mẹ hết.

Nhưng Alex yêu mẹ. Tội nghiệp Alex. Cô không thể nhớ lúc nào cô đã phát hiện ra cảm tình của ông cho bà, khi cô thấy ánh mắt buồn bã đắm đuối của ông. Nhưng đó là chuyện nhiều năm sau khi ba cô đã bỏ đi. Đó là lần đầu tiên ông dụ mẹ xuống ăn tối với họ. Ông có thể tác động đến mẹ nhiều hơn cô hay Gray có thể, có lẽ do cách lịch sự nhã nhặn của ông đối với bà. Trời biết ba chẳng bao giờ như thế với mẹ. Ông luôn lịch sự, dịu dàng nhưng ai cũng có thể thấy ông chỉ làm theo thói quen chứ không quan tâm. Alex quan tâm.

Cô nhớ cái đêm lần đầu xảy ra chuyện đó. Gray đã đi New Orleans bàn công việc. Mẹ đã xuống ăn tối nhưng dù Alex dụ thế nào, bà cũng vẫn trầm uất và thực sự rất cố gắng để ăn tối với họ rồi rút về phòng ngay lập tức, bất chấp lời năn nỉ của ông. Khi ông quay lại nhìn Monica, cô đã thấy sự cô đơn trong ánh mắt ông và bốc đồng đặt tay lên tay ông như muốn an ủi ông.

Đêm đó là 1 đêm mùa đông lạnh lẽo. Có 1 lò sưởi đang cháy trong phòng khách nên họ đã vào đó và cô đã bắt đầu xoa dịu ánh mắt đó của ông. Họ ngồi xuống so-fa trước ngọn lửa, lặng lẽ nói chuyện về nhiều thứ trong khi ông chậm rãi uống brandy, loại rượu ông thích nhất. Ngôi nhà thật yên tĩnh, căn phòng tối mờ mờ chỉ với 1 ngọn đèn. Ánh lửa bập bùng. Và có lẽ trong ánh lửa, trông cô giống mẹ. Cô đã búi tóc đêm đó và cô luôn mặc đồ kín đáo, thanh lịch như mẹ muốn. Vì những lý do đó, rượu brandy, sự cô đơn, căn phòng tối, sự thất vọng của riêng ông, sự giống mẹ của cô, nó đã xảy ra.

1 nụ hôn, rồi 2 nụ hôn, rồi thêm nữa. Tay ông đã luồn vào tóc cô và ông đang rên rỉ. Monica nhớ rõ tim cô đã đập mạnh thế nào, vì sợ và vì đồng cảm. Ông đã sờ vào ngực cô, 1 cách trân trọng, nhưng chỉ qua lớp áo. Rồi ông đã đẩy váy cô cao lên, chỉ đủ để lộ phần cần thiết như ông không muốn làm khuấy động cô hơn mức cần thiết. Cô lơ mơ nhớ đến phần cơ thể ông mà cô có thể cảm thấy nhưng không nhìn thấy khi ông áp sát vào cô, rồi 1 cơn đau nhói lên và những cái thúc nhanh vào cơ thể cô. Nhưng cô nhớ mãi giọng nói của ông đã vỡ ra khi ông thì thầm gọi “Noelle” trong tai cô.

Ông dường như không biết ông là người đầu tiên của cô. Trong tâm trí ông, cô là mẹ của cô.

Và trong tâm trí cô, Trời giúp cô với, vì ông đã là ba của cô.

Ý nghĩ bình hoạn đó làm cô thấy khinh ghét bản thân. Cô chưa bao giờ có cảm giác dục vọng với ba, không hề cảm thấy gì, cho đến khi gặp Michael. Nhưng trong cơn xáo động tình cảm tối đó, cô đã nghĩ: ông sẽ không bỏ đi nếu cô cho ông cái mẹ từ chối ông. Nên cô đã thay thế mẹ, dâng hiến bản thân như 1 cách hối lộ để giữ ‘Ba’ ở nhà. Tội nghiệp Alex... tội nghiệp cô.

Cả hai đều thế thân cho cái mà không ai trong cả hai người có thể có được. Nhà tâm lý học Freud mà còn sống chắc tha hồ có chuyện mà phân tích với cô.

Nhưng đêm đó chỉ là đêm đầu tiên trong nhiều đêm sau đó trong 7 năm qua. Dù nghĩ kỹ thì không có nhiều lắm. Số lần Michael đã làm tình với cô trong 1 năm có lẽ nhiều hơn Alex trong 7 năm. Alex đã xấu hổ, đã ăn năn nhưng rồi ông lại đến với cô, bất lực và cần đến ảo giác là Noelle trong vòng tay ông và Monica đã để ông có sự xoa dịu ông cần. Ông bao giờ dám gần cô khi có Gray ở nhà, chỉ khi anh đi công tác xa.

Lần cuối là cách đây 2 ngày khi Gray ở New Orleans. Cô đã đến văn phòng của Alex tối đó, như cô thường làm, và ông đã làm chuyện đó với cô trên ghế so-fa trong văn phòng. Nó không bao giờ lâu cả. Ông không bao giờ cởi đồ của cô hay của ông. 7 năm ông làm chuyện đó với cô nhưng cô chưa bao giờ thấy ông khỏa thân và chỉ thực sự thấy cái đó của ông vài lần. Ông vẫn ăn năn về nhu cầu của ông, như cô thực sự là mẹ và bà đã nghĩ chuyện đó kinh khủng. Nên ông thường làm thật nhanh và Monica tự vệ sinh rồi đi về nhà.

Nó không như vậy với Michael. Cô không biết điều gì ở anh đã thu hút cô hay bằng cách nào cô để việc phát triển đến mức đó. Anh đã lớn lên ở Prescott nên cô đã biết anh suốt cả đời cô, dù chỉ đủ để xác nhận được tên, để nói chuyện. Anh lớn hơn Gray 5 tuổi, và đã là 1 cảnh sát khi cô vừa học trung học xong. Anh đã đám cưới với người tình sinh viên của anh và có 2 con trai nhỏ tên là Ward và June Cleaver, rồi cô ta bỏ anh 1 cách đầy bất ngờ. Cô ta dọn đến Bogalusa và vài năm sau đó thì tái giá. Bây giờ con anh đứa 17 đứa 18 và anh có mối quan hệ rất tốt với chúng.

Michael có quan hệ tốt với mọi người, cô nghĩ và môi khẽ mỉm cười. Đó là lý do anh được chọn làm cảnh sát trưởng khi Deese nghỉ hưu cách đây 3 năm. Anh cao khoảng 1.8m, dong dỏng với tóc muối tiêu và đôi mắt xanh thân thiện với 1 ít tàn nhang lốm đốm trên mũi.

1 ngày cách đây 1 năm, cô đã ở trong thị trấn và quyết định ăn trưa ở quán nướng ở đó, nơi làm bánh mì ham-bơ-gơ ngon nhất xứ. Mẹ sẽ kinh hoàng với mùi vị tầm thường đó nhưng Monica thích ham-bơ-gơ và đôi khi tự đãi món đó. Cô đã ngồi ở 1 cái bàn nhỏ khi Michael bước vào, mua xong bánh bơ-gơ và đang bước trở ra cửa khi anh bỗng dừng lại nơi bàn cô và hỏi có thể ngồi xuống không. Giật mình, cô đã trả lời có.

Lúc đầu cô đã rất gượng gạo nhưng Michael có thể làm cả Phật cũng bật cười. Không lâu sau đó cả hai đã cùng cười nói thoải mái như đã là bạn thân từ lâu. Cô có thêm 1 lần nữa ngỡ khi anh mời cô ăn tối, cô đã thực sự biết mẹ sẽ không bằng lòng. Không có gì là thượng lưu nơi Michael McFane. Nhưng cô đã đồng ý, và ngạc nhiên khi anh đã tự nấu ăn, nướng thịt trong sân sau nhà. Bây giờ anh đang sống ở trong 1 trang trại nhỏ nơi anh đã lớn lên, với hàng xóm gần nhất cách anh khoảng cây số rưỡi, và Monica đã thực sự thư giãn với sự vắng vẻ yên tĩnh của ngôi nhà của anh.

Thư giãn đến nỗi sau khi họ đã ăn và khiêu vũ theo điệu nhạc đồng quê phát ra từ ra-di-ô, trong phòng khách, cô đã để anh đưa cô vào phòng ngủ. Cô không định như thế, không nghĩ là anh sẽ thử, nhưng anh bắt đầu hôn cô và nụ hôn của anh ấm nồng, từ tốn, và lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy khát khao bùng lên trong cơ thể. Tuy lo lắng với những gì đang diễn ra và tốc độ của nó, cô vẫn đứng đó để anh cởi chiếc áo đầm của cô rồi gỡ bỏ áo ngực. Chưa ai từng thấy ngực cô để trần, vậy mà thành linh Michael không những

nhìn mà anh còn bận rộn mút lấy chúng. Cảm giác bị mút bởi miệng anh làm cô trở nên hoang dại và họ đã đổ nhào ra giường. Không có những cái thúc kín đáo hay chỉ với cái quần hạ xuống nửa chừng. Cả hai cùng trần truồng, khóa chặt vào nhau trên tấm trải giường bằng cô-tông và cảm giác khát khao trong cô đã nổ tung dữ dội khiến tới giờ cô vẫn thấy bàng hoàng.

Không quý bà nào hành động như vậy nhưng Monica luôn biết cô không phải là 1 quý bà. Mẹ là quý bà, Monica đã sống hết cả đời cố gắng như mẹ để mẹ có thể yêu cô nhưng cô luôn luôn thất bại. Mẹ sẽ kinh hãi và ghê tởm nếu biết con gái bà đã có nhiều giờ trên giường mỗi tuần với Michael McFane - 1 cảnh sát trưởng - làm tình như điên.

Đôi khi Monica cảm thấy khinh ghét những quy chế nghiêm ngặt đã được nhồi vào cô từ lúc còn trong nôi. Gray đã không bị như vậy, không bị quản thúc bởi những điều 1 quý bà không nên làm. Mẹ dường như đã loại bỏ Gray từ lúc anh mới sinh như 1 sự thất bại, anh là đàn ông, do đó bà tin anh sẽ hành động như loài vật. Vì bà là quý bà, bà đã phớt lờ các mối quan hệ lãng nhăng của cả chồng và con trai, những chuyện đó không đáng bận tâm tới bà và bà mong con gái của bà cũng đừng vướng với chuyện đó như thế.

Nhưng chuyện đã không diễn ra như vậy, dù Monica đã cố gắng. Cô đã thực sự cố gắng trong suốt 25 năm đầu của cuộc đời. Ngay cả khi mẹ cô thu mình lánh xa anh em cô sau khi ba bỏ đi, Monica vẫn cố gắng với hi vọng là nếu cô đủ ngoan, mẹ sẽ không cảm thấy chuyện ba bỏ đi quá tồi tệ.

Nhưng cô luôn khao khát được hơn. Mẹ luôn luôn giữ kẽ, lạnh lùng, hoàn hảo và bất khả xâm phạm. Bà luôn luôn cởi mở, ấm áp, đầy yêu thương, ông đã ôm cô, đùa với cô dù mẹ không bằng lòng những hành động ồn ào của ông với con gái. Gray thậm chí còn cuồng nhiệt hơn ba, bên trong anh luôn luôn bùng bùng 1 ngọn lửa mà Monica đã nhận thấy từ khi còn rất nhỏ.

Cô nhớ 1 lần khi Gray từ trường ĐH về nhà nghỉ hè, họ đang ngồi quanh bàn nói chuyện sau bữa ăn. Gray đã nửa nằm nửa ngồi trong ghế với vẻ duyên dáng của 1 con cọp, cười âm khi anh kể lại 1 trò nghịch mà các cầu thủ trong đội bóng của anh đã bày để phá 1 huấn luyện viên, và đã có... cô không thể miêu tả nó... 1 vẻ gì hoang dã, nóng bỏng trong cách anh nghiêng đầu, trong cử động của anh khi đưa tay cầm ly của anh. Cô đã liếc mẹ và thấy bà đang nhìn chăm chăm vào anh với vẻ kinh tởm như anh là 1 con thú gớm ghiếc. Anh đã là 1 con thú, đương nhiên, 1 chàng trai khỏe mạnh, bốc đồng, bùng bùng sức sống với lượng hóc-môn nam tính tràn đầy trong cơ thể. Nhưng không có gì đáng gớm ở anh và Monica cảm thấy ghét mẹ vì sự không bằng lòng đó, thay cho anh.

Gray là 1 người anh tuyệt vời, cô không biết cô sẽ làm gì nếu không có anh, trong những ngày tháng kinh khủng sau ngày ba bỏ đi. Cô đã rất xấu hổ về hành động tự tử của cô và đã thề rằng cô sẽ không bao giờ yếu đuối như thế để là gánh nặng cho anh. Nó đã là 1 cuộc đấu tranh dai dẳng nhưng cô đã giữ được lời hứa đó với bản thân. Cô chỉ cần nhìn những đường trắng mỏng trên cổ tay để ép mình nhớ lại cái giá của sự yếu đuối.

Nhìn thấy Faith Devlin trong bãi đậu xe của tiệm rau củ làm cô quá sốc đến nỗi lần đầu tiên trong 1 thời gian dài, cô đã rơi vào thói quen cũ là chạy đến Gray, mong anh xử lý vấn đề cho cô. Cô cảm thấy ghét bản thân vì đã rụng rời tay chân như thế, nhưng khi nhìn thấy mái tóc đỏ sẫm, 1 màu đậm đà như màu rượu, tim cô đã gần như ngừng đập. Trong 1 thoáng bàng hoàng, cô đã nghĩ: ba đã quay lại! vì nếu Renee đã ở đây thì chắc chắn ba cũng ở đây.

Nhưng chẳng thấy ba đâu, chỉ có Renee, trông thậm chí còn trẻ hơn lúc bà ta bỏ đi, điều đó quả thật không công bằng. 1 người rác rưởi, tệ hại như Renee Devlin nên thể hiện tội lỗi của bà ta trên gương mặt để mọi người được biết. Nhưng gương mặt đã nhìn lại Monica vẫn tuyệt vời như trước đây, không 1 vết nhăn nào, vẫn đôi mắt mèo xanh mơ màng, đôi môi mềm mại, đầy đặn, gợi cảm, không có gì thay đổi hết. Và trong 1 thoáng, Monica lại là cô gái bất lực, đau khổ trước đây, và cô đã chạy đến Gray.

Chỉ có điều đó không phải là Renee, người phụ nữ trong bãi đậu xe là Faith Devlin và Gray đã miễn cưỡng 1 cách kỳ lạ để dùng thế lực của anh chống lại cô ta. Monica không thể nhớ nhiều về Faith, chỉ lơ mơ ký ức về 1 con bé gầy gò với mái tóc của mẹ nó, nhưng chuyện đó không quan trọng. Cái không hề lơ mơ là nỗi đau của cô khi thấy cô ta, và sự trở về của ký ức, cảm giác bị phản bội, bị bỏ rơi ngày trước. Cô đã sợ đi vào thị trấn kể từ khi đó, sợ là cô sẽ lại thấy Faith và cảm thấy muối xát vào vết thương vừa toác miệng lại.

“Monica?” giọng Michael chậm rãi vang lên. “Em ngủ luôn trong đó hả cưng?”

“Không, em chỉ đang trang điểm,” cô gọi vọng ra và mở nước xả vào bồn rửa mặt để giúp cho lời nói dối của cô thêm đáng tin. Bóng cô nhìn lại cô. Không tệ, cho tuổi 32. Mái tóc sẫm mượt, dù tóc cô không sẫm bằng tóc Gray nhưng không có sợi bạc nào xuất hiện cả. Mặt cô vẫn thon thả như mẹ nhưng cô có đôi mắt đen của nhà Rouillard. Không quá mập và ngực cô vẫn còn săn chắc.

Michael vẫn đang nằm trần truồng trên giường khi cô ra khỏi phòng tắm và 1 nụ cười từ từ nở trên môi anh khi anh đưa tay cho cô. “Đến anh ôm nào,” anh mời mọc và tìm cô rộn lên. Cô bò trở lại giường và vào vòng tay ấm áp của anh. Anh thở dài mãn nguyện khi anh ôm cô vào lòng, bàn tay to lớn của anh nhẹ xoa bóp ngực cô. “Anh nghĩ chúng ta nên kết hôn,” anh nói.

Lần này tim cô không chỉ rộn lên, nó gần như ngừng đập. Cô ngược nhìn anh, mắt mở lớn hoảng hốt và ngạc nhiên. “K-kết hôn?” cô lắp bắp rồi đưa 2 tay lên che miệng để ngăn tiếng khúc khích sung sướng đang muốn thoát ra. “Michael và Monica McFane?” tiếng khúc khích bật ra.

Anh toét miệng cười. “Nghe như chúng ta là anh em sinh đôi. Nhưng anh có thể chịu được nếu em có thể.” Anh chạm vào núm vú của cô, thích thú với cái cách nó săn lại vì cái chạm nhẹ của anh. “Nhưng nếu chúng ta có con, tên nó sẽ bắt đầu với chữ cái nào cũng được, trừ chữ M.”

Kết hôn. Có con. Ôi Trời. Không hiểu sao chưa bao giờ cô tưởng tượng anh có thể muốn lấy cô. Cô thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến chuyện kết hôn có liên quan đến cô. Cuộc sống của cô đã bị đóng băng 12 năm trước đây và cô chưa bao giờ mong nó thay đổi.

Nhưng không có gì là không thay đổi. Thậm chí đá còn thay đổi, nghiền nát bởi thời gian và các yếu tố kim mộc thủy hỏa thổ. Alex đã không làm gián đoạn nhịp sống của cô nhưng Michael đã ào ào đến như sao xẹt.

Alex. Ôi Trời.

“Anh biết anh không có gì nhiều để trao em,” Michael nói. “Ngôi nhà này chắc chắn không như những gì em đã quen nhưng anh sẽ sửa nó theo ý em muốn, chỉ cần em nói anh biết anh cần làm gì, anh sẽ làm ngay.”

Lại thêm 1 bất ngờ. Cô đã sống hết 32 năm của cô ở lâu đài Rouillard. Cô đã cố tưởng tượng sống ở 1 nơi khác nhưng không thể. 12 năm trước, nền tảng cuộc đời cô đã sụp đổ và từ lúc đó, cô không đủ sức đương đầu với đổi thay, dù chỉ là 1 chuyện nhỏ như đổi 1 cái xe mới. Gray cuối cùng đã phải ép cô bỏ cái xe cô đã lái từ lúc cô 19 tuổi, cách đây 5 năm anh cũng đã ép cô trang trí lại phòng ngủ của cô. Cô đã rất ngán căn phòng trang trí như con nít của cô nhiều năm, nhưng ý nghĩ thay đổi nó làm cô thấy tệ hơn. Và cô đã nhẹ nhõm khi 1 ngày nọ, Gray đã nhờ người đến trang trí trong khi cô có hẹn với nha sĩ, khi trở về cô thấy cả giấy dán tường cũng đã bị lột bỏ và thẩm được thay. Tuy vậy, cô vẫn khóc suốt 3 ngày. Còn quá ít thứ trong đời cô sót lại từ trước khi ba bỏ đi và nó làm cô đau khi phải từ bỏ thêm thứ gì khác. Sau khi ngưng khóc, và việc trang trí đã hoàn tất, cô thích căn phòng, nó như 1 sự chuyển mình đầy đau đớn.

“Cưng à?” Michael nói, bây giờ có vẻ dè dặt. “Anh xin lỗi, anh nghĩ...”

Vội vàng cô đặt tay lên miệng anh. “Đừng hạ mình vì em,” cô nói, giọng trầm và run rẩy, đau đớn vì anh đã nghĩ trong vài giây là cô nghĩ cô quá tốt cho anh. Ngược lại thì đúng hơn: Michael quá tốt cho cô. Chỉ cách đây 2 ngày cô đã nằm trên ghế sofa trong phòng làm việc của Alex để ông làm chuyện đó với cô. Những lời xấu xa. Những việc xấu xa. Nó không có gì giống cách Michael yêu cô. Cô không cảm thấy gì ngoài sự tội nghiệp, và sự nhẹ nhõm khi nó kết thúc.

Nếu Michael biết về Alex, anh có còn muốn cô nữa không? Làm sao còn được? Cả năm qua anh đã nghĩ cô là của anh hoàn toàn và suốt thời gian đó, cô đã để 1 người bạn già của gia đình làm chuyện đó với cô, như đã làm trong suốt 6 năm qua.

Cô không cảm thấy có tội chút nào đối với Alex khi Michael trở thành người tình của cô. Cô không cảm thấy có quan hệ gì với Alex hết, sao mà được? khi thậm chí không phải cô là người ông đang làm như vậy, mà là mẹ cô. Nhưng lương tâm cô cắn rứt khi cô đến với Alex vì nó là sự phản bội Michael. Cô đã muốn nói Alex ngừng lại nhưng nỗi sợ hãi cũ vẫn còn đó, chôn thật sâu. Nếu cô không để ông làm chuyện đó nữa, liệu ông có bỏ đi? Nếu ông bỏ đi thì có gì xảy ra không? Cô không còn là 1 cô bé đau khổ, hoảng sợ nữa, cô không cần ba - hay thể thân của ông.

Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra với mẹ nếu Alex không đến nhà nữa? Ông yêu mẹ, nhưng liệu ông có thể chịu đựng khi gặp bà mà biết không bao giờ có được bà, khi ông không thể thậm chí giả vờ làm tình với bà?

Tim cô đập loạn lên. Cô sẽ xoay sở được. Cô sẽ nói với mẹ và đối mặt với sự không hài lòng lạnh lùng đó. Cô sẽ nói với Alex là cô sẽ không thể gặp ông nữa. Ông sẽ đau khổ nhưng ông sẽ hiểu. Ông sẽ không bỏ rơi mẹ, cô thật là ngốc khi nghĩ như vậy. Cô phải nhìn việc như người lớn chứ không phải như 1 cô bé sợ sệt. Alex không ở lại làm bạn vì cô đã cho phép ông làm chuyện đó với cô; ông là đại diện pháp lý của Gray, 1 người bạn thậm chí trước khi cô được sinh ra. Có lẽ ông chỉ mới vừa có thói quen sử dụng cô. Có lẽ ông sẽ vui vì có lý do để dừng, có lẽ ông đã cảm thấy tội lỗi như cô đã cảm thấy.

Cô phải sửa sai hết mọi thứ cô có thể làm. Không 1 chuyện nhỏ nào được sai hay không được tháo gỡ. 1 cuộc sống hạnh phúc, bình thường đang hiện ra trước mắt cô và cô có thể nắm bắt lấy nó bất cứ lúc nào chỉ cần cô làm mọi việc đúng. Lần trước, Renee Devlin đã phá tan giấc mơ của cô...

Mọi suy nghĩ của cô bất chợt chững lại. Dù Michael vẫn ôm cô đầy vui vẻ, 1 gương mặt hiện ra trước mắt cô: đôi mắt xanh mơ màng, đôi môi gợi cảm làm đàn ông phát rồ. Renee vẫn còn đó, trong hình hài con gái bà ta.

Faith phải ra đi. Mẹ sẽ vui hơn nếu Faith bỏ đi. Thậm chí bà sẽ có thể hài lòng với Monica, nếu cô là người làm Faith bỏ đi. Và nếu Michael cũng liên quan vào...

Cô đẩy vào vai anh. “Có 1 rắc rối.”

Anh thả cô ra, thở dài thất vọng. Lý do của sự thất vọng đang khẽ cựa quậy trên bụng anh. “Chuyện gì?”
“Là mẹ.”

Anh lại thở dài. “Em không nghĩ bà sẽ thích ý tưởng em lấy anh?”

“Bà không thích em lấy ai hết,” Monica nói thẳng. “Anh không hiểu đâu - bà sẽ rất giận dữ.”

Anh giật mình. “Trời ạ, vì sao?”

Monica cắn môi, không thoải mái khi tiết lộ hết các chuyện xấu của gia đình ra. “Vì điều đó có nghĩa là em sẽ ngủ với anh.”

“Đương nhiên em sẽ - ồ.” Bây giờ anh trông có vẻ ngượng ngịu. Có lẽ anh đang hồi tưởng lại những lời bàn tán về sự dàn xếp giữa ba và mẹ. “Anh đoán bà không thích chuyện như vậy.”

“Bà ghét ý tưởng đó. Và bà sẵn đã giận dữ với chuyện Faith Devlin ở lại trong xứ.” Cẩn trọng, Monica hướng anh về phía cô muốn anh đi. “Nếu Faith Devlin bỏ đi, bà sẽ vui trở lại 1 chút, nhưng em không biết làm sao làm được chuyện đó. Gray đang cố làm cô ta bỏ đi nhưng anh ấy nói không có gì nhiều để anh ấy có thể làm, không giống như trước đó.”

Và thật ngạc nhiên cho cô, Michael cũng người, nét mặt anh sầm lại dăm chiêu.

“Anh biết Gray cảm thấy thế nào. Anh cũng không muốn làm gì để khiến cô gái đó lưu lạc thêm 1 lần nữa.”

Monica thu người lại, không vui vì anh đã phản ứng hoàn toàn khác với cách cô muốn. Cô đã nghĩ anh sẽ hiểu ngay. “Cô ta là người họ Devlin! Em không thể nhìn cô ta mà không muốn phát bệnh-”

“Cô ta đã không làm gì hết,” Michael nói với giọng bình thản làm cô muốn nổi điên. “Chúng ta gặp rắc rối với những người họ Devlin khác chứ không phải cô ta.”

“Cô ta trông giống mẹ của cô ta. Mẹ em đã đau khổ rồi khi biết 1 người họ Devlin đã quay lại đây sống.”

“Không có luật nào nói cô ta không thể sống nơi cô ta muốn.”

Vì anh có vẻ không hiểu được vấn đề, Monica quyết định nói thẳng. “Nhưng anh có thể làm 1 điều gì đó, đúng không? Gray không làm được gì nhiều, nhưng anh có thể nghĩ cách nào đó làm cô ta bỏ đi.”

Nhưng Michael lắc đầu và sự thất vọng quặn lên trong lòng cô. “Lần đó anh đã có mặt ở đó,” anh điềm đạm nói, đôi mắt xanh của anh xa vắng và buồn bã. “khi tụi anh tống họ ra khỏi túp lều họ đang sống. Đối với những người còn lại của họ Devlin, anh không quan tâm, anh mừng vì đã tống cổ được bọn họ, nhưng

còn Faith và thằng bé - họ đã chịu đau khổ. Anh sẽ không bao giờ quên được vẻ mặt của cô ấy, và anh cả Gray cũng vẫn còn nghĩ đến vẻ mặt đó. Có lẽ đó là lý do anh ấy đã nương tay với cô ta lần này. Trời biết anh không thể làm như vậy với cô ta lần nữa.”

“Nhưng nếu mẹ...” Monica dừng kịp. Anh sẽ không làm gì hết. Anh không thể hiểu được, vì anh không sống với mẹ của cô và không biết sự không bằng lòng của mẹ lạnh đến thấu xương. Cô kèm lại sự hoảng hốt và mỉm cười với anh. “Thôi bỏ đi. Em sẽ lo phần mẹ, cách nào đó.”

Nhưng cách nào? Monica chưa bao giờ có thể đối phó với mẹ cô, hay rũ bỏ những lời nói đau lòng của bà như Gray đã làm được. Gray yêu mẹ, cô biết, nhưng anh thường phớt lờ bà. Monica vẫn cảm thấy cô như 1 cô gái nhỏ, hồi hộp, cố gắng trong tuyệt vọng để sống theo tiêu chuẩn mẹ cô đặt ra nhưng luôn thất bại.

Cô sẽ phải làm chuyện này. Cô không thể để mất Michael. Cô sẽ nói với Alex cô không gặp ông nữa và bằng cách nào đó, cô sẽ đuổi được Faith Devlin đi và làm mẹ cô vui vẻ, và bà sẽ không ngại chuyện cô kết hôn.

11. Chương 11

Faith cúp máy, đôi lông mày cau lại về khó hiểu. Đây đã là lần thứ 6 cô gọi ông Pleasant mà không ai trả lời. Ông không có thư ký riêng, bà Pleasant từng làm nhiệm vụ đó và ông đã không dành lòng tìm người thay bà sau khi bà mất. Ông Pleasant đã rời khỏi nhà trọ, đúng hơn là chỉ có chìa khóa treo trên móc cửa còn mọi thứ đều đã biến mất. Căn phòng đã được trả tiền trước nên không có gì không bình thường trong chuyện đó. Cô cũng đã từng làm vậy không chỉ 1 lần.

Chuyện không bình thường là ông đã không gọi cô mà ông nói là ông sẽ gọi. Cô không tin ông đã quên. Ông sẽ gọi nếu chuyện gì đó không hay. Với tình trạng sức khỏe của ông, cô lo ông đang ở trong bệnh viện nào đó và quá yếu để gọi cho cô. Ông có thể đang hấp hối mà cô không hay biết. Ý nghĩ ông chết trong cô quạnh làm cô đau lòng. Ai đó ít nhất nên ở bên cạnh để nắm tay ông như cô đã nắm tay Scottie.

Ngoài chuyện lo lắng về ông, cô không biết ông đã tìm được gì chưa hay đã nói chuyện với ai. Cô sẽ phải tự tiếp tục mà không có lợi thế của những câu trả lời ông đã có được.

Cô không có khái niệm rõ ràng là phải làm gì, tìm kiếm dấu vết gì, thậm chí là hỏi gì - cho là người ta chịu nói chuyện với cô. Những người duy nhất may ra chịu trả lời cô là những người mới đến xứ này mà họ thì chắc không biết gì. Những người cũ sẽ biết nhưng họ sẽ nghe theo lệnh của Gray phản đối tất cả mọi thứ liên quan tới cô.

1 ý nghĩ chợt đến và cô mỉm cười hứng khởi. Có 1 người, ít nhất sẽ nói chuyện với cô - dù miễn cưỡng nhưng vẫn sẽ nói.

Cô chải lẹ mái tóc và cuộn mái tóc dày thành 1 búi trên đỉnh đầu, gài vài cái kẹp tăm giữ lấy, và để vài cọng lông xòa nơi gáy và quanh gương mặt. Cô thường chỉ làm như thế. Vài phút sau khi đã quyết định, cô lên đường vô Prescott, đến tiệm rau của Morgan.

Như cô đã nghĩ, bà Morgan thấy cô ngay lúc cô bước vô tiệm. Faith phớt lờ bà và rảo bước về quầy sữa ở cuối tiệm, an toàn tránh xa khỏi đôi tai thính của bà ta. Không lâu thì Ed bước vội về dọc theo lối đi, gương mặt bực của ông ta mặt mỗ và căm phẫn. “Có lẽ cô không hiểu được nhiều,” ông ta nói, hậm hực dừng lại trước mặt cô. “Ra khỏi tiệm ngay. Cô không thể mua ra ở đây.”

Faith vẫn không nao núng, cô nhìn ông ta cười lạnh lùng. “Tôi không đến đây để mua gì cả. Tôi muốn hỏi ông vài câu.”

“Nếu cô không đi, tôi sẽ gọi cảnh sát trưởng,” ông ta nói nhưng vẻ mặt hơi lo lắng.

Việc ông ta nhắc đến cảnh sát trưởng làm bụng cô quặn lại, có lẽ ông ta muốn cô phản ứng như vậy. Cô đứng thẳng và ép mình phớt lờ lời đe dọa. “Nếu ông trả lời tôi,” cô nói lạnh lẽo, “tôi sẽ đi ngay trong vài

phút. Nếu không, vợ ông có thể biết những điều ông không muốn bà ta biết.” Nói về đe dọa, cô cũng có vài câu của riêng cô.

Ông ta tái mặt và nhìn vội về phía trước tiệm vẻ lo lắng. “Tôi không biết cô đang nói gì?”

“Được thôi. Câu hỏi của tôi không liên quan đến mẹ tôi. Tôi muốn biết về Guy Rouillard.”

Ông ta chớp mắt, vẻ ngạc nhiên. “Về Guy?” Ông ta hỏi lại.

“Ông ấy đã quen ai khác mùa hè đó?” cô hỏi. “Tôi biết mẹ tôi không phải là người duy nhất. Ông còn nhớ lời đồn gì không?”

“Sao cô muốn biết chuyện đó? Không quan trọng ông ấy quen ai, người ông ấy bỏ đi cùng là Renee chứ đâu phải ai khác.”

Cô nhìn đồng hồ. “Tôi thấy ông còn 2 phút trước khi vợ ông ra đây coi chuyện gì đang diễn ra.”

Ông ta trừng mắt với cô nhưng cũng miễn cưỡng nói. “Tôi nghe nói ông ấy còn quen Andren Wallace, thư ký của Alex Chelette. Alex là bạn thân nhất của ông ấy. Nhưng không biết có thật không vì bà ta chẳng chút đau khổ gì khi Guy bỏ đi. Có 1 người tiếp viên ở quán Jimmy Jo tôi không nhớ tên nhưng Guy có hẹn hò vài lần. Cô ta không còn ở đó nữa. Nghe nói ông ấy cũng tán tỉnh Yolanda Foster. Guy lăng nhăng lắm. Tôi không thể nhớ tất cả những người ông ấy đã quen hay thời gian nào ông ấy quen họ 1 cách chính xác.”

Yolanda Foster, bà ấy phải là vợ của ông quận trưởng cũ. Con trai của họ, Lane đã ở trong nhóm hay đeo theo Jodie khi chúng muốn được vui vẻ nhưng không bao giờ nói chuyện với chị khi gặp nơi công cộng.

“Chuyện phổ biến ở đây là gì?” cô hỏi. “Có ông chồng ghen tương nào không?”

Ông ta nhún vai và lại liếc về phía trước tiệm. “Có lẽ ông quận trưởng đã biết nhưng Guy đóng góp rất nhiều cho cuộc tranh cử của ông quận trưởng nên tôi không nghĩ Lowell Foster sẽ làm rộn nhiều thậm chí có biết Yolanda đã... tiếp thu của đóng góp.” Ông ta cười khẩy và Faith nghĩ sao mà cô ghét ông ta thế.

“Cảm ơn những thông tin này,” cô nói và quay lưng bỏ đi.

“Cô sẽ không tới nữa chứ?” ông ta hỏi hộp hỏi.

Cô ngừng lại nhìn ông ta vẻ suy nghĩ. “Có lẽ không,” cô nói. “Gọi tôi nếu ông nhớ ra thêm tên nào.” Rồi cô bước nhanh khỏi tiệm không buồn ngoái bà Morgan trên đường cô đi ra.

2 tên, thêm khả năng của người tiếp viên vô danh. Cũng là 1 sự khởi đầu. Nhưng điều làm cô hứng thú là sự đề cập đến Alex Chelette, bạn thân nhất của Guy. Ông ta sẽ có thể trả lời hầu hết các câu hỏi của cô.

Gia đình Chelette là 1 trong những gia đình giàu có lâu đời trong xứ - không được bằng nhà Rouillard, nhưng chẳng ai trong xứ được bằng cả. Cô biết tên họ nhưng không thể nhớ nổi gì về họ. Cô chỉ mới 14 khi cô bỏ đi và là người khép kín hơn những người khác, gần như cô đã cố ở 1 mình càng nhiều càng tốt. Cô chỉ chú ý đến những người có liên hệ trực tiếp đến gia đình cô, và với những gì cô còn nhớ, cô chưa bao giờ gặp ai thuộc họ Chelette. Nhưng Alex có thể vẫn sống ở vùng này, ngoài lý do của Guy Rouillard ra, thì còn lý do truyền thống: những nhà giàu có lâu đời thường chỉ ở 1 chỗ.

Cô bước đến trạm điện thoại công cộng ở cuối bãi đậu xe và tìm họ Chelette. Danh sách ghi rõ “Alex Chelette, luật sư.” Trên hàng đó là dòng chữ “Chelette và Anderson, phòng Luật sư”.

Nghĩ là bây giờ thì tiện hơn bất cứ lúc nào khác nên cô lấy ra 25 xu bỏ vào máy và quay số của văn phòng Luật. 1 giọng thánh thót vang lên ngay hồi chuông thứ 2.

Faith nói, “Tên tôi là Faith Hardy. Ông Chelette có thể gặp tôi hôm nay được không?”

Có 1 sự ngập ngừng thoáng qua báo cho Faith biết là tên cô đã được nhận ra, rồi giọng thánh thót vang lên. “Ông ấy ở ngoài tòa suốt buổi sáng, nhưng ông ấy có thể gặp cô vào buổi trưa lúc 1:30, nếu tiện cho cô.”

“Vâng được. Cảm ơn bà.” Khi cô gác máy, Faith tự hỏi không biết giọng thánh thót ấy có phải của Andrea Wallace, người đã là thư ký của ông Chelette khi chuyện đó xảy ra không, hay là 1 người nào khác.

Cô còn dư 3 tiếng, trừ khi cô muốn lái xe về nhà rồi quay lại sau. Bụng cô cồn cào nhắc cô là miếng bánh mì nướng cô ăn lúc 6:30 sáng đã tiêu tan. Cô tự hỏi không biết cô có được phục vụ trong nhà hàng ở xứ này không, hay thể lực của Gray cũng đã vượt tới đây. Cô nhún vai. Bây giờ là lúc cô sẽ được biết.

Có 1 quán cà phê nhỏ ngay quảng trường. Cô chưa từng ghé đó, cô nghĩ khi đậu xe gần như ngay trước cửa vào quán. Cô chưa bao giờ ăn ở ngoài cho đến khi cô đến sống với nhà Greshams, và họ đã giới thiệu cô với sự tuyệt vời của nhà hàng. Nghĩ đến họ làm cô mỉm cười khi cô bước vào quán cà phê mát mẻ, hơi tối, cô làm 1 ghi chú nhỏ trong đầu là tối nay sẽ gọi cho họ. Cô đã cố giữ liên lạc, gọi họ ít nhất 1 tháng 1 lần và cũng đã sắp tới ngày rồi kể từ lần cuối họ nói chuyện.

Khách tự tìm chỗ ngồi nên Faith chọn 1 bàn gần cuối quán. 1 phụ nữ trẻ với gương mặt ưa nhìn, phốp pháp, hối hả chạy đến với tờ thực đơn. “Cô muốn uống gì?”

“Trà chanh đường.” Xu hướng chung là trà sẽ có đá, trừ khi đặc biệt yêu cầu trà nóng. Thường sự lựa chọn là trà có đường hay không có đường.

Người tiếp viên chạy đi lấy trà và Faith cúi xuống nhìn tờ thực đơn bằng nhựa. Cô chỉ vừa quyết định chọn món salad với thịt gà khi 1 người dừng lại cạnh bàn. “Cô là Faith Devlin phải không?”

Faith căng thẳng, tự hỏi không biết cô sẽ bị mời đi hay không. Cô nhìn lên người phụ nữ đang đứng cạnh cô. “Phải, là tôi.” Trông chị ta quen quen, mắt nâu, tóc nâu, cằm hơi vuông, và má lúm đồng tiền. Chị ta hơi nhỏ người, chỉ khoảng 1.6m và có tính sôi nổi của 1 người đội trưởng đội cổ vũ.

“Tôi đã nghĩ vậy. Cũng khá lâu rồi nhưng khó mà quên được mái tóc màu đỏ.” Chị ta mỉm cười. “Tôi là Halley Bruce - bây giờ là Halley Johnson. Tôi đã học chung với cô hồi trước.”

“Phải rồi!” Vừa nghe tên chị ta là cô nhớ ngay. “Tôi nhớ ra chị rồi. Chị khỏe không?” Halley chưa bao giờ là bạn của cô, cô không có bạn, nhưng Halley chưa bao giờ tham gia vào những trò tiêu khiển tàn nhẫn mà Faith đã phải chịu đựng. Ít nhất thì chị ta cũng xã giao với cô.

Tuy nhiên, ánh mắt chị bây giờ hoàn toàn thân thiện. “Chị ngồi chung nhé?” Faith mời.

“Chỉ được vài phút thôi,” Halley nói và ngồi xuống đối diện với Faith. Người tiếp viên trở lại bàn đem trà cho Faith và ghi nhận yêu cầu món salad với gà của cô. Khi họ còn lại 1 mình, Halley mỉm cười đau khổ. “Gia đình chồng tôi mở quán này và tôi quản lý nó cho họ. Tôi đang chờ người giao hàng sắp đến và tôi sẽ ra phải nhận hàng.”

Vì Gray đã biết về công ty du lịch của cô, chẳng có lý do gì để không nói về nó, nên Faith nói, “tôi trốn việc đi chơi. Tôi có 1 đại lý du lịch ở Dallas và tôi thật sự nên báo người quản lý của tôi nơi tôi sẽ đi nhưng tôi đã quên gọi trước khi rời nhà.”

Nói ra nghề nghiệp và câu xã giao xong, cả hai mỉm cười nhìn nhau coi nhau bình đẳng. Faith bỗng cảm thấy ấm áp trong lòng. Ngay cả sau khi cô đến ở với nhà Greshams và vô trung học, cô vẫn không có người bạn nào, lúc đó cô luôn e dè và thu mình lại, quá sợ hãi để kết bạn. Mãi đến khi cô vô đại học cô mới bắt đầu có bạn và sự chấp nhận cô của các bạn cùng phòng trọ đã làm cô hân hoan. Đầu tiên cô còn ngại ngùng nhưng cô đã nhanh chóng hòa nhập, vui vẻ tham dự vào những hoạt động nữ tính của tuổi của cô: thức đêm nói chuyện, tiêu khiển, cười ầm lên, trao đổi quần áo và đồ trang điểm, cuống cuồng chuẩn bị đi học, soi gương chung trong phòng tắm, v.v. Và lần đầu tiên cô đã tham gia vào 1 cuộc phân tích không đoạn kết về những bí mật khó hiểu của nam giới - hay đúng hơn là cô lắng nghe và mỉm cười với sự ngây thơ của các bạn. Dù lúc đó nhiều bạn của cô đã làm chuyện đó rồi, còn Faith vẫn còn con gái, cô vẫn cảm thấy già hơn, từng trải hơn. Họ vẫn nhìn phái nam qua cặp kính màu hồng lãng mạn trong khi cô không có bất kỳ ảo tưởng nào nữa.

Nhưng tình bạn vẫn luôn đem đến niềm vui đặc biệt cho cô và cô nhìn Halley Johnson với hi vọng tìm được tình bạn mới đang nhen nhóm trong cô.

“Cô đã dọn đi đâu lúc cô bỏ đi?” Halley hỏi với vẻ bình thường về hoàn cảnh Faith rời bỏ Prescott.

“Beaumont, Texas. Rồi Austin khi tôi bắt đầu ĐH, sau đó là Dallas.”

Halley thở dài. “Tôi chưa bao giờ sống ở đâu khác ngoài nơi này, tôi không nghĩ sẽ làm vậy bao giờ. Tôi từng nghĩ đến chuyện du lịch nhưng rồi Joel và tôi kết hôn và mấy đứa bé ra đời. 1 trai 1 gái, và như vậy là dừng được rồi. Còn cô?”

“Tôi là 1 quả phụ,” Faith nói, ánh mắt hơi tối lại với bóng dáng 1 nỗi buồn cô luôn cảm thấy khi nghĩ đến Kyle, ra đi quá trẻ và vô ích. “Tôi kết hôn ngay khi tốt nghiệp ĐH và anh ấy qua đời trong 1 tai nạn xe trong năm đó. Chúng tôi chưa có đứa con nào.”

“Thật khó cho cô.” Có sự đồng cảm chân thành trong giọng Halley. “Tôi rất tiếc. Tôi chỉ có thể tưởng tượng nó sẽ thế nào nếu tôi mất Joel. Anh làm tôi đôi khi muốn điên nhưng anh luôn là chỗ dựa của tôi khi tôi cần anh.” Halley im lặng 1 lúc rồi 1 nụ cười nở trên gương mặt chị. “Điều gì đã đem cô về lại Prescott? Tôi có thể tưởng tượng người ta bỏ Prescott đi Dallas chứ không làm chuyện ngược lại.”

“Nó là quê nhà. Tôi muốn quay lại đây.”

“À, tôi không muốn tò mò hay bất lịch sự nhưng tôi nghĩ Prescott là nơi cuối cùng cô muốn sống. Sau những gì đã xảy ra, ý tôi là vậy.”

Faith liếc nhanh Halley nhưng không thấy vẻ nham hiểm gì, chỉ là hơi dò hỏi như chị ta không thể hiểu Faith là người như thế nào.

“Nó không phải tốt đẹp gì,” cô trả lời và quyết định cô cũng có thể thẳng thắn như Halley. “Tôi không biết chị đã nghe chưa, nhưng Gray Rouillard sẽ không thích nếu anh ấy biết chị tiếp đón tôi. Tôi cho rằng anh ấy đã loan tin cho các tiệm là anh ấy không muốn họ buôn bán gì với tôi hết.”

“Ồ, tôi có nghe,” Halley nói rồi toét miệng cười, vẻ dò hỏi gần như biến mất. “Nhưng tôi thích tự nhận xét mọi người.”

“Tôi không muốn gây rắc rối cho chị.”

“Không đâu. Gray không phải là người hay thù oán.” Chị ngừng lại. “Tôi có thể thấy cô không đồng ý với tôi. Đúng là tôi không muốn anh ta như 1 kẻ thù của tôi nhưng anh ta sẽ không trở nên nhỏ mọn vì cô đã ăn món salad với gà ở đây.”

“Mọi người trong xứ đều coi trọng lời anh ấy nói.”

“Anh ta có nhiều ảnh hưởng lắm,” Halley đồng ý.

“Nhưng không với chị?”

“Tôi không nói thế. Chỉ là tôi nhớ cô lúc còn ở trường. Cô không giống những người khác. Nếu bây giờ là Jodie, cô ấy sẽ không được ngồi ở đây để chờ món salad của cô ấy. Nhưng cô thì luôn được đón chào ở đây.”

“Cám ơn. Nhưng nếu có rắc rối thì cho tôi biết.”

“Tôi không lo về chuyện đó đâu.” Halley mỉm cười khi người tiếp viên đặt đĩa salad lên bàn. “Nếu anh ta muốn làm khó chuyện đó, anh ta sẽ nói thế. Có 1 điều về Gray là: cô không bao giờ phải đoán dò anh ta. Anh ta luôn nói điều anh ta định làm và làm điều anh ta đã nói.”

Thư ký của Alex Chelette vẫn là Andrea Wallice, theo như bảng tên trên bàn làm việc của bà. Người phụ nữ ngồi sau bàn trông vẫn ưa nhìn dù ở lứa tuổi trên dưới 50, gương mặt bà hợp với số tuổi của bà, mái tóc điểm bạc được cắt ngắn ôm gọn khuôn mặt trông khá thanh lịch. Nhìn bà, có bớt đi mười mấy năm tuổi, Faith vẫn không thể tưởng tượng được bà là dạng phụ nữ mà Guy Rouillard sẽ đeo đuổi. Ông ta thường thích dạng phụ nữ sôi nổi, chứ không phải như người phụ nữ bé nhỏ với ánh mắt tò mò này.

“Cô trông giống mẹ,” cuối cùng Andrea lên tiếng, đầu hơi nghiêng sang 1 bên để ngắm gương mặt Faith. “Có vài điểm khác nhưng phần lớn thì cô có thể là bà ta, đặc biệt với nước da và màu tóc của cô.”

“Bà biết mẹ tôi?” Faith hỏi.

“Chỉ nhìn thấy thôi.” Bà ta chỉ ghé so-fa. “Mời cô ngồi. Alex chưa đi ăn trưa về tối.”

Ngay khi Faith vừa ngồi xuống thì cánh cửa phòng mở ra và 1 người đàn ông mảnh khảnh và ưa nhìn bước vào. Ông ta mặc com-lê, là 1 điều hơi lạ ở Prescott, trừ khi người đó là luật sư vừa mới ở tòa suốt sáng.

Ông liếc Faith và sững lại rõ ràng, rồi tỏ vẻ thư thái và một nụ cười điểm nhẹ trên môi ông. “Cô phải là Faith rồi. Trời biết, cô không thể là ai khác được, trừ khi Renee phát hiện Suối Tiên.”

“Tôi cũng nghĩ thế,” Andrea nói và quay sang ông ta, trong 1 thoáng, không giấu được ánh mắt của bà. Faith vội nhìn xuống. Từ ánh mắt đó, cô rất nghi ngờ chuyện Andrea từng có dính líu với Guy, vì người bà yêu là sếp của bà. Cô tự hỏi không biết ông Chelette có biết không, và nhanh chóng quyết định là ông không biết, vì không có dấu hiệu gì nơi ông cả.

“Mời vào,” ông mời và hướng Faith vào văn phòng của ông trước ông rồi đóng cửa lại. “Tôi biết chúng tôi có vẻ bất lịch sự khi bàn tán về cô như vậy. Tôi xin lỗi. Chỉ là sự giống nhau quá rõ ràng, nhưng cùng lúc sự khác biệt cũng rất rõ ràng.”

“Ai dường như cũng có phản ứng đó khi mới nhìn thấy tôi,” cô thừa nhận và mỉm cười với ông. Alex Chelette rất dễ gây thiện cảm. Ông thuộc dạng đẹp lão, luôn mảnh khảnh như thế và sẽ gầy hơn với thời gian. Mái tóc sẫm đã bạc nơi thái dương và có nhiều nếp nhăn nơi khóe đôi mắt xám nhưng trông ông nhìn như khoảng giữa 40 hơn là ở độ tuổi xấp xỉ 50 của ông. Ông có mùi nhẹ nhàng như cỏ mới được xén.

“Mời ngồi,” ông nói và ngồi vào ghế của mình. “Tôi có thể giúp gì được cho cô?”

Faith ngồi xuống trên bộ so-fa bằng da. “Thật ra thì tôi đến vì mục đích cá nhân và tôi vừa nhận ra là tôi không nên dùng thời gian làm việc của ông-”

Ông lắc đầu mỉm cười. “Là sự hân hạnh cho tôi. Bây giờ nói tôi nghe chuyện gì làm cô bận tâm. Phải Gray không? Tôi đã cố thuyết phục cậu ta để yên cho cô nhưng cậu ta rất lo lắng cho mẹ và em gái mình và không muốn họ phải đau khổ.”

“Tôi hiểu vị trí của Gray rất rõ,” Faith lạnh nhạt nói. “Đó không phải là lý do tôi đến đây.”

“Ồ?”

“Tôi muốn hỏi ông vài điều về Guy Rouillard. Ông là bạn thân nhất của ông ta, phải không?”

Ông cười nhẹ. “Tôi đã nghĩ thế. Chúng tôi lớn lên cùng nhau.”

Cô có nên cho ông biết là Guy đã không hề bỏ đi cùng Renee không? Cô cân nhắc rồi bỏ ý định đi. Trông ông có vẻ thân thiện đó, nhưng cô không thể quên ông là bạn già của gia đình Rouillard. Cô phải giả thiết rằng mọi việc cô nói với ông sẽ được báo ngay cho Gray.

“Tôi tò mò về ông ta,” cuối cùng cô nói, “Tôi đó đã làm tan nát gia đình tôi cũng như gia đình Gray. Ông ta là người thế nào? Tôi biết ông ta không chung thủy với mẹ tôi cũng như với vợ ông ta, vậy tại sao ông ta thành công bỏ hết mọi thứ, gia đình, sự nghiệp, để được ở cùng với mẹ tôi?”

“Tôi không tin cô thật sự muốn tôi trả lời câu hỏi đó,” ông nói về giọng gào. “Nói 1 cách lịch sự nhất có thể thì Renee là 1 người phụ nữ thú vị, ít nhất là đối với đàn ông. Về chuyện thân xác, bà ta..., ừ thì Guy rất bị lôi cuốn bởi sự hấp dẫn của Renee.”

“Nhưng ông ta sẵn đã có bà rồi. Không có lý do gì để họ phải bỏ đi.”

Alex nhún vai, 1 cử chỉ rất Pháp. “Bản thân tôi cũng không hiểu nữa.”

“Tại sao ông ta không li dị?”

“Tôi cũng lại không có câu trả lời cho câu hỏi đó. Có lẽ vì tín ngưỡng của ông ta: Guy không đi lễ thường nhưng ông có niềm tin mạnh mẽ hơn cô có thể tưởng. Có lẽ ông ta nghĩ sẽ dễ cho Noelle hơn nếu ông ta không li dị bà ấy, nếu ông ta chỉ trao lại mọi thứ cho Gray rồi bỏ đi. Đơn giản là tôi không biết.”

“Trao mọi thứ cho Gray?” Faith lặp lại. “Ý ông là gì?”

“Tôi rất tiếc,” ông nhẹ nhàng. “Tôi không thể tiết lộ những chuyện kinh doanh của thân chủ tôi.”

“Đương nhiên rồi.” Nhanh chóng cô quay lại chuyện kia. “Ông có nhớ gì về mùa hè đó không? Guy có hẹn hò với ai nữa không?”

Ông có vẻ giật mình. “Tại sao cô muốn biết?”

“Như tôi nói, tôi bận tâm đến người đàn ông này. Bởi vì ông ta, tôi đã không gặp mẹ từ ngày đó. Ông ấy có đáng yêu không? Ông ấy có chút nhân cách nào không hay chỉ là hạng sở Khanh?”

Ông nhìn cô chăm chú 1 lúc, 1 nỗi đau hiện lên trong đôi mắt ông. “Guy là người đàn ông đáng yêu nhất trên thế giới,” cuối cùng ông trả lời. “Tôi đã yêu quý ông ấy như anh em mình. Ông ấy luôn hài hước, hóm hỉnh nhưng nếu tôi cần ông ấy cho bất cứ chuyện gì, ông ấy sẽ ở đó trong nháy mắt. Cuộc hôn nhân của ông ấy với Noelle là 1 sự thất vọng đối với ông ấy nhưng tôi vẫn ngạc nhiên khi ông ấy bỏ đi vì ông ấy rất gần gũi với Gray và Monica. Ông ấy là 1 người chồng tệ hại nhưng là 1 người cha tuyệt vời.” Ông nhìn xuống tay mình. “Đã 12 năm rồi,” ông dè dặt nói. “Và tôi vẫn nhớ ông ấy.”

“Ông ấy có bao giờ gọi về không?” cô hỏi. “Hay liên hệ với gia đình cách nào khác không?”

Ông lắc đầu. “Theo tôi biết thì không.”

“Còn ai khác ông ấy đã hẹn hò vào mùa hè đó, ngoài Yolanda Foster?”

1 lần nữa, câu hỏi của cô làm ông giật mình. Lòng mày ông nhíu lại, và vẻ không bằng lòng thể hiện trong giọng nói của ông khi ông lên tiếng. “Chuyện đó không quan trọng. Như tôi luôn nói với Gray, nó là chuyện quá khứ rồi, quên nó đi. Mùa hè đó đã có rất nhiều chuyện đau thương, làm nó sống lại chẳng đem lại điều gì tốt cho ai hết.”

“Tôi không thể quên nó khi không ai trong xứ chịu quên nó đi. Dù tôi có thành công thế nào, chẳng hoàng ra sao, nhiều người vẫn nghĩ tôi là thứ rác rưởi.” Giọng cô hơi run ở những lời cuối cùng. Cô không định để sự tự chủ bị dao động nên cô thấy vừa bối rối vừa bực mình vì đã để nó xảy ra. Nhưng đôi khi, niềm đau không thể được kiểm chế hoàn toàn.

Alex có lẽ đã nhận ra điều đó vì vẻ mặt ông thay đổi và ông bỗng rời ghế đến ngồi cạnh cô và cầm lấy cả 2 tay cô. “Tôi biết thật là khó cho cô,” ông dè dặt nói. “Họ sẽ thay đổi suy nghĩ khi họ biết rõ cô hơn. Và cuối cùng Gray cũng sẽ nguôi ngoai. Như tôi đã nói, cậu ấy xử sự như vậy vì cậu ấy lo lắng cho gia đình cậu ấy thôi, về cơ bản cậu ấy là 1 người rất công bình.”

“Và quyết liệt,” Faith thêm vào.

1 nụ cười rầu rĩ xuất hiện trên mặt ông. “Cả tính đó nữa. Nhưng không phải là tàn nhẫn. Tin tôi đi. Nếu có gì tôi có thể làm để thay đổi suy nghĩ của cậu ấy, tôi hứa tôi sẽ làm.”

“Cám ơn ông,” Faith nói. Đó không phải là lý do cô đến đây gặp ông nhưng ông đã quá cẩn thận không tiết lộ chuyện riêng tư của thân chủ và bạn của ông. Tuy vậy, cuộc thăm viếng này không phải hoàn toàn lãng phí, cô có thể yên tâm loại tên Andrea khỏi danh sách của cô.

Cô tạm biệt rồi lái về nhà, vừa đi vừa nghĩ về mớ thông tin cô đã thu thập được hôm nay. Nếu Guy đã bị giết, Lowell hay Yolanda Foster có lẽ là những người đáng bị nghi ngờ hơn hết. Cô tự hỏi làm cách nào cô có thể tìm cách gặp họ. Và cô tự hỏi ông Pleasant đang ở đâu, có an toàn không.

“Hôm nay tôi đã gặp Faith,” Alex nói tới đó khi ông cùng Gray xem xét 1 số giấy tờ. Ông cầm ly brandy của ông lên và chăm chú nhìn Gray qua miệng ly. “Sự giống nhau quả kỳ lạ, lúc mới nhìn, nhưng nhìn lần thứ hai thì không ai có thể nhầm lẫn cô ta với Renee. Thật lạ, phải không, khi Renee đẹp hơn nhưng Faith lại quyến rũ hơn?”

Gray nhìn lên, đôi mắt anh có vẻ hiểu ý khi bắt gặp ánh mắt xám của Alex. “Có, cháu đã để ý thấy cô ấy quyến rũ thế nào, nếu đó là điều chú muốn hỏi. Chú gặp cô ấy ở đâu?” Anh cầm ly Scotch ưa thích của mình lên, tận hưởng vị đắng của nó trên đầu lưỡi.

“Tại văn phòng của tôi. Cô ấy đến để hỏi về Guy.”

Gray suýt sặc. Anh đặt mạnh ly xuống bàn làm rượu sảng sảng 1 cách nguy hiểm lên sát miệng ly. “Cô ấy làm gì? Cô ấy muốn biết về ba để làm quái gì?” Ý nghĩ Faith hỏi bất cứ chuyện gì về ba anh làm anh giật dử cay đắng. Nó như 1 phản xạ tự nhiên, trong 1 thoáng, cô không phải là Faith, 1 nhân cách, mà là 1 người họ Devlin, với tất cả những thứ xấu xa gọi lên bởi cái họ đó. Bản thân anh đang khao khát cô với 1 sự ham muốn mãnh liệt làm anh vừa hoảng hốt vừa khinh ghét chính mình, dù anh biết anh sẽ làm thỏa mãn sự ham muốn đó nếu có khả năng, nhưng anh không muốn chuyện gì về cô liên quan tới gia đình anh.

Anh không muốn Monica hay Noelle bị dính líu tới cô và anh chắc chắn không muốn cô hỏi gì về ba của anh. Guy đã bỏ đi. Sự mất tích của ông, sự phản bội của ông, là 1 vết thương luôn âm ỉ 1 cách nguy hiểm và chỉ cần 1 vết xước nhẹ cũng sẽ chảy máu.

“Cô ấy muốn biết ba cháu như thế nào, có từng liên hệ với nhà sau đó, đã quen ai khác mùa hè năm đó.”

Giận dữ, Gray nửa chồm khỏi ghế, định đến nhà cô ngay bây giờ để xả giận với cô. Alex đặt tay lên cánh tay anh cản lại. “Cô ấy có quyền được biết,” ông ôn tồn nói. “Hay ít nhất là quyền được tò mò.”

“Còn lâu cô ấy mới có quyền đó,” Gray gắt.

“Cô ấy cũng đã không gặp mẹ mình từ lúc đó.”

Gray khựng lại, rồi ngồi xuống trở lại. Alex nói đúng, khỉ thật. Sự thật giằng xé anh, nhưng anh phải thừa nhận sự thật đó. Ít nhất thì lúc ba anh bỏ đi, anh cũng đã là 1 thanh niên trưởng thành, dù không có kinh nghiệm trong công việc, còn Faith chỉ mới 14 tuổi, yếu ớt, dễ thương tổn như 1 đứa trẻ. Anh không biết gì về cuộc sống của cô trong giai đoạn giữa thời điểm đó và bây giờ, trừ chuyện cô là 1 quả phụ và làm chủ 1 công ty du lịch thành đạt, nhưng anh dám cá đến đồng xu cuối cùng của anh là thời gian đó không dễ chịu chút nào. Sống với Amos và 2 thằng anh lưu manh cũng như cô chị ăn chơi của cô cũng không dễ chịu chút nào. Nhưng ít nhất lúc đó Renee đã ở với họ.

“Để cô ấy yên đi Gray,” Alex nói nhẹ nhàng. “Cô ấy xứng đáng được đón tiếp tốt hơn so với những gì cô ấy đang nhận được, mà 1 phần là do lỗi của cháu.”

Gray lại cầm ly lên và xoay xoay chỗ rượu còn trong ly, nhìn chăm chú vào đáy sâu màu hổ phách của ly. “Cháu không thể,” anh trầm giọng nói. Anh đứng lên và đem theo cái ly đến cửa sổ, nơi anh đứng nhìn bóng mình phản chiếu trên tấm kính, và nhìn ra xa hơn nữa. “Cô ấy phải đi thôi, trước khi cháu làm chuyện thực sự sẽ tổn thương Monica và mẹ.”

“Chẳng hạn như...?” Alex hỏi vẻ không hiểu.

“Có thể nói là, khi liên quan tới Faith, cháu như bị kẹt giữa đá tảng và 1 chỗ cứng. Đá tảng là nhà cháu, còn chỗ cứng...” anh nhìn xung quanh vẻ giận dữ vừa tự giễu, “... thì trong quần cháu đây.”

Hoảng hốt, Alex nhìn anh. “Trời ạ.”

“Chắc do di truyền.” Đó là lời giải thích duy nhất cho chuyện này, anh nặng nề nghĩ. Anh đã được thừa hưởng cái đó của ba anh. Chỉ cần để trước nó 1 người đàn bà Devlin là nó cương cứng lên. Không, không phải bất kỳ người đàn bà họ Devlin nào, 2 người kia làm anh lạnh người. Nhưng Faith... Không có gì trong người anh lạnh khi cô ở trong vòng 2 cây số.

“Cháu không thể đối xử với mẹ cháu như vậy,” Alex thì thầm. “Sự nhục nhã sẽ giết chết bà ấy.”

“Mẹ kiếp, cháu biết vậy! Đó là lý do cháu muốn Faith bỏ đi, trước khi cháu làm chuyện ngu ngốc.” Anh quay lại nhìn Alex, vẻ giận dữ và tự giễu vẫn vương trong mắt anh. “Sự thu hút không chỉ có ở phía cháu, khỉ thật. Nó sẽ dễ dàng hơn nếu nó là như vậy. Cháu đã đến nhà cô ấy tối hôm nọ để đưa ra 1 đề nghị với cô ấy: nếu cô ấy không muốn rời xứ này, cháu sẽ mua nhà cho cô ấy ở thị trấn kế bên, miễn là nó không thuộc xứ này. Như thế, tội cháu có thể qua lại mà không làm ai tổn thương. Có 1 ông già đang ở đó ăn tối với cô ấy, và cháu đã nổi cơn ghen, lên án cô ấy đã có bồ già.” Anh lắc đầu, khẽ tự cười mình. “Chú tin được không? Ông ấy yếu như 1 cây tăm, diện đồ như người ở thập niên 50, vậy mà những gì cháu có thể nghĩ là ông ấy đang cố dụ cô ấy lên giường.”

“Ông già nào?” Alex hỏi, vẻ tò mò. “Người nào tôi quen không?”

“Ông ấy từ New Orleans đến. Họ là Pleasant. Cháu đang điên quá nên không nhớ cô ấy có nói tên của ông ta không. Ông ấy nói là đối tác kinh doanh.”

“Phải vậy không?”

Gray nhún vai. “Có thể. Faith làm chủ 1 công ty du lịch và cô ấy có chi nhánh ở New Orleans.”

“Làm chủ nó?”

“Cô ấy tự làm được đấy chứ, phải không chứ?” Lại nữa, lại cái cảm giác tự hào khôn kiếp đó nữa. “Cô ấy bắt đầu ở Dallas. Cháu không biết cô ấy có bao nhiêu chi nhánh nhưng cháu đang nhờ người tìm thêm thông tin về cô ấy. Cháu nghĩ vài ngày nữa sẽ có báo cáo.”

“Cháu có tính phá hoại việc kinh doanh của cô ấy nếu cô ấy không chịu đi không?” Alex hỏi, nhưng không gay gắt như Gray đã mong đợi.

“Không. Vì 1 lý do, cháu không khôn nạn đến thế. Lý do khác là nếu cháu làm như vậy, coi như cháu hôn tạm biệt với bất cứ cơ hội nào giữa cháu và cô ấy.” Môi anh khẽ nhếch lên cười khổ sở. “Chú tự quyết định lý do nào là quan trọng hơn.”

Alex không mỉm cười đáp lại. “Tình huống này thật gay. Nếu cháu đã cam đoan và quyết định phải có được cô ấy-”

“Cháu đã cam đoan và quyết định rồi,” Gray nói và ngửa cổ uống cạn phần rượu còn lại.

“- thì cô ấy không thể sống ở đây. Noelle sẽ đau khổ lắm.”

“Cháu lo về Monica hơn là mẹ.”

Alex chớp mắt như ông đã quên mất Monica. Có thể lắm vì mọi sự quan tâm của ông đều dành cho Noelle. Đương nhiên ông biết chuyện Monica đã từng tự tử không thành, vì sau những ồn ào nơi phòng khám của BS Bogarde, chẳng thể nào giữ kín chuyện được, mà Monica cũng chẳng buồn che giấu các vết cứa nơi cổ tay cô. Cô quá tự tin để hèn nhát mặc áo tay dài hay đeo vòng tay bản lớn.

“Bây giờ Monica mạnh mẽ hơn trước nhiều,” cuối cùng Alex nói. “Nhưng Noelle thì không có gì để tựa vào hết. Lúc đầu hay lúc này cũng vậy, tôi vẫn nghĩ bà ấy nên đối mặt với sự thật để tiếp tục sống, nhưng nếu bà ấy biết cậu quan hệ với Faith - không, bà ấy sẽ không chịu nổi đâu. Bà có thể tự tử lắm.”

Gray lắc đầu, ngạc nhiên vì Alex đã quen biết Noelle từng ấy năm mà vẫn không nhận ra rằng bà quá yêu bản thân để làm gì hại mình. Sự mù quáng của tình yêu làm cho ông chỉ nhìn thấy vẻ hoàn hảo, nét đẹp xa vời của bà. Đó là do tính lãng mạn của ông, 1 đặc tính kỳ lạ đối với 1 người hành nghề luật sư.

“Cô ấy phải đi thôi,” Alex nói 1 cách tiếc nuối.

12. Chương 12

Máy fax đang chạy nên Faith không nghe được tiếng xe quẹo vào dừng trước sân nhà cô. Khi tiếng đập cửa làm rung chuyển cả cánh cửa trước, cô nghiêng người ngó ra cửa sổ. Cô không thể nhìn thấy ai đang đứng ngoài hành lang nhưng cô có thể thấy chiếc Jaguar màu xám đang đậu sau xe cô. Cô thở dài bước ra phòng khách mở cửa với ly cà phê trên tay. Mới 8:30 sáng, còn quá sớm để đương đầu với Gray Rouillard.

Điều đầu tiên cô để ý khi mở cửa là anh đang giận kinh khủng.

1 lần khác mà cô đã thấy anh như vậy là ngày anh đến túp lều của cô thông báo là Renee đã bỏ đi và vào tối hôm đó khi anh cho người tổng cổ họ ra khỏi túp lều. Khi cô nhìn vào đôi mắt đen lạnh lùng, cương quyết của anh, ký ức đêm đó lóe lên trong tâm trí cô, và chúng nhanh chóng làm cô cảm thấy như đứa bé hoảng sợ đêm đó. Cô lạnh người và bước lùi lại khi anh bước vào nhà, để cánh cửa lưới đóng sầm sau lưng anh.

Tiếng động làm cô giật thót. Đôi mắt cô, xanh ngắt và nhìn anh không chớp, dán chặt vào mặt anh như cô không dám nhìn chỗ khác.

“Em đang làm cái quái gì vậy?” anh hỏi rất khẽ, giọng anh mượt như nhung nhưng lạnh như tiếng dao sắc cứa trên 1 lưỡi dao khác. Anh bước thêm 1 bước và dáng cao lớn của anh như áp đảo cô nên Faith lại lùi thêm bước nữa, ly cà phê sóng sánh trong tay cô.

Mỗi 1 bước anh tiến là 1 bước cô lùi, như 1 điệu nhảy chậm chỉ kết thúc khi cô đụng phải bức tường sau lưng, xương vai cô ấn mạnh vào bức tường gỗ như cô đang cố đẩy xuyên qua nó. Tay anh đưa nhanh ra

trước khi cô kịp lên sang 1 bên, bàn tay anh chống lên bức tường ở 2 bên vai cô, nhốt cô lại với 2 cánh tay và thân hình của anh. Anh khẽ cúi xuống, 2 nút cổ áo sơ-mi trắng của anh để mở, để lộ phần da rám nắng điểm với 1 ít sợi lông quăn đen. Mạch máu nơi cần cổ khỏe khoắn của anh đập mạnh trước mắt cô và cô nhìn không chớp mắt vào cử động nhịp nhàng đó, tuyệt vọng tìm cách trấn tĩnh bản thân. Cô không còn 14 tuổi nữa. Anh không thể ném cô ra khỏi nhà của cô được.

“Sao?” Anh hỏi, vẫn với giọng êm ái đầy nguy hiểm đó.

Cánh tay chắc khỏe của anh nhẹ bóp đôi vai trần của cô, vì cô đang mặc áo sơ-mi không tay, da anh nóng hổi trên da cô. Bờ vai rộng lớn và bờ ngực rắn chắc của anh như bức tường trước mặt cô, mùi hương đàn ông nồng nàn, quyến rũ của anh làm cánh mũi cô phập phồng trong sự hân hoan không tự chủ. Tay cô vẫn nắm chặt ly cà phê, giữ nó như rào chắn giữa cô và anh, nuốt nước bọt 1 cách khó khăn, cô hỏi. “Anh đang nói gì vậy?”

Anh nghiêng người sát hơn, gần đến nỗi những ngón tay cô chạm phớt ngực anh. “Anh đang nói về mấy câu hỏi mà em đang hỏi khắp nơi. Tối qua Alex nói là em đã đến văn phòng của ông. Nói chuyện với Alex là 1 chuyện, ông ấy sẽ kín miệng, nhưng đoán thử anh đã gặp ai sáng nay, Ed Morgan.”

Dù giọng nói của anh bình thản, cô có thể thấy cơn giận của anh lấp lánh trong mắt anh. Nếu như anh gào thét ầm lên, có lẽ cô đã không lo lắng nhiều như vậy. Trong tâm trạng này, anh có thể làm bất cứ chuyện gì, nhưng kỳ lạ là cô không sợ anh sẽ dùng bạo lực. Không, nếu Gray làm cô tổn thương, nó sẽ là những tổn thương tinh thần.

“Anh sẽ chỉ nói với em 1 lần thôi.” Anh nói từng từ thật rõ, cúi xuống gần hơn đến khi mũi anh gần chạm mũi cô. “Đừng hỏi thêm gì về ba của anh nữa. Sự tò mò của em sẽ làm sống lại những lời bàn tán, và sẽ lại làm khổ gia đình anh. Nếu chuyện đó xảy ra, Faith à, anh sẽ đuổi em khỏi xứ này một lần nữa, bằng bất cứ giá nào. Em cứ tin như vậy. Và nhớ là: anh thậm chí không muốn cái miệng xinh xắn của em nhắc đến tên ba của anh.”

Đôi mắt xanh mở to nhìn thẳng vào đôi mắt đen lạnh lùng, chỉ cách nhau vài centimet. Cằm cô hất lên và miệng cô, cái miệng anh đã nghĩ là xinh xắn, hé mở khi cô cố tình giật đuôi cọp, và nói: “Guy Rouillard.”

Cô thấy đồng tử trong mắt anh giãn ra như không tin nổi, rồi sự lạnh lùng trong mắt anh bị ngọn lửa giận dữ nuốt mất. Có lẽ cô đã không khôn ngoan khi chọc tức anh nhưng kết quả thật là thú vị. Cơn giận dường như làm anh to lớn hơn, gương mặt anh sầm lại và nếu tóc anh không được buộc lại sau gáy, có lẽ nó đã dựng đứng lên trên đầu anh rồi.

Cô chỉ có 1 giây ngắn ngủi để thưởng thức kết quả thú vị đó, rồi anh di chuyển với 1 tốc độ mau chóng mà cô từng thấy trước đây, bàn tay anh không áp vào tường nữa mà nắm lấy cánh tay cô và anh lắc cô thật mạnh. Bàn tay cô đang nắm chặt ly cà phê đã bị lãng quên nãy giờ hơi bị lơi ra và cô cảm thấy nó tuột xuống. Kêu khẽ, cô vội chụp lấy nó nhưng vì anh quá gần nên cô chỉ còn cách hất nó về phía cô, hơn là để chất lỏng nóng bỏng đó làm anh bị phỏng. Nước cà phê đổ tràn trên cái váy mỏng của cô làm cái váy dán chặt vào đùi phải, nó còn tung tóe trên chân của cả hai người. Cô lại kêu lên, lần này là vì đau đớn. Tách cà phê rót xuống đất với 1 tiếng chất chúa, tay cầm bị gãy rời nhưng may là các phần khác còn nguyên. Gray nhảy lùi ra sau, tự động thả cô ra và cô cuống quýt kéo cái váy ướt khỏi dính vào phần đùi đang đau nhức.

Ánh mắt anh lướt qua người cô và anh kêu lên, “Chết tiệt”. Anh túm cô, kéo cô sát vào người anh và tay anh nhanh chóng loay hoay ở lưng cô, ngay chỗ eo. Cái váy của cô lỏng ra và rách xuống chân. Anh nhắc cô khỏi đồng vải đang nằm vòng tròn dưới đất, bế lên tay, cô choáng váng túm lấy vai anh khi căn phòng quay mòng mòng trước mắt cô.

“Anh làm gì vậy?” cô hoảng hốt kêu lên khi anh vội vàng bế cô vô bếp. Cô ngơ ngẩn, phần vì đang sốc với vết thương, phần vì anh làm mọi việc quá nhanh cô không theo kịp. Sau cùng là cô cảm thấy rõ đôi chân trần của cô vấp ngang cánh tay anh và cô chỉ còn mặc mỗi chiếc áo sơ-mi và chiếc quần lót.

Anh đưa chân kéo 1 cái ghế khỏi bàn rồi cẩn thận đặt cô vô ghế. Quay ra chỗ bồn rửa chén, anh xé thật nhiều giấy ăn, gấp thành 1 xấp dày rồi thấm nước lạnh. Xấp giấy vẫn nhỏ nước khi anh áp nó vào phần đùi đang đỏ lên, bỏng rát của cô. Cô nẩy người lên vì nước lạnh. Nước chảy xuống đùi cô, thấm ướt ghế và ướt cả quần lót của cô.

“Anh quên mất cái tách cà phê,” anh thì thầm. Đúng sự thật thì anh chẳng thấy nó đến khi nó đổ đầy ra chân cô. “Anh xin lỗi, Faith. Em có trà không?” Trước khi cô kịp trả lời, anh đã mở tủ lạnh, lấy ra bình trà cô luôn có sẵn như 1 tập tục của bếp người phương nam.

Anh mở và đóng các tủ cho đến khi tìm thấy khăn bếp sạch. Lấy ra 1 cái, anh nhúng nó vào nước trà rồi cẩn thận lấy ra, vắt gần ráo. Cô nhìn anh vẻ thích thú khi anh lấy đi xấp giấy ăn thả vào bồn rửa chén kêu cái bộp, rồi đắp cái khăn ăn thấm nước trà vào đùi cô. Nếu nước đã lạnh thì nước trà càng lạnh hơn, như đá vậy. Faith hít hà khi nước trà lạnh cũng chảy xuống chân và làm ướt mông cô.

“Đau không?” Gray hỏi, quỳ trên đầu gối cạnh ghế của cô, tay vuốt phẳng cái khăn trên đùi cô. Giọng anh căng thẳng vì lo lắng.

“Không,” cô nói thẳng. “Nó lạnh và anh làm tôi ướt hết mông.”

Mặt anh đang ở ngang tầm với mặt cô, nên cô thấy sự lo lắng biến mất trong mắt anh khi anh nghe cô nói xong, sự căng thẳng cũng dần giảm bớt trong điệu bộ của anh. Anh đưa tay trái bám lấy lưng ghế của cô và hỏi với vẻ tự giễu. “Anh phản ứng quá mạnh phải không?”

Cô mím môi. “1 chút.”

“Đùi em đang đỏ. Anh biết là em đã bị nước cà phê làm phỏng.”

“Chỉ bị 1 chút thôi. Hơi rát, vậy thôi. Tôi không nghĩ nó sẽ rộp lên.”

Cô nheo mắt nhìn anh, cổ nén tiếng cười đang muốn thoát ra khỏi lồng ngực cô. “Tôi cảm kích sự quan tâm của anh nhưng thật tình thì nó chẳng đến nỗi phải cởi hết nửa quần áo của tôi như thế.”

Anh nhìn xuống đôi chân trần của cô và chiếc quần lót trắng hơi lấp ló dưới vạt áo sơ-mi. 1 cơn run rẩy chạy khắp người anh. Anh đặt bàn tay phải lên bên đùi không bị đau của cô, lòng bàn tay anh vuốt nhẹ lên phần da thịt săn chắc, mát lạnh như anh đang bị thu hút bởi sự mịn màng. “Anh đã muốn làm quần lót em ướt từ lâu rồi,” anh thì thầm, “nhưng không phải với nước trà.”

Tiếng cười của cô biến mất như chưa bao giờ tồn tại. Sự căng thẳng giãn ra giữa họ, dầy đặc gần như có thể sờ thấy được. Lời anh làm ruột gan cô quặn lại, phần dưới của cô nóng lên, ngực cô râm ran. Cô cảm thấy cảm giác ẩm ướt vì ham muốn và lời thú nhận Anh đã làm được rồi run run trên môi cô. Cô cắn chặt môi nén nó lại, biết là nói lên lời thú nhận đó sẽ gây ra những hành động vượt giới hạn mà cô không dám vượt. Sự ham muốn tỏa ra từ người anh: nóng và gấp gáp. Chỉ cần lời thú nhận đó, anh sẽ làm tới ngay.

Cô đau đón với nhu cầu được chạm vào anh, được áp sát cơ thể cô vào thân hình to lớn, rắn chắc đó và cơ thể cô sẽ mở ra đón nhận anh. Chỉ nhờ bản năng tự kìm chế giữ cô ngồi im lặng.

Anh khê nghiêng sát vô, hít thở lấy mùi hương ngọt ngào tươi mát của cô. Máu anh sôi lên trong huyết quản, dồn dập, giãn nở. Họ lặng lẽ nhìn nhau, như 2 địch thủ đối mặt trên 1 con đường bụi bặm. Anh muốn tụt quần lót của cô xuống và vùi mặt vào lòng cô, sự thôi thúc mạnh mẽ làm anh run lên với cố gắng cưỡng lại nó. Và anh tự hỏi cô sẽ làm gì nếu anh không cưỡng lại được nó. Cô sẽ sợ hãi, sẽ đẩy anh ra... hay chân cô sẽ mở ra và tay cô sẽ luồn vào tóc anh nắm chặt?

Tay anh khê nhúc nhích trên đùi cô, những ngón tay ấn vào phần da thịt săn chắc đang nóng lên dưới cái vuốt ve của anh. Anh thấy đồng tử trong mắt cô giãn ra, rồi mi mắt cô sụp xuống vẻ mê mê khi cô hít 1 hơi thật chậm và sâu làm anh cảm nhận rõ ngực cô. Anh hơi dờn bàn tay, xoa xoa ngón cái tới lui, mỗi lúc mỗi cao hơn, gần phần khe giữa 2 đùi đang khép chặt của cô hơn. Anh muốn sờ vào cô. Anh đã quên hết Monica, Guy và mọi thứ khác, chỉ còn lại cử động chậm chạp, nóng ran của ngón tay cái của anh, ngày càng gần, gần hơn với phần cơ thể mềm mại tuyệt vời giữa chân cô, đang được bảo vệ bởi lớp vải lót cô-tông mỏng manh. Anh sẽ luồn ngón tay cái dưới quần lót tìm kiếm những nếp gấp bí ẩn của cô, rồi anh sẽ lướt ngón tay cái lên trên, mở cô ra đến khi anh tìm được cái núm nhỏ của “bướm” của cô.

Nếu cô để anh chạm vào đó, cô sẽ là của anh. Lúc đó anh sẽ có được cô.

Ngón tay cái của anh chạm vào quần lót cô. Và cô cử động, tay cô nắm chặt tay anh và kéo nó khỏi đùi cô. “Không,” cô thì thào.

Sự thất vọng lan nhanh trong anh như lửa gặp bụi cỏ khô. 1 âm thanh gần như tiếng gầm gừ phát ra từ cổ họng anh khi nhu cầu bản năng đấu với lý trí muốn giành phần thắng. Lý trí của anh thắng, sát sao. Anh đầm mồ hôi, run rẩy với nỗi khát khao. Dương vật anh cương cứng đau đớn bị bó buộc bởi chiếc quần.

“Không,” cô lại nói, như lần từ chối đầu tiên cần được củng cố, có lẽ nó cần thật.

Chậm chạp, anh lật bàn tay ngửa lên để các ngón tay của anh đan với ngón tay của cô. “Vây giữ lấy tay anh một lúc đi.”

Cô làm theo, nắm chặt lấy tay anh, cảm thấy những ngón tay anh nhúc nhích, cử động như đang cố với lấy cái gì đó. Tay kia của anh nắm chặt lưng ghế, những đốt tay trắng bệch vì áp lực nắm.

Sau 1 khoảng thời gian không biết là bao lâu, vì thời gian như dừng lại khi họ nhìn vào mắt nhau và sự khao khát âm ỉ giữa họ, sự căng thẳng kinh khủng nơi anh bắt đầu giảm đi. Anh nhả mặt đối tư thế, duỗi chân ra, và đưa 1 tay xuống ‘điều chỉnh’ cái đó, đôi lông mày đang cau lại giãn ra khi anh làm cho bản thân được dễ chịu hơn.

Cô háng giọng, không chắc là phải nói gì.

Anh đứng lên 1 cách nặng nề. Cái đó cương cứng trong quần anh vẫn không lặn vào đâu được nhưng anh đã tự chủ được. Anh lấy 1 cái khăn lau tay từ móc xuống và che đùi cô lại như giấu sự căm dỗ đi để khỏi nhìn thấy, nếu không tính đến khoảng cách gần gũi giữa họ.

Sau 1 phút, giọng anh thật lạnh lẽo cất lên, “em có chắc là em không bị đau không?”

“Chắc,” cô cũng nói thật êm, như giọng nói hơi lớn một chút có thể làm tan biến sự tự chủ của họ, ném họ vào vực thẳm họ vừa mới né được 1 cách khó khăn. Sự ham muốn không hề 1 chiều chút nào. “Chỉ là 1 vết phỏng nhỏ thôi. Ngày mai tôi không nghĩ tôi sẽ cảm thấy gì.” Sự bỏng rát đã hoàn toàn biến mất sau khi được làm dịu đi bởi trà lạnh.

“Được rồi.” Anh nhìn xuống cô, tay đưa lên như muốn vuốt tóc cô nhưng lại hạ xuống. Anh không thể yên tâm cho phép anh chạm vào cô, chưa được. “Bây giờ thì nói cho anh biết tại sao em đã hỏi những câu hỏi đó về ba.”

Cô ngược nhìn anh, mái tóc rực lửa của cô đổ tràn xuống lưng. Cô muốn nói cho anh nghe điều cô đang nghi ngờ, là ba của anh đã chết, nhưng thấy lời nghẹn lại trong cổ. Cô không thể làm được. Cô phải tin là anh không biết gì về nó, không có liên quan gì đến cái chết của ba anh, bởi vì cô yêu anh và tin cô sẽ tan vỡ nếu không phải như thế. Và bởi vì cô yêu anh, cô không thể khiến mình làm anh đau khổ. Cô đã cố tình gạt ly cà phê nóng về phía mình để đỡ cho anh 1 vết phỏng nhỏ, làm sao bây giờ cô có thể nói với anh là người cha mà anh yêu thương có lẽ đã chết, bị giết hại?

Nên thay vào đó, cô nói với anh câu chuyện, đại ý thì thật còn mục đích là giả: “Ông ấy cũng là quá khứ của tôi. Tôi có thể nhớ lơ mờ khi ông ấy ở đây nhưng tôi không thực sự biết ông ấy. Ông ấy luôn tử tế với tôi khi gặp tôi, dù không thường xuyên, nhưng tôi mất mẹ vì ông ấy. Anh không nghĩ là tôi tò mò về con người ông ấy là như thế nào sao? Không nghĩ là tôi nên tìm hiểu cho rõ, lấp vào các chỗ trống để hiểu được chuyện gì đã xảy ra sao?”

“Chúc em may mắn,” anh hậm hực. “Anh đã nghĩ là anh hiểu ông hơn ai hết trên trái đất này, mà anh vẫn không thể hiểu nổi nữa là.” Anh ngừng lại. “Nếu em có câu hỏi gì, thì hỏi anh, vì anh sẽ làm như anh đã nói. Anh không muốn làm khó em, Faith à, nhưng anh sẽ làm bất cứ chuyện gì cần thiết để bảo vệ gia đình anh. Nhớ đó.”

Vì anh đã đề nghị... Nhưng không, giờ không phải là lúc kéo dài cuộc gặp gỡ này bằng cách hỏi anh chuyện đó, khi mà cô còn đang ngồi đây chỉ với áo sơ-mi và quần lót trên người, và Gray như 1 thùng thuốc nổ nhọc dục, đã được chuẩn bị sẵn sàng cho nổ. Do đó, cô chỉ nhìn anh trong im lặng, và sau 1 lúc, môi anh khẽ nhếch lên 1 nụ cười. “Anh sẽ không được nghe thấy lời hứa nào hết, đúng không? Nghĩ về lời anh nói đi bé cưng. Đừng làm khó cho bản thân em hơn nữa. Hãy giữ im lặng và xử sự đàng hoàng.”

“Như 1 con bé con?”

“Như 1 phụ nữ thông minh,” anh chỉnh cô. Một lần nữa tay anh lại đưa về phía cô và một lần nữa cử chỉ đó lại bị bỏ dở. Cô cảm thấy anh muốn ở lại, muốn tiếp tục chuyện anh đã bắt đầu, nhưng bị cô từ chối và anh đã ép mình chấp nhận quyết định của cô - tạm thời lúc này. Mỗi khi họ gặp nhau, cuộc chiến sẽ lại bắt đầu và sức cảm dỗ của sự đầu hàng sẽ càng mạnh hơn sau nhiều lần bị từ chối.

“Anh sẽ đi đây,” anh nói.

“Được.”

Anh không di chuyển. Rồi, “anh không muốn”.

“Nhưng cứ làm đi.”

Anh bật cười. “Em là 1 người phụ nữ khó tính, Faith Devlin.”

“Hardy.”

“Anh không biết anh ta. Anh ta không thực đối với anh. Em có yêu anh ta không?”

“Có.” Nhưng không như cách em yêu anh. Không bao giờ như thế.

Ánh mắt anh lấp lánh và lần này anh thực sự chạm vào cô, tay anh ôm má cô. “Em luôn là 1 Devlin đối với anh, với mái tóc đỏ và đôi mắt mê hồn đó.” Anh cúi xuống và lướt môi anh lên môi cô thật ấm áp trong 1 cái hôn ngắn. Rồi anh đi mất, và khi cánh cửa đã đóng lại sau lưng anh, Faith ngã người ra ghế thở phào.

Cô cảm thấy như 1 cơn bão đã ào vào phòng và quăng ném cô lung tung. Tim cô vẫn đập thành thịch, cơ bắp cô như cọng mì nhũn. Những giây phút vừa rồi là những giây phút ngây ngất nhất trong cuộc đời cô, và những gì anh làm chỉ là sờ vào chân cô. Nếu anh thực sự ân ái với cô, có lẽ cô đã hoàn toàn mất đi chính mình. Cô thấy sợ hãi bởi sự mãnh liệt của niềm khao khát anh gợi lên trong cô với chỉ 1 ánh mắt, 1 cái vuốt ve, thậm chí chỉ với mùi đàn ông nồng nàn của anh.

Em luôn là 1 Devlin đối với anh.

Không phải là điều hay ho gì. Cô chỉ có thể cho rằng ý anh là anh chưa bao giờ quên được xuất thân của cô, nguồn cội của cô, là không chuyện gì cô làm có thể khiến anh thay đổi ý nghĩ của anh về cô.

Còn em thì luôn yêu anh, cô thì đắm với anh trong tâm tưởng. Mãi mãi.

Chỉ một cái chạm nhẹ vào chân cô, anh đã gần như sẵn sàng để đạt cực khoái, Gray tự giễu mình. Trời ạ, nếu anh thực sự có lúc được ở trong cô, tim anh chắc sẽ nổ tung vì quá sức chịu đựng.

Tay anh vẫn run lên khi anh lái xe, 1 phản ứng khá thường xảy ra khi anh gặp Faith lâu hơn 1 phút. Nó sẽ dễ dàng hơn nếu cô đừng đáp lại anh như cô đã làm, cô có thể ngồi yên, có thể nói không, nhưng về say đắm, nóng bỏng vẫn đầy trong mắt cô. Anh biết tất cả các dấu hiệu đó. Hơi thở cô sâu hơn, ngực cô phập phồng và căng lên, núm vú cô cương lên. Dù anh đã không hôn cô cho đến khi hôn nhẹ lên môi cô trước khi anh bỏ đi, môi cô vẫn đỏ và sưng lên. 1 ánh hồng đáng yêu đã bùng lên trên làn da mỏng của cô.

Anh muốn cô. Anh phải khiến cô bỏ đi. Anh muốn cô. Những ham muốn trái ngược nhau làm anh muốn điên.

Cô đã không đồng ý là sẽ thôi không hỏi gì nữa. Cô đã không cãi lại anh, nhưng anh bắt đầu nhận ra sự im lặng của cô che giấu sự bùng nổ to như Grand Canyon (1 thung lũng đá lớn ở Arizona, Mỹ). Cô có thể không tranh đấu nhưng cô rõ ràng vẫn cương lại. Lúc còn là 1 cô bé, Faith đã thường xuyên bị cuộc đời đập vùi và cô đã bất lực không thể tự quyết định gì. Bây giờ cô có thể tự quyết định đời mình, cô ít khi để ai hay chuyện gì làm thay đổi quyết định đó. Cách sống vì 1 mục đích duy nhất đó có lẽ là lý do chính khiến cô đã làm chủ được công ty của cô dù mới ở tuổi 26.

Nếu vậy, anh sẽ ít có khả năng thuyết phục được cô bỏ đi. Và vì anh không thể tin bản thân anh sẽ không ngoan mà tránh xa cô, anh có thể tiên đoán được những ngày khó khăn sắp đến.

Tay Monica run run khi cô mở cửa phòng làm việc của Alex và mỉm cười với Andrea. Nhưng cô cố giữ giọng vui vẻ và bình tĩnh khi nói “Tôi hi vọng có ông ấy ở đây. Tôi đang ở trong thị trấn và nhớ ra 1 chuyện cần hỏi ông ấy.”

“Hôm nay là ngày may mắn của cô,” Andrea nói, mỉm cười với cô. Bà đã biết Monica từ khi còn nhỏ. “Ông ấy mới vô cách đây mấy phút. Ông ấy đang rửa mặt, chắc sắp ra rồi. Cô vào ngồi chờ đi.”

Rửa mặt, đương nhiên là 1 cách lịch sự để nói ông ấy đang ở trong nhà vệ sinh. Đó là cách mẹ sẽ nói, Monica nghĩ, nếu bà chịu nói đến nhà vệ sinh. Ở tuổi 32, cô không thể nhớ mẹ cô đã có lúc nào nói đến chức năng của nhà vệ sinh. Mấy nhu cầu thể xác đó cần được che giấu nếu có thể, không thì phải được phớt lờ. Cố gắng lắm nhưng Monica vẫn không thể tưởng tượng mẹ cô làm chuyện vợ chồng với ba cô, dù cô và Gray là bằng chứng là chuyện đó ít nhất đã xảy ra 2 lần. Còn chuyện đi gặp bác sĩ phụ khoa, và chuyện để con ghê tởm nữa - thật là 1 điều kỳ diệu khi mẹ cô đã không khóa cửa ngăn ba vào phòng ngủ sau khi Gray được sinh ra, hơn là trải qua chuyện đó 1 lần nữa.

Monica tránh bộ so-fa bằng da và bước ra phía cửa sổ nhìn xuống quảng trường tòa thị chính. Những đóa hoa xuân môn đang nhanh chóng nhường chỗ cho các bụi cây xanh mùa hè rậm rạp. Thời gian không ngừng tiến tới, trái đất và cây cỏ cũng đi theo chu trình của nó không đoái hoài gì đến con người bé nhỏ, yếu đuối đang bị kẹt lại trong chính ảo tưởng của mình là họ làm chủ mọi thứ.

Alex bước vào, mỉm cười khi thấy cô. “Làn gió nào đã đưa cháu đến đây?” Ông mới ăn tối với họ bữa trước nên chuyện công việc gì cũng đã bàn xong lúc đó rồi.

Monica nhìn gương mặt đẹp và thanh mảnh của ông, đôi mắt xám hiền lành và cổ họng cô bỗng khô khốc. Cô đã cố gắng suốt 1 tuần để có đủ dũng cảm nói chuyện với ông. Cô đã thực sự tiến được khá xa là đi được tới văn phòng của ông, nhưng bây giờ giọng nói của cô không cất lên nổi.

Ông nhúm mày khi thấy vẻ đau khổ trong đôi mắt đen của cô. “Chuyện gì thế cháu?” ông dịu dàng hỏi, đóng cửa lại và bước qua nắm tay cô.

Cô hít 1 hơi sâu. Đôi khi cô nghĩ cô đã điên, và những lần như vậy với Alex chỉ tồn tại trong tưởng tượng của cô. Không có dấu hiệu gì trong mắt ông, hay cách cư xử của ông nhớ về nó khi hai người gặp nhau lúc bình thường. Ông chỉ là Alex, như ông đã luôn luôn là thế, 1 bờ vai vững chắc để nương tựa, lặng lẽ bước vào gánh lấy hết sức có thể đến khi Gray và cô có thể cáng đáng được. Thực sự nó giống như là những giây phút đó chỉ tồn tại giữa 2 người khác: là ba và mẹ, đến với nhau trong thân xác vay mượn.

Đây là Alex, cô tự nhắc mình. Ông ấy sẽ không bỏ đi. Tình yêu thương và sự nâng đỡ của ông không phụ thuộc vào chuyện cô có làm chuyện đó với ông hay không. Cô chỉ là 1 sự tiện lợi cho ông, để giải tỏa những cảm xúc đã bị dồn nén lâu, chỉ vậy thôi.

Đó là những gì logic nói, còn tình cảm thì cô đang rất sợ hãi. 1 người ba đã bỏ đi, tình yêu của ông dành cho cô đã không đủ mạnh để giúp ông chống lại sự lôi cuốn được làm tình với Renee Devlin. Cô không thể chịu nổi nếu cô cũng mất luôn Alex.

Nhưng còn Michael. Ngọt ngào, quyến rũ Michael. Nếu bây giờ cô không nắm bắt cơ hội, cô có thể mất anh mãi mãi, và sự lựa chọn giữa hai người đàn ông thực ra là không lựa chọn gì hết. Michael là con tim, là máu huyết đang luân chuyển trong cô.

“Monica?” Alex thúc giục, đôi mắt xám sẫm lại vì lo lắng.

Cô nuốt nước bọt đánh ực, cô phải nói với ông. Cô nhắm mắt lại và tuân ra. “Cháu sẽ kết hôn với Michael McFane.”

Có 1 thoáng im lặng, và cô nhắm mắt chặt hơn, chờ đợi trong lo sợ. Nhưng nhiều giây trôi qua mà Alex vẫn không nói gì, cuối cùng, sự căng thẳng quá mức làm cô không chịu nổi nữa mà đành mở mắt.

Ông đang cười với cô, vẻ mặt đầy yêu thương. “Chúc mừng,” ông nói, rồi cười. “Cháu nghĩ chú sẽ nói gì?”

Ngạc nhiên, cô nhìn ông chằm chằm. “Cháu, ... cháu không biết.”

“Chú vui cho cháu, cháu yêu ạ. Cả cháu và Gray đã chẳng tỏ ý gì là muốn kết hôn làm chú rất lo. Cảnh sát trưởng là 1 người đàn ông tốt, vững vàng.”

Cô liếm môi. “Mẹ sẽ không thích đâu.”

Ông ngừng lại suy nghĩ 1 lúc. “Có lẽ không, nhưng đừng để chuyện đó ngăn cản cháu. Cháu xứng đáng được hạnh phúc, Monica à.”

“Cháu không muốn làm mẹ buồn.”

“Có những cái bà ấy cần phải đối mặt, có những cái không cần. Trường hợp này, cháu kết hôn với Michael, tận hưởng hạnh phúc hết mình, tin chú đi, nó sẽ không làm bà ấy đau khổ bằng 1 nửa nỗi đau bà ấy sẽ gánh khi nghe về Faith Devlin.”

Faith Devlin? Monica chớp mắt. “Chuyện gì về cô ta?” Vì mẹ đã biết sẵn chuyện người phụ nữ đó dọn về Prescott lại, lời của Alex làm cô khó hiểu.

“Gray không nói với cháu à?” Ông có vẻ ngạc nhiên.

“Rõ ràng là không rồi. Nói với cháu chuyện gì?”

Ông thở dài. “Cô ấy đang đi hỏi chuyện cả xứ về Guy. Những câu hỏi riêng tư. Nếu cô ấy không dừng lại, cô ấy sẽ lại khuấy động mọi thứ và chuyện đó sẽ làm Noelle đau khổ hơn chuyện cháu kết hôn nhiều.”

Monica cảm thấy như cô bị tát vào mặt. Faith Devlin đang hỏi chuyện cả xứ về ba của cô? Ý nghĩ đó làm cô nổi điên. Bà mẹ dĩ thỏa của cô ta đã lấy mất ba làm cô không bao giờ được gặp ba nữa, vậy còn chưa đủ sao? Mặt cô đỏ bừng giận dữ. “Cô ta đang hỏi những câu hỏi kiểu gì? Trời ạ, có liên quan gì đến cô ta chứ?”

“Những câu hỏi riêng tư, ông ấy là người thế nào, đại loại như vậy. Hôm qua cô ấy tới đây, vì cô ấy nghe nói chú là bạn thân nhất của ba cháu. Nói chuyện với chú là 1 chuyện, nhưng sáng nay Gray phát hiện ra cô ấy còn quấy rầy Ed Morgan cũng với mấy câu hỏi đó.”

“Cô ta đã hỏi Ed Morgan về ba?” Monica la lớn. “Người đàn ông đó bà tám nhất xứ này!”

“Gray đã lo chuyện đó rồi,” Alex vỗ nhẹ lên tay cô vỗ vỗ về. “Cháu biết Gray mà. Cậu ta làm Ed lắp bắp và co rúm lại chỉ trong 10 giây.”

Gray trong cơn giận dữ là 1 hình ảnh đáng sợ, với đôi mắt đen trở nên lạnh lùng chết người. Cô không nghĩ Ed Morgan có thể chịu đựng được tới 10 giây. Ý nghĩ đó làm cô thấy vui được 1 chút nhưng nó cũng sớm bị dẹp qua bởi sự tức giận của cô với sự trơ tráo của Faith Devlin.

“Chú có thể hiểu sự tò mò của cô ấy,” Alex nói, “nhưng như chú đã nói với Gray, nó sẽ là 1 thảm họa nếu mẹ cháu biết chuyện.”

“À, nhưng cháu không hiểu sự tò mò của cô ta!” Monica la lớn. Trời ạ, chỉ cần 1 chút xiu thôi cũng đã làm nó sống lại: cảm giác bị lạc lõng, thất bại và nỗi đau ngộp thở đó của cô. Lửa hận thù bùng lên trong cô. Cô giật tay lại quay người đi. “Gray đã làm Ed Morgan câm miệng, còn cô ta, anh ấy sẽ làm gì?”

“Chú không biết.” Ông lắc đầu. “Chú biết cháu không đồng ý nhưng khi cô ấy mới dọn về đây, chú hoàn toàn ủng hộ việc để cô ấy yên. Chuyện xảy ra không phải lỗi của cô ấy, và cô ấy xứng đáng được sống bất cứ nơi nào cô ấy muốn. Đó là chuyện mà Noelle cần phải đối mặt, và tận dụng nó để trở nên tốt hơn. Nhưng chuyện này thì khác. Chuyện này là cố ý và nó là lỗi của cô ấy.”

“Gray sẽ lo chuyện này,” Monica nói. “Anh ấy phải lo thôi.”

“Chú không biết cậu ấy làm được không.”

“Đương nhiên là được” Chuyện gì anh ấy chẳng làm được.”

“Vậy để chú nói theo 1 cách khác. Chú không nghĩ cậu ấy có thể mạnh tay như thế với Faith, vì cảm tình cậu ấy dành cho cô ta. Thức tỉnh đi, Monica à!” ông nhắc nhở. “Chú ý anh cháu đi. Cậu ấy bị cô ta quyến rũ rồi. Không có gì dễ dàng trong chuyện này đối với cậu ấy hết.”

Monica cảm thấy như máu đã bốc hết khỏi mặt cô, để lại gương mặt cô cứng ngắt. Gray bị... quyến rũ bởi người đàn bà đó? Không. Trời không thể tàn nhẫn thế. Ông không thể để cô sống lại cơn ác mộng đó 1 lần nữa.

Không thể nói gì hơn, cô đưa tay gạt Alex sang 1 bên, không thể đối mặt với sự cảm thông cô thấy trong mắt ông. Vội vã cô rời văn phòng của Alex và mãi đến khi cô ra tới đường, cô mới nhớ ra cô đã không nói với ông là cô không thể tiếp tục chuyện đó với ông nữa.

Mẹ sẽ chết mất nếu Gray quan hệ với con gái của Renee Devlin. Những lời đồn đại sẽ độc ác hơn, cô sẽ không bao giờ có thể ngẩng đầu lên được. Monica cười cay đắng. Vậy mà cô đã lo chuyện mẹ sẽ nghĩ gì về Michael McFane!

13. Chương 13

Văn phòng của ông Pleasant nằm ở tầng trên cùng của tòa nhà 2 tầng. Faith leo cầu thang, hi vọng chan chứa là cô sẽ thấy ông ở đó, là điện thoại của ông bị hư, là ông vẫn ổn. Chuyện điện thoại hư không hẳn là 1 khả năng, vì nếu ông không thể gọi từ văn phòng, ông có thể ra ngoài tìm điện thoại khác. Chắc chắn ông sẽ để ý nếu chẳng có điện thoại gọi đến. Có lẽ ông đã nhận vụ khác và hoàn toàn quên mất cô.

Cô không tin Francis P. Pleasant có thể quên chuyện gì.

Văn phòng của ông nằm ở vị trí đầu tiên ở bên trái. Nửa trên cánh cửa là kính nhưng màn cửa đã được kéo che kín, không để cô nhìn thấy bên trong. Ngay cô gặp ông, màn cửa đã được kéo lên. Cô thử mở cửa nhưng nó bị khóa. Không thực sự chờ tiếng đáp lại nhưng cô vẫn gõ cửa rồi áp tai vào cửa kính. Căn phòng đằng sau đó hoàn toàn im lặng.

Trên cửa có chỗ nhét thư vào. Faith đẩy miếng che lên và nghiêng đầu nhìn vào trong. Tầm nhìn của cô rất hạn chế nhưng cô có thể thấy thư, khá nhiều, vương vãi trên sàn.

Ông ấy không ở đây, và lượng thư cho thấy ông đã không về đây nhiều ngày rồi.

Mỗi phút mỗi thêm lo lắng, Faith bước dọc hành lang đến văn phòng bên cạnh. Theo chữ trên cửa, cô đang đứng ở văn phòng luật của Houston H. Manges. Cô có thể nghe tiếng lách cách của tiếng máy đánh chữ và giọng nói, nên cô mở cửa bước vào.

Văn phòng của Houston H. Manges nhỏ và chật chội, với tủ hồ sơ chen chúc ở bất cứ chỗ nào có thể. Cô đang ở khu tiếp tân, nơi dân cư là 1 phụ nữ tóc trắng nhỏ xíu và 3 cây thuộc họ cây cao su, và 1 trong 3 cây đã lớn kinh khủng rồi. Căn phòng đằng sau, nơi cô có thể nhìn thấy qua cánh cửa, cũng bằng phòng của ông Pleasant, với sách phủ kín từ trần xuống sàn. 1 người đàn ông phốp pháp đang ngồi sau 1 cái bàn cũ kỹ, và nói chuyện với 1 người thân chủ đang ngồi ở 1 trong 2 cái ghế giả da đã nứt để ngay trước bàn. Tất cả những gì cô có thể thấy là gáy của người thân chủ.

Người phụ nữ nhỏ xíu nhìn lên và mỉm cười như hỏi, nhưng không có hành động gì để tiến ra cửa đón cô, để cho sếp của bà và thân chủ có sự riêng tư.

Faith đành nhún vai bước lại phía bà ấy.

“Tôi là 1 thân chủ của ông Pleasant, văn phòng kế bên,” cô nói. “Tôi đã cố liên hệ với ông ấy nhiều ngày rồi nhưng không thể. Bà có tình cờ biết ông ấy đang ở đâu không?”

“Ồ, không,” người phụ nữ nhỏ xíu trả lời. “Ông ấy bỏ đi cách đây 1 tuần đến 1 thị trấn nhỏ gần Mississippi, tôi không nhớ rõ tên, Perkins hay gì đó gần giống vậy. Tôi nghĩ ông ấy chắc vẫn ở đó.”

“Không, ông ấy đi ngay hôm sau mà. Ông ấy có vấn đề về tim nên tôi thấy lo lắng.”

“Ôi trời.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của bà đầy vẻ lo lắng. “Tôi quên bệnh tim của ông ấy. Tất nhiên là tôi biết chuyện đó. Vợ ông ấy, Virginia, hay cùng tôi ăn trưa, đã kể cho tôi nghe, tôi thật buồn khi bà ấy qua đời. Bà ấy đã nói là bệnh nặng lắm. Tôi đã không nghĩ đến chuyện để ý ông ấy.” Bà với ngay lấy cuốn sổ điện thoại trên bàn, lật ra phần chữ P. “Tôi sẽ thử số điện thoại nhà của ông ấy. Nó được giấu, cô biết đó. Ông ấy không thích công việc xen vào cuộc sống riêng tư.”

Faith biết. Cô đã gọi phòng thông tin, để xin số điện thoại. Chính vì không được nên cô phải lái đến đây để tìm ông.

Sau 1 phút, người phụ nữ nhỏ xíu gác máy. “Không ai trả lời. Ôi trời. Bây giờ tôi bắt đầu lo rồi. Francis không bao giờ đi đâu mà không báo ai như vậy hết.”

“Tôi sẽ gọi điện thoại đến tất cả các bệnh viện,” Faith nói về cương quyết. “Tôi có thể mượn điện thoại được không?”

“Đương nhiên rồi cô bé ạ. Chúng tôi có 2 số nên người ngoài vẫn gọi vô được, nhưng khi có điện thoại gọi vô, cô phải cúp để tôi trả lời máy.”

Tạ ơn Trời vì sự xởi lởi của người miền Nam, Faith nhận cuốn niên giám New Orleans bà đưa rồi lật tới trang danh sách các bệnh viện. Có nhiều bệnh viện hơn cô đã nghĩ. Bắt đầu từ cái trên cùng, cô quay số.

Sau 30 phút và 3 lần có điện thoại gọi vô làm gián đoạn, cô gác máy trong sự thất bại. Ông Pleasant không có ở bệnh viện địa phương nào. Nếu ông ấy ngã bệnh trong lúc lái xe từ Prescott về, ông ấy có thể vô bất kỳ bệnh viện nào, nhưng ở đâu?

Hoặc chuyện gì đó đã xảy ra với ông ấy. Nó là 1 khả năng cô không dám nghĩ tới, nhưng cô phải chấp nhận. Nếu Guy Rouillard đã bị giết, và ông Pleasant đã dò hỏi xung quanh làm ai đó thấy thấp thỏm lo sợ... Cô muốn bình khi nghĩ đến đó. Nếu có chuyện gì xảy ra với người đàn ông hiền lành đó, sẽ là lỗi của cô vì đã dính líu tới ông. Cũng chẳng phải là cô còn gì để tiếp tục, ngoài lời của Renee là Guy đã không đi cùng bà và bà đã không gặp ông ta từ đêm đó cách đây 12 năm.

Đa số sẽ chẳng nghĩ đến chuyện mưu sát. Đa số sẽ chẳng lo rằng ông Pleasant đáng thương đã bằng cách nào đó vô tình gặp phải tên sát nhân đã giết Guy, nhưng vì chẳng ai trong nhóm đa số này đã bị lôi ra khỏi nhà giữa đêm khuya và ném ra đường. Cho đến khi Guy và Renee mất tích, cuộc sống của Faith dù buồn nhưng không có chuyện bất ngờ ngoài dự đoán. Nhưng vào đêm định mệnh đó, niềm tin vào sự bình thường dễ chịu của cuộc sống nơi Faith đã tan tành, và cô không bao giờ tìm lại được cảm giác an toàn, hay sự lạnh nhạt đối với những việc chẳng bao giờ xảy ra cho người bình thường. Dường như 1 bức màn che đã được xé mở, sau đêm đó, Faith luôn cảnh giác cao độ với nguy hiểm và những chuyện-có-thể-xảy-ra. Những chuyện không may không chỉ có khả năng xảy ra nữa mà là sẽ xảy ra, từ bài học kinh nghiệm của chính cô. Cô đã cầm tay Scottie khi em ra đi, đã nhận dạng xác của Kyle trong nhà xác... đúng, chuyện không may chắc chắn đã xảy ra.

“Cô sẽ làm gì bây giờ?” người thư ký nhỏ xíu lên tiếng hỏi, như tự động chấp nhận chuyện Faith sẽ làm một cái gì đó.

“Báo cáo với cảnh sát có người mất tích,” Faith nói, vì đó là việc duy nhất cô nghĩ ra. Ông Pleasant đã mất tích hoàn toàn trong im lặng giống như Guy Rouillard, và ông đã đang điều tra về chuyện của Guy. Chỉ là trùng hợp? Không hẳn thế, nhưng cô không có bằng chứng gì để đảm bảo chuyện này sẽ được cảnh sát điều tra. Cách tốt nhất là cô báo tin có người mất tích, ít nhất nó cũng sẽ gây nên 1 sự chú ý điều tra nào đó.

Cô hỏi đường đến đồn cảnh sát và tìm ra nó chỉ sau 2 lần quẹo sai đường. 1 cảnh sát đang ngồi ở bàn chỉ cô vào văn phòng phù hợp với mục đích của cô hơn, và ngay khi cô vừa ngồi vào ghế, cô liền lập lại những thông tin cô đã có được cho 1 cảnh sát trông mặt xơ xác đang mặc 1 bộ đồ cũng xơ xác không kém anh ta, tuy vậy anh ta vẫn lắng nghe chăm chú.

“Cô đã gọi đến nhà trọ ông ấy thuê và ông ấy đã trả phòng?” Trinh sát Ambrose hỏi, đôi mắt trái đời của anh ta có vẻ ám áp hơn khi nhìn cô.

“Người tiếp tân không đích mắt nhìn thấy ông Pleasant. Ông ta nói là thấy chìa khóa để ở móc và đồ của ông Pleasant đã dọn sạch.”

“Phòng đã được trả tiền trước?”

Faith gật đầu.

“Vậy thì đâu có gì bất bình thường trong chuyện đó. Coi nào. Không ai thấy ông ấy rời Prescott, thư từ chất đống trong văn phòng của ông ấy, không trả lời điện thoại nhà, và ông ấy có bệnh.” Người trinh sát lắc

đầu. “Tôi sẽ chạy đến nhà ông ấy xem có tìm được gì không, nhưng...” anh ta ngáp ngừng, đôi mắt ánh lên vẻ thông cảm.

Nhưng có lẽ người trinh sát chỉ nghĩ là tim của ông già đáng thương ấy đã yếu dần và ngưng đập, Faith rúm người lại đau khổ. Cô không muốn ông Pleasant ra đi mà cô không có ở đó để nắm tay ông hay được dự tang lễ của ông. Cô chỉ mới kiểm tra tên người đã nhập viện nhưng không coi xem ông đã vào và ra viện trong tuần trước hay không. Nhưng ông Pleasant đã biết về bệnh tình của mình và đã sẵn sàng, thậm chí còn chờ đợi được gặp lại vợ ông, nên cô tiếc thương ông nhưng đồng thời cũng cảm thấy chuyện đó là phải lẽ nếu ông ra đi vì bệnh tật. Con ác mộng thực sự sẽ là khi viên trinh sát không tìm thấy được ông. Lúc đó cô sẽ phải lo đến tình huống xấu nhất, mà không có cách nào biết chắc được.

Cô rút 1 tấm danh thiếp khỏi bóp và để lên bàn đầy về phía người cảnh sát. “Vui lòng gọi cho tôi nếu anh tìm thấy bất cứ gì,” cô nói. “Tôi đã không biết ông ấy lâu nhưng tôi rất mến ông ấy. Ông ấy là 1 ông già hiền lành.” Và cô hoảng hốt rút vai lại khi nhận ra cô đã nói về ông Pleasant trong thì quá khứ.

Viên trinh sát cầm lấy tờ danh thiếp, ngón tay vuốt nhẹ theo cạnh của tờ giấy. “Có 1 chuyện tôi muốn biết, thưa cô Hardy. Ông ấy đang điều tra chuyện gì cho cô vậy?”

Cô biết anh ta sẽ hỏi và nói với anh ta sự thật. “Cách đây 12 năm, mẹ tôi đã bỏ đi với tình nhân của bà. Tôi muốn ông Pleasant tìm họ, nếu có thể.”

“Và ông ấy đã tìm được chưa?”

Cô lắc đầu. “Lần cuối tôi nói chuyện với ông ấy thì vẫn chưa.”

“Đó là khi...?”

“Tôi đã ăn tối với ông ấy, đêm trước khi ông ấy rời nhà trọ.”

“Có ai thấy ông ấy sau đó?”

“Tôi không biết.” Thật dễ hiểu hướng đi của những câu hỏi này: người trinh sát ít ra đã coi trọng lời cô nói.

“Ông ấy trông bình thường lúc đi về chứ?”

“Ông ấy trông bình thường. Tôi có 1 người khách bất ngờ nên ông ấy bỏ đi ngay sau khi chúng tôi ăn tối.”

“Vậy cô không phải là người duy nhất đã thấy ông ấy?”

Cô cười nhẹ. “Không phải.”

“Khách của cô là ai?”

“1 người hàng xóm, Gray Rouillard. Anh ta đến để coi việc mua lại căn nhà của tôi.” Thật kỳ lạ khi những sự kiện được tiết lộ thì quá cách xa với những chuyện đã thật sự xảy ra. Cô đang trở thành chuyên gia trong việc chỉ tiết lộ bề nổi và giữ kín bề chìm của tảng băng sự thật vừa nổi lên.

“Gray Rouillard,” viên trinh sát lập lại, đôi mắt mệt mỏi sáng lên khi nhận ra tên đó. “Phải đó là cầu thủ Rouillard đã chơi cho đội bóng của trường ĐH Louisiana, à ừ, khoảng 10 năm trước?”

“Khoảng 13 năm trước,” cô nói. “Đúng, là người đó.”

“Nhà Rouillard rất có thể ở khu vực này của bang. Chà chà. Vậy cô có định bán nhà cho anh ta không?”

“Không. Anh ta muốn mua nhưng tôi không muốn bán.”

“Vậy cô và anh ta có quan hệ tốt chứ?”

“Không hẳn.”

“Ồ”. Viên trinh sát có vẻ thất vọng. Faith nhìn anh ta 1 lúc rồi môi cô hơi nhếch lên 1 nụ cười nhẹ. Nói cho cùng thì đây cũng là miền Nam. Những cầu thủ chuyên nghiệp có thể được mua nhưng những cầu thủ địa phương vẫn chiếm thế thượng phong.

“Không, tôi không có tác động gì với anh ta để có thể lấy được vé trận đấu,” cô nói.

Anh ta nhún vai, và 1 nụ cười khê nở trên môi anh ta như đáp lại nụ cười của cô. “Cũng đáng để thử mà.” Anh ta bấm cây bút rồi đứng dậy, ý là anh ta không còn gì để hỏi. “Tôi sẽ xem tôi có thể tìm được gì về ông Pleasant. Cô có ở trong thị trấn thêm 1 thời gian hay sẽ đi về nhà luôn?”

“Tôi sẽ về nhà. Lý do duy nhất tôi đến đây là để xem có tìm được ông ấy không.” Thật duyên dáng, cô đứng dậy khỏi cái ghế ngồi-không-thoải-mái và ráng kèm lại không vướn vai.

Anh ta đặt tay lên cánh tay cô, 1 sự đụng chạm nhẹ nhàng. “Cô biết là nơi tôi kiểm tra đầu tiên sẽ là danh sách những người đã qua đời chứ?”

Faith cắn môi rồi gật đầu.

Anh ta vỗ nhẹ lên cánh tay cô 2 cái. “Tôi sẽ thông báo cô biết ngay.”

Cô khóc gần hết đoạn đường lái về Prescott. 12 năm qua, cô rất ít khóc, cô chỉ rơi lệ vì Kyle và vì Scottie, nhưng ý nghĩ mất đi ông Pleasant làm cô đau đớn trong lòng. Cô không có nhiều chuyện lạc quan trong cuộc đời nên cô luôn chờ đợi điều tồi tệ nhất.

Trình sát Ambrose đã vào cuộc rồi. Khi cô vừa về tới nhà và kiểm tra máy trả lời điện thoại, đã có 1 tin nhắn từ anh ta: “tôi đã kiểm tra nhà ông Pleasant và không có dấu vết gì của ông ấy. Thư từ cũng chất đống ở đó, và hàng xóm đã không thấy ông ấy.” Anh ta ngáp ngừng. “Ông ấy cũng không có trong danh sách người đã mất ở bệnh viện. Tôi sẽ tiếp tục kiểm tra và liên hệ với cô sau.”

Ông ấy không có ở đó. Ý nghĩ vang vang trong đầu cô. Không ai đã nhìn thấy ông ấy từ khi ông ấy rời Prescott.

Giả định là ông ấy đã thực sự rời Prescott.

1 cơn giận bắt đầu bùng lên và đẩy sự đau khổ sang 1 bên. Mẹ cô và Guy đã tạo ra mớ bòng bong này 12 năm trước đây và bây giờ nó vẫn tạo nên những sự tàn phá. Faith miễn trách nhiệm cho Renee trong sự mất tích của ông Pleasant vì mẹ cô không biết có ông tồn tại, nhưng căn bản bà vẫn có phần trong nguyên nhân gây ra mọi chuyện.

Đối với Faith, việc làm luôn đồng hành với suy nghĩ, cô giận dữ bắt máy lên quay số của bà ngoại cô.

Nhưng cô bị thất bại, khi những hồi chuông vang lên không dứt ở đầu bên kia: không có ai ở nhà.

Cô gọi thêm 4 lần nữa trước khi có người trả lời, và giọng khàn khàn của bà cô gọi Renee ra nghe điện thoại.

“Ai vậy?” cô nghe Renee hỏi.

“Con gái của con, đứa con út đấy.”

“Con không muốn nói chuyện với nó, nói nó con không có ở đây.”

Tay Faith siết chặt máy điện thoại, mắt cô nheo lại. Cô nghe bà loay hoay với cái điện thoại lần nữa. Không chờ nghe câu bào chữa được lặp lại, cô nói “Bà nói với mẹ là nếu mẹ không nói chuyện với cháu, cháu sẽ gặp cảnh sát trưởng.” Nó chỉ là lời dọa suông dù có tính toán, ít nhất là vào lúc này. Phản ứng của Renee sẽ cho cô biết nhiều điều. Nếu mẹ cô không có gì để giấu, lời dọa sẽ không có kết quả, nếu mẹ có...

Có 1 thoáng im lặng khi lời cô được truyền lại, rồi tiếng loay hoay với điện thoại. “Con đang nói gì vậy Faith cưng? Cảnh sát trưởng có liên quan gì nào?” Giọng bà quá hồ hởi, vỗ vập.

“Con đang nói về Guy Rouillard, mẹ à...”

“Sao con không thôi lải nhải chuyện Guy Rouillard đi? Mẹ đã bảo là mẹ không gặp ông ấy rồi.”

Faith cố nén cơn nhộn nhạo trong bụng và giữ giọng thật êm ái. “Con biết mà. Con tin mẹ. Nhưng con nghĩ đã có chuyện xảy ra với ông ấy đêm đó, sau khi mẹ bỏ đi.” Không để mẹ nghĩ cô đang nghi ngờ chuyện gì, không thì mẹ sẽ kín miệng còn hơn hèn.

“Mẹ không biết gì về chuyện đó cả, nếu con khôn ngoan như con tưởng, cô nương à, con nên thôi chõ mũi vào chuyện người khác đi.”

“Tối đó mẹ đã gặp ông ấy ở đâu?” Faith hỏi, phớt lờ lời khuyên của mẹ cô.

“Mẹ không biết sao con lại lo lắng về ông ấy đến thế,” Renee cúi gập. “Nếu ông ấy đã làm những việc ông ấy nên làm, đời mẹ đâu cần phải lo gì nữa, à, và tụi con cũng vậy.” Bà nói thêm như sức nhớ. “Nhưng ông ấy cứ trì hoãn hoài, chờ đến khi Gray tố nghiệp - giờ thì cũng chẳng có nghĩa lý gì nữa.”

“Hai người đã đi đến nhà trọ hay mẹ gặp ông ấy ở chỗ nào khác?”

Renee hít 1 hơi sâu đầy giận dữ. “Con giống như chó cắn vấy rách khi con muốn 1 cái gì đó, con biết không hả? Con luôn là đứa cứng đầu nhất trong mấy đứa con của mẹ, luôn muốn làm theo ý mình ngay cả khi đã biết như vậy sẽ bị ba con đánh. Nếu con muốn biết thì mẹ với ông ấy thường gặp ở ngôi nhà nghỉ, đó là nơi tụi mẹ hay đến. Đến đó mà tò mò, và con sẽ thấy ngay là Gray chẳng có dễ tính như Guy đâu!”

Faith nhắm mắt khi Renee đập mạnh điện thoại, rồi cô hít 1 hơi sâu, run run khi đặt điện thoại của cô xuống. Dù chuyện gì đã xảy ra đêm đó thì Renee đều biết. Chỉ có lợi ích của riêng bà mới khiến bà làm chuyện bà không muốn làm, nên bà phải có lý do khi không muốn Faith đi gặp cảnh sát trưởng. Tuy nhiên, tìm cách để bà thừa nhận lý do đó là chuyện không phải dễ.

Và tất nhiên nó phải là ngôi nhà nghỉ, Faith thở dài với vẻ cam chịu. Tại sao Guy và Renee không thể gặp nhau ở 1 nhà trọ, như truyền thống của người Mỹ? Ký ức của Faith về ngôi nhà nghỉ đó vừa cay đắng vừa ngọt ngào, như bất cứ chuyện gì khác có liên quan đến Gray Rouillard. Cô không muốn thấy lại ngôi nhà đó, vì làm thế chắc chắn sẽ gợi cô nhớ đến đứa trẻ là cô khi đó, đến những giờ dài đằng đẳng cô dành để ẩn náu trong rừng với hi vọng được nhìn thấy thoáng bóng của Gray. Cô đã nằm sấp trên những lá thông khô hạnh phúc ngắm anh với các bạn bơi dưới hồ, nghe những tiếng cười sảng khoái của họ, và mơ mộng là 1 ngày nào đó cô sẽ cùng tham gia với họ. Những giấc mơ đại khờ. Đứa trẻ đại khờ.

Và cũng ở đó, cô đã nhìn Gray làm tình với Lindsey Partain. Bây giờ khi nghĩ đến lần đó, bụng cô quặn lại, tay cô nắm lại trong sự giận dữ pha trộn với hờn ghen. Lúc đó, cô chỉ nghĩ là anh thật đẹp. Nhưng bây giờ, cô là 1 người đàn bà, với những nhu cầu và ham muốn của 1 người đàn bà, và cô không muốn nghĩ đến chuyện anh làm tình với 1 người đàn bà khác, chứ đừng nói là chứng kiến nó.

Chuyện đó đã cách nay ít nhất 15 năm, nhưng cô vẫn có thể hình dung lại hình ảnh của anh trong đầu cô như nó mới chỉ ngày hôm qua. Cô vẫn có thể nghe giọng trầm ấm của anh đang thì thầm những lời yêu đương và trấn an âu yếm bằng tiếng Pháp, vẫn có thể thấy thân hình trai tráng mạnh khỏe của anh di chuyển giữa đôi chân mở rộng của Lindsey.

Đồ chết bầm. Sao anh lại hôn cô vào ngày đó ở New Orleans? Cô mơ đến những nụ hôn của anh là 1 chuyện, biết chính xác mùi vị nụ hôn của anh thế nào, môi anh mềm mại ra sao, cảm giác khi được ở trong vòng tay anh và cảm thấy dương vật cương cứng của anh lì lợm áp sát vào bụng cô, v.v là 1 chuyện khác. Anh thật không công bằng khi làm cho cô khao khát rồi dùng sự khao khát đó chống lại cô. Tại sao tóc anh không thể thưa hơn cùng năm tháng qua, mà lại vẫn giữ nguyên được mái tóc dày, bồng bềnh đó? Tại sao anh không mập ra, có 1 cái bụng bia và phải mặc quần thật trễ, mà lại vẫn giữ thân hình rắn chắc đó, thậm chí còn rắn chắc, tuyệt vời hơn lúc anh còn chơi bóng? Và cho dù anh không thể thay đổi, tại sao cô không thể đổi thay, đủ để anh không còn ảnh hưởng đến cô mạnh mẽ như thế, để tìm cô không đập thình thịch khi có anh hiện diện?

Thay vào đó, cô vẫn là cô bé mê muội đã trải qua hàng giờ, hàng tuần, hàng tháng của tuổi thơ cô bé nằm sấp trong rừng, mắt căng ra tìm kiếm bóng dáng người hùng của mình. Ngay cả khi thấy người hùng của cô có thể trở nên tàn nhẫn, bắt nạt khi anh ấy muốn, cô vẫn không thể từ bỏ được sự ngưỡng mộ bất di bất dịch đầy đau đớn đó.

Cô không muốn quay lại ngôi nhà nghỉ đó, không muốn quay lại sự ngu ngốc trẻ thơ đó. Mà cô có thể tìm được gì ở đó sau 12 năm? Không gì hết.

Nhưng không ai khác đã nhìn ngôi nhà đó với cách nhìn của cô. Không ai đã nghi ngờ Guy Rouillard có thể đã trải qua những giây phút cuối đời ở đó.

Faith gặm gừ với chính mình. Cô mệt và đói sau chuyến hành trình tới New Orleans và trở lại, cũng như kiệt sức vì lo lắng cho ông Pleasant. Cô không muốn đi đến ngôi nhà nghỉ nhưng cô vừa mới cho mình 1 lý lẽ đầy thuyết phục là tại sao chuyện đó là cần thiết. Và nếu cô đi, cô phải làm ngay bây giờ, khi nắng chiều còn rực rỡ.

Cô chụp lấy chìa khóa và bước vội ra khỏi nhà.

Cách tốt nhất để đến đó là cách cô hay thường làm khi 11 tuổi, cô thầm tính. Có 1 con đường dẫn từ biệt thự nhà Rouillard đến hồ nhưng cô không dám đi đường đó. Từ những ngày còn bé hay lang thang, dò xét, cô biết rõ đất nhà họ Rouillard như lòng bàn tay mình. Cô lái xe đến 1 điểm khá kín gần túp lều cô đã lớn lên, nhưng khi cô đi gần tới khúc quẹo, trước khi túp lều ở trong tầm nhìn của cô, cô dừng xe lại và ngồi yên 1 lúc, tay nắm chặt tay lái xe. Cô không thể khiến mình quẹo cua vào lối đó. Có lẽ bây giờ túp lều đã hoàn toàn sụp đổ, nhưng điều đó không xóa đi được ký ức của cô. Cô không muốn thấy nó, không muốn sống lại ký ức đêm đó.

Nỗi đau như 1 cục nghẹn trong ngực, làm cô khó thở, mắt cô cay xè. Cô không khóc. Cô đã khóc cho ông Pleasant, cho Scottie, cho Kyle. Nhưng cô đã không khóc cho chính mình từ đêm Renee bỏ đi.

Mà thôi, trì hoãn chẳng được gì trừ chuyện cô sẽ bị ăn tối muộn, mà cô thì đang rất đói. Cô ra khỏi xe, khóa cửa và cho chìa khóa vào túi của chiếc váy cô đang mặc. Những bụi cây đã mọc đầy hai bên con đường giờ chỉ còn là 1 lối mòn khi cây cỏ dần dần chiếm đất. Cô phải lựa chỗ để bước quanh các bụi cây, nhưng khi đã vô tới rừng thì nó khá dễ để đi. Cô nhặt lấy 1 cành cây, phòng khi gặp rắn, nhưng cô hoàn toàn không thấy sợ. Cô đã lớn lên trong khu rừng này, đã chơi với nó, trốn trong nó khi Amos xin và vùng nắm đấm với bất kỳ ai ông gặp.

Những mùi hương quen thuộc ủa tới, tươi mát và mạnh mẽ với sức xuân, cô ngừng lại vài giây để tận hưởng chúng. Cô nhắm mắt lại để được tập trung. Có mùi nâu đậm đà của đất, mùi xanh ngát của lá, mùi vàng the của nhựa thông. Cô hít mùi hương cuối đó và rừng mình nhận ra: mùi hương của Gray có 1 ít vị vàng the đó. Cô muốn anh trần truồng và toàn quyền cô sử dụng, để cô có thể khám phá tất cả những sắc màu của mùi của anh. Cô sẽ đắm mình trong đó, say sưa với niềm vui...

Mắt cô bừng mở. Cảm giác hơi ảm của cơ thể cho cô biết những tưởng tượng đó đang hướng tới đâu. Đó là kết quả của việc cô quay lại đây, trong tâm trí cô, mùi hương của rừng luôn gắn liền với Gray: hi vọng được thấy anh, niềm vui chênh choáng khi thấy anh.

1 cách cương quyết, cô bước tiếp. Nếu cô không thể xua anh khỏi tâm trí cô, cô sẽ thấy mình nằm trên lá thông khô ở bìa rừng, hoàn toàn quay lại thời thơ ấu.

Đoạn đường đến hồ không dài, chỉ khoảng 20 phút đi bộ. Đương nhiên khu rừng cũng đã thay đổi, thời gian không hề dừng lại với cây cỏ cũng như với con người. Cô phải tìm đường vòng qua những chướng ngại trước đây chưa từng có, 1 cảnh rừng cũ đã biến mất, nhưng cô vẫn biết lối đi với sự chính xác của 1 con chim câu tìm về tổ.

Cô tiến về ngôi nhà nghỉ từ hướng cô từng làm trước đây: từ phía sau và bên phải của ngôi nhà. Từ đó, cô có thể thấy bến cảng, và 1 góc của nhà để thuyền. Cô từng cầu nguyện được thấy chiếc Corvette đậu ở trước nhà nhưng bây giờ cô mừng khi không thấy chiếc Jaguar ở đó. Thật là nực cười nếu bây giờ Gray xuất hiện. Tạ ơn Trời lúc này anh phải lo việc kinh doanh, không có nhiều thời gian để bơi lội, câu cá suốt ngày nữa.

Thời gian cũng đã chạm tay vào ngôi nhà nghỉ. Nó không đổ nát vì Gray đã giữ gìn nó, nhưng vẻ bị bỏ rơi bao trùm lấy nó. Những món đồ được con người thường sử dụng thường có lớp áo lấp lánh của sự trọn vẹn vì đã đạt được mục đích, ngôi nhà không còn lớp áo đó nữa. Trước đây, cỏ luôn được chăm sóc gọn gàng, dù bây giờ vườn vẫn không ngập cỏ, nhưng vẻ lổm chổm của vườn nói lên là đã hơn 1 tuần rồi từ khi nó được chăm sóc. Trước đây, ngôi nhà luôn vương vãi đồ của người đến ở, bây giờ ngôi nhà lại quá gọn vì không có ai làm gì để nó vương vãi đồ và sống động.

Cô bước lên bậc thang trước đây cô đã từng bò lên để nghe Gray làm tình với Lindsey Partain. Cánh cửa lưới không khóa và kêu cọt két khi cô mở nó. Tiếng động đó làm cô mỉm cười, hồi tưởng lại những ngày thơ ấu.

Cuộc sống dù khó khăn, nhưng cô không có 1 tuổi thơ hãi hùng. Phần lớn thời gian đó rất dễ chịu, ngập tràn mộng mơ, đặc biệt là những ngày dài khám phá khu rừng. Cô đã nghịch nước nơi khe suối, bắt còng bằng tay trần, ngẩn ngơ với những đường gân mỏng manh của lá dưới ánh mặt trời. Cô chưa bao giờ có xe đạp nhưng cô có trời xanh và không khí trong lành, có cảm giác hồi hộp khi lật 1 nhánh cây mục lên để coi

có bao nhiêu sâu và côn trùng trốn dưới đó. Cô đã ăn dầu đại mộc từ bụi, thỉnh thoảng tìm thấy vài đầu mũi tên, và nhọc nhằn tự làm 1 cung tên cho mình với cành cây còn xanh, với dây câu cũ và những cành nhỏ vót nhọn. Niềm vui của những hoạt động này đã tạo nên 1 sức mạnh tiềm tàng để cô dùng đến khi cuộc sống trở nên tồi tệ.

Những thanh gỗ của bến tàu kêu kệt dưới chân cô khi cô bước đến cánh cửa sau. Ngày xưa, nơi đây để nhiều xích đu để mọi người có thể tận hưởng đêm mùa hè dễ chịu. Những dụng cụ bơi hay câu cá được giữ trong nhà để thuyền, nhưng không hiểu sao luôn có vài thứ vương vãi trên bến tàu: cần câu, mồi, lưới câu, và phao. Bây giờ thì bến tàu trống trơn, không còn là chỗ cho các thanh niên quậy phá, hay người lớn hẹn hò nữa.

Cô bước đến chỗ cửa sổ cô đã ngắm Gray và Lindsey làm tình, căn phòng bây giờ trống trơn, sàn gỗ để trần và được phủ lên 1 lớp bụi mờ. Cô đứng 1 lúc, hồi tưởng lại 1 ngày hè cách đây khá lâu với những điều kỳ diệu của tuổi thơ.

Quay đi, cô thử mở cánh cửa sau, và ngạc nhiên khi tay nắm cửa xoay dễ dàng trong tay cô. Cô chưa bao giờ vô nhà nghỉ này. Gần nhất là lần cô leo lên tới bến tàu. Cô bước vào bếp, nhìn quanh thích thú. Nơi đã từng là tủ lạnh và bếp giờ trống trơn chỉ còn lại những dấu ổ điện đã kết nối. Cô mở các ngăn tủ nhưng chúng trống trơn. Từng tiếng động âm vang trong căn phòng vắng vẻ.

Mọi thứ đều sạch, không có mùi chuột, dù rõ ràng lần cuối nó đã được lau dọn là cách đây vài tuần. Khi cô dạo sang các phòng khác, cô thấy không có cái đèn nào có bóng. Có 1 cái tủ nhỏ trong mỗi phòng ngủ nên cô kiểm tra cả hai, cũng không có gì, thậm chí là 1 cái móc áo. Ngôi nhà nghỉ hoàn toàn trống rỗng.

Phòng ngủ nào là phòng Renee và Guy đã sử dụng? Mà cũng chẳng thành vấn đề, chẳng có gì để tìm ở đây, không có xó xỉnh nào để có thể dấu được 1 xác người. Hoàn toàn không có gì đáng nghi trong ngôi nhà này. Nếu có bằng chứng gì thì từ lâu nó đã bị lau chùi mất dấu hay bị sơn phủ lên rồi. Trong nhà không có dấu vết của những kẻ lang thang vô gia cư, dù là cửa không khóa, nhưng vì nó nằm ngay trên đất của nhà Rouillard, cô cho rằng chẳng ai dám xâm nhập.

Nhưng vẫn còn cái nhà để thuyền cần được kiểm tra, dù cô không thật sự hi vọng sẽ tìm được gì. Cô đến chỉ để làm cho bản thân cô hài lòng vì cô đã làm hết khả năng có thể để tìm ra chuyện gì đã xảy ra với Guy và ông Pleasant. Rồi nhà bằng cửa chính, cô đi bộ theo bến tàu. Cả bến tàu và nhà để thuyền đều nằm ở vị trí xiên với ngôi nhà nghỉ, hơi lệch về bên trái, ngay trên 1 khúc quanh nhỏ của hồ. Kể từ lần cuối cô đến đây, 12 năm trước, cây cỏ đã mọc tràn lên bờ. Những cây liễu con con mọc thành lùm dọc theo bờ hồ nay đã tỏa bóng thật to, hơn những gì cô còn nhớ. Trước đây, cảnh quan của hồ gần như không bị cản trở gì, ngoại trừ nhà để thuyền, nhưng nay bụi cỏ, cây con đã tranh thủ sự bỏ bê của con người để bám rễ sâu vào mảnh đất màu mỡ.

Tuy nhiên, bến tàu đã được bảo trì tốt, cô nghĩ khi đi ra cuối bến. Hôm nay lặng gió, chỉ có những làn gió nhẹ như không thoảng qua làm xao mặt nước hồ đang nhẹ vỗ vào bến tàu với những cái vỗ ướt ất, đều đều. Hôm nay cũng là 1 trong những ngày nóng và thư giãn làm cô chỉ muốn nằm nơi bến để nhìn ngắm những cuộn mây tròn trĩnh trôi nhẹ trên bầu trời xanh thẳm. Chim chóc réo gọi nhau trong các ngọn cây, đâu đó có tiếng cá quẫy, 1 tiếng động nhỏ không đủ làm xao động sự bình yên nơi đây. Phía bên trái, 1 cái phao của cần câu màu đỏ và trắng đang vui vẻ bập bênh trên làn nước lăn tăn...

Cô cứng người lại, mắt mở lớn sợ hãi khi cô từ từ xoay người. 1 cái phao cần câu đang nổi nghĩa là có người đang câu cá, vị trí lệch góc của nhà để thuyền đã giúp người đó được che khuất khỏi tầm nhìn của cô. Như 1 tên tử tội đang tiến dần đến máy chém, mắt cô theo dõi sợi dây câu đang duyên dáng căng mình trên mặt nước, từ phao đến nơi đầu chiếc cần câu. 1 chiếc cần câu đang được giữ bởi Gray Rouillard, người đang cúi trần đứng ở cạnh bên kia của nhà để thuyền, nhìn cô với đôi mắt đen nheo lại.

Trong 1 thoáng, cả hai nhìn nhau từ hai bờ của khúc quanh nhỏ của hồ. Những ý nghĩ trong đầu Faith chạy loạn lên vì hốt hoảng, cô cố nghĩ 1 lý do hợp lý cho sự hiện diện của cô ở đây nhưng cái đầu bình thường lạnh lẽo của cô giờ trống không vì sốc. Cô đã nghĩ cô hoàn toàn 1 mình ở đây, để rồi quay ra và nhìn thấy Gray, trong biết bao nhiêu người, mà còn là 1 Gray đang cúi trần. Thật không công bằng. Cô luôn cần tất cả sự khôn ngoan của mình khi đương đầu với anh, cô không thể để bị mất tập trung bởi khuôn ngực trần rắn chắc của anh, hay mái tóc dài đang xoa chầm vai anh.

Anh bắt đầu cuốn dây câu kéo phao vào với những cử động nhanh lẹ và dứt khoát. Tránh voi chẳng xấu mặt nào, nghĩ thế nên Faith vọt lẹ khỏi bến tàu, bước chân cô thành thịch trên những miếng ván của bến. Anh ném cần câu và chạy hết tốc lực vòng qua nhà để thuyền. Thở hổn hển, cô cố chạy nhanh hơn, nếu cô có thể đến bờ rừng trước anh, anh sẽ không thể bắt được cô. Cô nhỏ người hơn, và thanh mảnh hơn nên cô có thể len lỏi giữa các cây còn anh thì phải chạy vòng qua nó. Nhưng cô chạy nhanh cỡ nào đi nữa thì anh vẫn có tốc độ của cầu thủ hậu vệ. Cô thấy anh qua khóe mắt, quá gần, và anh ngày càng gần hơn với những sợi chân thật dài. Và anh thắng cô chỉ trong chớp mắt, thân hình to lớn của anh chắn mất lối rời bến tàu của cô. Cô cố thắng lại nhưng đã chạy vấp đẩy cô về phía anh, và giày của cô thì không có độ bám tốt. Cô lao thẳng vào ngực anh, với 1 lực thật mạnh làm hơi thở cô bật mạnh ra như 1 tiếng ho. Anh kêu hự rồi lảo đảo bước lùi vài bước, tay anh đưa ra vừa kịp để ôm cô vào lòng, giúp cô không bị ngã sấp xuống đất.

Anh lấy lại thăng bằng rồi cười khi khi và vòng tay anh siết chặt cô hơn, nhắc bóng cô khỏi mặt đất. "Cứ hích này khá tốt đó, cho 1 người nhẹ ký như em. Tốc độ cũng tốt. Em đang đi đâu mà vội vậy, bé quàng khăn đỏ? Và trước tiên là em đang làm cái quái gì ở đây vậy?"

Cô cố lấy lại hơi, hít vội không khí vào để xoa dịu buồng phổi đang đau đớn của cô. Trời ạ, người anh cứng như đá vậy! Cô chắc đã làm mình bầm hết khi lao vào anh như thế. Sau 1 hồi, cô mới mở miệng nói. "Đi tìm lại ký ức." Và đẩy vào đôi vai trần của anh như ra dấu để anh thả cô xuống đất.

Anh cười khẩy, và phớt lờ dấu hiệu của cô. "Em đã vượt ranh giới. Em nên tìm lý do hợp lý hơn lý do đó."

"Tò mò," cô hổn hển nói, vẫn thấy không khí như bị thiếu. Vòng tay chặt chẽ của anh làm cản trở cố gắng hít thở sâu của cô. Cô rục rịch rồi ngay lập tức ngưng lại: sự cọ sát của làn da trần của anh với cô quá nguy hiểm, làm cô rối trí.

"Chuyện đó thì anh tin," anh làu bàu. "Lần này thì là về việc gì?" Anh quyết định đặt cô xuống đất, nới lỏng vòng tay để cô tụt xuống trên người anh. Má Faith đỏ bừng khi cô bước xa anh, màu đỏ đó không chỉ vì cô đang hụt hơi. Anh chỉ mặc 1 quần jeans bằng vải mềm khá ôm và đi ủng da, và cô nhìn anh chăm chú không cưỡng lại được sự mê hoặc của phần ngực trần của anh. Vai anh thật rộng, và cuộn cuộn bắp thịt, ngực anh săn chắc. Những sợi lông quăn đen ở ngực gần như che mất 2 núm vú phẳng lì và nhỏ xíu, rồi chạy thành 1 đường thẳng như mũi tên xuống bụng anh, xuống cái rốn nhỏ được để lộ đầy khêu gợi bởi chiếc quần jeans lưng thấp. Da anh lấp lánh mồ hôi làm anh sáng lên như 1 bức tượng ám áp với cơ bắp săn chắc.

"Anh đến đây bằng gì?" cô buột miệng, không muốn trả lời câu hỏi của anh. "Tôi không thấy xe của anh."

"Bằng ngựa." Anh hất đầu về phía cánh đồng bên kia hồ. "Nó đang ở đó, thỏa thích gặm cỏ."

"Maximillian?" cô hỏi, nhớ tên con ngựa giống mà Guy đã sở hữu.

"1 trong những đứa con của nó." Gray cau mày với cô. "Sao em biết về Maximillian? Và em đến đây bằng gì?"

"Tôi nghĩ hầu hết người ở xứ này biết anh có nuôi ngựa." Cô vừa nói vừa nhích dần sang 1 bên.

Anh với tay nắm chặt lấy 1 cánh tay cô. "Thôi đi. Ừ, nhiều người biết nhà anh có nuôi ngựa, nhưng không phải ai cũng biết tên của con ngựa giống của nhà. Em lại đi hỏi chuyện về chúng tôi nữa, phải không?" Tay anh siết chặt. "Giờ thì em lại hỏi ai rồi? Nói anh nghe nào, mẹ kiếp!" Anh nhấn mạnh lời yêu cầu bằng cách lắc nhẹ người cô.

"Không ai hết," cô nổi giận. "Tôi nhớ tên đó từ trước."

"Vậy làm sao lúc đó em biết cái tên này? Renee không che giấu chuyện gì, nhưng tôi không tin bà ta về nhà kể lại hết với gia đình từng chi tiết của các mối quan hệ của bà ta."

Faith mím môi thật chặt. Cô đã biết tên con ngựa giống vì cô đã như 1 chiếc bọt biển, hút lấy từng chi tiết nhỏ nhặt của các cuộc đối thoại cô tình cờ nghe được, nếu nó là thông tin về Gray. Nhưng cô sẽ chẳng thừa nhận chuyện như vậy với anh đâu. "Tôi nhớ tên đó từ trước," cô đành lập lại.

Anh không tin cô, mặt anh sầm lại.

“Tôi đã không nói chuyện với ai hết,” cô la lên, cố giằng tay khỏi anh. “Tôi đã nhớ tên con ngựa, chỉ vậy thôi.” Tại sao lần nào gặp anh cũng có mấy vụ lôi kéo giằng co với 1 hay cả 2 cánh tay của cô vậy?

Anh chăm chú nhìn gương mặt đang nghech lên của cô với đôi mắt nheo nheo. “Được rồi, anh bỏ qua chuyện đó. Bây giờ nói anh nghe tại sao em đang điều tra ngôi nhà nghỉ của anh, và em đến đây bằng gì. Anh biết chắc trăm phần trăm là em không có ngựa.”

Chuyện đó, ít nhất cũng đủ an toàn để nói anh biết. “Tôi đi bộ,” cô nói. “Xuyên qua khu rừng.”

Anh cố ý nhìn xuống chân cô. “Em đâu có mặc đồ để hành quân trong rừng.”

Chuyện này đúng. Cô đã không có thời gian để thay đồ, nên cô vẫn mặc chiếc váy dài tới giữa chân, vớ quần và giày gót xẹp mà cô đã mặc đi New Orleans. Cô đã lớn lên lê la chân trần khắp khu rừng nên cô không hề lo gì chuyện đi giày gót xẹp. Nhún vai tỏ ý không quan tâm, cô nói. “Tôi đã không nghĩ về nó.”

Nhanh chóng cô nói thêm, “Tôi xin lỗi tôi đã vượt ranh giới. Tôi sẽ rời-”

“Chà chà.” Anh kéo cô đứng lại. “Em đi khi anh nói em có thể đi, chứ không phải trước đó. Anh vẫn chờ em trả lời câu hỏi kia của anh.”

Tạ ơn Trời đầu cô đã làm việc trở lại. “Tôi chỉ tò mò,” cô nói. “Họ từng gặp nhau ở đây nên... tôi muốn thấy nó.” Không cần phải nói rõ “họ” là ai.

Trong sự hoảng hốt của cô, mắt anh trở nên lạnh lùng. “Đừng nói với anh câu đó. Em đã từng đến đây lúc trước, vì anh đã từng nhìn thấy em.”

Sửng sốt, cô nhìn anh chằm chằm. “Khi nào?”

“Khi em còn là 1 cô bé. Em xuyên qua cánh rừng như 1 cái bóng nhỏ, nhưng em quên che đầu.” Anh giật nhẹ 1 lọn tóc của cô, rồi vén nó ra sau tai cho cô. “Nhìn nó giống như 1 ngọn lửa đang chấp chờn giữa các thân cây.”

Anh đã biết cô đã ở đó. Trong 1 thoáng sợ hãi đến đứng tim, cô tự hỏi có phải anh đã đoán được ra rằng anh đã thu hút cô như đèn thu hút đom đóm. Cay đắng, cô nhớ lại những mộng mơ thơ ngây của cô, là 1 ngày nào đó anh sẽ nhìn lên và thấy cô và sẽ mời cô cùng chung vui với anh. Anh đã thấy cô, đúng thế, nhưng không có lời mời nào được thốt ra. Sự ngạc nhiên sẽ là khi anh thực sự mời cô tham gia với họ. Khoảng cách 8 năm giữa tuổi 26 và tuổi 34 gần như không tồn tại, nhưng nó là 1 vực thẳm mênh mông giữa tuổi 11 và 19. Thậm chí nếu cô không quá trẻ, cô vẫn là người họ Devlin, mãi mãi bị chặn lại ngoài nhóm của anh.

“Anh sẽ hỏi em lại 1 lần nữa,” giọng anh thật êm đềm, khi cô giữ im lặng. 1 luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng cô vì sự đánh thép trong giọng anh. “Em làm gì ở đây vậy?”

“Tôi đã nói rồi.” Cô hást cằm lên, nhìn thẳng vào mắt anh. “Tò mò.”

“Câu hỏi kế tiếp là: Tại sao? Từ lúc em quay lại xứ này, em đã tò mò rất nhiều chuyện. Em đang tính gì vậy, Faith? Anh đã cảnh cáo em về chuyện khuấy động lại chuyện cũ và làm tổn thương gia đình anh, và anh dự định làm đúng như vậy.”

Cô đã cho anh câu trả lời duy nhất cô có thể cho anh, nhưng anh đã không tin. Cô có thể nói ra toàn bộ sự thật cho anh biết, hoặc là nói dối. Nhưng cuối cùng, cô không chọn cách nào hết, chỉ đứng yên trong cái nắm chặt tay của anh.

Cầm anh giật giật vì giận dữ, và tay anh siết chặt cánh tay cô. Faith nhắm mắt và ánh mắt anh nhìn xuống những vết đỏ nơi ngón tay anh bấm vào da cô. Anh chửi thề rồi nới lỏng tay, và như 1 viên đạn, cô vọt chạy khỏi anh, hướng về sự an toàn của khu rừng. Chỉ sau 2 bước, cô biết đó là 1 sai lầm, nhưng lý trí đã không thắng được nỗi sợ hãi. Anh phản ứng như thú săn mồi chuyên nghiệp, đuổi theo cô ngay. Cô chỉ mới chạy chưa được nửa bãi cỏ khi thân hình khổng lồ của anh nhào mạnh tới, xô cô hất chân, như 1 con hổ vồ lấy 1 con linh dương. Anh cùng ngã với cô, vòng tay anh ôm chặt cô vào người và anh xoay người để anh chịu sức chấn động của cú ngã, với cô nằm đè lên người anh. Cảnh trước mắt cô quay mòng mòng, nào cổ, nào cây, nào trời khi anh lăn tròn và kéo lê để cô nằm dưới anh.

Ôi Trời. Sự nhận thức đầy bản năng bùng lên làm cô sững người, như là cô không dám cử động để phá vỡ phút giây hạnh phúc này. Trong vòng tay anh là 1 chuyện, nằm sóng xoài dưới anh là 1 chuyện khác hẳn. Sức nặng đáng kể của anh đè lên cô, cơ thể cô ép lên đám cỏ làm tỏa ra mùi xanh ngọt ngào của những lá cỏ bị nghiền trộn lẫn với mùi đàn ông nồng nàn từ làn da ấm mồ hôi của anh. Cú ngã làm vấy cô tóc lên giữa đùi, 1 chân của anh chen vào giữa 2 chân cô như chân cô đang ôm lấy chân anh. Cô đã bám chặt lấy anh 1 cách bản năng khi ngã và bây giờ những ngón tay của cô vẫn bầu chặt lấy tấm lưng trần của anh, cảm nhận hơi nóng tỏa ra từ da thịt anh. Tư thế của họ như tư thế làm tình, và cơ thể cô đáp lại với sự cuồng nhiệt ngu ngốc. Các giác quan của cô mờ đi, vì bị quá tải bởi những tín hiệu dục tình vừa bùng nổ.

“Em có sao không?” anh hỏi khẽ, đầu hơi ngẩng lên.

Faith nuốt nước bọt, lời nói nghẹn lại trong cổ họng. Cơ thể cô co thắt, thúc giục cô nhắc người lên áp sát vô anh trong sự khát khao mù quáng. Cô cưỡng lại sự thúc giục đó, quay đầu sang 1 bên để cô không thể nhìn thấy sự khao khát đó được phản chiếu trong ánh mắt anh.

“Faith?” Giọng anh tha thiết hơn, yêu cầu 1 câu trả lời.

“Không sao hết,” cô thì thầm.

“Nhìn anh nè.” Anh nhướm lên tựa trên khuỷu tay, giảm bớt gần hết trọng lượng đang đè lên cô để cô dễ thở hơn, nhưng anh vẫn rất gần, mặt anh chỉ cách mặt cô vài centimet.

Sự cảm dỗ lung linh giữa hai người, mạnh mẽ hơn sau những lần cô đã cưỡng lại nó. Không cần nhiều để làm ngọn lửa ham muốn bùng lên trọn vẹn, 1 nụ hôn, 1 cái vuốt ve, sẽ như tia lửa trong đồng rơm khô. Càng lúc cô càng thấy khó cưỡng lại anh, chỉ nhờ sức mạnh của sự căm ghét chuyện quan hệ qua đường, trở thành 1 bản sao của mẹ cô, giúp cô giữ anh không đến gần. Nhưng mỗi 1 lần đụng chạm với anh, ý chí của cô lại bị ăn mòn từng chút từng chút một nên mỗi lần từ chối lại càng cần nhiều cố gắng thêm.

Hơi thở anh mơn man môi cô, 1 cái vuốt ve nhẹ nhàng làm môi cô hé mở như muốn hít thở lấy anh. Đầu anh hạ thấp xuống và môi anh áp sát môi cô.

Tuyệt vọng cô đưa tay chèn giữa anh và cô, đẩy tay vào ngực anh. Những sợi lông ngực anh làm lòng bàn tay cô nhột nhột và cô cảm thấy núm vú của anh săn lại nơi gót tay cô. Dưới lớp áo ngực và áo sơ-mi, núm vú của cô cũng cương lên.

Anh ngưng lại, lơ lửng trên cô. 1 giọt mồ hôi chạy xuống thái dương rồi vòng theo quai hàm anh. Núm vú của anh như những gai nhỏ, thiêu đốt tay cô. Cô muốn vuốt ve chúng, muốn đặt môi lên chúng và vuốt ve chúng với lưỡi của cô, nếm vị mặn mà của da anh, cảm thấy anh cứng người và run rẩy vì hứng thú.

Cơn cảm dỗ cào cấu cô, mạnh mẽ và da diết. Anh hít thở, ngực anh giãn ra dưới lòng bàn tay cô và lâu đài cát của sự kháng cự sụp đổ dưới làn sóng khoái cảm. Cô nhẹ thở dài, rồi lật tay, di chuyển chúng đến khi ngón cái của cô chạm vào núm vú của anh, 1 lần, 2 lần, lại lần nữa. Khoái cảm làm cô ngất ngây.

Đồng tử mắt anh giãn ra, đầu anh cúi xuống, tóc anh như bức màn che mặt 2 người và hơi thở anh xao động. Sau khi đã đầu hàng rồi, cô không thể ngừng vuốt ve anh. Cô khám phá những cơ bắp săn chắc nơi ngực anh, không ngừng quay lại 2 núm nhỏ đã dụ dỗ cô dẫn thân sâu hơn vào vùng nguy hiểm. Cô không thể vuốt ve anh đủ, không thể thỏa mãn cơn thèm khát anh trong cô.

Rồi anh nhắc tay cô khỏi người anh, mắt anh nồng cháy khi anh nhìn cô. “Luân phiên mới công bằng,” anh nói và đặt tay anh lên ngực cô.

Cô ưỡn người lên, rên lớn tiếng bởi sức nóng bất ngờ của khoái cảm. Ngực cô căng lên dưới cái vuốt ve của anh, căng và nhạy cảm đến nỗi sức nặng của bàn tay anh gần như quá sức chịu đựng của cô, nhưng nếu phải ngưng sự đụng chạm đó thì nó như 1 sự tra tấn vậy. Dù qua lớp áo, ngón tay cái ram ráp của anh vẫn làm núm vú của cô nóng bỏng và tê rần.

Anh cúi xuống hôn cô, nụ hôn mạnh mẽ, chiếm đoạt, trong khi anh giật áo sơ-mi của cô khỏi lưng váy. Khi nó bung ra rồi, anh luồn tay vào dưới áo, dưới lớp áo ngực và khép những ngón tay lại trên gò ngực trần mịn màng của cô. “Em biết anh muốn gì,” anh nói 1 cách khó khăn, di chuyển để anh hoàn toàn nằm trên cô, đẩy cả 2 chân vào giữa chân cô.

Cô biết. Cô cũng muốn nó, dữ dội đến nỗi ham muốn đó xóa sạch mọi lo lắng. Những ngón tay ram ráp của anh giặt nhẹ nụ hoa cô, mân mê nó. Cô muốn anh đặt môi lên đó và bú thật mạnh. Cô muốn anh làm tình với cô, ngay trên bãi cỏ này, với ánh mặt trời thiêu đốt cơ thể trần truồng của họ. Cô muốn anh, mãi mãi.

“Nói anh nghe đi,” anh nói. “Cho anh biết tại sao.” Lời anh âm ừ nơi cổ họng cô khi anh hôn lần xuống xương cổ cô.

Cô chớp mắt, nhìn những đám mây với vẻ ngơ ngác. Rồi ý nghĩa của lời anh nói dội vào cô như 1 xô nước đá. Anh muốn cô: cái bằng chứng cương cứng đó đang áp sát vào háng của cô, nhưng trong khi cô đang mụ mị vì khao khát, đầu anh vẫn tỉnh táo, vẫn làm việc, cố gắng lấy cho được câu trả lời.

Rít lên giận dữ cô xô anh ra, giẫy giụa. Anh lặn khỏi người cô và ngồi lên, nhìn như 1 kẻ hoang tàng với mái tóc dài rối tung quanh mặt và đôi mắt nhắm lại trong sự ham muốn mãnh liệt.

“Anh là đồ khốn kiếp!” cô nạt, giận run cả người. Cô bật dậy, quỳ trên gối, 2 tay nắm lại thành nắm đấm khi cô cố cưỡng lại không nhào vào tấn công anh. Bây giờ không phải là lúc làm như thế, khi cơ thể anh còn căng lên với nhu cầu được bắt cặp. Sự tự chủ, của cả anh và cô, như mảnh chỉ treo chuông, chỉ cần 1 lực ép nhỏ cũng làm nó đứt gãy. Anh chờ, thủ thế chờ cô tấn công, và cô nhận ra sự hào hứng nóng bỏng trong mắt anh. Cả hai ngồi đối mặt như thế thật lâu, cho đến khi từ từ cô ép mình thư giãn. Sẽ chẳng ai được gì trong cuộc đối đầu này.

Mà cũng chẳng có gì để nói. Có lẽ cô không phải là người nhóm lửa, nhưng chắc chắn cô là người quạt cho nó bùng lên bằng cách vuốt ve ngực anh như cô đã làm. Nếu mọi thứ đã đi quá đà cô muốn, cô chỉ còn biết trách mình.

Cuối cùng thì cô cũng đứng dậy, cử động thật cứng ngắc. Váy cô bị rách, vớ quần thì xước 1 bên chân. Cô quay đi, chỉ để bị túm lại lần nữa, lần này bằng váy của cô. “Anh đưa em về,” anh nói. “Để anh đi lấy ngựa.”

“Cám ơn, nhưng tôi thích đi bộ,” cô đáp lại, giọng cô cũng cứng ngắc như cơ thể cô.

“Anh không hỏi em muốn gì. Anh nói anh đưa em về. Em không nên 1 mình lang thang trong rừng như thế.” Không tin là cô sẽ đứng yên 1 chỗ khi anh thả cô ra, nên anh kéo cô theo.

“Tôi đã 1 mình lang thang trong rừng hơn nửa đời tôi rồi,” cô gầm gừ.

“Có thể thế, nhưng bây giờ thì không.” Anh liếc cô thật gay gắt. “Đây là đất của anh, và anh ra luật đó.”

Anh vẫn nắm váy của cô nên cô đành phải bước theo anh, nếu không muốn váy cô bị xé rách. Họ đi ngang qua nhà để thuyền, vòng quanh hồ, khoảng 100 mét đến nơi Gray để ngựa gặm cỏ. Nghe tiếng huýt gió của anh, con vật lông nâu to lớn chạy đến. Cô hoảng hốt nhìn cái lưng không được đóng yên của nó.

“Anh cưỡi ngựa không yên?” cô lo lắng hỏi.

Ánh mắt anh lấp lánh. “Anh sẽ không để em té đâu.”

Cô không biết nhiều về ngựa, chưa bao giờ trên lưng ngựa, nhưng cô biết ngựa giống thường là ngựa chứng, rất khó trị. Cô cố lùi lại khi con ngựa đứng đỉnh lại gần, nhưng tay Gray nắm chặt lấy váy cô giữ cô lại bên cạnh anh.

“Đừng sợ. Nó là con ngựa giống hiền lành nhất mà anh từng gặp, nếu không anh đã không cưỡi nó không yên như thế.” Con ngựa đến gần trong tầm với và anh nắm lấy dây cương, thì thầm những lời ngợi khen vào tai nó.

“Tôi chưa bao giờ cưỡi ngựa cả,” cô thừa nhận, nhìn lên cái đầu bự của nó đang gục gặc. Đôi môi mìn như nhung của nó mân mê cánh tay cô, cái mũi hình phồng lên khi nó ngửi thấy mùi của cô. Lưng lự, cô đưa tay ra sờ trên trán nó.

“Vậy thì lần đầu của em sẽ là trên 1 con ngựa nòi,” Gray nói và nhắc bóng cô lên đặt lên lưng ngựa. Cô túm chặt bờm nó, sợ hãi vì độ cao mà cô đang ngồi, trong khi con ngựa cứ rục rịch không ngừng.

Gray túm dây cương, túm lấy bờm ngựa rồi tung mình lên ngồi sau cô. Con ngựa hơi lảo đảo vì sức nặng hơn thường lệ, làm Faith nín thở, nhưng cái vuốt ve của Gray cùng giọng anh xoa dịu nó ngay lập tức.

“Em để xe ở đâu?” anh hỏi.

“Ổ khóa của cuối trước khi đến túp lều,” cô trả lời, và đó là những lời duy nhất được nói trong suốt đoạn đường cưỡi ngựa của hai người. Gray hướng dẫn con ngựa đi xuyên qua rừng, tránh các cành thấp, điều khiển nó vòng qua các chướng ngại. Faith bám chặt, cảm giác tấm ngực trần của anh nơi lưng cô thật rõ, cũng như cách hông cô được ôm ấp bởi hông anh. Bắp đùi săn chắc của anh ôm chặt lấy đùi cô, và cô cảm thấy chúng co giãn khi anh hướng dẫn con ngựa. Họ ra tới đường thật nhanh, nhưng trong 1 khía cạnh khác, chuyến hành trình như dài đằng đẵng.

Anh dừng ngựa cạnh xe của cô, nhảy xuống rồi đưa tay để dưới cánh tay cô và nhắc cô xuống ngựa. Thành linh nhớ ra cô có thể đã rơi mất chìa khóa xe khi 2 người giằng co, cô vỗ vỗ vào túi của chiếc váy, và tiếng lách cách của nó làm cô thấy yên tâm. Cô không muốn nhìn anh, nên cô lấy chìa khóa ra tra vào ổ khóa xe.

“Faith này.”

Cô ngằn ngừ, rồi vặn khóa và mở cửa xe. Anh bước lên 1 bước, ánh mắt anh làm cô biết ơn cánh cửa đang chặn giữa 2 người.

“Đừng đặt chân đến đất của anh nữa,” anh bình thản nói. “Nếu anh bắt được em trên đất nhà Rouillard 1 lần nữa, anh sẽ cho em cuộc mưa em đang khao khát.”

14. Chương 14

Ngày hôm sau, Faith tìm thấy 1 mẫu tin nhắn trong xe cô, nằm trên ghế tài xế. Cô thấy miếng giấy gấp lại và nhặt lên, tự hỏi cô đã làm rớt giấy tờ gì. Cô mở ra và thấy những chữ in hoa:

ĐỪNG HỎI THÊM CỨ GÌ VỀ GUY ROUILLARD NỮA NGẬM MIỆNG LẠI NẾU CÔ BIẾT ĐIỀU GÌ LÀ TỐT CHO CÔ.

Cô dựa vào xe, 1 làn gió nhẹ rung tờ giấy trong tay cô. Ở nhà cô không khóa cửa xe, nên cô không phải suy nghĩ xem tờ giấy làm cách nào vô đó được. Cô nhìn chằm chằm vào tờ giấy, đọc nó thêm 1 lần nữa và tự hỏi có phải cô đang bị đe dọa, hay người viết chỉ đơn thuần dùng 1 cụm từ quen thuộc: ngậm miệng lại nếu cô biết điều gì là tốt cho cô. Cô đã nghe cụm từ này với nhiều phiên bản khác nhau cả trăm lần, chỉ có yêu cầu là hơi khác. Tin nhắn này có thể là 1 lời đe dọa, có thể không phải, nhiều khả năng là 1 lời cảnh cáo. Ai đó đã không thích cô hỏi về Guy.

Không phải là Gray đã để lại tin nhắn này. Đó không phải là cách của anh, lý do: anh thường trực tiếp đe dọa và nói rõ từng lời ra. Lời đe dọa cuối cùng của anh vẫn làm cô run người. Vậy thì có ai khác đã khó chịu với những câu hỏi của cô? Có 2 khả năng: 1 người nào đó có chuyện cần che giấu, hoặc 1 người nào đó muốn xum xoe để cầu ân huệ của Gray.

Cô đang định vô thị trấn cho 1 cuộc truy tìm sự thật khác, lần này là tìm cách nói chuyện với Yolanda Foster, nên sự xuất hiện đúng lúc của tin nhắn này khá hài. Sau 1 lúc cân nhắc, cô quyết định vẫn thử làm. Nếu người viết muốn cô chú trọng lời đe dọa của anh/cô ta, thì anh/cô ta cần phải rõ ràng hơn.

Nhưng đầu tiên, cô đem tờ giấy vào nhà và khóa lại trong ngăn kéo bàn làm việc, cẩn thận không chạm vào tờ giấy hơn mức cần thiết. Tự bản thân nó không đủ để cô báo cảnh sát trưởng, nhưng nếu cô nhận 1 tờ khác, cô muốn cô có thể trao ra cả 2 tờ làm bằng chứng. Cô không hào hứng gì chuyện gặp cảnh sát trưởng ở đây, dù trong trường hợp nào. Cô vẫn còn nhớ rõ rằng ông ta đã đứng cạnh xe tuần tra của ông ta, cánh tay cơ bắp khoanh lại khi hài lòng nhìn các thuộc cấp ném đồ đạc của người họ Devlin khỏi túp lều. Cảnh sát trưởng Deese hoàn toàn như con rối trong tay Gray, câu hỏi ở đây là liệu ông ta có làm gì không ngay cả khi cô nhận được lời đe dọa lấy mạng.

Tờ giấy được cất cẩn thận rồi, cô lái xe vô thị trấn. Tối qua, không ngủ được, cô đã lên kế hoạch cho mình. Cô sẽ không gọi bà Foster, như vậy sẽ cho bà ấy cơ hội để từ chối cuộc gặp. Tốt nhất là gặp bà ấy tình cờ,

mặt đối mặt, và hỏi nhanh vài câu trước khi Yolanda kịp giật mình. Nhưng cô không biết nhà Foster sống ở đâu, và cái địa chỉ trong cuốn niên giám thì quá lạ lẫm với cô.

Nơi dừng chân đầu tiên của cô là thư viện. Thật thất vọng khi cô không thấy Carlene DuBoise ngồi ở bàn, thay vào đó là 1 cô gái tóc vàng trông như vừa mới rời trung học. Cô bé đang nhai sing-gôm trong lúc lật xem 1 tờ báo nhạc rock. Chuyện gì đã xảy ra với người quản thư tóc búi gọn, kính trễ trên mũi chuẩn mực thủ thư? 1 người hâm mộ nhạc rock nhóp nhép sing-gôm không phải là 1 sự thay thế tiến bộ.

Thực tế thì, Faith nhận ra, cô cũng chỉ hơn cô bé thủ thư đó 4 hay 5 tuổi. Nhưng về mặt cảm xúc và tinh thần, cô có lẽ chẳng cùng chung thế hệ với cô bé đó. Cô chưa bao giờ trẻ như cách cô bé ấy trẻ, nhưng cô đã không nghĩ vậy là xấu. Cô đã có nhiều bốn phận từ lúc còn rất nhỏ. Cô còn nhớ đã bắt đầu nấu nướng khi cái chảo thậm chí quá nặng và cô nhắc lên không nổi, cô đã phải đứng trên ghế để đảo nồi đậu. Cô đã quét nhà với cái chổi cao gấp đôi cô. Rồi cô còn có nhiệm vụ chăm sóc Scottie, nhiệm vụ quan trọng nhất trong các nhiệm vụ. Nhưng khi cô học xong trung học, cô đã sẵn sàng ra đời, không giống như các bạn khác chưa hề phải làm gì và không biết làm sao để đương đầu với đời. Những “đứa trẻ” đó vẫn quay về khóc đòi cha mẹ giúp đỡ ngay cả khi họ đã 25 tuổi đầu.

Cô bé tóc vàng nhìn lên từ tờ tạp chí và nhovn đôi môi hồng tươi rói thành 1 nụ cười có thể gọi là có tác phong chuyên nghiệp. Mắt cô bé kẻ chì thật đậm khiến chúng giống như hạt dẻ vui than. “Tôi có thể giúp được gì cho chị?”

Giọng cô bé cũng khá chuyên nghiệp, Faith thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ cô bé chỉ hơi bị quá trong chuyện trang điểm. “Cô có bản đồ của thị trấn và của xứ không?”

“Có.” Cô bé dẫn Faith đến 1 cái bàn có quả địa cầu thật lớn trên đó. “Đây là nơi để bản đồ. Chúng được cập nhật mỗi năm nên nếu chị cần cái cũ hơn thì chị cần dùng những bản lưu.”

“Không, tôi cần cái hiện hành.”

“Vậy thì đây.” Cô bé rút ra 1 cuốn sách khổng lồ, ngang chắc phải 1 mét, nhưng cô bé sử dụng nó thật dễ dàng. “Chúng tôi phải ép nhựa bản đồ rồi cho vào cuốn sách, nếu không, nó sẽ bị lấy mất,” cô bé giải thích.

Faith mỉm cười và cô bé bỏ đi ra ngoài. Biện pháp đó đối với cô thật hữu hiệu. Gập tờ bản đồ đút túi là 1 chuyện, bỏ túi cả cuốn sách ép nhựa như vậy thì thật là điên khùng.

Cô không biết là nhà Foster sống trong thị trấn hay ngoài xứ, nhưng khi cô mới nhìn bản đồ thị trấn, đưa tay chỉ dọc theo những tên đường in trên bản đồ thì, đây rồi. Cô ghi lại địa điểm, lật sang trang và nhanh chóng xác định Meadowlark Drive, 1 vùng chưa thành lập khi cô sống ở đây. Lẽ ra cô đã phải biết thế, với 1 cái tên như tên Meadowlark Drive. Mấy ông phát triển địa ốc đâu có ông nào có óc sáng tạo. Sau khi nhớ đường đến đó, cô cất bản đồ vào chỗ cũ rồi rời thư viện. Cô bé thủ thư đang say mê với cuốn tạp chí nên không buồn ngẩng lên khi Faith đi ngang qua bàn.

Với kích thước của Prescott, tìm Meadowlark Drive chỉ mất chưa tới 5 phút. Nhà ở vùng này xây khá thưa thớt, cách xa hơn bình thường. Có lẽ không có nhiều người ở Prescott có khả năng mua nhà ở đây vì những ngôi nhà có giá khoảng 200 nghìn trở lên. Ở vùng Đông Bắc và dọc vịnh Tây, có khi chúng có thể lên tới 1 triệu.

Nhà của họ Foster được thiết kế theo phong cách biệt thự Địa trung hải, ẩn mình dưới các hàng cây sồi lớn được bao bọc bởi các loại rêu Tây Ban Nha. Faith đậu xe ở trước cửa và đi dọc theo con đường gạch nhỏ dẫn đến cánh cửa đôi. Chuông cửa được giấu khéo léo trong các đường viền trên cửa nhưng cũng khéo léo được thấp sáng để mọi người có thể thấy nó. Cô nhấn chuông, và nghe tiếng nhạc vang vang khắp ngôi biệt thự.

Sau 1 hồi, có tiếng giày cao gót vang vang trên nền gạch bông, và nửa bên phải của cánh cửa được mở ra, xuất hiện 1 phụ nữ trung niên khá xinh đẹp, ăn mặc thật phong cách trong quần suông màu nâu và áo ôm thắt ngang lưng màu trắng. Mái tóc ngắn màu nâu của bà được chẻ qua 1 bên, hơi xoăn, và bà đeo 1 đôi bông tai tròn bằng vàng. Đôi mắt xanh bà ánh lên giật mình khi nhận ra cô.

“Xin chào. Tôi là Faith Hardy,” Faith nói, vội vàng chỉnh nhận thức sai lầm của bà ấy tưởng là cô là Renee. “Có phải bà là bà Foster?”

Yolanda Foster gật đầu, rõ ràng vẫn ngỡ ngàng không thốt nên lời. Bà cứ tiếp tục nhìn cô chăm chăm.

“Tôi muốn nói chuyện với bà nếu bà thấy tiện.” Và để tạo lợi thế cho mình, cô bước tới. Yolanda bước lùi 1 bước, trong 1 cử chỉ đồng ý vô thức.

“Tôi thực sự không có nhiều thời gian,” Yolanda nói, giọng bà có vẻ tiếc nuối hơn là thiếu kiên nhẫn. “Tôi có hẹn ăn trưa với bạn.”

Trừ khi Yolanda luôn diện đồ như 1 quý bà ở nhà, thì lý do đó thật đáng tin. “10 phút,” Faith hứa.

Có vẻ khó hiểu, Yolanda dẫn Faith vào 1 phòng khách rộng lớn, và họ ngồi xuống. “Tôi không định nhìn chăm chăm như thế, nhưng cô là con gái của Renee Devlin, phải không? Tôi đã nghe cô về lại xứ, sự giống nhau - à thì tôi chắc cô đã được nghe nói là đến giặt mình.”

Không như những người khác, chẳng có gì xét đoán trong giọng của Yolanda, và thấy cô bắt đầu thích người phụ nữ này. “Đúng là nhiều người đã đề cập chuyện này,” cô hóm hỉnh, làm nữ chủ nhà bật cười và làm cô càng thêm thích bà. Tuy nhiên, nó vẫn không làm cô chệch ý định của cô. “Tôi muốn hỏi bà vài câu hỏi về Guy Rouillard, không biết có được không.”

Đôi má hồng hào vì phấn hồng hơi tái đi. “Về Guy?”

Bàn tay bà hơi run run rồi bà nắm chặt tay để vào lòng. “Tại sao lại hỏi tôi?”

Faith ngập ngừng. “Bà ở nhà 1 mình chứ?” cô hỏi, không muốn gây rắc rối gì cho bà nếu có ai tình cờ nghe được cuộc trò chuyện này.

“À, phải. Lowell đã đi New York rồi.”

Chuyện đó vừa may vừa không may, vì tùy thuộc vào cuộc gặp gỡ với Yolanda, cô có thể cũng muốn nói chuyện với Lowell. Cô hít 1 hơi sâu và đi ngay vào trọng tâm câu chuyện. “Có phải bà đã có quan hệ với Guy vào mùa hè đó trước khi ông ấy bỏ đi?”

Đôi mắt xanh tối lại vì không vui, đôi má lại thêm lợt lạt. Yolanda nhìn cô chăm chú, thời gian trôi qua trong im lặng. Faith chờ 1 tiếng phũ phàng nhưng thay vào đó Yolanda thở dài thật kỳ lạ. “Sao cô biết được?”

“Tôi đã hỏi thăm.” Cô không nói là chuyện đó gần như ai cũng biết, vì Ed Morgan đã biết. Nếu Yolanda đã nghĩ là bà đã ý tứ giấu được chuyện đó thì cô để bà có sự an ủi đó vậy.

“Đó là lần duy nhất tôi không chung thủy với Lowell.” Bà quay nhìn hướng khác, những ngón tay kéo nhẹ cái quần 1 cách bồn chồn.

“Tôi tin vậy,” Faith nói vì Yolanda có vẻ như cần được tin. “Từ những gì tôi biết về Guy Rouillard, ông ấy rất giỏi quyến rũ.”

1 nụ cười buồn bã không tự chủ nở trên môi Yolanda. “Đúng thế, nhưng tôi không thể trách ông ấy. Tôi đã nhất định ngủ với ông ấy ngay cả trước khi tôi đến gặp ông ấy.” Những ngón tay bà vẫn tiếp tục những cử động bồn chồn của bà, bây giờ là mân mê thành ghế. “Tôi phát hiện Lowell ngoại tình với thư ký của mình, và đã như vậy nhiều năm rồi. Tôi đã rất giận, cho cô biết thế. Tôi dọa ông ta đủ mọi thứ nếu ông ta không chịu dừng lại ngay lập tức và li dị là 1 trong những lời dọa duy nhất không gây tổn thương cho thân xác ông ta. Ông ta năn nỉ tôi đừng bỏ ông ta, thề là cô ta không có nghĩa lý gì đối với ông ta, chỉ là chuyện qua đường, ông ta sẽ không bao giờ tái phạm, cô biết đó, đại loại là thề thốt vậy đó. Nhưng tôi lại bắt quả tang ông ta, không đầy 3 tuần sau. Thật là chuyện ngớ ngẩn, cái dấu hiệu khiến tôi phát hiện ra họ. Khi ông ta thay đồ vào 1 tối, quần lót của ông ta đã mặc trái, cái móc có thể thấy rõ ở lưng. Cách duy nhất ông ta có thể mặc sai như vậy là vì ông ta đã cởi nó ra.”

Bà lắc đầu, như không hiểu tại sao Lowell không cẩn thận hơn. Lời đồn dập tuôn ra khỏi miệng bà như bà đã đồn nén suốt 12 năm qua. “Tôi không nói lời nào với ông ta. Ngày hôm sau tôi gọi Guy và kêu ông ấy gặp tôi ở ngôi nhà nghỉ trên hồ. Lowell và tôi cùng với vài người bạn đã từng đến đó ăn đồ nướng và picnic, nên tôi biết chỗ.”

Lại ngôi nhà nghỉ! Faith nghĩ thầm. Giữa hai cha con nhà đó, cái giường chắc phải bận rộn suốt. “Tại sao bà chọn Guy?” cô hỏi.

Yolanda nhìn cô nhạc nhiên. “Tất nhiên tôi sẽ không chọn người đáng tởm rồi, phải không?” bà hỏi như suy luận. “Nếu tôi lảng nhãng, ít nhất tôi phải chọn người biết ông ấy đang làm gì, và từ tiếng tăm của Guy, tôi nghĩ ông ấy phù hợp. Thêm nữa là chọn Guy thì an toàn. Tôi định nói cho Lowell biết chuyện tôi sẽ làm, vì lợi ích gì khi trả thù mà người ta không biết, và Guy thì đủ thế lực để Lowell không làm gì ông ấy được nếu Lowell biết người đó là ai. Ít nhất thì tôi định giữ chuyện đó bí mật.”

“Nên tôi đã đến gặp Guy ở ngôi nhà nghỉ, và nói với ông ấy những gì tôi muốn. Guy rất dễ thương, rất hiểu chuyện. Ông ấy cố khuyên tôi bỏ ý định, cô có tưởng tượng nổi không! Làm tôi tự ái ghê!” Yolanda mỉm cười, đôi mắt hơi ươn ướt với ký ức khi bà nhìn Faith. “1 người đàn ông lảng nhãng khắp nơi, từ chối tôi. Tôi vẫn nghĩ tôi khá quyến rũ, nhưng rõ ràng ông ấy không nghĩ vậy. Tôi suýt khóc. Tôi đã ứa nước mắt rồi đó chứ và Guy cố lên. Ông ấy thật đáng yêu, 1 người đàn ông thực sự. Nước mắt làm ông ấy nhũn ra. Ông ấy vỗ vai tôi, giải thích là ông ấy thực sự cảm thấy tôi xinh đẹp và ông ấy muốn đưa tôi lên giường, nhưng tôi đã đến với ông ấy vì lý do không đúng đắn, và Lowell là bạn của ông ấy... ông ấy đã nói rất nhiều...”

“Nhưng cuối cùng bà cũng đã thuyết phục được ông ấy?”

“Tôi đã nói là ‘nếu không là ông, thì cũng sẽ là 1 người khác.’ Ông ấy đã nhìn tôi với đôi mắt đen sâu thẳm khiến người có thể thấy mình chìm trong đôi mắt đó, và tôi có thể nói là ông ấy đang suy nghĩ xem người kế tiếp tôi chọn sẽ là ai. Ông ấy đã lo lắng về tôi, nghĩ là tôi sẽ đi ra quán bar của Jimmy Jo để tìm ứng cử viên trong đám đông ở đó. Rồi ông ấy nắm lấy tay tôi đặt lên cái đó, ông ấy đã sẵn sàng, và nói: tôi là người khác đó, rồi dẫn tôi vào phòng ngủ.” Bà hơi run rẩy, ánh mắt mơ màng khi hồi tưởng lại quá khứ. Bà chìm đắm trong im lặng, và Faith chờ đợi trong nhẫn nại để bà sắp xếp lại quá khứ.

“Cô có tưởng tượng được không,” cuối cùng thì Yolanda cũng lên tiếng, giọng bà thật nhẹ, “1 người đã lập gia đình 20 năm, yêu thương chồng và hoàn toàn bằng lòng với cuộc sống ân ái của hai người, để rồi phát hiện ra rằng mình chẳng biết gì về sự cuồng nhiệt trong ân ái? Guy đã... Trời ạ, tôi không thể nói cô nghe Guy là 1 người tình như thế nào. Ông ấy làm tôi la hét, làm tôi cảm nhận và làm những việc tôi chưa... tôi đã định là chỉ làm 1 lần duy nhất, nhưng chúng tôi đã ở đó suốt buổi trưa để làm tình với nhau.”

“Tôi đã không nói gì với Lowell. Nói ra sẽ kết thúc cuộc trả thù của tôi nhưng tôi không thể làm được, và tôi cũng không thể ngừng gặp Guy. Chúng tôi gặp nhau ít nhất 1 lần mỗi tuần, nếu tôi có thể dàn xếp được. Rồi ông ấy bỏ đi.” Bà liếc Faith như dò xem phản ứng của cô với câu kể tiếp của bà. “Với mẹ cô. Khi tôi nghe, tôi đã khóc suốt 1 tuần, và rồi tôi kể cho Lowell nghe.”

“Ông ta nổi điên lên, đương nhiên rồi. Ông ta trách móc, la ó, và dọa li dị tôi. Tôi ngồi đó ngó ông ta, không cãi lại hay làm gì hết, và điều đó làm ông ta càng điên hơn. Rồi tôi nói, ‘anh nên chắc chắn là quần lót của anh không bị trái trước khi anh mặc nó vô,’ và ông ta sững lại, há hốc miệng nhìn tôi. Ông ta biết là tôi đã bắt gặp ông ta 1 lần nữa. Tôi đứng dậy và bỏ ra khỏi phòng. Khoảng 30 phút sau, ông ta đi theo tôi và khóc lóc. Chúng tôi làm hòa lại,” bà nói, vẻ linh động hơn. “Theo như tôi biết, sau đó ông ta không hề ngoại tình nữa.”

”Sau đó bà có được tin gì từ Guy không?

Yolanda chậm chậm lắc đầu. “Lúc đầu tôi đã hi vọng, nhưng... không, ông ấy không viết hay gọi về.” Mỗi bà run run, và bà nhìn Faith với vẻ đau đớn hiển hiện trên gương mặt. “Trời ơi,” bà thì thầm, “tôi đã yêu ông ấy biết bao.”

Lại 1 ngõ cụt khác, Faith nghĩ khi lái xe về nhà. Theo lời Yolanda, chồng bà đã không biết gì về quan hệ của bà với Guy đến khi Guy đã mất tích rồi, như vậy thì Lowell không đáng nghi. Yolanda đã rất cởi mở, và không hề nghĩ đến khả năng Guy đã bị giết, hay có lý do nào đó để bà không nên cởi mở với Faith. Trái lại, bà đã nắm chặt tay Faith khi khóc cho người đàn ông bà đã không gặp 12 năm rồi, nhưng đã cùng ông ấy có 1 mùa hè nồng cháy.

Khi bà trấn tĩnh lại được, bà có vẻ ái ngại và bối rối. “Trời ạ, coi thời gian nè... tôi sẽ bị muộn mất. Tôi không thể ngờ, ý tôi là, cô là người lạ, mà tôi khóc với cô như vậy, than van... ôi trời.” Khi bà thực sự nhận ra bà đã nói gì với 1 người lạ, bà nhìn Faith chằm chằm trong sự hoảng hốt cực độ.

Cảm thấy cô cần phải an ủi Yolanda, nên Faith đã chạm nhẹ vào vai bà và nói, “Bà cần được nói chuyện đó ra. Tôi hiểu mà, và tôi thề là tôi sẽ giữ kín chuyện cho bà.”

Sau vài giây căng thẳng, Yolanda có vẻ nguôi ngoai. “Tôi tin cô. Tôi không biết tại sao, nhưng tôi tin cô.”

Và bây giờ Faith không còn kẻ tình nghi nào hay đầu mối gì hết, dù lúc đầu cô cũng đã chẳng có gì chắc chắn để bắt đầu. Cô chỉ có các thắc mắc, và thắc mắc của cô đã làm ai đó phiền lòng. Bằng chứng là tờ giấy cô tìm thấy trong xe hơi sáng. Nhưng cô không biết tờ giấy đó có phải là 1 dấu hiệu của lương tâm cắn rứt hay không.

Và cô cũng không biết phải làm gì khác, trừ tiếp tục đi dò hỏi. Sớm hay muộn gì cũng sẽ có ai đó cháy nhà lòe mẹt chuột thôi.

Nếu cô cứ bận rộn như thế, có lẽ cô sẽ không nghĩ đến Gray nữa.

Nhưng lý thuyết đó thật khó được áp dụng vào thực hành. Cô đã tránh nghĩ về anh, cố tình đẩy anh khỏi đầu óc cô sau khi cô bỏ đi vào trưa hôm trước. Cô đã phớt lờ cảm giác đau đớn cần được đáp ứng của cơ thể, và từ chối nghĩ đến chuyện gì đã suýt xảy ra giữa họ. Nhưng dù cố gắng thế nào, tiềm thức của cô vẫn phản bội cô, đón nhận anh vào giấc mơ của cô, để sáng ra cô thức dậy và thấy mình tìm kiếm anh. Giấc mơ quá sống động đến nỗi cô đã kêu lên trong khao khát và thất vọng.

Cô không còn khả năng cưỡng lại anh nữa, cô cần phải thừa nhận điều đó. Nếu anh ấy đã không nói câu anh đã nói, cô đã để anh làm chuyện anh muốn trên bãi cỏ đó. Chuẩn mực đạo đức của cô đã mất tác dụng khi anh ôm cô vào lòng, như con hổ giấy bị thiêu đốt thành tro bụi chỉ sau nụ hôn đầu tiên của anh.

Khi cô loại bỏ bớt kẻ tình nghi trong danh sách của cô, thì Gray trở thành người có động cơ lớn nhất để giết hại Guy. Lý trí cô nói thế, nhưng tình cảm thì ý nghĩ đó hoàn toàn bị bác bỏ. Không phải Gray. Không phải Gray! Cô không thể tin điều đó. Cô không thể tin điều đó. Người đàn ông cô biết có thể làm mọi cách để bảo vệ người anh yêu thương nhưng giết người 1 cách lạnh lùng như thế không phải là cách của anh.

Mẹ cô biết kẻ sát nhân là ai. Faith chắc chắn như không có gì khác chắc chắn hơn. Nhưng thuyết phục Renee thừa nhận thì không dễ vì như vậy sẽ làm bà gặp rắc rối. Renee không bao giờ đi ngược lại quyền lợi của bà, chắc chắn không vì 1 thứ trừu tượng như công lý. Faith hiểu mẹ cô lắm, nếu dồn bà quá, bà sẽ lại bỏ chạy, phần vì sợ nhưng chủ yếu vẫn là để tránh rắc rối cho bản thân. Sau khi moi được thông tin về ngôi nhà nghỉ, Faith biết cô cần phải chờ 1 thời gian trước khi có thể gọi lại cho bà.

Cái hộp được giao đến hôm sau đó.

Cô mới đi chợ ở thị trấn bên cạnh về tới nhà. Sau khi đã đem hết mọi thứ vô và cất đi, cô trở ra hộp thư để lấy thư. Khi cô mở nắp thùng thư, có đủ loại thư từ, chi phiếu trong đó, và 1 cái hộp giấy nằm trên cùng. Tò mò, cô nhặt cái hộp lên. Cô đâu có mua đồ gì qua thư, nhưng sức nặng của cái hộp làm cô chú ý. Nắp hộp đã được dán lại bằng keo vận chuyển hàng và tên cô cùng địa chỉ được viết ngoằn ngoèo trên nắp.

Cô đem mọi thứ vô để trên bàn bếp. Lấy 1 con dao từ trong tủ bếp ra, cô rạch phần băng keo rồi đưa tay mở phần giấy gói đã được dùng để đóng gói món hàng.

Chỉ sau 1 cái liếc nhìn đầy sợ hãi, cô quay lưng ra ới vào bồn rửa chén.

Con mèo không chỉ chết, nó còn bị banh xác. Nó được cuộn trong giấy nhựa, có lẽ để ngăn mùi thoát ra làm mọi người chú ý trước khi hộp được mở ra.

Faith không nghĩ, mà chỉ hành động theo bản năng. Khi cơn buồn ớn ghê gớm giảm bớt, cô mò cái điện thoại trên bàn.

Cô nhắm mắt lại khi giọng nói trầm ấm đó vang lên trong tai cô, và cô bám chặt lấy cái điện thoại như nó là phao cứu hộ của cô. “G-Gray,” cô lắp bắp, rồi im lặng khi đầu óc cô trống không. Cô có thể nói gì với anh? Giúp tôi với, tôi sợ quá, và tôi cần anh? Cô không có quyền đó. Quan hệ của họ là 1 sự kết hợp không ổn định giữa ham muốn và thù hận, bất cứ điểm yếu nào của cô để anh biết được sẽ được anh dùng làm vũ khí chống lại cô. Nhưng cô đang rất kinh hoàng và muốn bình, và anh là người duy nhất cô có thể gọi giúp đỡ.

“Faith?” Có lẽ 1 phần sợ hãi của cô đã thể hiện trong 1 từ duy nhất cô đã nói, vì giọng anh trở nên bình tĩnh lạ lùng. “Chuyện gì vậy?”

Quay lưng lại với vật găm ghềnh trên bàn, cô cố tìm lại giọng nói, nhưng nó vẫn chỉ phát ra như 1 lời thì thầm. “Có... con mèo ở đây,” cố lắm cô mới nói được.

“Con mèo? Em sợ mèo à?”

Cô lắc đầu, rồi nhận ra là anh không thể thấy cô làm vậy qua điện thoại. Nhưng sự im lặng của cô làm anh nghĩ là câu trả lời là phải, vì anh nói như dỗ dành. “Em chỉ cần ném cái gì về phía nó là nó sẽ chạy đi ngay.”

Cô lại lắc đầu, lần này mạnh hơn. “Không.” Cô hít 1 hơi thật sâu. “Giúp tôi với.”

“Được rồi.” Rõ ràng anh đã nghĩ là cô quá sợ mèo để tự đối phó với nó, nên anh nói ngắn gọn như trấn an. “Anh sẽ tới ngay. Em ngồi đầu đó mà không phải nhìn thấy nó đó, khi anh tới anh sẽ lo đối phó với nó.”

Anh cúp máy và Faith làm theo lời anh khuyên. Cô không thể chịu nổi ở lại trong nhà với vật đó, nên cô đi ra hành lang và ngồi yên trong cái xích đu, lặng lẽ chờ anh đến.

Chưa tới 15 phút thì anh đến nơi, nhưng với cô 15 phút đó dài như cả thế kỷ. Dáng cao lớn của anh bước ra khỏi chiếc Jaguar, rồi anh bước về phía hành lang với điệu bộ khệnh khạng, 1 nụ cười tự mãn đầy nam tính nở trên môi anh: người hùng đã đến để cứu cô nàng nhỏ bé yếu đuối khỏi tay thú dữ. Faith không muốn làm mất lòng anh, anh muốn nghĩ sao cũng được, chỉ cần anh rời cái vật đó khỏi bếp của cô. Cô ngược lên nhìn anh, mặt cô tái mét làm nụ cười của anh tắt ngay.

“Em sợ lắm, phải không?” anh dịu dàng hỏi, khom người xuống trước mặt cô và cầm lấy 1 bàn tay của cô. Những ngón tay cô lạnh cóng, dù trời thì đang nóng hừng hực. “Nó ở đâu?”

“Trong bếp,” cô nói, môi vẫn cứng đờ. “Trên bàn.”

Vỗ nhẹ lên tay cô 1 cái dỗ dành, anh đứng lên mở cửa bước vào. Faith nghe tiếng chân anh bước qua phòng khách đi vào bếp.

“Mẹ kiếp, khốn nạn, chó đẻ!” Cô nghe tiếng anh chửi thề dữ dội, rồi thêm 1 loạt nữa. Rồi tiếng cánh cửa sau đóng sầm. Cô đưa tay vuốt mặt. Ôi Trời, lẽ ra cô nên cảnh báo anh trước, cô không nên để anh bị sốc như cô đã bị, nhưng đơn giản là cô đã không tìm được từ nào đúng để diễn tả.

Vài phút sau, anh vòng ra phía trước nhà và leo vài bậc lên hành lang. Hàm anh bạnh ra, đôi mắt anh lạnh lùng như cô chưa từng thấy bao giờ, nhưng lần này cơn giận dữ không dành cho cô.

“Không sao rồi,” anh nói, vẫn với giọng dịu dàng đó. “Anh đã vất nó đi rồi. Vào nhà đi, bé cưng.” Vòng tay ôm cô, anh kéo cô đứng dậy khỏi xích đu và đi vào nhà. Anh hướng cô vào bếp nhưng cô khựng lại và cố lùi ra sau, nhưng anh không chịu. “Không sao đâu,” anh trấn an cô và ép cô ngồi vào ghế. “Em nhìn như bị sốc. Em có đồ gì uống không?”

“Có trà và nước cam trong tủ lạnh,” cô nói, giọng vẫn yếu ớt.

“Ý anh là chất cồn đó. Em có rượu không?”

Cô lắc đầu. “Tôi không uống rượu.”

Dù cơn giận vẫn còn trong mắt anh, anh vẫn khẽ mỉm cười với cô. “Thật là thánh thiện,” anh từ tốn nói. “Vậy thì nước cam vậy.” Anh lấy 1 cái ly thủy tinh ra khỏi tủ chén, đổ đầy nước cam vào ly rồi ấn vào tay cô. “Em uống đi. Uống cho hết, trong khi anh gọi điện thoại.”

Cô vâng lời anh nhấp ngụm nước cam, không phải vì cô muốn uống nhưng vì nó cho cô có chuyện để tập trung vào. Gray mở cuốn niên giám, lần ngón tay dọc theo trang đầu rồi nhấn số. “Làm ơn cho gặp cảnh sát trưởng McFane.”

Faith ngẩng đầu lên, hơi đề phòng. Gray nhìn cô chăm chú, vẻ mặt anh như thách thức cô phản đối. “Mike, là Gray đây. Anh có thể đến nhà của Faith Hardy không? Ừ, nhà của gia đình Cleburne trước đây đó. Cô ấy mới nhận được 1 bất ngờ kinh tởm trong hộp thư của cô ấy. 1 con mèo chết... ừ, có cả cái đó nữa.”

Anh gác máy và Faith háng giọng, “Có cả cái gì nữa?”

“Thư đe dọa. Em không thấy nó sao?”

Cô lắc đầu. “Không. Tôi chỉ thấy con mèo.” Cô lại rung mình, làm ly nước rung lên trong tay cô.

Anh bắt đầu mở và đóng các ngăn tủ. “Anh đang tìm gì vậy?” cô hỏi.

”Cà phê. Sau khi đường làm giảm sức, em cần chất ca-phê-in.

“Tôi để nó trong tủ lạnh. Ngăn trên cùng đó.”

Anh lấy hộp cà phê ra, cô chỉ anh đồ pha. Anh pha cà phê khá điệu nghệ, đối với 1 người đàn ông giàu có chẳng phải làm gì ở nhà, cô nghĩ, và cảm thấy trong lòng thấp thoáng sự thích thú.

Khi cà phê đang nhỏ giọt, anh kéo 1 cái ghế ra ngồi xuống đối diện cô, gần đến nỗi chân của họ chạm vào nhau, chân anh bên ngoài chân cô, ấm áp bao bọc. Anh đã không hỏi cô chuyện gì đã xảy ra, biết cô sẽ sớm phải nói ra chuyện đó với cảnh sát trưởng, và cô biết ơn anh vì sự lịch thiệp đó. Anh chỉ ngồi đó, cho cô mượn hơi ấm và sự an ủi từ sự gần gũi của anh. Đôi mắt đen của anh nhìn cô tinh quái như anh đang cân nhắc có nên đổ ly nước cam lên người cô không, nếu cô không uống cho nhanh như anh đã muốn cô làm.

Để ngăn ngừa hành động đó có thể xảy ra, cô uống 1 ngụm thật lớn và thực sự cảm thấy sự căng thẳng trong cơ bắp của anh giảm bớt. “Anh dám không,” cô lẩm bẩm. “Tôi đang cố để không ói nữa đây.”

Vẻ giận dữ nơi anh được giảm đi trong thoáng chốc bởi vẻ thú vị. “Sao em biết anh đang nghĩ gì?”

“Cái cách anh nhìn cái li, rồi nhìn tôi.” Cô uống thêm 1 ngụm nữa. “Tôi nghĩ Desee là cảnh sát trưởng.”

“Ông ấy nghĩ hưu,” Gray thoáng nghĩ là ký ức của cô về cảnh sát trưởng Deese sẽ không dễ chịu gì, và tự hỏi tại sao cô đã nhìn anh với vẻ đề phòng khi anh gọi hỏi gặp cảnh sát trưởng. “Em sẽ thích Michael McFane. Thấy cái tên Ái nhĩ lan đó hay không? Anh ta khá trẻ cho chức vụ này, và vẫn thích làm việc theo phong cách mới.” Đêm đó, Mike cũng có mặt ở túp lều, Gray nhớ lại, nhưng Faith chắc không biết chuyện đó, và có thể sẽ không nhận ra Mike. Trong cơn hốt hoảng của cô, tất cả các cảnh sát khác đều chỉ là những con người mặc đồng phục không rõ mặt mũi. Chỉ có anh và viên cảnh sát trưởng đang đứng 1 bên, có lẽ sẽ bị ghi khắc hoài trong ký ức của cô.

1 sự mâu thuẫn khó hiểu hình thành trong đầu anh. Rõ ràng cô đã miễn cưỡng gặp cảnh sát trưởng Desee, nhưng cô chưa bao giờ lộ vẻ gì không thoải mái khi đụng độ với anh. Cô đã can đảm, trêu tức, và nổi giận, bực bội nữa, nhưng cô chưa bao giờ tỏ vẻ do dự với sự có mặt của anh.

Mà bản thân anh cũng đâu có do dự gì. Không phải sao, khi cô gọi anh, anh đã nghĩ là chỉ cần rời con mèo phiền phức đó khỏi nhà cô thôi, vậy mà anh đã mau mắn hủy 1 cuộc họp và lái đến đây thật nhanh, với những lời phản đối đầy giận dữ của Monica vẫn còn vang trong tai anh? Faith đã gọi cầu cứu anh, và dù cho anh đã nghĩ chuyện đó nhỏ nhặt thế nào, anh vẫn muốn giúp cô hết khả năng. Nhưng chuyện hóa ra chẳng nhỏ nhặt chút nào, và bản năng bảo vệ cô nơi anh đã bị chọc giận. Anh nhất định phải tìm ra ai đã làm chuyện tệ hại này, và ai đó sẽ phải trả giá. Tay anh nắm lại với nhu cầu được đắm bết mặt tên thủ phạm.

“Tại sao em không nghĩ là chính anh đã làm chuyện này?” anh dịu dàng hỏi cô, tất cả sự chú ý anh tập trung vào mặt cô như muốn bắt lấy dù chỉ 1 thoáng biểu hiện của cô. “Anh đã cố làm em bỏ đi, nên rất hợp lý khi anh sẽ là người bị em nghi ngờ trước tiên.”

Cô lắc đầu trước khi anh kịp nói xong, cử động đó làm những lọn tóc bóng mượt của cô nhẹ đu đưa. “Anh sẽ không làm những việc như thế,” cô nói chắc nịch. “Hay việc như là gửi cho tôi cái giống như tờ tin nhắn đầu tiên.”

Anh khựng lại, đang bị niềm vui sướng được cô tin tưởng làm mất tập trung. “Tờ tin nhắn?” Giọng anh thật nghiêm.

“Hôm qua. Khi tôi chuẩn bị đi, thì thấy có 1 tờ giấy để trong xe của tôi.”

“Em có báo cảnh sát chưa?”

Cô lại lắc đầu. “Nó không hẳn là 1 lời đe dọa.”

“Trên đó viết gì?”

Ánh mắt của cô nhìn anh có vẻ ngại ngùng, và anh tự hỏi tại sao. “Trích lời thôi nhen: ngậm miệng lại nếu cô biết chuyện gì là tốt cho cô.”

Cà phê đã sẵn sàng. Anh đứng dậy và rót mỗi người 1 tách. “Em thích cà phê của em thế nào?” anh hỏi về lơ đãng, ý nghĩ của anh vẫn hướng về tờ tin nhắn và hộp bưu phẩm, lần này đã được gửi kèm với 1 lời đe dọa rõ ràng hơn. Con giận lại bùng bùng trong anh, khiến anh gần như mất kiểm soát.

“Không đường.”

Anh đưa cô tách cà phê của cô, và ngồi lại chỗ cũ, gần chạm vào cô. Cô đọc vẻ mặt của anh giỏi hơn nhiều người khác, và vẻ gì đó trên mặt anh đã làm cô cảnh giác, vì cô bắt đầu nói lảng. “Tôi trước đây hay uống cà phê với thật nhiều đường, nhưng ông Greshams bị tiểu đường. Ông ấy nói là để từ bỏ thứ có đường hơn là ăn đường giả, nên trong nhà không có tí gì là có đường. Họ sẽ mua nếu tôi yêu cầu, nhưng tôi không muốn làm phiền...”

Nếu cô định làm anh mất tập trung, anh bực bội nghĩ, cô đã thành công. Dù đã bị biết trước, mưu kế của cô vẫn không giảm hiệu quả, vì cô đã dùng 1 mồi nhử rất thú vị. “Ai là ông Greshams?” anh hỏi, ngắt lời cô. Anh cảm thấy lửa hờn ghen bùng lên, và tự hỏi phải chăng cô đang kể cho anh nghe về 1 người đàn ông nào đó cô đã sống chung trước khi dọn về Prescott.

Đôi mắt mèo xanh ngơ ngác chớp. “Ông bà Greshams là ba mẹ nuôi của tôi.”

Ba mẹ nuôi. Trời. Ruột gan anh quặn lại. Anh đã tưởng tượng cuộc sống của cô đã tiếp tục như trước. Thực tế thì được 1 gia đình tốt nhận nuôi sẽ tốt hơn nhiều với cách cô đã sống, nhưng không bao giờ là dễ chịu khi 1 đứa trẻ mất đi gia đình của nó, dù gia đình đó có tệ hại cỡ nào, để đến sống với người lạ. Và cũng có nhiều đứa trẻ bị ba mẹ nuôi hành hạ, và đối với 1 cô gái trẻ giống Faith...

Tiếng sỏi lạo xạo báo hiệu Mike đã đến. “Chờ ở đây,” Gray gầm gừ, và đi ra phía cửa sau. Anh ra hiệu cho Mike khi dáng quen thuộc của Mike bước ra khỏi xe tuần tra, rồi đi ra sau nhà nơi anh để cái hộp đó.

Mike theo anh, và gương mặt tàn nhang của anh căng lên với vẻ kinh tởm khi nhìn xuống cái xác mèo bị phanh thây. “Tôi đã nhìn thấy nhiều thứ bệnh hoạn khi làm nhiệm vụ,” Mike nói, ngồi xổm cạnh cái hộp, “nhưng có những thứ vẫn làm tôi muốn ói. Tại sao có người lại nỡ làm như thế với con vật yếu đuối này? Anh có đụng chạm gì nhiều đến cái hộp không?”

“Chỉ mang nó ra đây thôi. Tôi đã cẩn thận chỉ chạm vào góc trái bên trên và góc phải bên dưới của cái hộp. Tôi không biết Faith đã đụng chạm nó như thế nào trước khi mở nó ra. Tôi đã dùng 1 cây bút để mở cái hộp hẳn ra,” anh nói thêm. “Có 1 lời nhắn trên 1 trong 2 cái nắp hộp.”

Mike cũng dùng cách đó, lấy 1 cây bút bi khỏi túi của anh. Anh bấm môi khi đọc lời nhắn, được in bằng chữ in hoa, bằng bút lông, trên hộp:

RỜI KHỎI PRESCOTT NGAY KHÔNG THÌ CÔ SẼ GIỐNG NHƯ CON MÈO NÀY.

“Tôi sẽ đem nó về, coi có lấy được dấu tay nào không. Miếng nhựa bọc con mèo là cơ hội tốt nhất, vì nó chưa bị đụng vào.” Anh liếc về phía ngôi nhà. “Cô ấy không sao chứ?”

“Cô ấy khá sợ hãi khi tôi tới đây nhưng bây giờ đã ổn lại rồi.”

“Được rồi,” vẫn dùng cây bút bi, Mike đóng nắp hộp rồi nhìn xuống nó trong vài giây, rồi hừ nhẹ.

Gray cũng nhìn xuống, và thấy điều anh đã bỏ lỡ lúc mới thấy cái hộp. “Chết tiệt. Không có dấu bưu điện. Nó đã ở trên chồng thư của cô ấy nên tôi đã nghĩ nó cũng được gửi đến.”

“Không. Ai đó đã đích thân đem nó đến đây. Đi nào, coi cô ấy có nghe được gì hay thấy cái xe nào không.”

Họ vào bếp, và Gray thấy Faith vẫn ngồi ở chỗ anh để cô ở đó, nhăm nháp cà phê. Cô liếc lên, bên ngoài trông có vẻ bình tĩnh, nhưng anh nghĩ sự tự chủ của cô vẫn rất mong manh.

Cô lập tức đứng lên khi thấy Mike. “Chào cô,” Mike chạm nhẹ tay vào mũ. “Tôi là Michael McFane, cảnh sát trưởng ở đây. Cô có thể trả lời vài câu hỏi không?”

“Được mà,” cô nói. “Anh muốn dùng cà phê không?”

“Được.”

“Đường hay kem?”

“Đường.”

Sau khi đã lo xong chuyện xã giao, Faith quay lại ghế của cô. Gray đứng cạnh cô, dựa vào bàn bếp. Mike đứng cạnh bồn rửa chén, chân bắt chéo.

“Cô thấy cái hộp ở đâu?” Mike hỏi.

“Trong thùng thư.”

“Không có dấu bưu điện trên hộp. Nó không được gửi đi nên tôi cho là ai đó đã để nó vào thùng thư sau khi thư của cô đã được bỏ vào thùng. Không ai dùng thùng thư ngoại trừ người của bưu điện, nên có lẽ người đưa thư đã mở nó ra. Cô có nghe tiếng xe đưa thư hay thấy xe nào chạy qua không?”

Cô lắc đầu. “Tôi không có ở đây, tôi đã đi chợ, về đến nhà, tôi cất hết mọi thứ đi rồi mới ra lấy thư.”

“Có người nào bức bối gì cô? Ai đó có thể gửi cô 1 con mèo chết để trả thù?”

Lại 1 cái lắc đầu.

“Cô ấy tìm thấy 1 tờ tin nhắn khác trong xe ngày hôm qua,” Gray xen vào.

“Tin nhắn gì? Nó nói gì?”

“Nói tôi ngậm miệng nếu biết cái gì là tốt cho tôi,” Faith đáp lời.

“Cô còn giữ nó không?”

Cô thở dài, nhìn Gray vẻ mệt mỏi, và đi lấy tờ giấy. Cô trở lại, giữ tờ giấy bằng 1 góc. “Để nó lên bàn,” Mike nói, “tôi không muốn đụng vào nó.”

Cô làm theo và Gray bước đến cạnh Mike để đọc nó. Nó được in bằng những chữ hoa giống như trên cái hộp. ĐỪNG HỎI THÊM CỤ GÌ VỀ GUY ROUILLARD NỮA NGẬM MIỆNG LẠI NẾU CÔ BIẾT ĐIỀU GÌ LÀ TỐT CHO CÔ. Gray nhìn cô vẻ không bằng lòng, và đã hiểu tại sao cô đã nhìn anh với vẻ ngại ngùng.

“Được rồi,” anh gầm gừ. “Giờ thì em lại làm gì nữa rồi?”

“Anh biết nhiều cũng như tôi thôi,” cô đáp lại, với vẻ trôi chảy mà anh bắt đầu nghĩ là che giấu nhiều hơn là bộc lộ.

“Chà, nào nào.” Mike gãi cằm. “Ba anh có liên quan gì đến chuyện này vậy Gray?”

“Cô bé tò mò này đã đi khắp vùng hỏi về ông ấy.” Anh cau mày với cô.

“Tại sao chuyện đó lại làm ai đó bức bối đến nỗi phải gửi cô ấy tờ giấy này và để mèo chết trong thùng thư?”

“Chuyện đó làm tôi muốn nổi điên,” Gray nói thẳng. “Tôi không muốn Monica hay mẹ tôi đau khổ bởi chuyện cũ bị khuấy động lên. Tôi không biết ai khác đã giận đến mức độ này.”

Viên cảnh sát trưởng im lặng, đôi mắt xanh đăm chiêu. “Bề ngoài,” Mike nói từ tốn, “anh là người đáng bị tình nghi nhất, Gray à.” Faith định phản đối nhưng anh đã phẩy tay ra hiệu cho cô giữ im lặng. “Tôi đoán là cô cũng biết điều đó, nên tôi tự hỏi, tại sao cô lại gọi cho Gray thay vì gọi cảnh sát?”

“Tôi biết anh ấy không để tờ giấy hay cái hộp đó.”

“Ai cũng biết anh không vui khi cô ấy dọn về đây,” Mike nói, nhìn thẳng vào Gray.

“Không, tôi không vui. Và tôi vẫn không vui.” Mũi Gray khẽ nhếch lên 1 nụ cười chẳng có gì là vui vẻ. “Nhưng viết giấy đe dọa hay mèo chết không phải cách của tôi. Tôi thích đấu tranh công khai.”

“Chết tiệt, tôi biết chứ. Tôi chỉ tự hỏi sao cô Hardy đây lại gọi anh đến giúp.”

Gray hừ mạnh. “Tự hiểu đi.”

“Tôi nghĩ tôi hiểu rồi.”

“Vậy thì đừng giở trò nữa.”

Viên cảnh sát trưởng chẳng bị mất lòng mà còn toét miệng cười. Nhưng ngay lập tức anh ta lại nghiêm túc. “Tôi cần cả hai người đến đồn cảnh sát để tôi lấy dấu tay, và kiểm tra đối chiếu với tờ giấy với cái hộp xem có dấu tay nào khác trên đó không. Tôi cũng cần cô cho lời khai, cô Hardy à.”

“Được. Tôi đi lấy chìa khóa.” Faith đứng dậy, và Gray túm tay cô lại.

“Anh đưa em đi.”

“Không cần anh phải mất công quay trở lại đây-”

“Anh nói là anh đưa em đi.” Anh nhìn cô vẻ cương quyết, muốn ép cô theo ý anh. Cô có vẻ bực mình nhưng không phản đối thêm, và viên cảnh sát trưởng lại toét miệng cười.

Gray lừa cô ra ngoài và ngồi vào chiếc ghế da sang trọng của chiếc Jaguar. “Anh không cần phải chờ tôi,” cô cúi kính nói khi đeo dây an toàn.

“Cần chứ, nếu anh muốn nói chuyện với em.”

“Có gì mà nói?”

Anh đề máy và lùi xe khỏi sân, theo xe tuần tra của cảnh sát trưởng McFane ra đường. “Rõ ràng có tên điên khùng nào đó ghét em. Em sẽ an toàn hơn nếu em rời khỏi Prescott.”

Cô quay đầu đi, lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ. “Anh không mất nhiều thời gian để bắt đầu từ hướng đó nhỉ,” cô vắn lại.

“Cô phù thủy bướng bỉnh à, cái đầu tóc đỏ của em không thể hiểu nổi là em đang có thể bị nguy hiểm à?”

15. Chương 15

Faith sôi máu khi cô rời khỏi đồn cảnh sát nằm trong tòa thị chính, dù cô đã cố kiềm chế sự nóng nảy. Gray đã dai dẳng khuyên cô rời khỏi Prescott suốt đoạn đường tới tòa thị chính, và cô càng giận hơn vì cảnh sát trưởng McFane đã đồng ý là cô không hoàn toàn an toàn nếu sống 1 mình như vậy mà không có hàng xóm bên cạnh. Faith đã chỉ ra rằng nếu cô bỏ đi, những lời đe dọa đó sẽ ngừng lại và họ sẽ không thể tìm ra ai đã làm chuyện đó, và kẻ phạm tội đó sẽ vui mừng vì đòn của anh/cô ta đã thành công. Cô nhất định không cho người đó được thỏa mãn.

Cảnh sát trưởng McFane đã đồng ý là lập luận của cô vững chắc, và sự can đảm của cô đáng được biểu dương, nhưng cô không suy nghĩ 1 cách tỉnh táo: cô có thể bị hại.

Cô đã đồng ý với anh ta điều đó, nhưng vẫn bướng bỉnh không chịu lùi 1 phân. Bây giờ cô đã không còn run sợ nữa, cô bắt đầu hiểu ra nhiều điều. Con mèo chết chỉ ra là, bằng cách nào đó, cô đã gần tìm ra được chuyện gì đã xảy ra cho Guy, và nếu bây giờ cô bỏ đi, cô sẽ không bao giờ biết chắc là chuyện gì đã xảy ra. Cảnh sát trưởng và Gray nghĩ là có ai đó đang quấy rối cô, còn cô thì biết chắc chuyện nghiêm trọng hơn thế. Cô phải đấu tranh cường lại ý muốn nói cho họ biết cô nghĩ gì về tờ tin nhắn và con mèo chết đó, nếu tiết lộ ra chuyện cô nghi ngờ Guy bị giết, kẻ phạm tội sẽ được cảnh cáo và người đó sẽ càng khó bị bắt. Nên cô giữ im lặng và điều đó làm cô bực mình.

Cô có thể phớt lờ những lý lẽ của McFane về chuyện cô nên rời đi, nhưng lý lẽ của Gray thì đi thẳng vào tim cô. Những lời đề nghị dụ dỗ của anh sớm đã biến mất, trở thành những yêu cầu quyết liệt khi họ rời tòa thị chính lái về nhà cô.

“Lần cuối cùng, câu trả lời là không!” cô la lên, ít nhất là lần thứ năm, khi họ vô xe, nhiều người quay ra nhìn về phía họ.

“Chết tiệt,” Gray lầu bàu. Đối với 1 người luôn muốn tránh bị bàn tán, hôm nay anh đã khá nhiều sự. Chiếc Jaguar của anh khiến nhiều người để ý, và Faith là 1 phụ nữ cũng khiến nhiều người phải ngoái nhìn. Nhiều người đã thấy anh chở cô vô thị trấn, đi với cô vào tòa thị chính và ra về với cô, không nói đến chuyện là cô đang la lên với anh. Ủ thì bây giờ anh cũng chẳng có thể làm gì được. Nếu chuyện này xảy ra 1 lần nữa thì anh cũng vẫn làm như vậy thôi.

Faith đập 2 đầu của dây an toàn vô. “Tôi biết anh không có liên quan gì đến con mèo hay tờ giấy đó,” cô nói, giọng đầy giận dữ. “Nhưng anh không để gì bỏ qua cơ hội này, phải không? Anh đã muốn tôi bỏ đi từ ngày đầu tiên, và nó làm anh bực bội khi anh không thể bắt tôi làm theo ý anh muốn.”

Anh nhìn cô đầy đe dọa khi anh cho xe vòng quanh quảng trường. “Đừng nghĩ như thế dù chỉ 1 phút,” anh lặng lẽ nói. “Anh có thể khiến em bỏ đi trong vòng 30 phút nếu anh muốn, nhưng anh đã bác bỏ ý đó.”

“Vậy sao?” Cô dài giọng, ra vẻ không tin. “Sao lại không ra tay vậy?”

“Vì 2 lý do: thứ nhất là em không đáng bị chuyện đã xảy ra với em cách đây 12 năm, và anh không muốn đối xử với em như vậy 1 lần nữa.” Anh rời mắt khỏi con đường dài trước mắt đủ lâu để lướt nhìn khắp cơ thể cô, dừng lại hơi lâu hơn ở ngực và đùi cô. “Em biết lý do thứ hai là gì.”

Và sự thật đó hiển hiện giữa họ, nóng bỏng chỉ dưới nhiệt độ sôi 1 chút. Anh muốn cô. Cô biết điều đó... ồ, từ lúc đầu, chắc chắn là từ nụ hôn nồng cháy ở New Orleans. Nhưng anh muốn cô theo cách của anh, anh muốn để cô sống ở 1 ngôi nhà nhỏ ở đâu đó xa hẳn Prescott, hoàn toàn ra khỏi xứ này, để quan hệ của hai người không làm gia đình anh mất vui. Sắp xếp như vậy sẽ thật hoàn hảo cho anh vì anh có thể đạt được cả hai mục đích 1 cách dễ dàng.

“Tôi không để anh giấu tôi đi như tôi đã làm việc đáng xấu hổ,” cô nói, mắt cô cay xè khi cô nhìn chăm chăm vào cửa kính xe. “Nếu anh không có thể quan hệ với tôi công khai thì tránh xa tôi ra.”

Anh đâm tay vào tay lái xe. “Trời ơi, Faith! Con mèo đó không phải để đón chào em. Anh đang lo cho sự an toàn của em. Phải, anh sẽ sống điên nếu em dọn đến 1 thị trấn khác. Mẹ anh làm anh phát khùng, nhưng điều đó không có nghĩa là anh muốn mẹ bị tổn thương. Phải chăng anh có lỗi vì đã yêu thương bà, bất chấp mọi lỗi lầm của bà? Em biết cách đương đầu với nghịch cảnh, nhưng mẹ anh thì không. Anh là 1 tên khốn tham lam, anh muốn những điều tốt nhất cho mẹ anh, và anh cũng muốn có em. Nếu em dọn đi, chúng ta có thể có 1 quan hệ hoàn toàn thỏa mãn, và anh sẽ không phải lo là tên điên khùng nào đó đang bám đuôi em!”

“Vậy thì đừng lo. Để tôi tự lo được rồi.”

Anh gầm gừ vẻ tức giận và thất vọng. “Em nhất quyết không chịu nhượng bước, phải không?”

1 lần nữa, cô lại phải đấu tranh cường lại sự thôi thúc được nói với anh những lý do cô nên ở lại đây, những lý do sâu xa hơn những rắc rối riêng tư của chỉ hai người họ. Nhưng với tâm trạng hiện giờ của anh, anh sẽ không tin cô đâu.

Họ đã lái ra khỏi thị trấn, đường trước mắt thưa thớt người đi lại. Rồi anh quẹo vô con hẻm dẫn vào nhà cô. Chưa bao giờ cô để ý là nhà của cô khá cô lập như thế, đặc biệt nguy hiểm cho sự an toàn của cô. Cô đã thích sự yên tĩnh, bình an và không gian thoáng mát của ngôi nhà. Chết tiệt tên thủ phạm vô danh, giấu mặt đã hủy đi niềm hạnh phúc được trở về nhà của cô.

Cô không nói gì đến khi anh dừng ở trước sân nhà cô. Trời đã về chiều và hoàng hôn phủ lên ngôi nhà 1 ánh vàng rực rỡ. Chỉ trong thời gian ngắn, cô đã thực sự ổn định ở đây, bao quanh bởi đồ đạc của chính cô, tường của cô, mái nhà che đầu của cô. Bỏ đi ư? Cô không thể tưởng tượng nổi.

“Trả lời cho tôi chuyện này,” cô nói, 1 tay đặt sẵn lên tay nắm cửa xe. “Tôi không muốn có quan hệ gì với anh hết, dù là tôi sống ở đâu cũng vậy. Như vậy có giảm bớt sự lo lắng của anh cho sự an toàn của tôi không?”

Anh ngăn cô lại, nắm lấy cổ tay cô và giữ cô lại trong xe. Đôi mắt đen của anh ánh lên giận dữ, nhưng anh không trả lời câu hỏi có ý hạ thấp anh, chỉ trả lời phần đầu tiên của lời khẳng định của cô. “Anh có thể làm em đổi ý,” anh nói thật êm. “Cả hai chúng ta đều biết như vậy.”

Cô mở cửa và anh để cô đi, bằng lòng là anh đã là người nói lời cuối cùng. Cô nghĩ, gần như lúc nào anh cũng thế. Anh có khả năng đẩy cuộc đối thoại đi xa hơn cô muốn, nên cuối cùng cô chỉ đành tránh né bằng cách giữ im lặng.

Cô biết anh vẫn ngồi trong xe đậu ở sân để chờ cô vô nhà an toàn. Anh đã nói đúng, khỉ thật. Anh có thể làm cô đổi ý, chỉ với 1 chút cố gắng, mà có khi chẳng cần chút cố gắng nào. Lời khẳng định của cô chỉ là lời nói suông, nhưng không phải là lời nói dối. Cô không muốn có quan hệ gì với anh, nhưng điều đó không có nghĩa là cô có thể cưỡng lại anh. Nếu bây giờ anh nhất định theo cô vào nhà, sau 1 nụ hôn thôi, có lẽ cô sẽ để anh dẫn cô vào thẳng phòng ngủ. Để rồi sau đó, sự hối hận sẽ bắt đầu.

“Gray à, cháu đang làm cái quái gì vậy?” Alex bực bội hỏi. “Lái xe khắp thị trấn với cô ta, cãi nhau với cô ta trước tòa thị chính. Trời ạ, cả nửa xứ này thấy hai người, và nửa còn lại sẽ nghe chuyện này trong 1 tiếng đồng hồ tới.”

Monica ngẩng phắt lên, và cô đưa đôi mắt hoảng hốt nhìn Gray. Anh cảm thấy muốn bóp cổ Alex vì đã đề cập chuyện này trước mặt Monica.

“Cháu đang cố thuyết phục cô ấy rời đi,” anh nói ngắn gọn, và thậm chí không cần nhìn về phía Monica, anh vẫn có thể thấy cơ thể căng thẳng của cô thư giãn được 1 chút. “Ai đó đã chơi trò hạ tiện với cô ấy: hôm nay 1 con mèo chết đã được bỏ vào thùng thư của cô ấy.”

“Mèo chết?” Alex nhăn mặt. “Thật kinh tởm. Nhưng tại sao cô ta ở trong xe của cháu?”

“Cô ấy gọi cháu khi cô ấy thấy nó”

“Tại sao lại gọi anh?” Monica bực bội hỏi gặng.

“Bởi vì,” Gray biết câu trả lời của anh chẳng thắng thường và có vẻ muốn kết thúc cuộc trò chuyện, nhưng anh chẳng quan tâm nữa. “Anh gọi Mike và anh ta đến nhà của cô ấy. Anh ta muốn cả hai người tội anh đến tòa thị chính để lấy dấu vân tay-” Monica ré lên, “và Faith vẫn còn run rẩy nên anh chở cô ấy đến đó.”

“Tại sao phải lấy dấu tay của anh?” Monica hỏi, nổi giận lên. “Cô ta tố cáo anh làm chuyện đó phải không?”

“Không, nhưng anh đã đụng vào cái hộp. Nếu Mike không biết dấu tay nào là của tội anh, anh ta không thể biết dấu tay nào trên hộp thuộc về tên chó chết đã để lại cái hộp đó.”

Monica cắn môi. “Anh ấy tìm được gì không?”

“Anh không biết. Khi cô ấy cho lời khai xong, anh đưa cô ấy về nhà luôn.”

“Cô ta sẽ dọn đi chứ?” Alex hỏi.

“Mẹ kiếp, không.” Gray lùa tay vào tóc đầy khích động. “Cô ấy trở nên ương ngạnh với ý tưởng đó. Trở nên cái gì, cô sinh ra đã bướng bỉnh như thế. Anh đẩy cái ghế lùi lại rồi đứng dậy. ”Anh ra ngoài đây.”

“Bây giờ?” Monica hốt hoảng hỏi, “Đi đâu?”

“Chỉ ra ngoài thôi.” Anh thấy mình bồn chồn và hiếu động như con ngựa giống đã ngủ thấy mùi bạn tình trong mùa động dục, nhưng lại không thể đi đến với cô ta được. Máu anh sôi lên trong huyết quản, thôi thúc anh làm gì đó, gì cũng được. Anh cảm thấy như có 1 cơn bão đang dần hình thành, dù trời thật lạnh, và sự thiếu vắng tiếng sấm động làm anh bực bội. “Anh không biết lúc nào sẽ về. Alex, mai chúng ta bàn về mấy báo cáo này.”

Bối rối, lo lắng, Monica nhìn anh bước nhanh ra khỏi văn phòng, cô lại cắn môi. Có vẻ như Gray đã liên quan nhiều hơn với người đàn bà họ Devlin đó. Cô không hiểu sao anh có thể làm thế, sau những bi kịch gia đình cô ta đã gây ra. Và Michael đã đến nhà cô ta! Monica không muốn anh ở bất cứ nơi nào có Faith Devlin, những mục đàn bà họ Devlin như những con nhện, luôn giăng những mạng nhện nhỏ bé nhưng dính chặt để bẫy những người đàn ông không đủ cảnh giác mà lang thang vào lãnh địa của nó.

Alex lắc đầu, đôi mắt ông đầy lo âu. “Chú sẽ lên chào tạm biệt mẹ cháu,” ông nói và đi lên lầu. Noelle đã về lại phòng giải trí của bà không lâu sau bữa tối, nói là mệt, nhưng sự thật là bà luôn cảm thấy thoải mái hơn ở trên lầu.

Ông ở trên đó khoảng nửa tiếng. Monica vẫn ngồi trong văn phòng khi cô nghe tiếng chân ông bước xuống cầu thang, bước chân chậm rãi hơn lúc ông đi lên. Ông đến cửa và dừng lại, nhìn cô. Monica ngẩng lên nhìn ông và sợ hãi. Tay ông đưa lên chỗ công tắc đèn. Monica hóa đá vì hoảng sợ, hơi thở cô nghẹn lại trong lồng ngực khi ông tắt đèn.

“Cưng của anh,” ông nói, và cô biết những lời đó là dành cho người phụ nữ trên lầu.

Faith đi đi lại lại trong nhà, không thể tập trung làm gì được, như là đọc sách hay coi tv. Dù cô cương quyết ở lại, cô thực sự đã cảm thấy lo âu hơn là cô muốn thừa nhận. Cô đã ép mình đi vào bếp, ký ỨC của cái hộp đó nằm ở trên bàn còn quá mạnh mẽ. Thật là nhẹ nhõm khi cái bàn trống trơn, và cô bớt sợ khi chuẩn bị cho cô 1 bữa tối đơn giản. Đơn giản hay không thì cô cũng chỉ ăn được có nửa bữa.

Cô gọi cho Renee 1 lần nữa. Cô biết như vậy là quá sớm nhưng 1 linh tính mơ hồ, từ lâu đã ngủ yên bây giờ lại trỗi dậy, làm cô muốn liên lạc với Renee, không hẳn để tìm sự an ủi mà vì sợi dây liên hệ giữa họ bên cạnh tình máu mủ: những người đàn ông nhà Rouillard.

Cô nhẹ người khi Renee trả lời máy. Nếu bà ngoại cô trả lời, cô biết Renee sẽ không ra tiếp điện thoại đâu.

“Mẹ,” cô nói, và hơi lo âu khi giọng cô khẽ run. “Con cần giúp đỡ.”

Đầu dây bên kia im lặng, rồi Renee lên tiếng đầy e dè. “Có chuyện gì vậy?” Sự lo lắng của người mẹ không phải là thiên chức của bà.

“Ai đó đã để 1 con mèo chết trong hộp thư của con, và con nhận được vài lời đe dọa, nói là con phải ngừng không hỏi mấy câu hỏi đó không thì con sẽ có kết thúc giống con mèo. Con không biết ai đã làm ch-”

“Câu hỏi gì?”

Faith do dự, sợ Renee sẽ cúp máy. “Về Guy,” cô trả lời.

“Mẹ kiếp, Faith!” Renee hét lên. “Mẹ đã bảo con đừng có tìm tòi lung tung, nhưng con có nghe đâu? Không, con phải đi khuấy động phân đó lên, và bây giờ thì không chịu được mùi thối. Con sẽ tự hại mình nếu con không chịu thôi đi!”

“Ai đó đã giết Guy, phải không? Mẹ biết ai đã làm. Đó là lý do mẹ bỏ đi.”

Hơi thở Renee vang rõ trong ống nghe, phì phò, gấp gáp. “Tránh chuyện này đi,” bà năn nỉ. “Mẹ không thể nói, mẹ đã hứa sẽ không bao giờ nói ra. Ông ta có sợi dây lặc của mẹ. Ông ta nói là sẽ đổ tội lên người mẹ nếu mẹ nói ra, ông ta nói sẽ để sợi lặc ở chỗ sẽ làm cho người ta nghĩ là mẹ và Guy đã cãi nhau và mẹ đã giết ông ấy.”

Sau nhiều tuần nghi ngờ, chọn lọc thông tin từ những lời đồn đại cũ và luôn bị gặp đường cùng, thỉnh thoảng nghe được sự thật làm cô sững sờ. Phải mất 1 lúc Faith mới bình tĩnh lại được sau khi đã chấp nhận sự thật.

“Mẹ đã yêu Guy,” cô nói, giọng cô đầy tin tưởng. “Mẹ không thể giết ông ấy.”

Renee bắt đầu khóc. Nó không phải là những tiếng khóc rống kêu gọi sự cảm thông. Bà khóc âm thầm, chỉ có giọng nói nghẹn ngào của bà cho biết bà đang rơi lệ. “Ông ấy là người duy nhất mẹ từng yêu,” bà nói, và Faith biết là dù Renee có thực sự yêu Guy hay không, thì bà vẫn tin là bà có, và như vậy là đủ rồi.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy mẹ?”

“Mẹ không thể nói-”

“Mẹ, làm ơn đi.” Tuyệt vọng, Faith vội tìm trong đầu 1 lý do thật có ý nghĩa với Renee. Cần phải là 1 cái gì đó có ảnh hưởng lớn đủ để vượt qua lợi ích của bản thân bà, mà trong trường hợp này thì Faith thực sự không thể trách bà đã chỉ biết thủ thân. Và thứ mà mạnh mẽ hơn tất cả đó chính là sự tham lam của bà... “Mẹ, theo mọi người nghĩ thì Guy vẫn còn sống ở đâu đó. Ông ấy vẫn chưa được tuyên bố là đã mất, vì thể di chúc của ông ấy chưa được đọc.”

Renee sực sật, nhưng từ “di chúc” khiến bà chú ý. “Vậy thì sao?”

“Thì nếu ông ấy có để lại gì cho mẹ, nó sẽ thể hiện trong di chúc của ông ấy. Mẹ lẽ ra đã có nhiều tiền trong những năm qua.”

“Ông ấy luôn nói sẽ chăm lo cho mẹ.” Giọng bà có vẻ than vãn. Bà hít 1 hơi thật sâu như để tự trấn tĩnh, và Faith có thể nghe được quyết định được hình thành trong đầu bà.

“Chúng tôi gặp nhau ở ngôi nhà nghỉ như thường lệ,” Renee nói. “Cả hai đã... con biết rồi đó. Làm xong rồi. Thì lúc hai người đang nằm nói chuyện trong bóng tối thì ông ta lái xe đến. Chúng tôi không biết là ai nên Guy trỗi dậy, mặc quần vào vì nghĩ có thể là 1 trong 2 đứa con của ông ấy. Ông ấy không bao giờ lo về bà vợ vì ông ấy biết bà ta chẳng quan tâm.”

“Họ đi ra phía nhà để thuyền nói chuyện. Mẹ có thể nghe họ la hét nên mẹ cũng mặc đồ vào rồi đi ra đó. Khi mẹ vừa tới thì Guy mở cửa và bước ra. Ông dừng lại và quay lại nói vào trong, mẹ không quên được, ông ấy đã nói là: ‘ta đã quyết định rồi’. Đó là khi ông ấy bị bắn, ngay đầu. Ông ấy ngã lảo đảo ra bãi cỏ ngay trước nhà để thuyền. Mẹ quỳ xuống bên cạnh ông ấy, khóc lóc, la hét nhưng ông ấy đã chết trước khi ngã xuống đất. Ông ấy thậm chí không hề nhúc nhích.”

“Phải Gray không?” Faith hỏi, sự lo âu chất chứa trong giọng cô. Không thể. Không phải Gray. Nhưng cô phải hỏi. “Phải Gray giết ba anh ấy không?”

“Gray?” Giọng bà ngạc nhiên qua làn nước mắt. “Không, không phải Gray. Cậu ấy không có ở đó.”

Không phải Gray. Tạ ơn Trời. Không phải Gray. Dù cho cô đã tự nhủ rằng không phải anh ấy làm chuyện đó, có lẽ vẫn còn chút hoài nghi âm thầm trong đầu cô, vì cô bỗng cảm thấy nhẹ hẫng người, tinh thần phần chấn hẫng lên.

“Mẹ, mẹ, không ai sẽ tin mẹ đã bắn Guy đâu. Tại sao mẹ không đi báo cảnh sát trưởng?”

“Con đùa hả?” Renee cười ré lên, rồi lại sụt sùi khóc. “Mọi người trong xứ sẽ tin bất cứ chuyện gì về mẹ. Hầu hết bọn họ sẽ vui mừng khi thấy mẹ bị bắt dù họ biết chắc mẹ vô tội. Với lại, ông ta đã có kế hoạch hết rồi-”

“Nhưng mẹ thậm chí không có súng!”

“Ông ta định giết mẹ luôn! Ông ta nói sẽ nhét súng vào miệng mẹ, bắt mẹ bóp cò, tay của ông ta sẽ đè lên tay của mẹ. Nếu mẹ không hứa sẽ bỏ đi và không bao giờ quay lại, và không bao giờ nói chuyện này với ai. Ông ta khỏe lắm, Faith ơi, đủ khỏe để làm như ông ta nói. Mẹ đã cố chống lại và ông ta đã đánh mẹ, mẹ không thể thoát được..”

“Vậy sao lúc đó ông ta không giết mẹ?” Faith hỏi, cố hiểu tại sao 1 tên sát nhân lại cố tình thả nhân chứng đi.

Trong 1 lúc, Renee không thể trả lời vì bà đang khóc nức nở. Cuối cùng bà nuốt lệ và cố giữ giọng nói run rẩy của bà được bình tĩnh lại. “Ông ta - ông ta không định giết Guy, ông ta nói là ông ta chỉ giận quá. Ông ta không muốn phải giết luôn mẹ. Ông ta bảo mẹ bỏ đi, và lấy sợi lác của mẹ. Ông ta nói nếu mẹ quay lại, ông ta sẽ làm cho chuyện này như là mẹ đã giết Guy, và mẹ sẽ bị tử hình. Ông ta có thể làm như vậy, con không biết ông ta đâu.” Giọng bà cao vút lên, rồi bà lại òa lên khóc nức nở.

Faith cảm thấy mắt cô cay xè. Lần đầu tiên trong đời, cô thấy tội nghiệp mẹ. Tội nghiệp Renee, không có học, không có quyền thế, bè bạn, vì cách sống buông thả, vô trách nhiệm của bà, bà đã trở thành mục tiêu chính cho ai muốn chọn bà làm vật hi sinh. Bà đã chứng kiến người đàn ông duy nhất bà quan tâm, người duy nhất bà có thể dựa vào để sống thoải mái, bị bắn chết, rồi bản thân bà bị đe dọa sẽ bị đổ tội giết ông ấy. Không, tên sát nhân đã hiểu rõ bà: không đời nào bà đi báo cảnh sát. Và bà đã tin tất cả những lời ông ta nói, vì 1 lý do nào đó.

“Được rồi mẹ,” cô dịu dàng nói, “Mọi chuyện sẽ ổn mà.”

“Con - con sẽ không nói gì chứ? Chuyện này phải là bí mật của mẹ con mình, không ông ta sẽ khiến mẹ bị bắt, mẹ biết ông ta sẽ-”

“Con sẽ không để ai bắt mẹ đâu, con hứa. Mẹ có biết ông ta làm gì với cái xác không?”

Renee nắc lên, và có vẻ ngạc nhiên. “Xác của Guy?” bà hỏi. “Mẹ đoán ông ta chôn nó đâu đó.”

Chuyện đó cũng có thể, nhưng tên sát nhân có tốn thời gian đào 1 cái huyệt, 1 cái huyệt có thể khiến người ta chú ý, khi có cái hồ ngay đó? Làm cho cái xác thật nặng, và vấn đề hủy xác được giải quyết.

“Ông ta dùng súng gì? Mẹ có thấy nó không?”

“Mẹ đâu biết gì về súng? Mẹ chỉ có thể nói là nó là 1 khẩu súng ngắn.”

”Nó là súng giống như trong phim cao bồi, phải lên đạn, hay súng tự động?”

“Tự động,” Renee nói sau 1 hồi suy nghĩ.

1 khẩu súng tự động. Vậy có nghĩa là vỏ đạn đã bị văng ra, nơi nào đó trong nhà để thuyền. Tên sát nhân có cái xác phải lo phi tang, 1 nhân chứng phải lo dọa cho bỏ đi, liệu ông ta có nhớ đến vỏ đạn mà quay lại tìm nó không? Cơ hội nó còn ở đó sau 12 năm là bao nhiêu? Gần như không có. Nhưng chỗ đó đã không được sử dụng sau khi Guy mất tích, nên có thể nhà để thuyền ít được để ý. Vỏ đạn cũng có thể rơi trong thuyền, hoặc thậm chí xuống nước và mất luôn.

Nó cũng có thể văng vào 1 góc, hay sau vật gì đó. Chuyện lạ vẫn thường xảy ra.

“Đừng nói gì hết,” Renee năn nỉ. “Làm ơn đừng nói gì hết. Lẽ ra con không nên quay lại đó Faith à, bây giờ ông ta sẽ theo con luôn. Bỏ đi đi, trước khi con bị hại, con không biết ông ta..”

“Có thể con biết. Ông ta là ai vậy mẹ? Có thể con làm được gì-”

Renee cúp máy, tiếng ngắt máy đột ngột vang lên giữa những tiếng nức nở của bà. Faith chậm rãi đặt máy xuống. Tối nay cô đã biết được nhiều chuyện, nhưng vẫn chưa đủ. Điều quan trọng nhất là Gray vô tội. Điều bức bối nhất là cô vẫn chưa biết ai là thủ phạm.

Tên sát nhân là một “ông ta”. Điều này giúp loại bỏ Andrea Wallace và Yolanda Foster, dù Faith đã không thực sự quyết định là họ có tội. Giả sử Lowell Foster đã không biết chuyện ngoại tình của vợ ông ta với Guy mãi đến sau khi chuyện xảy ra, nhưng cách các lời đồn được bàn tán khắp xứ như thế, có thể có ai đó rảnh rỗi nghĩ là cần phải lấy lại công bình cho người chồng tội nghiệp. Dù người chồng tội nghiệp đó đã ngoại tình với thư ký của ông ta nhiều năm, chuyện đó là chuyện khác. Vậy nên Lowell vẫn được cô giữ lại trong danh sách.

Còn người nào có thể cãi nhau với Guy đêm đó, và tại sao? 1 đối tác làm ăn, giận dữ về 1 vụ mua bán nào đó? Cách Guy lảng tránh khắp nơi, khả năng người đó là 1 ông chồng đang điên lên vì ghen cao hơn. Ông ấy đã ngủ với ai khác mùa hè đó?

Faith không thể tìm câu trả lời cho những câu hỏi này tối nay, nhưng cô có thể đến nhà để thuyền tìm xem có vỏ đạn nào nằm đâu đó ở đó mà đã không bị phát hiện.

Cô nhìn đồng hồ. 9:30. Nếu cô muốn làm việc này, thời gian tốt nhất là đêm, như vậy sẽ ít có khả năng cô đụng độ Gray và nếu cô lỡ gặp anh thì cô cũng có thể né được dễ dàng hơn.

Khi Faith đã quyết định thì cô không hề chậm trễ, cô chỉ dừng lại đủ lâu để đi 1 đôi giày có độ bám tốt hơn, rồi lấy đèn pin và đi ra cửa.

Cô định lái xe đến ngôi nhà nghỉ trên con đường riêng của nhà Rouillard nhưng vào phút cuối thì cô đổi ý. Ai đó có thể thấy cô quẹo vào đường đó và báo cho nhà Rouillard, là điều cô không muốn. Và nếu cô lại bị xui là có ai đó đang ở trong ngôi nhà nghỉ, cô không muốn ánh đèn xe của cô làm họ đề phòng.

Vì thế, cô lái đến chỗ lán trước cô đậu xe, dù nó khiến cô phải đi bộ trong rừng buổi tối cả cây số, nó vẫn không là vấn đề đối với cô. Cô chưa bao giờ sợ tối, dù cô vẫn nhặt lấy 1 cành cây để cho an toàn, nếu cô lỡ gặp phải rắn.

Khu rừng vào đêm thật ồn ào, tiếng thú ăn đêm bận rộn đi tìm mồi. Chồn sóc leo cây, cú kêu, ếch gào, côn trùng rí rả, chim đêm gọi nhau, và dế kêu thăm thiết. Gió đêm thêm tiếng thì thầm của nó vào bản hòa tấu lộn xộn bằng cách lay động các cành thông. Faith đi từ từ, để đảm bảo cô không lạc lối, khi cô đi đến 1 khe suối nhỏ, nơi cô thường hay băng qua, cô mỉm cười với bản năng cũ vẫn còn nhạy bén của cô. Cô dừng

lại rơi đèn xuống khe suối, đề phòng có con rắn nước nào nổi hứng đi bơi, rồi bước lên tảng đá phẳng ngay giữa dòng và bước sang bờ bên kia. Từ đây, chỉ vài mét nữa là tới ngôi nhà nghỉ.

5 phút sau, cô dừng ở bìa rừng, quan sát trước khi rời sự che chở của khu rừng. Ngôi nhà tối om và tĩnh lặng. Hồ nước lao xao, vỗ nhẹ vào cột gỗ bên tàu, mặt nước hồ lấp lánh thỉnh thoảng bị làn gió nhẹ làm xao động, làm vỡ đi bóng phản chiếu của các cột buộc thuyền. Những con cá ăn đêm cũng góp phần phá vỡ sự tĩnh lặng bằng những cú quẫy nước.

Faith đi bộ xuống đoạn dốc nhỏ về phía ngôi nhà, bước chân cô thật lặng lẽ.

Cô không biết cô sẽ làm gì nếu nhà để thuyền bị khóa, chuyện đó đương nhiên là có thể dù ngôi nhà nghỉ đã không bị khóa khi cô ghé đó hôm trước. Nhưng Gray đã ở đó, anh có thể đã mở khóa ngôi nhà để kiểm tra có gì bị mất trước lúc cô đến.

Cô tự giễu mình, nếu cô thực sự là người thích mạo hiểm, cô có thể bơi xuống dưới lớp tường của nhà để thuyền rồi leo lên trên bến. Mặc kệ mấy cái ổ khóa.

Hoàn toàn không được.

Bơi đêm không phải là chuyện cô thích. Ý nghĩ cởi bỏ đồ chỉ mặc mỗi đồ lót và trườn xuống làn nước đen thui đủ làm cô rùng mình. Nếu nhà để thuyền đã bị đóng cửa những năm qua, có thể chuột, rắn, sóc hay thậm chí con ra-cun (raccoon) đã vào đó ở, chúng sẽ bị đánh động bởi 1 người khách bỗng trời lên khỏi mặt nước. Không, cô thà rung khóa cửa hay đập kính cửa sổ - nếu nhà để thuyền có cửa sổ, cô chưa bao giờ để ý cả, để cảnh báo chúng cho chúng chạy tán loạn đi.

Nhà để thuyền hiện ra lù lù trên làn nước đen lóng lánh, những bức tường trắng dưới bóng trăng mờ ảo như những hồn ma. Khi Faith băng qua phần sân trải sỏi, cô khua cái đèn pin ngang cánh cửa và cổ kèm 1 tiếng rên thất vọng. 1 ổ khóa lớn, dây cộp bằng thép không rỉ được móc qua 2 móc khóa, khóa chặt cánh cửa. Cô có thể cạy hoặc phá ổ khóa thường, nhưng không thể làm gì với cái ổ khóa khổng lồ đó. Cách duy nhất bây giờ là qua cửa sổ.

Chẳng có cái cửa sổ nào trên bức tường đối diện bến tàu, chỉ là tường phẳng lì. Cô đi vòng qua bên kia và nhìn cái cửa sổ như con mắt đen thui trên 1 khuôn mặt tái nhợt với tâm trạng lẫn lộn. Tin tốt là nó là 1 cái cửa sổ với kính có thể đập bể được. Tin xấu là cửa sổ quá cao để với lên và treo vô, không phải là không thể, nếu cô quyết tâm, nhưng sẽ khá nhiều rắc rối.

1 bàn tay ấm áp, khỏe mạnh nắm lấy cánh tay trần của cô và xoay người cô lại, làm cô ập vào 1 thân hình rắn chắc, cơ bắp.

“Anh đã cảnh cáo em chuyện anh sẽ làm nếu anh bắt gặp em ở đây 1 lần nữa,” Gray nói thật êm.

16. Chương 16

Anh bế cô lên phía hiên trước nhà, nơi có các cánh cửa lưới bao bọc, bảo vệ họ khỏi muỗi và côn trùng cắn. Sợ mất vía vì sự xuất hiện bất ngờ của anh, và nỗi sợ đó không hề giảm bớt khi cô nhận ra anh, Faith không thể làm gì hơn là bám chặt vào vai anh khi anh nhấc cô lên trong tay và gọn gàng bế cô ngang bãi cỏ, về phía ngôi nhà nghỉ.

Gần như ngay lập tức, cô bị đắm chìm dưới ngọn sóng ham muốn mạnh mẽ, và lý trí hay ý chí gì cũng biến mất. Phản đối không còn là 1 chọn lựa khi nhu cầu của cơ thể cô, lâu nay bị đè nén, giờ dấy lên dẫn đầu, đẩy các suy nghĩ qua 1 bên. Cô run rẩy khi anh thả chân cô xuống và để cơ thể cô trượt xuống dọc theo cơ thể anh, sự cọ sát ngọt ngào làm cô bị kích thích đến đau đớn. Đã đến lúc. Ôi Trời, đã quá hạn rồi. Cô muốn anh với 1 sự khao khát mù quáng, dữ dội không còn có thể trì hoãn lâu hơn, nên cô ôm ghì lấy anh, cơ thể cô mềm mại, sẵn sàng.

Anh đẩy cô dựa sát vào 1 trong những cái cột vuông được dùng làm trụ chống mái hiên, ghì sát cô vào nó. Dù ánh trắng khá tỏ, trên chỗ hiên vẫn hơi tối, mùi hương nồng nàn của mùa hè quyện lấy mùi hương đàn ông nồng nàn của anh. Hơi thở anh gấp gáp và dồn dập khi anh áp sát vào cô, ấn mạnh cơ thể của anh vào cơ thể mềm mại cô đang dâng hiến. Anh luồn tay vào tóc cô, giữ đầu cô giữa đôi bàn tay mạnh mẽ, to lớn của anh, để cố định cô khi anh đẩy mạnh lưỡi anh vào miệng cô. Anh đã hoàn toàn bị kích thích, dương vật anh cương cứng, áp sát vào bụng cô.

Faith rên lên trong miệng anh, quần quai, cổ nhắc người lên để cô có thể ôm ấp cái vật cứng ngắc đó giữa phần chữ V mềm mại giữa chân cô. Cô đau đớn và trống rỗng, trống rỗng đến nỗi sự ẩm ướt dâng lên với nhu cầu được anh lấp đầy.

Áo sơ-mi của anh không gài cúc. Phần vai của anh nơi cô bầu vào thì còn được che lại, nhưng phần ngực thì để trần. Cô có thể cảm nhận được làn da anh, ướt át vì mồ hôi, cảm nhận được sự ram ráp của những sợi lông ngực của anh. Ngực cô căng lên, núm vú của cô cương cứng, đau đớn với nhu cầu được vuốt ve.

Anh rời môi cô, thở dốc, cơ bắp nơi ngực anh gồng lên với mỗi hơi anh thở. Faith liếm đôi môi sưng mọng, nếm anh trên môi cô, rồi kéo cổ anh để anh trở lại với cô. Anh vâng lời ngay, môi anh mạnh mẽ, nghiêng ngấu, làm cô kích thích hơn những gì cô từng được biết.

Anh đặt cả 2 tay lên ngực cô, nhẹ bóp chúng và cảm giác mê mê làm cô rên lên vì khoái cảm và khao khát, nhưng chỉ vài giây sau, như vậy lại chưa đủ. Anh biết nhu cầu của cô, hay có lẽ nhu cầu của chính anh cũng giống thế, vì anh giật mạnh áo cô làm cúc áo bay tung tóe, những tiếng lộp bộp vang to trong sự im lặng đang bao trùm họ. Với 1 tay, anh gỡ móc áo ngực của cô rồi đẩy áo qua 1 bên, để lộ ra đôi gò ngực săn chắc, vun cao cho đôi môi đối khát, thêm muốn của anh. Anh luồn tay dưới mông cô và nâng cô lên, môi anh hé mở trượt dài xuống ngực cô, để lại 1 đường ẩm ướt nơi môi anh lướt qua. 1 núm vú cương cứng phòi bày và anh mút nó thật mạnh, làm ngực cô râm ran với sự mê mê đến đột ngột và cô rướn người lên như muốn đẩy anh ra. Anh đáp lại bằng cách siết chặt cô hơn, bầu chặt lấy mông cô và chà sát dương vật của anh vào vùng chữ V giữa chân cô. Cử động đẩy dục vọng của anh giải phóng cơn bão trong cô, và cô cảm thấy mình trượt dần vào cơn cực khoái dữ dội.

Cô cưỡng lại nó, cô không muốn cơn sốt cuồng dại này kết thúc sớm. Cô thu người lại về phía cây cột, cố kéo hông cô rời khỏi cái dương vật cứng ngắc đó. Cô không thể, cánh tay anh luồn dưới mông cô giữ cô sát vào anh, không cho cô 1 chỗ di chuyển nào, thậm chí là để khép chân lại. Chỗ đó của cô ngày càng căng lên, nặng nề, căng lên, căng lên...

Anh thả cô đứng xuống 1 lần nữa và giật váy cô, tốc nó lên tận eo cô. Faith yếu ớt dựa vào cây cột, các giác quan của cô quay cuồng với tốc độ và sự mãnh liệt của điều đang xảy ra. Lờ mờ cô nhớ đến lần cô nhìn anh làm tình, chậm chạp và dịu dàng, giọng nói ấm áp của anh cất lên những lời triu mến, dịu dàng, an ủi. Cô đã nghĩ lần này cũng sẽ như thế, nhưng thay vào đó, cô như bị cuốn vào 1 cơn lốc xoáy, ném mạnh đến chóng mặt vào 1 lĩnh vực hoàn toàn xa lạ. Họ lao vào nhau như hai con thú, không thể chậm lại hay chen bắt cứ sự dịu dàng nào vào cuộc mây mưa, và cô không quan tâm. Nhu cầu của cô quá mạnh mẽ, quá cấp thiết.

Tay trái anh túm váy cô và giữ nó sang 1 bên, trong khi tay phải của anh kéo quần lót của cô xuống. Khi đem nhẹ mơn man đôi mông trần của cô, làm cô cảm thấy quá lộ liễu và cô run lên trong tay anh. Anh đẩy quần lót của cô xuống tới đầu gối, rồi nhắc 1 chân đang đi ủng của anh lên, đạp giữa nó và đẩy nó hoàn toàn tụt xuống. Cô nghe tiếng vải bị xé rách rồi miếng vải nhỏ đó rơi xuống chân cô, và anh nhắc cô lên khỏi nó.

Anh tựa người cô vào cây cột, kéo đùi cô rộng ra và đẩy hông anh sát vào. Đầu Faith ngã ra sau, cô nghe tiếng cô thở hổn hển khi cô đau đớn chờ đợi cú đẩy mạnh vô để lấp đầy sự trống rỗng trong cô, để làm dịu đi sự khao khát sâu thẳm nơi cô. Tay anh cuống lên giữa cơ thể 2 người: anh loay hoay với sợi dây nịt, rồi nút quần jeans của anh, những đốt tay anh nhẹ quét qua chỗ cơ thể cô đang ẩm ướt, căng phồng làm cô rên lớn khát khao. Cuối cùng anh cũng mở xong khóa quần, và dương vật căng cứng của anh đang bị kim hãm bật ra, đẩy mạnh vào những nếp gấp giữa chân cô.

“Anh muốn giao hợp với em,” anh thì thầm theo bản năng, giọng anh thấp và khàn khàn khi anh đẩy cô cao hơn 1 chút, chỉnh lại vị trí của cô. “Để anh vào. Mau.” Tay anh vẫn ở giữa cơ thể 2 người, những ngón tay rành rề vuốt ve chỗ đó ẩm ướt của cô. Rồi anh tìm thấy lối vào mềm mại, ẩm ướt và đẩy 1 ngón tay vào

sâu trong cô, tạo thêm chất nhờn để giúp cô sẵn sàng cho sự xâm nhập của anh. Faith rùng mình, tay cô quần chặt lấy cổ anh khi ngón tay dài đó mân mê những tế bào cực kỳ nhạy cảm và làm bùng nổ cơn khoái cảm trong cô. Những cơ bắp bên trong siết chặt ngón tay xâm nhập của anh, siết chặt, vuốt ve, và Gray buột miệng chữ thề trong sự kích thích tột cùng. Không thể chờ lâu hơn, anh rút ngón tay ra và hướng cái đầu dương vật to lớn vào chỗ của nó.

Faith khựng lại, hóa đá bởi áp lực quá lớn giữa chân cô khi anh bắt đầu đẩy vô. Cơn sốt khao khát giảm dần, bị xua tan bởi sự hoảng hốt. Trong 1 thoáng tỉnh táo, cô nhớ lại tiếng kêu sợ hãi của Lindsey Partain bởi sự xâm nhập của anh, và bây giờ cô hiểu tại sao. Rồi mọi ý nghĩ tan biến mất, toàn bộ tư tưởng của cô tập trung vào cái vật to lớn đang tiến sâu vào cơ thể cô với mỗi cú đẩy hông mạnh mẽ của anh. Anh rên lên bởi sự khó khăn của hành động xâm nhập vào cơ thể cô, toàn bộ cơ thể anh căng lên vì căng thẳng và kiềm chế.

Cô ngọ nguậy trong vòng tay anh như con sâu bị mắc vào lưới câu, từ cổ họng phát ra những tiếng nghẹn nghẹn đầy lo sợ. Gray dừng lại, mồ hôi nhỏ giọt từ mặt anh xuống thành những vết nho nhỏ trên bầu ngực cô. Thật cố gắng, anh tìm lại sự tự chủ, cố gắng đó làm anh đau đớn.

“Suyt, suyt” anh thì thầm, môi anh áp vào chiếc cằm duyên dáng của cô. Giọng anh nhẹ như hơi thở, trấn an cô và nhanh chóng tan biến vào làn gió đêm. “Không sao đâu, bé à. Em được mà. Đứng yên và để anh đẩy vô, anh sẽ không làm em đau đâu, anh sẽ thật chậm và nhẹ nhàng.” Khi anh nói, anh bắt đầu di chuyển hông của anh tới lui, những cử động nhẹ nhàng dự cơ bắp trong cô thư giãn, cho phép cú đẩy vô kể đó được sâu hơn, vào trong sự co thắt ẩm ướt, nóng bỏng, tuyệt vời của cô. Cô rên lên, run rẩy trong vòng tay anh. Anh cảm thấy cơ thể cô ưỡn lên theo bản năng để đón nhận anh, anh cố kèm hành động đó nhưng anh quá trẻ: 1 cử động xoay người nhẹ nhưng đau nhói đẩy cô vô anh hoàn toàn, và dương vật của anh vô sâu hết cỡ trong cô, sự bao bọc nóng bỏng của cơ thể cô làm anh cảm thấy toàn bộ cơ thể anh muốn nổ tung.

Người cô run lên. Cô lả đi yếu ớt trong tay anh, đầu cô ngã về sau như bông hoa bị gãy gục. Sự kèm chế hết sức trong anh tan vỡ. Hông anh chuyển động tới lui nhanh và mạnh hơn, cô lơ lửng, chỉ được đỡ bởi thân hình đang di chuyển cuồng nhiệt của anh và cây cột gỗ ở sau lưng cô. Không biết trong bao lâu, các giác quan của cô đã thu hẹp lại và chỉ tập trung vào tiếng tim cô đập thình thịch và sự thúc đẩy mạnh mẽ của cơ thể anh vào cô, không mệt mỏi. Tay cô nắm chặt áo anh, vô lấy nó khi cô cố chịu đựng, thân thể cô không tự chủ mà lắc lư theo chuyển động của anh.

Rồi anh dừng lại, 1 tiếng gầm gừ phát ra từ cổ họng anh, khi cơ thể anh nhận ra sự rút lui cả thể xác lẫn tinh thần nơi cô. “Không,” anh giận dữ nói. “Anh không để em rút lui đâu, tới đi em, bé cưng, anh muốn cảm thấy em đạt được cực khoái.”

Faith cố nói, gì cũng được, như là: em không thể, nhưng không lời nào thoát ra được. Cực khoái, cách đây vài giây đã căng tràn trong cô, bây giờ dường như ngoài tầm với. Cô cảm thấy bị giãn ra, đâm sâu đau đớn, và không 1 chút khoái cảm.

Nhưng anh thay đổi tư thế, anh móc tay xuống dưới đùi cô và mở chân cô rộng ra, sức nặng của cơ thể anh ép cô vào cây cột gỗ. Cô cảm thấy cơ thể cô hoàn toàn mở ra và không thể kèm lại hay phản ứng gì với những cú đẩy của anh. Anh mau chóng thả 1 tay ra, với xuống tìm cái núm nhỏ ở ‘bướm’ của cô, dùng ngón cái và ngón trỏ mở những nếp gấp bảo vệ ra để lộ cái núm. Anh thay đổi tư thế lần nữa, tiến sâu hơn vào trong cô để anh cọ sát vào cái núm đó và anh bắt đầu đẩy vô.

Như sét đánh trúng người, hơi nóng tập trung vào giữa chân cô. Cô không hề có được sự tự vệ nào với cơn lốc khoái cảm mạnh mẽ ủa tới với mỗi cú đẩy của anh. Anh biết rõ anh đang làm gì, quyết liệt đẩy cô đến cực khoái. Trong vài giây, sự ham muốn lại bùng lên mạnh mẽ trong cô, và chưa đầy 1 phút, cô hét lên khi cực khoái ập đến, người cô cong lên, run rẩy trong tay anh. Nó cứ tiếp nối nhau tràn tới, và cô không biết gì khác nữa, người cô nhũn ra.

Những cơn co bóp trong cô chưa giảm đi thì của anh bắt đầu, và anh ưỡn mạnh người lên dưới áp lực của nó, đầu anh ngửa ra sau, cổ anh gồng lên khi anh run rẩy và co giật. Từ ngực anh phát ra 1 tiếng rên thật trầm, khàn rồi lại thêm 1 tiếng, 1 tiếng nữa, hòa nhịp với sự rung động của hông anh.

Sau đó, cả hai đều im lặng, chỉ có tiếng thở gấp gấp và thỉnh thoảng 1 tiếng rên khẽ không tự chủ khi 1 giây thân kinh nào đó rung lên với dư chấn của khoái cảm. Faith như người ngủ mê, đầu cô ngã vào vai

anh. Anh cũng là người nặng nề trong tay cô, chỉ còn cây cột gỗ đỡ hai người. Nơi da thịt trần trụi của hai người chạm nhau, mồ hôi dãn dính họ lại. Quần áo của họ ẩm ướt và rối tung. Cô cảm thấy tê liệt như cô vừa trải qua 1 cuộc chiến.

Nhịp thở anh chậm lại và anh gắng gượng, như mỗi cử động là 1 sự ráng sức. Tim anh đập thình thịch nơi ngực cô, mỗi nhịp chậm và nặng nề. Anh cẩn thận rút ra khỏi người cô, giữ cô đứng vững khi cô hơi run rẩy vì ngay cả khi sự ướt át của cơn cực khoái của anh đã làm cho cử động đó nhẹ nhàng hơn, các tế bào sưng phồng của cô thả anh ra với sự khó khăn gần bằng lúc cô đón nhận anh.

Gray sững người, chấn động hết cả tinh thần vì sự mãnh liệt của những gì vừa xảy ra. Đó không phải là làm tình. Anh đã nhiều lần làm chuyện này, nhiều đến không đếm nổi, vì khoái cảm, đôi khi nhẹ nhàng, đôi khi thô bạo, như 1 cơn đói dai dẳng nhưng dễ dàng được thỏa mãn. Còn chuyện anh vừa làm với Faith, nó mạnh mẽ và vô tận, như 1 cơn tuyết lở, 1 ngọn lửa thiêu đốt anh nhưng cơ thể anh đã lại sẵn sàng muốn cô lần nữa. Anh có thể cảm thấy cơ thể bé bỏng của cô run rẩy trong tay anh, và anh muốn nằm xuống bên cạnh cô, dỗ dành cô để rồi lại được xâm nhập sâu vào trong cô 1 lần nữa. Anh muốn làm như vậy tha thiết đến nỗi tim gan anh quặn thắt lại. Và vì anh không tin anh có thể cưỡng lại được nên anh đành buông tay, rời khỏi cô.

Run rẩy, và chỉ có 1 ý nghĩ đến với anh. “Trời ạ,” anh nói, giọng vẫn khàn khàn sau cơn cực khoái dữ dội. “Nếu giao hợp với Renee là như thế, anh hiểu tại sao ba không thể rời bỏ bà ta.”

Faith sững người, sự ám áp dễ chịu của cuộc ái ân của 2 người trở nên băng giá với câu nói chua cay của anh. Cô không trả lời sự xúc phạm tàn nhẫn của anh dù nó làm cô đau. Nếu anh muốn làm cô thấy mình hạ cấp, anh đã thành công đáng kể. Đau khổ và nhục nhã dâng đầy trong cô, buộc cô cắn chặt răng lại để nén cơn buồn nôn thình lình ập tới. Khi làm chuyện đó, cô cảm thấy như linh hồn cô đã rời bỏ cô, nhưng đối với anh thì nó đã là - cái gì? 1 biện pháp trả thù? Anh không thể trả thù Renee, nên anh trút lên người con gái bà ta?

Cô loay hoay mặc lại đồ mà không nhìn anh. Áo ngực cô xoắn lại nhưng cô vẫn ráng cài lại được. Không còn cái cúc nào trên áo của cô nên cô túm 2 vạt áo buộc lại ở eo. Cô cúi xuống định nhặt quần lót mặc vô nhưng nó đã rách không thể cứu vãn. Mặt cô đỏ lên nhưng may thay, trời đêm giúp cô giấu đi sắc màu nhục nhã đó khỏi bị anh thấy.

Lặng lẽ, cô luồn cái quần lót rách vào túi của cái váy rồi quay người bước đi với hết sự tự trọng cô có thể gom được trong hoàn cảnh đó. Không được nhiều. Làm sao 1 phụ nữ có thể có tự trọng khi cô ta vừa được làm tình trong tư thế đứng với tất cả sự dục dăng, duyên dáng mà 1 thủy thủ 6 tháng lênh đênh sông nước dùng để giao hợp với 1 con diêm trong 1 con hẻm? Chân cô nhũn ra như cọng mì, háng cô đau nhức vì bị xô đẩy, và tệ hơn nữa là tình dịch của anh ướt nhẹp trên đùi cô.

Cô mở cánh cửa lưới và lảo đảo bước xuống thềm. Cái đèn pin vẫn nằm nơi cô làm rớt nó, ánh sáng của nó chiếu lên các lá cỏ và côn trùng ào tới vì bị ánh sáng đó quyến rũ. Cô nhặt nó lên, và va phải anh khi cô đứng thẳng dậy. Anh di chuyển như 1 cái bóng, cô nghĩ thầm, cô đã không nghe anh rời khỏi hiên nhà. Cô bước vòng qua anh và anh nắm tay cô kéo lại.

“Em nghĩ em đang đi đâu vậy?”

“Trở lại xe của tôi.”

Anh cười khẩy. “Nếu anh không để em một mình đi về lúc ban ngày, thì em có thể chắc chắn là em sẽ không được làm vậy vào ban đêm.”

Cô có thể cảm thấy sự căng thẳng, giận dữ nơi anh, nhưng cô quá mệt mỏi và yếu ớt để lo về điều đó. Nhẹ nhàng cô gỡ tay anh, vẫn không nhìn anh. “Tôi đã lớn lên lang thang khắp khu rừng này, tôi không cần được hộ tống.”

“Lên xe đi,” anh nói, vẫn giọng êm đềm nhưng đanh thép khi anh đã quyết 1 việc gì và sẽ không đổi ý. “Anh đưa em về.”

Xe? Faith ngẩn ngơ nhìn chung quanh. Mãi đến giờ, cô đã không có thời gian để tự hỏi anh đến đây bằng cách nào. Giờ thì cô đã nhìn thấy chiếc Jaguar, đậu bên hông ngôi nhà nghỉ thay vì ở sân. Như mọi khi, cô

đến đây từ phía bên kia nên cô đã không thấy nó. Nếu cô đã thấy cái xe, cô sẽ không bao giờ rời sự an toàn của khu rừng.

Anh đẩy cô về phía xe anh, và Faith không phí thời gian để tranh cãi, cô chỉ muốn tránh xa anh, và cách nhanh nhất là nhịn và làm theo ý anh cho xong.

Anh mở cửa xe và giục cô vô xe với 1 tay để nơi lưng cô. Faith ngồi xuống, nhẹ nhõm vì không phải đứng trên đôi chân run rẩy nữa. Anh bước vòng qua xe rồi ngồi vào ghế lái, đôi tay mạnh mẽ của anh điều khiển đề máy và vô số. “Em đã đậu xe ở chỗ hôm trước?” anh hỏi, giọng anh vẫn âm ỉ sự giận dữ.

“Phải,” cô nói nhỏ, rồi im lặng. Giữ im lặng có vẻ như là cách an toàn nhất và dễ làm nhất, nên cô tập trung nhìn ra đám cây lướt qua ngoài cửa sổ xe.

Vì con đường vòng quanh hồ, nối với đường cao tốc nên anh phải đi hướng khác để quẹo vô con đường dẫn đến nhà cô. Lái đến đó không nhanh hơn cô đi bộ là mấy, nhưng vì sự căng thẳng mà cô thấy vui là cô đã không phải đi bộ, nếu không cô sẽ vấp ngã bởi mỗi hòn đá, rễ cây trên đường cô đi.

Chiếc Jaguar nhẹ nhàng ôm cua và xe của cô hiện ra trong tầm mắt. Cô rờ chìa khóa và chạm vào cái túi trống không. Hoảng hốt quặn lên trong lòng cô. “Tôi bị mất chìa khóa rồi,” cô yếu ớt nói. Đương nhiên rồi, vậy cô gần như đã tốc lên tới đầu cô. Chỉ có phép lạ mới giữ chùm chìa khóa lại trong túi thôi.

“Đây,” và 1 đồng nhỏ leng keng rơi trên lòng cô. “Anh đã nhặt nó lại.”

Bàn tay lạnh cóng của cô nắm chặt chùm chìa khóa trong khi Gray dừng chiếc Jaguar cạnh xe cô. Cô mở cửa ra trước khi anh có thể trả số và tắt máy. Cô ào ra, phớt lờ yêu cầu chờ anh, và cuống quýt tìm chiếc chìa khóa xe. Cô tìm thấy, tra vào ổ khóa và mở cửa xe. Gray bước ra khỏi xe, vòng qua trước nó và tiến lại phía cô. Cô giằng cửa ra và leo vào trong.

Anh gọi “Faith,” nhưng cô đập vội chìa khóa vô máy và đề xe, rồi vô số và bắt đầu chạy đi trong khi cánh cửa vẫn còn mở. Cô vọt qua và sập nó vào, giằng nó khỏi tay Gray, rồi cô lùi xe thật nhanh ra đường đến khi có chỗ đủ rộng để cô quay đầu xe, để anh đứng lại đó.

Gray đứng giữa đường nhìn ánh đèn trước xe cô đảo lung tung khi cô điều khiển chiếc xe, dõi theo 2 chấm đỏ ở sau xe của cô đến khi chúng biến mất. Tay anh co lại thành nắm đấm, siết chặt với nỗ lực kềm chế anh không leo lên xe và đuổi theo cô. Cô quá run rẩy, đã thu mình lại, nếu bị áp lực thêm, cô sẽ tan ra mất. Nếu anh đuổi theo, dám chắc cô sẽ lao vô 1 cái cây nào đó.

Anh quay lại xe mình, thẳm chữi thề giận dữ. Nếu anh có thể vọt ra sau để tự đá mình, chắc anh đã làm rồi. Trời ạ, hết chuyện mà anh lại chọn ngay câu ngu ngốc, hoàn toàn tàn nhẫn để mà nói! Sự mỉa mai của chuyện này không hề bị anh bỏ qua. Anh đã dễ ngọt biết bao phụ nữ đến nỗi không thể nhớ nổi, mà không ai trong số họ quan trọng đối với anh. Nhưng với Faith, người làm tim gan anh rối bời, anh lại xoay sở tìm được chuyện tệ hại nhất để nói. Cô đã ngay lập tức thu mình lại, tắt cả ngọn lửa tuyệt vời trong cô biến thành tro, gương mặt của cô bình thản nhưng vô hồn như mặt 1 con búp bê. Anh đã nhìn thấy vẻ mặt đó 1 lần, vào 1 đêm anh không thể nào quên, và anh đã thề với Trời là anh sẽ không bao giờ thấy nó lần nữa.

Những chuyện dồn dập trong ngày đã khiến anh cảm thấy 1 chút chấn động. Đầu tiên là nhìn thấy con mèo chết tiệt bị phanh cây trên bàn bếp của Faith, rồi sự bức tức khi anh cố gắng thuyết phục cô là cô đang bị nguy hiểm, mẹ kiếp, và chỉ vì lợi ích của cô mà cô nên rời Prescott. Nói với cô chuyện đó như nói chuyện với cây cột điện, trừ ra là cây cột điện ít nhất sẽ không cãi lại. Cô đã thể hiện vẻ bướng bỉnh đó, cầm hếch lên và nhất quyết không thay đổi lập trường. Rồi Alex làm âm chuyện Faith ở trong xe với anh như cô là bệnh dịch sao đó, và Monica đã nhìn anh như anh đã tạt nước lạnh vào mặt cô vậy.

Anh lái xe ra hồ để được 1 mình, và anh đã ngồi trước hiên nhà, dựa lưng vào tường, ngấm trắng soi mặt nước và sắp xếp lại các chuyện phiền toái trong ngày, khi anh thấy Faith đi ngang, nhẹ nhàng như 1 cái bóng. Anh đã nhìn chăm chăm, không dám tin vào mắt mình, cố cưỡng lại cơn giận bùng lên vì cô rõ ràng đã đi xuyên rừng vào ban đêm, vì chắc chắn cô không lái xe đến đây. Cô đã đi thẳng ra nhà để thuyền, đèn pin trong tay chiếu rọi khắp nhà để thuyền. Cô đang tìm cái quái gì vậy? Đây là lần thứ 2 cô tìm tòi lung tung và bị anh bắt gặp.

Và rồi dục vọng bùng lên, xua đi mọi chuyện khác. Anh đã cảnh cáo cô, và sự thật là cô đang ở đây nói lên rằng cô sẵn sàng trả giá đó.

Anh muốn tin là anh có thể dừng lại nếu cô nói không, nhưng anh mừng là cô đã không nói gì. Thay vào đó, cô đã quần quai như cô muốn hòa tan vào anh, và đầu anh muốn nổ tung. Cô thật ngọt ngào và nóng bỏng, cơ thể cô ưỡn lên dưới cái vuốt ve của anh, miệng cô dịu dàng và man dại. Lúc đó, không ai và không có gì có thể kéo anh khỏi cô, và bây giờ anh vẫn còn run rẩy với kết quả sau đó.

Anh đã nói cô thánh thiện, và đã hoàn toàn đúng. Anh lắc đầu, cố hiểu những gì anh mới học biết được về cô tối nay. Faith Devlin Hardy, con gái của 1 tên bộm và 1 con điếm, nhưng cô không uống rượu, không hút thuốc và không ngủ lang. Cô có lẽ vẫn còn con gái khi lập gia đình, và Gray bỗng chắc chắn là anh là người đàn ông duy nhất cô đã cùng ân ái từ khi chồng cô chết. Với tất cả sự hưởng ứng cuồng nhiệt của cô đối với anh, cô vẫn là 1 người đứng đắn, không phán xét người khác nhưng chắc chắn là tự tạo cho chính cô 1 chuẩn mực nghiêm ngặt.

Đương nhiên là bởi ba mẹ của cô, lớn lên như cô đã lớn, Faith đã quyết định là cô sẽ không bao giờ như họ.

Chuyện đó hoàn toàn ổn đối với anh, miễn là cô đừng kèm chế hay xa rời anh. Anh có cảm giác đó chính xác là điều cô sẽ làm, và không đời nào anh để cô thực hiện được điều đó.

Đừng nghĩ về chuyện đó. Đừng nghĩ về anh ta.

Faith thức dậy sớm sau 1 đêm trần trọc suốt, mắt cô nặng trĩu, mệt như cô chưa từng lên giường ngủ vậy. Cô đã không nghĩ đến Gray suốt tối qua, phớt lờ cảm giác râm ran nơi cơ thể cô bởi những hành động của anh, thậm chí không nghĩ đến anh khi cô tắm để xóa đi chứng cứ của những hành động đó. Nhưng lý trí thì thế, còn tiềm thức của cô vẫn phản bội cô và đón anh vào trong giấc mơ của cô, để cô thức dậy và thấy mình tìm anh, cơ thể cô lại run lên với niềm khao khát mạnh mẽ.

4 năm qua, nhu cầu xác thịt của cô đã bị dồn nén như không tồn tại, nhưng với Gray, cô không có sự tự chủ nào hết. Cô nên thừa nhận điều đó. Tối qua, anh đã kiên quyết kích thích cô, buộc cô lên tới đỉnh mà cô đã chưa từng được biết, và bây giờ cơ thể của cô đòi hỏi thêm. Không thành vấn đề là cô vẫn hơi đau và cử động khó khăn, hay anh đã làm đau tâm trí cô với những lời đau lòng đó, cô muốn anh. Cô muốn thêm những giây phút khoái cảm dữ dội đó. Cô đã không biết chuyện đó sẽ là như thế, và sự khám phá đó làm cô cảm thấy ngạc nhiên lẫn xấu hổ.

Anh đã xử sự với cô như với 1 con điếm. Anh đã quyến rũ Lindsey Partain với sự kiên nhẫn, dịu dàng, và Faith đã chứng kiến điều đó nên cô thấy rõ sự khác biệt. Anh đã thì thầm lời tình tứ bằng tiếng Pháp với Lindsey, còn với cô, những từ tiếng Anh thô thiển. Rõ ràng, chỉ những người cùng đẳng cấp của anh mới được quan tâm. Hồn cô rúm ró vì nhục nhã nhưng cơ thể cô đã sẵn sàng đòi hỏi sự đối xử thô bạo đó thêm. Có lẽ anh đã đúng khi xử sự như vậy. Có lẽ những gì cô được thừa kế lâu nay nằm ngủ im lìm, giờ đã thức dậy.

Anh sẽ không để yên cho cô. Cô biết điều đó rõ như biết tên của cô vậy. Anh đã cố gắng khuyên cô dọn đi khỏi Prescott để họ được ở cùng nhau, nhưng có lẽ cách ngược lại sẽ hiệu quả hơn. Cô có thể thử nhưng cô sẽ không thể hoàn toàn né anh, và cô không biết lòng tự trọng của cô có thể chấp nhận bao nhiêu cuộc đụng độ với anh nữa.

Cô vẫn còn phải tìm ra người đã giết Guy. Giờ không còn là vì cô, mà là vì Gray. Gia đình Guy xứng đáng được biết ông đã không bỏ rơi họ. Cô đã không thể vô nhà để thuyền, nhưng cô cần làm thế. Cô cần phải kiểm tra với trình sát Ambrose xem có tin gì của ông Pleasant. Cô cần hỏi thêm nhiều câu hỏi, buộc tên sát nhân phải hành động, vì chỉ khi ông ta rục rịch, cô mới có thể bắt được ông ta.

17. Chương 17

Cái điện thoại làm cô điên đầu suốt hôm đó. Faith đã tính đến chuyện gác máy nhưng lại tự nhắc mình là cô còn dùng nó để điều hành công việc. Cô không có đường dây dành riêng cho máy fax nên cô phải cần đến cái điện thoại. Cô để máy nhận tin nhắn giúp cô chọn lọc các cuộc gọi đến. Không may là phần lớn chúng từ Gray.

Giọng anh trong tin nhắn đầu tiên vừa có vẻ nghiêm trọng lại có vẻ dễ dàng. “Anh rất muốn gặp em hôm nay nhưng lại phải đi New Orleans ngay sáng sớm. Giờ anh đang ở đó đây và có vẻ như phải đến khuya anh mới về lại được.” Chà, thật là 1 sự giải thoát, cô nghĩ. Bây giờ cô không cần bồn chồn, lo sợ anh sẽ xuất hiện trước hiên nhà cô bất cứ lúc nào.

Tin nhắn vẫn tiếp tục, giọng anh trở nên trầm ấm, thân mật hơn. “Chúng ta cần phải nói chuyện, bé cưng à. Em có muốn anh ghé qua tối nay khi anh về tới không? Anh sẽ gọi lại cho em sau.”

“Không!” Faith la lớn khi anh cúp điện thoại và máy nhận tin nhắn cũng cúp theo.

Mãi đến nửa tiếng sau, cô mới nhận ra 1 điều: Gray đang ở New Orleans. Cô không muốn quay lại ngôi nhà nghỉ ngay nhưng ít nhất nếu cô đi bây giờ, cô biết chắc cô sẽ an toàn không bị phát hiện. Đây có lẽ là cơ hội tốt nhất cô có được, và cô sẽ không cần phải đi bộ xuyên qua khu rừng.

Nếu cô phá cửa sổ, Gray sẽ lập tức biết ngay là cô đã làm chuyện đó, vì anh đã bắt gặp cô lên vô nhà để thuyền tối hôm trước. Với lại trèo qua cửa sổ không dễ nếu không có thang, và cô thì không có cái thang nào. Nhưng bây giờ không phải ban đêm, và cô bơi khá tốt. Chuyện không dám nghĩ tới tối hôm trước bây giờ lại rất có khả năng dưới ánh bình minh rực rỡ.

Điện thoại reo lên khi cô rời khỏi nhà với các đồ nghề cần thiết. Không thường xuyên làm mấy chuyện này nên cô đành phải ứng biến. Cô thay bộ đồ bơi cũ, rồi mặc quần tây và áo sơ-mi che đi. Trong túi đồ, cô đem theo 2 khăn tắm lớn, đèn pin, vì cô có thể cần nó soi vào những góc tối. Cái đèn pin không thể để bị thấm nước nên cô cho nó vào 1 túi ni-lông có khóa kéo. Để được an toàn, cô còn đem theo con dao dài nhất trong bếp. Cô không biết cô sẽ dùng nó vào việc gì, cô hi vọng cô sẽ không phải ở quá gần 1 con rắn đang giận dữ để phải đâm nó, nhưng đem nó theo làm cô thấy an tâm hơn nên cô làm vậy.

Cô gần như hân hoan trên đường lái đến ngôi nhà nghỉ. Hai lần trước cô thử tìm kiếm ở đó thì đều bị Gray bắt gặp cả 2 lần. Lần thứ ba sẽ là lần may mắn.

Khi tới cái hồ, cô cố không nhìn về phía ngôi nhà nghỉ nhưng cô không thể hoàn toàn chạy trốn ký ức chuyện đã xảy ra ở hiên nhà. Làm sao cô có thể, khi cô vẫn cảm thấy hơi đau đau giữa chân cô với mỗi bước cô đi? Nhưng cô cũng cảm thấy nhịp đập ham muốn nơi đó, nó làm cô thấy ghét bản thân mình.

Vội vàng cô cởi bỏ quần tây và áo sơ-mi, và đập rầm rầm lên cửa nhà để thuyền để xua đi con gì đang ở trong đó. Cô không nghe tiếng rột roạt hay bì bõm của con nào đang chạy hay mới nhảy xuống nước nên có lẽ nhà để thuyền hoàn toàn vắng vẻ. Tuy nhiên cô vẫn đập lên cửa 1 lần nữa rồi lắc lắc cánh cửa cho chắc ăn. Hải lòng là cô đã làm hết những việc cần làm để kiểm tra, cô bước ra phía bên tàu đến khi cô đứng ngang với cánh cửa ngăn cách nhà để thuyền và hồ nước.

Gray và Monica cùng với bạn bè thường bơi ở đây vào mùa hè, Faith cũng tự lên vào bơi ở đây vài lần, nhưng chỉ khi không có ai chung quanh. Cô không sợ ở dưới nước 1 mình, và cô biết nước ở quanh bên tàu sâu cỡ nào. Nắm cái bịch đựng đèn pin trong 1 tay, cô nhảy ào xuống nước, và nổi lên hít hà vì nước lạnh. Vào tháng 7, tháng 8 nước thường ấm 1 cách dễ chịu, nhưng bây giờ mới là cuối tháng 5, nước vẫn còn giữ ít độ lạnh của mùa đông. Cô bơi tới bơi lui 1 lúc để làm quen với làn nước lạnh cũng như để khởi động lại sau 1 lúc, nhiệt độ có vẻ dễ chịu hơn.

Dưới nhà để thuyền rất tối, thò tay vô bao ni-lông, cô bật đèn pin, rồi không dám nghĩ gì thêm, hít 1 hơi thật sâu, cô lặn xuống dưới cánh cửa.

Tầm nhìn thật hạn chế, dù với ánh sáng của đèn pin, và phía dưới nhà để thuyền gần như tối om. Phía trên cô là 1 khoảng sáng hình chữ nhật, may là không bị cái thuyền nào che mất, nếu không cô sẽ khó thấy đường mà leo lên. Faith bơi mạnh về phía khoảng sáng đó, đầu cô nhô lên khỏi mặt nước trước khi cô nhận

ra cô đã trôi lên. Cô vớ tay bám vào phần tàu dùng để trượt xuống nước để giữ cô đứng vững rồi để cái đèn pin lên đó. Chỉ lúc đó cô mới vuốt tóc khỏi mặt để cô có thể nhìn rõ chung quanh.

Phần trong nhà để thuyền âm u và gần như trống rỗng. Cô leo lên khỏi mặt nước và đứng ngó xung quanh, nước rõ rờn rờn từ người cô, cô chờ cho mắt cô quen lại với ánh sáng âm u trong nhà để thuyền. Nơi đây trước kia đã từng chứa các áo phao, nệm bơi, phao bơi, 1 tàu lướt sóng được cẩn thận dựng cạnh cầu trượt, mấy thùng nhiên liệu tàu được xếp ở 1 góc. Nhưng bây giờ tất cả đã biến mất. Nhà để thuyền đã được dọn sạch, tất cả những gì nó chứa chỉ là 1 cái máy cắt cỏ loại đẩy tay, 1 cây cào cỏ và 1 cái chổi cùn. Không có khả năng 1 cái vỏ đạn vẫn ở trong đây sau 12 năm dài.

Biết là vô ích nhưng cô vẫn tìm. Cô rọi đèn pin vô tất cả các góc, áp người hẳn xuống sàn để nhìn từ tư thế đó. Không có gì.

Ừ thì cô cũng chỉ thử vận may thôi, cô tự an ủi, cô đã thử, và đã có được 1 buổi bơi sáng dễ chịu.

Cô lao mình xuống nước, dưới cánh cửa và nổi lên với ánh mặt trời rực rỡ. Lần này không có sự bất ngờ nào chờ đợi cô. Bình thần, cô leo lên bên tàu, lột bỏ bộ đồ tắm ướt rượt, lau khô người rồi mặc quần tây và áo sơ-mi vô, cô cũng đã tính trước mà mang theo đồ lót khô. Trừ mái tóc ướt, cô trông bình thường khi cô lái xe về nhà.

Máy nhận tin nhắn điện thoại đã có thêm 2 tin từ Gray.

“Em đâu rồi, cưng? Em ngủ trễ và tắt điện thoại hả? Anh sẽ gọi lại sau.”

Cô vui mặt vô tay. Cái máy kêu bip, rồi lại thêm 1 tin nhắn khác. “Em không thể trì hoãn mãi đâu. Sớm muộn gì em cũng sẽ phải nói chuyện với anh. Cầm máy lên đi cưng.”

Cô đi tắm để gội sạch nước hồ khỏi tóc cô. Cô nghe tiếng điện thoại rung khi nước đang chảy và cổ phớt lờ cảm giác bị săn đuổi. Nó không dễ chút nào. Suốt ngày, các cú điện thoại dồn dập gọi tới, mỗi tin nhắn càng lúc càng có vẻ bức bối hơn. Anh đã ngưng dụ dỗ mà bắt đầu ra lệnh.

“Faith, khỉ thật, bắt máy đi! Nếu em nghĩ anh sẽ để em phớt lờ anh...” anh cúp máy mà không nói hết lời đe dọa đó.

Giữa các cuộc gọi của Gray, cô xoay sở gọi được 1 cú lên New Orleans nhưng trinh sát Ambrose không có ở đó, cô để lại tin nhắn cho anh ta và chờ anh ta gọi lại.

Phải đến chiều anh ta mới gọi lại. Cô bắt máy ngay lập tức khi nghe giọng của người trinh sát. “Tôi là Faith Hardy đây, trinh sát. Anh tìm thấy ông Pleasant chưa?”

“Chưa, cô Hardy à, tôi rất tiếc. Xe của ông ấy cũng không thấy luôn.” Giọng anh ta nhẹ nhàng. “Nói thật thì chuyện này có vẻ không tốt rồi. Ông ấy không giống những người thích tự biến mất, ông ấy cũng không có gì phải chạy trốn, và không có ai để đến với họ. Ông ấy có lẽ đã lạc tay lái, bị lên cơn đau tim hay ngã gập... rồi cái xe bị trật khỏi đường hay bị lao xuống nước...” Anh ta không nói hết câu nhưng Faith không cần phải nghe rõ mới hiểu. Anh ta đã nghĩ sớm muộn gì sẽ có 1 người đi câu nào đó tìm thấy ông Pleasant.

“Anh sẽ báo tin cho tôi chứ?” cô thì thầm, chớp mắt để ngăn lệ tuôn ra.

“Tất nhiên, thưa cô, ngay khi tôi có tin.”

Nhưng anh ta sẽ không được tin gì đâu. Faith đặt máy xuống, nghĩ thầm. Guy Rouillard đã bị giết, giờ chuyện đó không còn là giả sử nữa, mẹ cô đã tận mắt chứng kiến. Ông Pleasant đã hỏi những câu hỏi mũi nhọn về chuyện Guy mất tích. Liệu kẻ sát nhân có ngồi yên, cho rằng không có bằng chứng nào sẽ được tìm thấy, hay việc ông Pleasant đang điều tra sẽ làm hấn lo sợ? Có lẽ đủ lo sợ để lại ra tay giết người 1 lần nữa?

Người đàn ông dễ thương đó đã chết. Đó là lỗi của cô.

Vừa mới nghĩ tới đó, cô liền phản đối ngay. Không, nó không phải là lỗi của cô, nó là lỗi của kẻ sát nhân. Cô sẽ không để cho hấn ta được giảm tội nhẹ 1 chút nào đâu.

Tìm bằng chứng chuyện Guy bị mưu sát sẽ cực khó sau 12 năm dài, nhưng ông Pleasant chỉ mới mất tích 2 tuần thôi. Tốt hơn là cô nên tập trung tìm ông Pleasant, những bằng chứng chưa bị thời gian hủy hoại kịp.

Nếu cô đã giết 1 ai đó, cô sẽ giấu xác ở đâu? Trong trường hợp của Guy, câu trả lời nhiều khả năng nhất là cái hồ. Lúc chuyện đó xảy ra, cái tàu còn ở ngay đó. Còn gì dễ hơn là chở ông ấy ra chỗ nước sâu nhất, làm cho xác ông ta thật nặng rồi đẩy xuống nước? Nhưng trong vụ ông Pleasant thì biện pháp tiện lợi đó không có. Lý do thứ nhất là ông đã không ra hồ, lý do thứ hai là chẳng có tàu nào cả. Vậy thì tên sát nhân sẽ phi tang cái xác ở đâu?

1 nơi nào đó mà ông sẽ không bị phát hiện. Có các khu rừng chung quanh đây nếu muốn chôn giấu vội vàng. Thường thì các thợ săn hay vấp phải các xác đã được chôn giấu nhiều tháng, thậm chí nhiều năm. Nhưng kẻ sát nhân đã 1 lần phi tang xác thành công, lẽ nào hẳn ta không dùng lại phương pháp cũ để phi tang cái xác thứ hai? Nếu cô nghĩ thế, và cô thực sự nghĩ thế, thì cái hồ nhà Rouillard sẽ là nơi cần được lục soát.

Cô không thể tự làm chuyện đó. Cô sẵn sàng tự làm bất cứ việc gì, nhưng cô đủ thông minh để biết khi nào cô cần sự giúp đỡ. Cái hồ cần được vét. Để làm thế cần có tàu, có nhân sự và thiết bị. Cảnh sát trưởng sẽ có thể ra lệnh làm như vậy, nhưng cô cần phải thuyết phục được anh ta là cô có lý do, và cái hồ là nơi cần được để ý. Cô không thể làm thế mà không nói ra những chuyện gì cô đã biết về Guy.

Và cô không thể nói ra chuyện cô đã biết về Guy mà không nói nó ra với Gray trước. Cô không thể để anh nghe chuyện từ 1 người nào đó, không thể để gia đình anh gặp phải rắc rối mà không được cảnh báo trước. Dù nỗi đau vẫn chôn chứa trong lòng, và bất chấp sự thật là cô quá xấu hổ để đối mặt với anh, cô sẽ phải bằng cách nào đó tự mình nói với anh là ba anh đã bị giết, nhưng cô không biết cô có thể làm được không.

Như được nhắc, điện thoại lại reo lên. Faith nhắm mắt lại.

“Mẹ kiếp, Faith!” Giọng anh giận dữ vang lên thật lớn và rõ. “Nếu em không bắt máy nói là em không bị gì, anh sẽ kêu Mike McFane đến đó-”

Cô chụp điện thoại. “Tôi bình thường!” Cô hét lên rồi dập điện thoại xuống. Người đầu mà ngoan cố!

Điện thoại lại reo, chỉ sau 1 khoảng thời gian đủ để anh bấm số gọi lại. “Được rồi,” anh nói khi máy nhận tin nhắn trả lời, giọng anh đã bình tĩnh lại dù sự giận dữ vẫn âm ỉ trong từng câu từng chữ. “Lẽ ra anh không nên nói câu đó. Anh là 1 thằng khốn, và anh xin lỗi.”

“Tôi cũng rất tiếc anh là thằng khốn,” Faith lầm bầm với cái điện thoại.

“Em có thể đá đít hay tát vào mặt anh ngày mai, bất cứ điều gì em muốn,” anh nói tiếp, “nhưng đừng nghĩ em có thể tránh mặt anh luôn, vì anh sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu.”

Tiếng máy kêu click khi anh gác máy, và cô cầu nguyện trong hi vọng là bây giờ anh sẽ không gọi cho cô nữa.

Điện thoại lại reo. Cô rên lên. Máy nhận tin nhắn lại trả lời.

“Tối qua anh đã không xài bao,” anh bình thản thông báo với cô.

“Tôi đã để ý,” cô mĩa mai.

“Anh cá là em cũng không dùng bất cứ biện pháp ngừa thai nào,” anh nói. “Suy nghĩ đi.” Và đường dây lại bị ngắt 1 lần nữa.

“Đồ quỷ sứ!” Faith ré lên, mặt cô đỏ bừng vì giận dữ. Suy nghĩ đi! Cô còn có thể nghĩ về chuyện gì khác, khi anh vừa tử tế nhắc cô nhớ lại chuyện đó?

Cô dậm giật đi khắp nhà, giận cả Gray lẫn chính cô. Họ không có 1 lời nào để bào chữa cả, họ không phải là những thanh niên mới lớn không biết trách nhiệm, chỉ làm theo sai khiến của học-môn thay vì của bộ óc - nhưng đó chính xác là cách họ đã xử sự. Sao họ lại có thể bất cần thế? Cô lẽ ra đã nghĩ đến khả năng bị dính bầu trước đó, nếu cô không quá giận dữ và đau khổ để nhận ra hậu quả có thể xảy ra.

Ừ thì bây giờ hậu quả đang xảy ra đó, 1 cách dữ dội, cứ như là cô chưa có đủ chuyện để lo!

Cô quá hoảng hốt đến nỗi phải nín tiếng sau cô mới nhớ ra để coi lịch và đếm ngày. Sau khi coi rồi, cô ngồi thịch xuống ghế vì nhẹ nhõm. Kỳ kinh của cô sẽ đến trong 1 tuần nữa, và chu kỳ của cô rất đều đặn. Không có gì là chắc chắn nhưng vận may đang nghiêng về phía cô.

Sáng hôm sau, cô lại có thêm 1 tờ tin nhắn. Faith đã cẩn thận khóa cửa xe sau khi nhận được tin đầu tiên, nên tờ này được chặn cẩn thận dưới cần gạt nước của xe. Cô nhìn thấy nó khi nhìn ra cửa sổ và đi ra kiểm tra. Khi cô thấy nó là cái gì, cô không đụng vào nó. Cô không muốn biết nó nói gì. Rõ ràng nó đã ở đó suốt đêm vì tờ giấy ẩm sương, mực hơi bị nhòe.

Tối qua cô đã không nghe thấy gì, dù 1 lần nữa cô lại trần trọc cả đêm. Ít nhất thì nó chỉ là 1 tờ giấy, chứ không có thêm con thú nào bị phanh thây nữa.

Cô vẫn đang mặc pi-ja-ma, vừa mới ăn sáng xong. Để tờ giấy nằm ở chỗ cũ, cô trở vào trong nhà. Trong vòng 15 phút, cô thay đồ, trang điểm, chải đầu rồi bước ra cửa.

Cô mở khóa xe, thấy cái bóp lên ghế ngồi. Cẩn thận để không làm rách tờ giấy nhũn nước, cô nhấc cái cần gạt nước lên và nhặt tờ giấy lên, bằng cách dùng ngón cái và ngón trỏ túm 1 góc của nó. Rồi cô vô xe và lái thẳng đến đồn cảnh sát.

Cô đậu ngay quảng trường, cầm tờ giấy theo đúng cách cô đã nhặt nó lên và bước lên bậc tam cấp. Có 1 bàn cung cấp thông tin nằm ngay sau cánh cửa, và cô dừng lại để hỏi người phụ nữ tóc xanh văn phòng của cảnh sát trưởng ở đâu.

“Chỉ cuối hành lang này thôi, ngay bên trái đó.” Người phụ nữ chỉ về phía bên trái của bà ta và Faith vâng lời quay sang hướng đó.

Mùi trong tòa thị chính dễ chịu 1 cách ngạc nhiên, làm cô đỡ hồi hộp 1 chút. Nó là mùi kết hợp của giấy và mực, của chất tẩy rửa, mùi của nhiều người pha trộn và mùi xám lạnh leo của sàn và tường cẩm thạch. Tòa thị chính đã được xây cách đây 50, 60 năm, khi mà mỗi một tòa nhà đều có tính cách riêng của nó. Đường nhiên, nó đã được “đổi mới” nhiều lần trong nhiều năm với đèn huỳnh quang thay cho các đèn sợi đốt, để tiện chiếu sáng được rõ hơn. Những máy lạnh được gắn khắp nơi trong tòa nhà, nhưng vài chỗ, đặc biệt là lối hành lang, các quạt trần vẫn chậm rãi quay đều, giữ không khí lưu thông và tươi mát.

Cô đi đến cuối hành lang rồi quẹo trái và thấy 1 hành lang nữa trải dài trước mắt cô. Cách đó 5 cánh cửa là 1 cánh cửa đôi mở ra, với chữ Phòng Cảnh Sát Trưởng mà chữ ‘phòng’ với chữ ‘sát’ nằm 1 bên, chữ ‘cảnh’ và ‘trưởng’ nằm 1 bên để khi đóng cánh cửa thì cả cụm từ sẽ có nghĩa. Căn phòng khá dài với các quầy cao để dọc theo nó, sau các quầy là các bàn làm việc, 1 tổng đài và 2 phòng làm việc, 1 cái hơi bự hơn cái kia. Phòng bự nhất có tên của cảnh sát trưởng McFane trên cánh cửa, đang được mở 1 nửa, nhưng Faith không thể nhìn vào đó từ vị trí cô đứng. Hình của các cảnh sát trưởng cũ được treo trên tường, 1 cố gắng của xứ này để trang trí văn phòng. Nó không đem lại hiệu quả phần chấn tinh thần.

1 phụ nữ trung niên mặc đồng phục nâu của cảnh sát nhìn lên khi Faith tiến đến quầy. “Tôi có thể giúp được gì cho cô?”

“Vui lòng cho gặp cảnh sát trưởng McFane.”

Người phụ nữ nhìn cô qua cặp kính lão, rõ ràng đã nhận ra cô từ lần trước cô đến đây vào hôm kia. Nhưng tất cả những gì bà ta nói là “tên cô là gì?”

“Faith Hardy.”

“Để tôi xem nào.”

Bà đi vào phòng cảnh sát trưởng McFane chỉ với 1 tiếng gõ cửa cho có, rồi Faith nghe có tiếng lao xao. Bà tay quay trở ra và nói: “cô vô đi,” và chỉ vào phần cửa ở cuối quầy. Bà nhấn 1 nút ở dưới quầy và cánh cửa bật mở.

Cảnh sát trưởng McFane ra ngay cửa đón cô. “Chào cô Hardy. Hôm nay cô khỏe không?”

Để trả lời, Faith giơ tờ giấy lên. “Tôi lại nhận được 1 cái nữa.”

Về hóm hỉnh biến mất khỏi mặt anh ta, và anh ta nghiêm túc lại ngay. “Tôi không thích chuyện này chút nào,” anh ta lăm bắm, lấy 1 phong bì đựng chứng cứ khỏi ngăn tủ và giữ nó mở ra cho Faith thả tờ giấy vào. Cô thả nó ra như một người đi vứt 1 bịch rác hôi thối.

“Nó viết gì?”

“Tôi chưa đọc. Nó nằm dưới cần gạt nước của xe của tôi sáng nay khi tôi thức dậy. Tôi chỉ đụng vào 1 góc để tôi không làm nhòe các dấu vân tay khác, giả sử có vài dấu còn được sót lại. Tờ giấy đã bị ướt mà,” cô giải thích.

“Sương. Điều đó có nghĩa là nó đã nằm trên kính xe của cô nhiều giờ rồi. Sự thật thì chúng tôi đã tìm được nhiều dấu vân tay khá rõ trên cái hộp và tờ giấy kia. Vấn đề là chúng tôi không thể đối chiếu, trừ khi người viết tờ giấy đã từng bị lấy vân tay.” Anh hướng dẫn cô vào trong văn phòng và thấy cái phong bì đựng tờ giấy lên trên bàn làm việc.

“Vì cô chưa đọc nó, chúng ta cùng xem nó nói gì nào.” Anh mở 1 ngăn kéo và lục tìm trong đồng hồ trong đó, cuối cùng lấy ra 1 cái nhíp nhỏ lông mày. Dùng nó và 1 cây bút, anh cẩn thận mở tờ giấy ướt. Faith nghiêng đầu đọc dòng chữ in hoa:

KHÔNG AI MUỐN CÔ Ở ĐÂY HÃY BỎ ĐI TRƯỚC KHI CÔ BỊ HẠI.

“Vẫn là 1 người,” McFane nói, “không có dấu chấm phẩy gì hết.”

“1 ký hiệu cố tình để lại?”

“Có thể, nhưng cũng có thể chỉ là cách đánh lạc hướng, theo kiểu làm khác đi với cách thường ngày họ hay làm.” Anh cau mày nhìn cô. “Cô Hardy này - Faith - Gray với tôi hôm trước đã nói với cô rồi, sống ở đó 1 mình có thể sẽ nguy hiểm.”

“Tôi sẽ không dọn đi đâu,” cô nói, lặp lại câu cô ít nhất đã nói 20 lần từ lúc cô đến đây khai báo chuyện con mèo chết.

“Vậy hay là cô tìm nuôi 1 con chó? Không cần phải là chó canh gác, nhưng là 1 con có thể sửa âm lên nếu nó nghe thấy gì bên ngoài.”

Ngạc nhiên, cô nhìn anh ta chăm chú. 1 con chó. Cô chưa bao giờ có con thú nuôi dù là con gì, nên biện pháp đó đã không được cô nghĩ tới. “Ồ, tôi nghĩ tôi sẽ làm thế. Cảm ơn anh, cảnh sát trưởng. Thật là 1 ý kiến hay.”

“Tốt. Tìm 1 con càng sớm càng tốt. Ghé ra chỗ trại chó chọn 1 con trẻ khỏe, 1 con vừa trưởng thành thì càng tốt, nó đủ trẻ để dễ chấp nhận cô nhanh chóng, và đủ trưởng thành để sửa, chứ không phải kêu ư ử như chó con.” Anh nhìn xuống tờ giấy trên bàn. “Những gì tôi có thể làm bây giờ là lệnh cho cảnh sát của tôi tuần ngang nhà cô mỗi khi thay ca. Chúng ta không có gì nhiều để tiếp tục.”

“Vài tờ giấy và 1 con mèo chết đâu có phải là vụ án thế kỷ.”

Anh toét miệng cười với cô, đẩy về hóm hỉnh. “Thậm chí không thể kết tội tên này tàn ác với thú vật. Nếu chuyện này có thể làm cô cảm thấy đỡ hơn, thì con mèo không phải bị phanh thây, nó bị xe cán. Ai đó đã hốt nó lên, vậy thôi. Chuyện đó làm tôi cảm thấy đỡ lo 1 chút về sự nguy hiểm của trường hợp này. 1 tên biến thái thực sự sẽ thích hành hạ con mèo.”

Chuyện đó đã làm cô thấy đỡ hơn. Ký ức về cái xác nhỏ bẹp nhẹp đó làm cô cảm thấy muốn ói mỗi khi nhớ lại. Con mèo vẫn chết, nhưng ít ra nó bị xe cán, và có lẽ đã chết ngay. Cô không thể chịu nổi ý nghĩ nó phải chịu hành hạ khổ sở.

Cô rời văn phòng cảnh sát trưởng và lần theo lối cũ để đi ra. Đi được nửa hành lang, cô thấy 1 người đàn ông cao to, mạnh mẽ với mái tóc dài đang đứng nói chuyện với người phụ nữ tóc xanh.

Tim Faith suýt ngừng đập. Không lẽ 1 giây, cô quay phắt lại về hướng phòng cảnh sát trưởng, hoảng hốt với ý nghĩ phải đối mặt với anh sau cuộc gặp dữ dội đêm trước. Nó hoàn toàn là phản xạ tự nhiên, đầu cô biết cô cần nói chuyện với anh nhưng thân xác cô thì chạy trốn.

Cô nghe giọng trầm trầm của anh, có thể nhận ra dù ở bất cứ đâu, và bước vội hơn. Khi cô đi đến cuối hành lang, và quẹo góc, cô liếc ra sau và thấy anh đang bước vội về phía cô, đôi chân dài của anh thu ngắn khoảng cách giữa họ nhanh kinh khủng. Đôi mắt đen nhìn cô không chớp.

Cô quẹo góc thật nhanh, và phòng vệ sinh nữ ngay đó, phía bên trái. Cô thấy cái bảng hiệu nên liền nhào vô đó, đẩy cửa đóng vô rồi đứng đó với 1 tay đặt lên ngực như để làm tim cô bình tĩnh lại. Cô liếc nhìn

chung quanh. Cô chỉ có 1 mình trong nhà vệ sinh với 2 cái phòng toa-let nhỏ xíu. Và cô chờ, đứng không nhúc nhích, chờ nghe tiếng chân anh bước ngang qua.

Cánh cửa thành linh bị đẩy tung vào, khiến cô phải nhảy lùi ra sau để khỏi bị đập trúng. Gray đứng ngay ngưỡng cửa, cao lớn, rắn chắc và nguy hiểm, đôi lông mày anh cau lại đầy đe dọa. Đôi mắt đen lấp lánh.

Faith cố lùi lại nhưng cô đụng phải chỗ rửa tay. Trong cái nhà vệ sinh nhỏ bé này, có rất ít không gian để cô di chuyển. “Anh không thể vô đây được!”

Anh bước tới và đóng cửa lại. “Em chắc không?”

Cô hít 1 hơi sâu cố bình tĩnh lại. “Ai đó có thể bước vào bây giờ.”

“Có thể,” anh bước lại gần hơn, gần đến nỗi chỉ còn vài centimet giữa họ và cô phải ngẩng mặt lên để nhìn anh. “Có thể không. Em chọn chỗ này chứ anh không chọn.”

“Tôi không chọn gì hết,” cô nạt. “Tôi chỉ đang cố tránh mặt anh -”

“Anh để ý mà,” anh giễu cợt. “Em làm gì ở đây?”

Không có lý do gì mà không cho anh biết chuyện đó. “Tôi tìm thấy 1 tờ giấy khác trên xe sáng nay. Tôi đem nó đến cho cảnh sát trưởng McFane.”

Lông mày anh cau lại nhìn dữ dội hơn. “Mẹ kiếp, Faith-”

“Anh ấy khuyên tôi tìm 1 con chó,” cô nói, ngắt ngang bài diễn thuyết của anh. “Tôi đang chuẩn bị đi ra trại chó đây.”

“Ý kiến hay. Nhưng em không cần ra trại chó đâu, anh sẽ tìm cho em 1 con. Tại sao hôm qua em không trả lời điện thoại của anh?”

“Tôi không muốn nói chuyện với anh.” Cô trừng mắt. “Tôi sẽ tự đi tìm chó cho tôi, cảm ơn anh. Và tôi không có thai.”

Đôi lông mày anh nhướn lên. “Sao em biết? Chu kỳ của em bắt đầu rồi à?”

“Không, nhưng nó không phải là thời gian đúng của chu kỳ (để thụ thai).”

Anh cười khẩy. “Cưng à, anh biết nhiều đứa trẻ đã hình thành vào thời gian không đúng của chu kỳ kia.”

“Có thể anh biết, nhưng chuyện này thì anh có thể tin tôi.” Trong khi cô nói, cô cố nhích dần ra xa.

Gray đặt tay lên eo cô, giữ cô lại. “Trời ạ, em đứng yên coi nào,” anh cần nhần. “Lúc nào em cũng cố chạy trốn vậy. Em nghĩ anh sẽ làm gì em nào?”

“Làm chuyện anh đã làm lần cuối tôi gặp anh,” cô vắn lại, rồi đỏ mặt. Cô đã sợ gặp lại anh biết bao nhiêu, nhưng giờ gặp lại anh rồi thì cô lại cảm thấy sự kích thích thường lệ ủa về. Dù chuyện gì đi nữa, cô sẽ không bao giờ có thể tỉnh bơ với anh, dù 2 người đang tranh cãi hay làm gì khác. Gray thuộc dạng người không bao giờ làm người chung quanh anh thấy chán. Anh quá to lớn, quá sinh động, quá hấp dẫn và nam tính. Ngay cả khi còn nhỏ, cô đã bị tác động bởi sự hiện diện của anh, bây giờ cô đã là 1 phụ nữ, ảnh hưởng đó đã được tăng lên ngàn lần. Cô có thể cố gắng không để anh biết điều đó, nhưng cô không thể tự dối mình. Cơ thể cô chưa gì đã căng lên, nóng hơn và ẩm ướt với sự hưởng ứng. Nó như 1 bản năng, hoàn toàn tách rời với lý trí của cô.

Lông mày anh thôi nhướn lên, và đôi mắt anh long lanh. “Em đã thích như vậy,” anh nói thật êm. “Đừng cố giả vờ là em đã không muốn. Anh đã cảm thấy từng cơn run rẩy của em, bé ạ.”

Faith cảm thấy má cô thêm đỏ, và không chỉ vì mắc cỡ. Giá như anh đừng đụng vào cô, đừng đứng quá gần để cô có thể ngửi được mùi của anh nồng nàn, nam tính, nóng bỏng. “Không,” giọng cô cũng êm như anh. “Tôi không có nói như vậy.” Cô ngáp ngừng, cố tập trung hết sức để nói lời giả dối nhất đời cô. “Tôi chỉ không muốn lặp lại chuyện đó. Nó là 1 sai lầm, và-”

“Em đang nói dối.” Ánh mắt anh trên ngực cô. Chầm chậm, anh nhìn lên, vẻ mặt lại thay đổi, căng thẳng vì ham muốn. “Núm vú em cương lên rồi,” anh thì thầm, “dù anh chưa hôn em.”

Hơi thở cô nghen lại. Cô không cần phải nhìn xuống để xem anh có nói thật không, cô có thể biết điều đó vì ngực cô nặng trĩu, cảm thấy núm vú cô cọ sát với lớp ren của cái áo ngực đang che chúng. Cơ thể cô nóng lên, hơi nóng lan dần xuống dưới. Cô nhìn anh bất lực.

Đôi gò má anh ửng đỏ, hơi thở anh sâu hơn. “Faith,” anh thì thầm.

Niềm khao khát mãnh liệt giữa 2 người như 1 sợi dây, và cô cảm thấy nó kéo 2 người lại với nhau. Hoảng hốt, cô để tay lên ngực anh và đẩy ra, nhưng hoàn toàn không có tác dụng. “Chúng ta không thể,” cô yếu ớt nói. “Không phải ở đây, Trời ạ!”

Anh không nghe thấy cô. Mắt anh dán chặt vào miệng cô. Anh hỏi, “cái gì?” với vẻ lơ đãng khi tay anh siết chặt eo cô và kéo cô vào lòng. Cô rên lớn tiếng với cảm giác cơ thể to lớn, mạnh mẽ của anh áp sát cơ thể cô. Anh cúi đầu hôn cô, và tự động cô ngước mặt lên. Môi anh mềm và ẩm. Sự hưởng ứng trở dậy trong cô, mạnh mẽ như thủy triều, và tay cô thôi đẩy anh ra mà lại nắm chặt lấy áo anh. Anh kéo cô sát hơn nữa, và nghiêng đầu để nụ hôn sâu hơn, lưỡi anh tiến sâu vào miệng cô, cô phát ra những tiếng “hmmm” sung sướng và mút lấy nó, quần lưới cô lên vuốt ve lưỡi anh.

Anh rung mình như bị giật điện, và ôm lấy hông cô để nâng cô lên sát vào dương vật cương cứng của anh. Ngọn lửa đam mê bùng nổ trong cô, gắn chặt 2 người với nhau. Anh giằng môi ra và rên lên, “Chúa ơi,” và anh kéo váy cô lên, thô bạo tụt quần lót cô xuống tới đùi.

Cái bồn rửa tay mát lạnh chạm vào đôi mông trần của cô, làm cô chớp mắt vì ngạc nhiên, và hồi tỉnh lại 1 chút dưới cơn sóng đam mê. “Chờ đã,” cô buột miệng.

“Anh không thể chờ.” Giọng anh khàn khàn, run rẩy. 1 cánh tay anh ôm chặt hông cô trong khi anh cúi xuống tụt hẳn quần lót của cô ra. Trước khi cô kịp phản ứng, anh đứng thẳng lên và đặt cô lên bồn rửa tay. Đẩy đùi cô mở rộng, anh bước vào giữa và cuống quýt giật cái dây khóa quần. Anh rên lên khi dương vật anh bật ra và anh hướng nó vào trong cô. Faith bầu chặt vào vai anh khi cô cảm thấy hơi nóng từ cái đó ấn mạnh vào những nếp gấp mềm mại của cô, đẩy vô, tìm kiếm lối vào cơ thể cô. Và anh tìm thấy, cô rên rỉ với áp lực của sự xâm nhập to lớn đó. Anh đẩy vào trong cô, làm cô giãn ra gần như không chịu nổi. Cô vẫn còn hơi rát sau lần đầu tiên, và anh dường như còn to lớn hơn lần đó.

Rồi anh vô sâu hết cỡ trong cô, và ngừng lại, tựa cái trán đầm ướt mồ hôi vào trán cô. “Trời ạ, em ôm sát như nắm tay vậy,” anh hỗn hển. Cô run rẩy dữ dội, và anh ôm cô chặt hơn, vuốt ve lưng cô, dỗ dành cô. Sau vài giây, anh bắt đầu thử di chuyển, những cú đẩy nhẹ nhàng, kèm chế làm cô đau đớn vì khoái cảm và làm cả hai run lên trông thấy.

“Chỉ cần xâm nhập vào em là anh đã sẵn sàng để tới đỉnh rồi.” Giọng anh nặng nề, không rõ ràng, hơi thở anh ám áp mơn man tai cô. Anh đẩy nhanh hơn 1 chút, mạnh hơn 1 chút. Cô cảm thấy dương vật cứng ngắc của anh di chuyển tới lui trong cô và cơ bắp bên trong cô sung sướng quặn lên bám chặt lấy nó. Cô lại rên lên, bầu chặt hơn vào vai anh trong cố gắng kèm hãm cơn cực khoái. Anh chửi thề thật khế, tiếng anh run rẩy vì khoái cảm. Đặt tay lên mông cô, anh kéo cô ngồi ngay mép bồn rửa tay, chính tư thế của cô để mỗi cú đẩy của anh sẽ giúp anh cọ sát vào cái núm bé nhỏ cương cứng đang lộ ra của cô. Anh đã làm vậy trước đó, và cô không thể cưỡng lại anh như cô đã không thể cưỡng lại lần đó.

Anh bắt đầu đẩy mạnh hơn vào cô, dồn dập tìm cực khoái. Cô cảm thấy như đang trong lửa, và ước người lên để hông cô gặp hông anh, sự căng thẳng giữa chân cô bùng lên mạnh mẽ, và không còn kiểm soát được, cơ thể cô chỉ còn biết đến cơn khoái cảm đang dâng cao một cách không kèm chế được.

Cánh cửa nhà vệ sinh kêu cọt két và bắt đầu mở ra.

Gray phản ứng nhanh như chớp, đập tay lên cánh cửa đẩy nó đóng lại trước khi nó mở lớn hơn 3 centimet. “Ê!” tiếng 1 phụ nữ ré lên bất bình từ phía bên kia cửa.

“Cái này có người rồi,” anh nói, giọng vỡ ra, và không ngừng cử động tới lui của hông anh. “Đi chỗ khác đi.” Faith không thể nói gì. Mắt cô mở lớn hoảng hốt nhưng cô chỉ có thể bất lực nhìn anh.

Môi Gray bặm lại và đầu anh cúi xuống khi anh bắt đầu đẩy vào nhanh hơn. Mặt anh đỏ bừng, sự thỏa mãn chỉ còn cách vài giây.

Faith rùng mình dữ dội khi sự căng thẳng bỗng được giải thoát, khoái cảm ngập tràn trong cô. Run rẩy và áp sát vào anh hơn, cô úp mặt vào ngực anh và cắn áo anh để nén lại tiếng rên rỉ của cô.

Anh giữ 1 tay đè cánh cửa, tay phải nắm hông cô để giữ anh lại trong cô. Anh đẩy thật sâu, 1 lần, 2 lần, 3 lần, thêm 1 lần nữa và anh uốn người lên dữ dội. Đầu anh ngã ra sau và 1 tiếng rên thỏa mãn bật ra từ trong cổ họng anh.

Có tiếng đập cửa dồn dập từ bên ngoài. “Anh đang làm gì trong đó vậy?” Giọng người phụ nữ lạnh lạnh. “Đây là nhà vệ sinh phụ nữ! Anh không được ở trong đó!”

Chầm chậm, Gray ngẩng đầu lên. Ánh mắt anh thật khó diễn tả, như anh không thể tin chuyện gì vừa xảy ra. Anh hít 1 hơi thật sâu rồi bùng nổ. “Trời ơi, bà kia!” anh gầm lên bất bình. “Bà không thấy tôi đang bận sao?”

Faith lặn ra cười.

18. Chương 18

Faith chưa bao giờ mắc cỡ như vậy trong đời cô. Khi cô về tới nhà, cô ào vào nhà, khóa tất cả các cửa lại như nó sẽ giúp được gì cho cô vậy. Cô không nhớ nổi đã lái về nhà, nhưng cô có thể nhớ lại chính xác từng bước cô đi xuyên qua tòa thị chính, với gương mặt đỏ bừng và đùi cô ướt nhẹp, dính lại với nhau, mỗi ánh mắt tò mò nhìn cô làm cô muốn dúi người lại. Nhưng cô đã bước đi với đầu ngẩng cao và vẻ mặt “tôi thách anh/chị nói gì đó”. Trò gạ đó đã hiệu quả vì chẳng có ai chặn cô lại.

Cô đã nhảy xuống khỏi bồn rửa tay ngay khi Gray vừa thả cô ra, và vào trong 1 phòng vệ sinh khóa cửa lại. Những tiếng khúc khích không tự chủ làm cô rung người trong khi cô đang cố lau người. Sự xuất hiện của cái quần lót của cô, được ném qua cửa toa-let làm cô phá ra cười. “Em có im không?” cô nghe Gray lầm bầm và cô lại cười tới muốn lặn ra đó. Anh nói câu gì nữa nhưng cô không hiểu, sau 1 lúc thì cánh cửa kêu cọt két khi anh bỏ đi. Nó lại lập tức được mở ra và 1 đôi giày đế thấp màu xanh bước vô toa-let cạnh cái Faith đang dùng. Chủ nhân của đôi giày cũng là chủ nhân của giọng nói lạnh lạnh lúc này và bà ta đang rất phẫn nộ. “Tôi phải nói với cảnh sát trưởng,” bà ta hậm hực, nói đủ lớn cho Faith nghe qua tiếng cười khúc khích của cô. “Làm chuyện đó trong nhà vệ sinh phụ nữ! Không biết ai có thể tình cờ đi vào, có thể là 1 bà mẹ với những đứa bé, và thử tưởng tượng con nít nhìn thấy mấy chuyện như vậy. Thật là tội lỗi và đáng chê trách, cách con người chẳng biết xấu hổ là gì nữa...”

Bài diễn văn được tuôn ra cùng với tiếng nước tiểu chảy mạnh vào bồn toa-let. Rõ ràng sự giận dữ của người phụ nữ có 1 phần do nhu cầu khẩn cấp phải đi vệ sinh của bà. Cố kềm tiếng khúc khích, Faith tận dụng cơ hội bà ta đang bận trong toa-let để ào ra khỏi đó. Khi ra tới hành lang, cô vờ ra vẻ bình thường và đi nhanh ra xe. Chẳng thấy Gray ở đâu nhưng cô cũng không hẳn đang tìm anh. Có lẽ anh đã chạy vào phòng vệ sinh nam.

Faith ngồi xuống 1 cái ghế trong bếp và đưa tay che mặt lại, rên rỉ vì xấu hổ. Cô làm sao vậy, mà cô không thể nói không với anh ngay cả ở chỗ công cộng? Nhà vệ sinh của tòa thị chính! Thậm chí Renee còn ý tứ hơn thế.

Điện thoại reo nhưng cô không nhúc nhích để bắt máy. Máy nhận tin nhắn trong phòng làm việc của cô trả lời và cô nghe giọng Gray trầm ấm, nhưng vì khoảng cách quá xa nên cô không thể hiểu anh đã nói gì. Anh gác máy và vài phút sau điện thoại lại reo, nhưng lần này Faith nhận ra giọng Margot. Cô biết cô nên bắt máy nhưng cô không làm. Đơn giản là cô không thể có 1 cuộc nói chuyện bình thường, tâm trí cô còn đang bần thần, cơ thể cô còn đang run rẩy với dư chấn của cơn cực khoái. Cô không hiểu sao những người nghiện lại liều lĩnh để có thuốc, vì cơn thỏa mãn làm cô muốn ốm.

Khi cô thấy chân cô có thể đứng vững được, cô đứng dậy và đi về phía phòng tắm. Cái cô cần ngay bây giờ, hơn bất cứ gì khác, là được tắm.

Gray lắc đầu không tin chính mình khi anh lái xe đến nhà Faith. Anh chắc chắn cô đang ở nhà, dù cô đã không trả lời điện thoại. Anh không thể tin chuyện họ đã làm, hay sự hấp dẫn mạnh mẽ không cưỡng lại nổi giữa 2 người. Anh đã chưa bao giờ làm chuyện gì ngu ngốc như thế ngay cả khi còn trẻ, mà Trời biết lúc trẻ anh đã phóng túng thế nào.

Anh cười khê. Bà già khỉ gió đó! Faith đã vội nhảy xuống giấu mình trong toa-let, cười như bị điên, và để anh đứng đó với 1 tay chống cửa để giữ nó đóng lại, quần tụt xuống quanh đầu gối. Nhanh chóng anh đổi tư thế, đứng tựa lưng vào cửa để anh kéo quần lên. Quần lót của Faith nằm trên sàn nên anh nhặt nó lên và ném nó qua cửa cho cô, và cô đã ré lên cười lớn hơn dù anh đã ra lệnh cho cô im lặng. Bà già bên ngoài vẫn không chịu bỏ đi mà tiếp tục đập cửa, ngày càng ồn hơn. Giữa bà ta và Faith, tai anh muốn điếc luôn.

Cuối cùng anh bảo Faith là anh sẽ gặp cô trước cửa tòa thị chính, nhưng anh không chắc cô đã nghe thấy anh vì cách cô đang cười sặc sụa. Không còn cách nào khác hơn là dây mắt. Sau khi liếc xuống để đảm bảo mọi thứ đã được khóa lại, anh mở cửa bước ra ngoài, trừng mắt với người phụ nữ phốp pháp, mặt mũi đỏ bừng đang run lên vì tức giận. Bà ta giận dữ lấp bắp, nhưng Gray ngắt lời bà. “Nhà vệ sinh nam hết chỗ,” anh nạt. “Bà nghĩ tôi phải làm gì, đái trên hành lang à?” Rồi anh bước vào nhà vệ sinh nam ngay bên cạnh, và dựa vào tường đến khi vai anh thôi rung vì nín cười, bởi vì bà già quý quái đó đã gắt lại với anh. “Thế cậu đã đái vào đâu, vào bồn rửa tay à?”

Ôi Chúa ơi. Anh lại bắt đầu cười ngất. Anh biết bà già đó, ít nhất là đã thấy qua. Bà ta làm trong phòng thuế. Chỉ tới trưa này thôi, chuyện anh đã bậy bạ với con nhỏ lẳng lơ nào đó trong nhà vệ sinh nữ sẽ lan khắp tòa thị chính, và sáng mai cả xứ đều biết.

Nụ cười anh tắt ngấm. Faith sẽ xấu hổ lắm.

Mà có lẽ cô đã xấu hổ rồi, cô đã không thêm chờ anh ở trước mà có lẽ đã lái về nhà với tốc độ nhanh nhất cô dám, và nhốt mình trong nhà. Cô bé thánh thiện của anh sẽ phát bệnh vì xấu hổ mất.

Anh thở phào nhẹ nhõm khi thấy xe cô trước sân. Anh quẹo vô nhưng không đậu sau xe cô, thay vào đó, lái vòng ra sân sau, vòng sang kho chứa đồ nơi cô để máy cắt cỏ. Những cây kim ngân hoa mọc vượt lên trên kho chứa và cây cột thép đỡ trụ điện, làm thành 1 bức bình phong khá tốt cho xe anh. Anh điều khiển chiếc Jaguar cho đến khi mũi xe gần đụng vào bụi hoa rồi dừng lại, ra khỏi xe và kiểm tra cả 2 hướng. Không thể thấy được con đường từ hướng nào hết, nghĩa là từ đường nhìn vô không thể thấy xe của anh. Anh cảm thấy như tên khờ, nhưng anh hi vọng Faith cảm kích sự quan tâm của anh đối với danh tiếng của cô.

Anh bước ra phía cửa bếp và gõ nhẹ lên nó, bồn chồn chờ đợi. Cô không mở và anh lại gõ cửa. “Faith, mở cửa.”

Faith dừng ở bên kia cánh cửa, tay cô lơ lửng trên màn cửa. Cô đang định vén nó qua coi ai đang đập cửa bếp nhà cô. Cô đã muốn mất vía khi nghe tiếng xe chạy vào sân rồi ra đằng sau ngôi nhà. Cô nhẹ người khi đó là Gray, nhưng trong số người cô không nghĩ cô có thể đối mặt lúc này, Gray đứng đầu danh sách.

“Đi đi,” cô nói.

Cánh cửa rung lên. “Faith.” Tên cô được gọi với giọng bình tĩnh và dịu dàng. “Mở cửa đi cưng.”

“Để làm gì?”

“Chúng ta có chuyện cần bàn.”

Biết vậy nhưng cô không muốn bàn chuyện đó. Cô muốn là kẻ hèn nhất, trốn tránh đến khi cô hết xấu hổ. “Hay ngày mai đi,” cô vòng vo.

“Ngay bây giờ.” Vẫn giọng nói dịu dàng nhưng ẩn chứa sự dứt khoát nói lên rằng cánh cửa nhà cô sẽ bị đá bật tung trong vòng 10 giây nữa nếu cô không tự mở nó. Bất lực và phẫn nộ, cô mở khóa cửa.

Anh bước vào và lập tức khóa cửa lại, ánh mắt anh không hề rời cô. Cô vừa mới ra khỏi phòng tắm, và không kịp mặc đồ khi nghe tiếng xe chạy vô. Cô chỉ chụp đại cái áo choàng mỏng treo sau cánh cửa phòng tắm để mặc vô. Chẳng có gì khêu gợi ở cái áo, nó bằng vải cô-tông trắng đơn giản, buộc lại ở eo, nhưng cô cảm nhận rõ là dưới cái áo, cô hoàn toàn khỏa thân. Cô túm cổ áo kéo lại trước ngực. “Anh muốn nói về chuyện gì?”

1 nụ cười dịu dàng không thể tả nổi trên môi anh khi anh nhìn cô. “Để sau,” anh nói và bế bổng cô lên tay.

Hai tiếng sau, họ nằm kiệt sức và đầm mồ hôi giữa đám chăn nệm rối bời trên giường. Mặt trời vào ngõ cổ ném ánh sáng qua tấm màn mỏng, vài tia sáng mỏng manh đã xen được qua những khe hở để rải ra trên sàn. CƠN gió nhẹ nhè từ cái quạt trần mơn man làn da trần của cô, khiến cô nổi da gà. CƠN thể cô đang rất nhạy cảm đến nỗi cô tưởng tượng cô có thể cảm thấy từng sợi lông nhỏ xíu đang đứng dựng vì hơi mát. Tim cô đập thật chậm và nặng nề, mạch máu cô rộn lên. Gray nằm sóng xoài, mắt nhắm nghiền và ngực anh nhấp nhô, trong khi cô cuộn người bên cạnh anh, đầu gối lên vai anh.

Thật lâu sau cô mới cảm thấy có thể cử động lại được. Tay chân cô nhũn ra, rã rời. Trong 2 tiếng đồng hồ, anh đã ân ái với cô 3 lần, với sự cuồng nhiệt như lần trong tòa thị chính chưa xảy ra vậy. Và sự ham muốn của anh mãnh liệt, tức thì thể nào thì sự hưởng ứng của cô cũng tương xứng với nó. Cô đã bám chặt lấy anh, móng tay cô bấm vào lưng anh, hông cô nhấc lên háo hức đón nhận từng cú đẩy vô của anh và đường như ngọn lửa trong cô làm bốc cao ngọn lửa trong anh. Cô không biết cô đã tới đỉnh bao nhiêu lần, lần cuối cùng này dài và căng thẳng và khi tới đỉnh thì cơn cực khoái không chịu giảm đi, để cô đắm chìm trong sung sướng mê mẩn.

Khi hơi thở anh chậm lại, Gray khẽ cựa quậy bên cạnh cô và cố nhấc đầu lên, để rồi lại nằm vật ra với 1 tiếng rên. “Trời ạ, anh không thể cử động nổi.”

“Vậy thì dừng,” cô thì thầm, mắt khẽ hé mở.

Vài phút sau, anh lại thử lại. Với thật nhiều cố gắng, anh nhấc đầu lên và chậm rãi quan sát CƠN thể trần truồng của họ đang nằm đan lấy nhau và đồng hồ trên giường. Ánh mắt anh dừng lại trên dương vật của mình, đang mềm mại nằm trên đùi anh. “Đồ ngốc,” anh nạt, “lần này thì nằm yên đi!”

Câu nói lạ lùng của anh làm cô ngạc nhiên, rồi cô bắt đầu khúc khích không tự chủ được. Cô vui mặt vào vai anh, người cô rung lên.

Gray lại nằm vật ra gối, ôm cô chặt hơn. “Em thì dễ cười rồi,” anh càu nhàu. “Cái vật mất nét đó muốn giết anh mà. Nó không bao giờ biết dừng là gì, nhưng lần này thật quá đáng. Chắc nó nghĩ anh còn 16 tuổi.”

“Nó không thể nghĩ,” cô chỉ ra, rồi lại cười ngặt.

“Ừ, em nói đi. Chỉ có thể nói phải trái với vật có thể nghĩ thôi, đúng không?” Tiếng khúc khích của cô lại tăng thêm, và anh cù người cô trả thù. “Không cười nữa,” anh ra lệnh nhưng 1 nụ cười thấp thoáng trên môi anh. “Em có biết cảm giác thế nào khi có 1 phần CƠN thể cương cứng không thèm nghe lý do hay yêu cầu gì không?”

“À, không, nhưng em biết cảm giác được ở trong vùng hoạt động của nó.”

Anh phì cười và lười biếng đưa tay xoa xoa ngực anh. “Em có biết tại sao đàn ông đặt tên cho dương vật của họ không?”

“Không. Tại sao?” cô hỏi, cố nín cười.

“Để hầu hết các quyết định quan trọng của đời họ sẽ không bị quyết định bởi 1 người hoàn toàn xa lạ.”

Người họ rung lên vì cười và Faith túm 1 góc tấm trải giường để lau mắt. Cô chưa bao giờ thấy anh nghịch ngợm, khôi hài như vậy, và cô bị tính cách này mê hoặc hoàn toàn.

Anh nhấc người lên tì trên cùi chỏ, giữ đầu cô trong phần gấp của cánh tay anh khi anh mỉm cười với cô. “Mà là lỗi của em đó,” anh nói, vuốt nhẹ cọng tóc đỏ lòa xòa trên mặt cô. Tay anh tiếp tục vuốt ve và lần xuống cổ cô, rồi xuống phần xương cổ và tiến gần đến bầu ngực của cô.

“Lỗi của em?” cô hỏi vẻ bất bình.

“Đương nhiên rồi.” Nhẹ nhàng, anh ôm ngực cô, nâng nó lên. Ngón tay cái của anh mân mê núm vú hồng hồng đang bắt đầu cương lên và thích thú ngấm nó đổi màu đỏ hồng. “Núm vú của em như quả raspberries,” anh trầm trồ và cúi xuống ngậm quả raspberries đặc biệt đó, lưỡi anh quấn lấy nó, lần qua lần lại.

Faith run rẩy trong tay anh, hoảng hốt bởi sự bùng lên của ham muốn. Cô không nghĩ cô có thể chịu được nữa. “Em không thể,” cô rên lên nhưng anh để ý thấy núm vú kia của cô cũng đã cương lên.

Anh lùi lại ngấm ngấm tác phẩm của anh, núm vú cô đỏ lên, ướt át. “Vậy là tốt,” anh lơ đãng nói, “vì anh cũng không thể.” Ngực Faith trắng, với vẻ mịn màng của lụa, và da cô mỏng đến nỗi những làn gân xanh có thể nhìn thấy ngay dưới làn da. Ngực cô săn chắc và đầy đặn, và anh không thể thôi chạm vào chúng. Khi khô, anh không thể thôi chạm vào cô, hết. “Cứ nghĩ xem ngực em sẽ đẹp thế nào khi chúng căng sữa.”

Cô đập vào vai anh. “Em nói anh rồi, em không có thai!”

“Em chưa biết mà,” anh trêu.

“Có, em biết rồi.”

“Em có thể tính ngày sai.”

“Em chưa bao giờ sai ngày.”

“Lần này thì có thể.”

Cô trừng mắt với anh rồi quay lại chuyện anh đã nói trước đó.

“Sao lại là lỗi của em?”

“Phải vậy thôi,” anh lý luận. “Cứ em ở gần là anh cương lên.”

“Em có làm gì đâu. Do lỗi của anh thôi.”

“Em tồn tại. Như vậy là đủ rồi.” Anh lại ngã ra giường và kéo cô nửa nằm lên người anh. Tay anh được tự do vuốt ve tấm lưng thon thả của cô và lần xuống vuốt ve đôi mông tròn lẳn của cô. “Một phần là do mùi của em, như mật và quế, ngọt ngào và the the cùng 1 lúc.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh ngạc nhiên. “Em đã luôn thích mùi của anh,” cô thừa nhận. “Ngay cả khi em còn nhỏ. Em đã nghĩ anh là mùi tuyệt nhất trên thế giới, nhưng em chưa bao giờ có thể diễn tả chính xác mùi đó.”

“Vậy em tương tự anh từ lúc còn bé hử?” anh hỏi, có vẻ khoái chí.

Để giấu đi nét mặt, cô lại vùi đầu vào vai anh, hít lấy mùi thơm tuyệt vời cô vừa nói. “Không,” cô nói, “nó không chỉ là sự tương tự.”

Anh ậm ừ rồi xoay nằm sao cho thoải mái hơn và kéo đùi cô lên ngang hông anh. Cô cảm thấy dương vật của anh khẽ nhúc nhích nơi phần đùi mềm mại của cô rồi thôi. “Anh đã từng lo lắng về em,” anh thì thầm, giọng anh có vẻ ngái ngủ. “Cái kiểu em chạy quanh khu rừng 1 mình đó.”

Cô im lặng 1 lúc. “Anh có thường thấy em không?”

“Vài lần.”

“Em thấy anh,” cô nói, thu hết can đảm.

“Trong rừng?”

“Ở ngôi nhà nghỉ. Với Lindsey Partain. Em ngó qua cửa sổ.”

Mắt anh bừng mở. “Chà, con nhỏ lén lút này!” anh nói và vỗ mạnh vào mông cô. “Anh chắc là em được đã mất rồi.”

“Chắc rồi,” cô đồng ý, xoa xoa mông về bất bình. Cô trả thù bằng cách túm lông ngực anh kéo mạnh.

Anh la lớn và xoa ngực “Ái đau!”

“Sự trả thù thật ngọt ngào,” cô nói ” và mau lẹ.”

“Anh sẽ ghi nhớ câu đó,” anh nói vẻ rầu rĩ, nhìn xuống ngực anh. “Tiêu, chỗ này trụ luôn rồi.”

“Có đâu.”

Cô xoa má vào người anh, mắt cô nhắm lại tận hưởng cảm giác có anh, ấm áp, vững chãi và mạnh mẽ. Cô đã ở thiên đường từ giây phút anh bế cô vô giường. Nằm đây với anh, thật thoải mái, những thù hận đã biến mất, những ham muốn được thỏa mãn, là điều hơn cả hi vọng của đời cô. Không có vấn đề nào của họ đã được giải quyết và không nghi ngờ gì, sự gay cấn giữa họ sẽ quay trở lại, nhưng trong giây phút này, cô hạnh phúc.

Quá hạnh phúc đến nỗi chỉ còn 1 chút tò mò xen lẫn đau khổ khi cô nói. “Anh làm tình với Lindsey bằng tiếng Pháp.”

Mắt anh đang nhắm mơ màng lại bừng mở. “Gì cơ?”

“Em đã nghe thấy anh, anh làm tình với cô ấy bằng tiếng Pháp, nhiều thật nhiều các lời yêu đương và tán dương.”

Gray quá kinh nghiệm để không chú ý cảm nhận của cô về chuyện đó, và ngay lập tức phân tích nguyên nhân. Rồi anh nhìn cô vẻ không tin và ngả đầu ra gối cười sảng sặc. Môi Faith khẽ run run và cô cố quay đi, nhưng vòng tay anh siết chặt cô lại, giữ cô nằm im chỗ cũ.

“Ôi Chúa ơi,” anh nói, hỗn hển với nỗ lực tự chủ lại. Anh lau mắt bằng mu bàn tay của mình. “Cô bé ngây thơ ơi. Anh nhuần nhuyễn tiếng Pháp nhưng nó không phải là tiếng mẹ đẻ của anh.”

Rõ ràng, ánh mắt xấu hổ trong đôi mắt mèo xanh cho thấy cô vẫn chưa hiểu, nên anh giải thích. “Bé à, nếu anh vẫn còn đủ tỉnh táo để nói tiếng Pháp, nghĩa là anh không thực sự toàn tâm vào việc anh đang làm. Nghe có vẻ hay nhưng mấy lời đó chẳng có nghĩa gì đâu. Đàn ông khác với phụ nữ, càng bị hứng tình bao nhiêu thì tụi anh lại càng giống người thượng cổ bấy nhiêu. Anh gần như không thể nói tiếng Anh với em, đừng nói là tiếng Pháp. Theo anh nhớ, vốn từ của anh đã giảm hẳn chỉ còn mấy chữ ngắn và thô thiển, ”giao hợp” là từ nổi bật nhất.

Và trong sự ngạc nhiên của anh, cô đỏ mặt, và anh mỉm cười khi thấy thêm dấu hiệu của sự thánh thiện dễ thương nơi cô. “Ngủ đi em,” anh dịu dàng nói. “Lindsey không đáng để nghĩ tới đâu.”

Trời biết tại sao cô thấy được an ủi vì chuyện đó, nhưng cô đã cảm thấy vậy. Cô chìm vào giấc ngủ thật dễ dàng, như 1 đứa trẻ, mệt mỏi vì chuyện xảy ra buổi sáng, để rồi lại thức dậy để ân ái với anh. Lần này anh chậm rãi hơn, và với vẻ tinh quái lấp lánh trong đôi mắt đen, anh thì thầm những lời yêu đương bằng tiếng Pháp vào tai cô. Rồi anh phá ra cười khi cô hậm hực và vội chụp tay cô lại để bảo vệ lồng ngực của anh. Và họ đã trải qua buổi trưa như thế, ngủ, ân ái, thì thầm nói chuyện trong mơ màng sau đó. Nếu chuyện ái ân đầy hứng thú thì những lời thì thầm nói chuyện trên gối đó là 1 hình thức thân mật khác, sâu sắc hơn, được hình thành, 1 sự thâm lắng san sẻ tư tưởng, bí mật, sự liên hệ giữa họ trong quá khứ.

“Nói cho anh nghe về gia đình đã nhận nuôi em đi,” anh nói và nhẹ nhõm khi thấy cô mỉm cười.

“Gia đình Greshams. Họ là người đã cho em mái ấm thực sự đầu tiên em từng được biết. Em vẫn giữ liên lạc với họ.”

“Sao em lại phải được nhận nuôi vậy?”

“Ba bỏ đi không lâu sau... sau đêm đó,” cô nói, ngập ngừng 1 thoáng. “Russ, anh hai của em cũng bỏ đi sau đó không lâu. Nicky đã cố kiếm đủ để nuôi cả nhà, em phải thừa nhận như vậy, nhưng anh ấy đã cảm thấy được giải thoát khi tổ chức xã hội tìm thấy tụi em. Tụi em lúc đó đang ở Beaumont. Jodie được nhận nuôi bởi 1 gia đình khác, còn Scottie và em được nhận nuôi bởi 1 gia đình khác. Không dễ tìm người có thể chăm sóc Scottie nhưng ít nhất ông bà Greshams đã đồng ý nhận tụi em nếu em chịu trách nhiệm chăm sóc Scottie. Sao em có thể bỏ em ấy lại được,” cô nói thật khê.

“Chuyện gì đã xảy ra với nó?”

“Scottie qua đời vào tháng giêng năm sau đó. Ít nhất thì nó đã được hạnh phúc trong 6 tháng cuối đời. Sau khi tụi em đến ở với ông bà Greshams, họ đối xử với Scottie rất tốt. Họ mua cho nó đồ chơi, chơi với nó. Noel năm đó Scottie đã rất vui, nhưng nó ngày càng yếu dần. Em đã ngồi lại với nó,” cô nói với giọng thật nhẹ, mắt cô long lanh lệ khi hồi tưởng lại những năm tháng qua. “Em đã cầm tay nó lúc nó đi.” Cô quệt tay lên mắt. “Em từng tự hỏi có phải Guy là ba của nó không.”

Anh chưa bao giờ nghĩ chuyện đó. Anh nhìn cô chăm chú, cảm thấy phiền muộn với ý nghĩ ba anh có thể đã tạo nên những đứa con khác, với ý tưởng đáng sợ hơn là ông đã để cho thành em bé nhỏ của anh sống trong đói nghèo.

Faith tìm tay anh. “Em không nghĩ ông ấy là ba của Scottie đâu,” cô nói, cảm thấy cần an ủi anh. “Ba anh sẽ không để đứa con nào của ông ấy sống như tụi em đã phải sống đâu. Nếu Scottie là con của ông ấy, ông ấy sẽ lo cho nó. Không làm sao biết ai là ba của Scottie, em nghi cũng không phải là ba của em.”

Gray chớp mắt, đôi mắt anh cũng long lanh. “Ừ,” giọng anh khàn đi. “Ông ấy sẽ lo cho nó.”

1 lúc sau, anh hỏi, “Còn những người khác trong gia đình em thì sao?”

“Em không biết. Em nghĩ Jodie sống ở khu Jackson, nhưng em đã không gặp lại chị từ khi chị đủ 18 tuổi. Còn ba và các anh thì em không biết gì hết.” Cô cẩn thận không nhắc đến Renee.

Vậy là gia đình của cô, dù chẳng gắn bó gì, cũng đã bị tan nát bởi hành động của ba anh. Anh ôm cô thật chặt như anh có thể che chở cô khỏi quá khứ đau khổ.

“1 thời gian, anh đã ghét ba,” anh thú nhận. “Trời, lúc anh phát hiện ra ông đã bỏ đi - ông đã là chỗ dựa của tụi anh, không phải mẹ. Nỗi đau quá lớn, anh không thể chịu đựng nổi.”

Faith cắn môi, nghĩ đến những gì cô sắp phải nói với anh, và phải nói sớm.

“Monica đã cố tự tử,” thành linh anh lên tiếng. “Nó cắt cổ tay sau khi anh báo nó biết là ba đã bỏ đi. Nó chảy máu gần chết trước khi anh kịp đưa đến bệnh viện. Khi anh đến túp lều của em tối hôm đó, anh vừa mới rời bệnh viện ở Baton Rouge.”

Cô nhận ra rằng anh đang cố giải thích cơn thịnh nộ của anh, và tại sao anh đã hành động như vậy. Cô hôn lên vai anh, thể hiện sự tha thứ trong cử chỉ đó. Thực ra thì cô đã tha thứ cho anh từ lâu, vì hiểu được nỗi đau và cảm giác bị phản bội anh đã trải qua.

Anh nhìn chăm chăm vào cái quạt trần. “Mẹ hoàn toàn thu mình lại. Bà thậm chí không nói chuyện và bỏ ăn. Hai năm liền, bà không ra khỏi phòng của mình. Bà là người ích kỷ nhất anh từng được biết,” anh nói thẳng, “nhưng anh không bao giờ muốn thấy bà bị như vậy nữa.”

1 lúc sau, anh hỏi, “Còn những người khác trong gia đình em thì sao?”

“Em không biết. Em nghĩ Jodie sống ở khu Jackson, nhưng em đã không gặp lại chị từ khi chị đủ 18 tuổi. Còn ba và các anh thì em không biết gì hết.” Cô cẩn thận không nhắc đến Renee.

Vậy là gia đình của cô, dù chẳng gắn bó gì, cũng đã bị tan nát bởi hành động của ba anh. Anh ôm cô thật chặt như anh có thể che chở cô khỏi quá khứ đau khổ.

“1 thời gian, anh đã ghét ba,” anh thú nhận. “Trời, lúc anh phát hiện ra ông đã bỏ đi - ông đã là chỗ dựa của tụi anh, không phải mẹ. Nỗi đau quá lớn, anh không thể chịu đựng nổi.”

Faith cắn môi, nghĩ đến những gì cô sắp phải nói với anh, và phải nói sớm.

“Monica đã cố tự tử,” thành linh anh lên tiếng. “Nó cắt cổ tay sau khi anh báo nó biết là ba đã bỏ đi. Nó chảy máu gần chết trước khi anh kịp đưa đến bệnh viện. Khi anh đến túp lều của em tối hôm đó, anh vừa mới rời bệnh viện ở Baton Rouge.”

Cô nhận ra rằng anh đang cố giải thích cơn thịnh nộ của anh, và tại sao anh đã hành động như vậy. Cô hôn lên vai anh, thể hiện sự tha thứ trong cử chỉ đó. Thực ra thì cô đã tha thứ cho anh từ lâu, vì hiểu được nỗi đau và cảm giác bị phản bội anh đã trải qua.

Anh nhìn chăm chăm vào cái quạt trần. “Mẹ hoàn toàn thu mình lại. Bà thậm chí không nói chuyện và bỏ ăn. Hai năm liền, bà không ra khỏi phòng của mình. Bà là người ích kỷ nhất anh từng được biết,” anh nói thẳng, “nhưng anh không bao giờ muốn thấy bà bị như vậy nữa.”

Và đó là lý do anh khẳng định không muốn Monica hay mẹ anh bị buồn phiền vì những gì Faith nói hay làm. Chính cô cũng đã cảm nhận được sự bảo vệ anh dành cho cô. Một cách nào đó, anh như một lãnh

chúa của vùng Prescott, thế lực của anh vươn ra khắp vùng, trong mọi khía cạnh của cuộc sống, và như 1 lãnh chúa, anh hoàn toàn coi trọng bốn phận và trách nhiệm của anh.

Anh lần nằm lên người cô, đi vào cô với 1 cử động kiên nhẫn, dịu dàng nhưng vẫn làm cô nín thở vì cô vẫn rất sau những lần vừa rồi. Anh chống cùi chỏ lên, tay anh ôm lấy đầu cô. “Tối đó là sợi dây liên kết chúng ta,” anh thì thầm. “Dù nó xấu xa, nhưng chúng ta cùng chia sẻ kỷ ức đêm đó. Và nó không hoàn toàn xấu xa, đêm đó anh đã khao khát em, Faith ạ.” Anh bắt đầu di chuyển thật chậm trong cô, mắt anh nhắm lại với sự đam mê đang dần phát triển. “Em chỉ mới 14 tuổi, nhưng anh đã muốn em. Và khi anh gặp lại em trong nhà trọ, 12 năm cách xa đó dường như không hề tồn tại, vì anh vẫn muốn em.”

Rồi anh mỉm cười. “Em có muốn anh nói lại bằng tiếng Pháp không?” anh hỏi.

Khi cô thức dậy lần kế tiếp, cô nằm im và ngắm anh ngủ. Lông mi của anh thật đen, cằm anh đã bắt đầu lún phún râu. Môi anh khẽ hé mở khi anh ngủ, cơ thể mạnh mẽ của anh thư giãn. Vẻ đẹp của anh làm cô rung động. Với mái tóc dài đến vai, trông anh như 1 tên cướp biển đang nghỉ ngơi trong giường 1 quý bà sau 1 chuyến hải hành dài cùng các cuộc đấu kiếm. Chiếc bông tai kim cương nhỏ xíu ở tai trái anh không hề làm giảm đi hình ảnh đó.

Cô còn quá rất trẻ để có thể cùng anh ân ái nữa, cô nghĩ, nhưng cơ thể anh thu hút cô. Anh được tạo ra 1 cách tuyệt vời, gọn gàng, săn chắc. 1 cánh tay anh rút khỏi giường còn cánh tay kia đặt thoải mái trên ngực. Bàn tay anh thật lớn với những ngón tay dài và thon, nhưng ngón út của anh gần bằng ngón cái của cô. Cô nhớ lại bàn tay anh trên cơ thể cô và rùng mình sung sướng.

Cô chồm người lên trên anh, nhẹ nhàng hít mùi hương ấm áp của da anh, đang tỏa ra như sóng nhiệt. Đây là Gray. Nhận thức đó làm cô ngẩn ngơ 1 lần nữa. Anh đang thực sự ở đây. Cô có thể chạm vào anh, hôn anh, làm tất cả những gì cô đã dành gần hết cuộc đời đã qua của cô để mơ được làm.

Anh thu hút cô như đá nam châm, làm hơi thở cô dồn dập và da cô ửng đỏ. Bây giờ không còn sự kềm chế gì với sự ham muốn của cô, và sự tự do được chạm vào anh, và được anh chạm vào thật ngây ngất. Cô đặt tay lên đùi anh, cảm nhận cơ bắp săn chắc của anh dưới lớp lông ram ráp, rồi những ngón tay cô trượt xuống, mơ màng thử nghiệm phần da thịt mịn màng, trơn láng của anh. Cô đưa ngón tay mân mê nó. Phần biau của anh hơi trễ xuống, hai hòn bi của anh như 2 quả trứng nhỏ nằm trong 1 cái bao mềm mại. Cô đưa tay ôm lấy chúng, cảm thấy chúng nặng và mát trong bàn tay cô. Anh khẽ cựa quậy, chân anh mở rộng ra, nhưng anh vẫn ngủ. Anh là 1 con thú đực tuyệt vời, và ít nhất trong giây phút này, anh là của cô.

Cô nghiêng sát vào anh hơn, để núm vú cô chạm vào bờ ngực ram ráp những sợi lông xoắn của anh, và cô hít 1 hơi thật nhanh khi cảm giác tạo ra bởi sự cọ sát đó làm núm vú cô cương lên.

Mi mắt anh lay động rồi mở ra. “Ummm,” anh rên khẽ trong mê, tự động đưa tay vòng qua người cô.

Cô vui mặt vào cổ anh và trườn lên trên người anh, toàn thân cô quằn quại khi cô cọ sát vào người anh, như con mèo đang tận hưởng sự vuốt ve. “Anh thật tuyệt vời,” cô thì thầm, cắn nhẹ tai anh rồi liếm nó. “Đủ cả 3 yếu tố H.”

“Yếu tố H là gì?” anh hỏi. “Hay anh không nên hỏi?”

“Hot, hard và hairy.”

Anh phì cười và vươn người uể oải dưới cơ thể cô. Cảm giác đó đối với cô thật lạ, như đang nằm trên 1 cái phao lớn ngoài đại dương vậy. Cô bám chặt vào vai anh để khỏi bị rớt xuống.

Tay cô chạm vào tóc anh, và khi anh đã nằm yên trở lại, cô luồn tay vào mái tóc đen dài của anh. Nó thật dày và mượt, chỉ hơi quăn 1 chút. Đa số phụ nữ mong ước có được mái tóc như vậy. “Tại sao anh lại để tóc dài?” cô hỏi, cầm lên 1 cọng tóc và kéo nó lên cạ đuôi tóc vào mũi anh. “Và tại sao lại đeo bông tai? Có vẻ hơi bị tào bạo cho 1 người làm chủ tịch nhiều hội đồng quản trị?”

Anh nhăn nhó, rồi bắt đầu cười. “Hứa không kể với ai nhé?”

“Em hứa, trừ khi anh nói là ai đó dùng hình của ca sĩ đầu trọc Sinead O’Connor dọa anh, chuyện đó em phải kể thôi.”

Anh ngượng ngịu cười, “Nó gần tẻ giống vậy đó: anh sợ cái tông-đơ cắt tóc.”

Cô quá ngạc nhiên đến nỗi cô trượt xuống khỏi người anh. “Cái tông-đơ?” cô lặp lại. Tên cướp biển cao 1.93m, nặng hơn 100 kg này sợ 1 cái tông-đơ?

“Anh không thích tiếng ồn của nó,” anh giải thích, quay sang nằm nghiêng 1 bên và đưa 1 cánh tay lên gối đầu. Mắt anh tươi cười. “Nó làm anh sợ. Anh có thể nhớ lúc anh 4 hay 5 tuổi, gào thét âm ỉ khi ba giữ anh ngồi im cho ông già Herbert Dumas cắt tóc cho anh. Rõ ràng ba thấy như kẻ phản bội khi giữ chặt anh như vậy nên ông bắt đầu đổi cách hồi lộ để anh ngoan ngoãn ngồi yên, nhưng anh không thể làm được. Anh vừa nghe tiếng bzzzzzz là anh sợ muốn mất hồn rồi. Tới lúc anh 10 tuổi thì ba với anh thương lượng đổi sang dùng kéo. Anh càng lớn thì khoảng cách giữa những lần cắt tóc càng xa. Còn cái bông tai -” Anh phá ra cười. “Nó như 1 cách ngụy trang vậy. Đeo bông tai tạo cho anh có vẻ như anh đã cố tình để tóc dài. Là 1 phong cách, hơn là 1 sự ám ảnh sợ sệt.”

“Ai hay cắt tóc cho anh?” cô hỏi, quá thú vị để có thể cười anh. Cô vẫn đang cố chấp nhận hình ảnh 1 người đàn ông như anh tránh các tiệm cắt tóc cách mọi người tránh né nha sĩ.

“Thỉnh thoảng anh tự làm. Thỉnh thoảng anh có người cắt cho lúc anh ở New Orleans. Có 1 tiệm cắt tóc ở đó làm theo quy định của anh là không xài tông-đơ lúc anh đang trong tiệm. Tại sao? Em có định nhận việc này không?” Anh đặt tay lên gáy cô, ngón tay cái của anh mân mê tai cô. Anh đang cười nhưng cô cảm thấy là anh đang hỏi nghiêm túc.

“Anh dám để em cắt tóc cho anh?”

“Đương nhiên rồi. Không lẽ em không dám để anh cắt tóc cho em sao?”

Cô trả lời thật nhanh. “Không đời nào. Nhưng em sẽ để anh cạo lông chân cho em.”

“Thỏa thuận xong!” là câu trả lời của anh, cũng nhanh lẹ như cô vậy, rồi anh túm lấy cô.

Trời gần hoàng hôn khi anh thức dậy lần thứ 2, anh đưa tay vuốt mặt và rên lên. “Anh đói quá,” anh thông báo với giọng trầm trầm. “Chết tiệt, anh cần phải gọi về nhà để cho họ biết anh đang ở đâu.”

Faith nằm ngửa ra giường, thận trọng vươn vai. Dù cô đã trải qua gần hết 1 ngày trên giường, cô cảm thấy mệt như cô đã thức suốt đêm vậy. Ở trong giường với Gray Rouillard không phải là để nghỉ ngơi. Để vui, để sung sướng, nhưng nghỉ ngơi thì không.

Vì anh nhắc nên cô nhận thấy cô cũng rất đói. Chẳng ai trong 2 người đã nghĩ đến chuyện ăn trưa, mà bữa sáng thì đã cách đây mấy tiếng rồi. Cô cần thức ăn.

Anh ngồi dậy, tình cờ cô được ngắm đôi mông tuyệt vời của anh. Cô đưa tay vuốt nhẹ mông anh khi anh cầm điện thoại lên. Anh liếc và mỉm cười với cô qua vai. “Cứ tự nhiên,” anh mời, và bấm số nhà anh.

Phần sau của anh cũng tuyệt vời như phần trước của anh, cô mơ màng nghĩ. Cơ bắp cuộn lên hai bên cột sống của anh, từ đôi vai nở nang xuống đến cái hông khỏe mạnh.

“Chào em,” anh nói vô điện thoại. “Nói với Delfina anh sẽ không về nhà ăn tối.”

Faith nghe có tiếng lao xao, rõ ràng đã hỏi anh đang ở đâu, vì anh bình thản nói “anh đang ở chỗ Faith.”

Giọng nói bên kia không rõ nhưng dường như có vẻ khích động hơn. Cô nhìn cơ bắp nơi lưng anh căng lên và lập tức cảm thấy không thoải mái, giống như cô đang nghe lén vậy. Cô lơ đãng nghĩ, cô phải né ra chỗ khác. Cô thật sự muốn rời khỏi phòng ngủ, nhưng chân tay cô chẳng chịu hợp tác. Cô bước 1 bước tập tễnh, nhăn mặt vì đau, rồi lại thêm 1 bước nữa.

“Anh đã nói là mai chúng ta sẽ nói chuyện.” Giọng anh thật nghiêm. Anh nhìn Faith qua vai, sắp quay đi, nhưng rồi ánh mắt anh bỗng tập trung lên cô như tia la-de. “Chào em,” anh lơ đãng nói với Monica, cúp máy ngắt ngang câu phản đối của cô ấy. Rồi anh đứng lên, vòng qua giường đến chỗ Faith đang khép khiêng đi.

“Tội bé chưa,” anh dỗ dành. “Đau phải không?”

Cô cau mày với anh.

“Anh biết 1 cách,” anh hứa hẹn, kéo tấm trải giường ra rũ nó.

“Em cũng biết. Tắm nước nóng.”

“Để sau.” Anh quần tắm trải giường quanh cô rồi bế cô lên. “Em chỉ cần im lặng mà tận hưởng.”

“Tận hưởng cái gì?”

“Tận hưởng sự im lặng, chứ còn gì nữa?” anh trả lời từng từng, tiếc là cô không thể đánh anh vì tay cô đã bị quần trong tắm trải giường.

Cô sẽ sớm biết thôi. Anh bế cô vào bếp và thận trọng đặt cô lên bàn bếp, mở tắm trải giường ra để nó trải ra dưới người cô. “Khi anh thấy cái bàn này lần đầu, anh đã có nhiều ý tưởng tuyệt vời về nó,” anh nói, vẻ rất hài lòng.

Ngạc nhiên, cô hỏi, “Anh đang làm gì thế? Cô đã trần truồng nằm trong tay anh hàng giờ liền, nhưng không hiểu sao, nằm trần truồng trên cái bàn bếp làm cô thấy lộ liễu không chịu nổi như cô là 1 vật tế thần trên bàn thờ vậy.”

“Mát-xa,” anh nói. “Ồ yên đó.” Anh bỏ ra khỏi bếp, để cô nằm đó. Mặt bàn cứng không được dễ chịu nhưng lời hứa mát-xa của anh giữ cô nằm im. Anh quay lại bếp với 1 chai dầu em bé và 1 khăn tay. “Nằm sắp xuống,” anh ra lệnh. Anh mở nước nóng xả vào bồn rửa tay và để nó chảy đến khi hơi bắt đầu bốc lên, rồi anh chặn nút cho nước đầy bồn và thả chai dầu vô đó.

Cô khó nhọc làm theo lời anh. Anh không mở đèn nên nhà bếp khá tối, hoàng hôn không còn xa nữa. Máy lạnh đang chạy và cô đã cảm thấy hoàn toàn dễ chịu trong phòng ngủ, nhưng hơi lạnh của cái bàn len qua tắm trải giường và làm cô lạnh. Cô rùng mình, ước gì anh nhanh tay hơn.

“Nhắm mắt lại và thư giãn,” anh nói khẽ. “Ngủ đi nếu em muốn.”

Các bắp thịt đau nhức của cô bắt đầu làm quen với cái bàn cứng, khiến cô thư giãn được 1 chút. Cô nhắm mắt, tập trung vào tiếng động anh đang tạo ra. cô có thể nghe tiếng nước bắn tóe, và thở dài chờ đợi cảm giác dầu ấm được xoa lên da cô.

Giọng anh nhỏ và dịu dàng, gần như là 1 lời thì thầm. “Anh sẽ lau cho em, để em được dễ chịu hơn,” anh nói, trước khi cô cảm thấy 1 cái khăn ướt, rất ấm đặt vào giữa chân cô. Cảm giác hơi nóng trên các cơ bắp đang đau nhức của cô thật tuyệt vời. Anh cực kỳ dịu dàng và tỉ mỉ khi anh lau sạch dấu vết của những cuộc ân ái. Anh lấy cái khăn ra, và cô lại nghe tiếng nước chảy. “Lần này sẽ lạnh đó,” anh cảnh cáo và cái khăn lạnh được áp vào giữa chân cô. Anh làm như thế vài lần để làm dịu đi cơn đau. Sau đó, anh với tay lấy chai dầu.

Anh bắt đầu từ vai cô, những ngón tay mạnh mẽ ấn sâu vào cơ bắp của cô. Cô tự động gồng lên cương lại, nhưng rồi thư giãn khi sự căng thẳng và sức lực của cô dường như trôi mất tiêu. Dầu nóng làm tay anh trơn tru vuốt ve da cô, để da cô mịn màng và thơm tho. Anh lần xuống hai cánh tay, thậm chí mát-xa cả tay của cô, và giữa các ngón tay. Và tay anh đi đến đâu, nó để lại nơi đó những bắp thịt thư giãn, cơ bắp mềm mại và sự hài lòng. Faith khẽ rên lên thích thú khi anh quay lại mát-xa lưng cô, bắt đầu từ eo và di chuyển tay anh lên trên với những cú đẩy dài và mạnh làm sườn cô ấn mạnh xuống bàn và cô rên lên với mỗi cú đẩy đó. Anh không mệt mỏi tìm kiếm các cơ bắp bị căng thẳng và mát-xa chúng đến khi chúng mềm ra dưới tay anh.

Kế đó là chân cô. Anh mát-xa khuỷu chân cô, gót chân, nhượng chân và lòng bàn chân. Anh xoay gót chân của cô tới lui, nhấn ngón cái thật mạnh vào lòng bàn chân cô, và 1 cảm giác mê bất ngờ ập đến làm cô rúm chân lại.

“Ồ!” cô buột miệng.

“Em thích thế, đúng không?” anh hỏi, giọng anh mềm mỏng và lặng lẽ trong bóng tối đang dần buông. Anh làm lại, và cô lại rên lên hưởng ứng.

Anh di chuyển dần lên trên chân cô, mở chân cô ra và mát-xa phía trong phần đùi trên đang căng thẳng. Tiếng rên lần này của cô là vì đau và cô bám chặt cạnh bàn. Anh thì thầm trấn an, di chuyển đến mông cô. Cô lại thư giãn và nhắm mắt lại. Cô cảm thấy người nóng lên dễ chịu, và không chỉ vì dầu nóng, tay

anh vuốt ve cô đang tạo ra 1 hiệu quả khác. Khao khát từ từ trỗi dậy, làm máu cô sôi lên, nhưng hoàn toàn không có sự gấp gáp.

“Bây giờ thì em nằm ngửa ra,” anh nói, và giúp cô lăn qua. Anh nhìn đôi núm vú cương lên của cô vẻ thích thú, rồi mỉm cười.

Đôi bàn tay to lớn, trơn dầu của anh đặt lên ngực cô, nhẹ nhàng xoa dầu vào 2 núm vú đang rất vì những cái mút mạnh bạo và vì gương mặt lờm chờm râu của anh. “Da em mỏng manh như da em bé vậy,” anh để ý. “Anh cần phải cạo râu ngày 2 lần mới được.”

Faith không trả lời, quá tập trung vào những gì anh đang làm cho cô.

Đến khi anh mát-xa xong bụng và đùi cô, cô đang trong trạng thái kích thích tột cùng, cơ thể cô ưỡn lên dưới tay anh. Nhà bếp hoàn toàn chìm trong bóng tối, ánh tím hoàng hôn đã nhường chỗ cho bóng đêm. Anh dừng lại để mở cái bóng đèn ngay chỗ bồn rửa tay, và 1 ánh sáng mờ ảo bao trùm lấy họ.

Những bắp thịt đau nhức phía trong đùi cô nhận được nhiều sự quan tâm của anh hơn, và lần này anh không ngừng lại cho đến khi những tiếng rên của cô đổi thành những tiếng hỗn hển. Ngón tay trơn dầu của anh lướt dần lên cao, nhẹ nhấn và vuốt và cô run lên sung sướng.

“Gray.” Giọng cô khàn khàn, ngập tràn ham muốn. Cô với lấy anh. “Làm ơn đi.”

“Không, bé ạ, em còn đau nên chưa sẵn sàng cho hiệp mới đâu,” anh thì thầm.” Để anh chăm sóc cho em.”

Anh kéo cô ra mép bồn, cả tấm trải giường cũng bị kéo theo, nó trơn tuột trên mặt bồn nhẵn mịn. “Anh...?” Faith bắt đầu hỏi nhưng lại ngã người ra rên lên khi anh đặt chân cô lên vai anh, nhẹ nhàng anh mở những nếp gấp sưng phồng giữa chân cô và anh cảm thấy hơi thở anh ấm áp mơn man cô. Cô chưa kịp lấy hơi thì lưỡi anh đẩy vô phần da thịt còn nhạy cảm 1 cách đau đớn của cô và 1 luồng chớp khoái cảm làm cô la lên. Anh rất nhẹ nhàng, tỉ mỉ, làm cô nhũn ra, run rẩy và la hét trong sung sướng chỉ vài phút sau đó.

Sau đó, anh bế cô vào phòng tắm. Cô đứng trong phòng tắm với anh, ngái ngủ, tay cô vòng qua eo anh và đầu cô dựa vào ngực anh. Phần lớn sự đau nhức đã biến mất nhưng bây giờ cơ bắp cô cảm thấy như bún.

Khi đã xài hết nước nóng, anh nhắc cầm khăn đầu cô. “Thức ăn,” anh thì thầm.

Miền cưỡng, cô thả anh ra để anh tắt nước. Cô vuốt mái tóc ướt khỏi mặt và ngược nhìn anh với đôi mắt nước còn hoen mi. Anh trông thật mạnh mẽ và vững chãi, nhưng anh cũng rất người, với đam mê, sợ hãi và tính khô hài và tình yêu cô dành cho anh càng thêm sâu đậm vì những phẩm chất này. Nhưng trong 1 thoáng, cô ước anh gai góc hơn, vì cô không thể trì hoãn lâu hơn chuyện của ba anh.

Ít nhất cô có thể cho anh ăn trước.

Anh chén sạch 2 miếng bánh mì với thịt nguội và cà chua, rồi chậm rãi ăn cái thứ ba trong khi cô còn đang nhâm nhi cái đầu tiên của cô.

Sau đó, họ làm lại giường, trải tấm trải mới, và anh ngã ra giường với 1 tiếng thở dài kiệt sức. Tay chân anh sòng xoài chiếm gần hết cái giường, nhưng cô bò vào lòng anh và vùi mái tóc ẩm của cô vào chỗ quen thuộc trên vai anh. Cô vòng tay qua người anh, siết chặt như cô có thể che chắn anh khỏi nỗi đau.

“Em phải nói với anh 1 chuyện,” cô nói khẽ.

19. Chương 19

Monica khóc 1 hồi sau khi Gray cúp máy, tay cô gấp lại trên bàn làm việc của anh và đầu cô gục xuống trên chúng. Những giọt nước mắt nóng hổi, mặn chát rỏ lên bề mặt bóng loáng của cái bàn và cô dùng tay sao lau đi, không muốn làm hư nước sơn của nó. Cô chưa bao giờ cảm thấy lạc lõng và bối rối như vậy, kể cả khi ba vừa bỏ đi.

Không có gì đúng theo ý của cô hết. Cô đã không thể nói với Alex là cô không thể để ông làm chuyện đó với cô nữa, khi ông đi xuống lầu sau khi rời phòng mẹ cô tối đó, ông đã đứng nơi ngưỡng cửa nhìn cô chăm chú và tim cô đã ngừng đập. Cô cố nói nhưng cổ họng như nghẹn lại và khi ông cúi xuống, mọi sự đã quá trễ. Cô run lên vì xấu hổ mỗi khi nghĩ lại chuyện đó. Sao cô có thể để ông đụng vào cô? Cô sắp kết hôn với Michael. Cô cảm thấy mình dơ bẩn, cảm thấy như cô làm anh dơ bẩn khi nằm trong tay anh sau khi đã làm vậy với Alex. Và cô vẫn chưa nói với Gray chuyện Michael cầu hôn cô, nữa là nói với mẹ cô là cô đang hẹn hò với anh. Cô đã cẩn thận giữ cuộc sống của cô trong sự kiểm soát sau hành động tự tử ngu ngốc đó nhưng bây giờ tất cả như đang tuột dốc.

Gray đang ở chung với Faith Devlin. Thêm 1 người đàn ông cô yêu thương và tựa vào đã bị quyến rũ bởi 1 trong những con diêm này. Sao Gray lại có thể làm thế? Monica vòng tay ôm lấy người lắc tới lắc lui và rên lên đau khổ khi nước mắt tuôn tràn trên mặt. Anh đã qua đêm với cô ta, không quan tâm người ta sẽ nói gì, hay những lời bàn tán sớm muộn sẽ đến tai mẹ dù họ cố gắng hết sức để che giấu nó. Gia đình chẳng là gì khi ba ở trên giường với Renee Devlin, và bây giờ có vẻ như Gray sẽ theo bước chân ông với con gái bà ta. Chỉ cần cho họ được thỏa mãn, họ sẽ không quan tâm việc họ đã làm ai đau khổ.

Monica khóc đến khi mắt cô đau nhức và gần như sưng rộp lên, đến khi ngực cô đau nhói khi cô cố hít thở. Rồi, cuối cùng, 1 sự bình thản đáng sợ bao trùm lấy cô.

Cô mở ngăn kéo bàn làm việc của Gray và nhìn chăm chăm vào khẩu súng ngắn anh để đó. Con chó cái nhà Devlin đã không thèm nghe những lời cảnh cáo cô đã gửi cho nó, nên bây giờ là lúc phải thẳng tay. Trong cơn đau giận dữ của cô, cô không quan tâm Gray đang ở đó với Faith, có lẽ 1 sự chấn động sẽ giúp ích cho anh ấy, cô nghĩ, đưa tay với cây súng. Lần này, cô sẽ là người tống cổ 1 người họ Devlin ra khỏi xứ.

“Là chuyện gì?” Gray hỏi, vươn người lên tắt đèn. Trong bóng tối thình lình bao trùm căn phòng, anh ôm Faith sát vào người. “Nghe giọng em có vẻ nghiêm trọng lắm.”

“Em đang nghiêm túc mà.” Cô chớp mắt vì tự nhiên mắt cô cay xè. “Em đã trì hoãn không nói với anh chuyện này vì em - em không chịu nổi ý nghĩ làm anh đau khổ. Và em - em muốn anh biết 1 chuyện khác trước.” Cô hít 1 hơi, tập trung hết can đảm. “Em yêu anh,” cô nói thật khẽ, giọng chan chứa tình cảm. “Em đã luôn yêu anh, ngay cả khi em còn là 1 cô bé. Em sống vì những phút giây thoáng được thấy anh, và những dịp được nghe giọng anh. Và không gì có thể thay đổi điều đó, ngay cả chuyện đã xảy ra đêm đó hay khoảng thời gian 12 năm em bỏ đi.”

Vòng tay anh siết chặt cô hơn, môi anh hé ra, nhưng cô vội đặt tay lên miệng anh, chặn lời anh lại. “Không, đừng nói gì hết,” cô năn nỉ. “Để em nói cho hết đã.” Nếu cô không nói ra nhanh, cô sẽ lại mất can đảm để làm thế.

“Gray, ba anh đã không bỏ đi với mẹ em.” Cô cảm thấy người anh căng thẳng, và cô ôm anh chặt hơn. “Em biết mẹ em đang ở đâu, và ông ấy không ở cùng bà. Chưa bao giờ hết. Ông ấy chết rồi,” cô nói nhẹ nhàng hết mức có thể. Nước mắt ứa ra và lăn tròn trên mặt cô. “Ai đó đã giết ông ấy vào đêm đó. Mẹ nhìn thấy thủ phạm nhưng sợ là ông ta sẽ giết mẹ luôn nên mẹ đã bỏ đi.”

“Thôi đi,” Gray gắt lên. Anh kéo tay cô khỏi người anh và lắc mạnh cô 1 cái. “Anh không biết đây là lời dối trá của em hay của Renee, nhưng anh đã nhận được 1 cái thư được ngay hôm sau đó, từ Baton Rouge. Nếu ông ấy đã bị giết vào đêm trước, vậy người chết viết nó à.”

“1 lá thư?” cô sững sờ. Trong những chuyện cô nghĩ anh sẽ nói, thì cô đã không nghĩ đến khả năng này. “Từ ba anh? Anh chắc không?”

“Đương nhiên là chắc.”

“Chữ của ba anh?”

“Nó được đánh máy,” anh nói, sự bức bối đã dần tăng lên thành cơn giận dữ. Anh ngồi dậy, tung chân để xuống giường. “Nhưng chữ ký là của ông ấy.”

Faith nhào tới ôm ngang vai anh để giữ anh, dù cô biết rõ anh có thể phui cô ra dễ như phui 1 con muỗi phiền phức. Tuyệt vọng, cô hỏi, “lá thư nói gì?”

“Có lợi ích gì chứ, mẹ kiếp?” Anh nắm cổ tay cô, cố gỡ người anh ra mà không làm đau cô. Cô bám chặt hơn, áp sát người cô vào người anh.

“Có!” Cô khóc lớn tiếng, những giọt nước mắt nóng hổi thấm đẫm lưng anh.

Anh khẽ chửi thề nhưng ngồi im lại. Dù anh giận cô đã đề cập đến chuyện này thế nào, chứ đừng nói tới chuyện thuyết phục anh tin lời nói dối lồ bích đó, thì cô đang khóc, và anh phải cố lắm mới cưỡng lại được sự thôi thúc được kéo cô vào lòng và dỗ dành cô. Giọng anh khàn khàn, “nó là 1 lá thư ủy nhiệm. Chỉ vậy thôi, không giải thích gì khác. Nếu không có nó, nhà anh có lẽ đã mất hết tài sản.”

Ngực anh giãn ra khi anh hít 1 hơi thật sâu. “Nếu không vì lá thư đó, anh đã cố gắng tìm ông. Nhưng ông đã không thêm nói 1 chữ xin lỗi, không thêm nói chia tay. Lá thư đó được viết giống như ông chợt nhớ ra 1 chuyện con con mà ông cần phải lo vậy.”

“Có lẽ ai đó đã viết nó,” Faith nói, đau với nỗi đau anh đã cảm nhận lúc đó. Có lẽ tên sát nhân viết. Gray, em thề đó, mẹ em nói bà thấy ông ấy bị bắn! Họ đang ở ngôi nhà nghỉ đêm đó khi người đó lái xe tới. Mẹ nói Guy và người đàn ông đó đi ra nhà để thuyền và bà nghe họ tranh cãi với nhau-”

Anh đứng bật dậy khỏi giường, giằng người khỏi vòng tay của cô. Anh quay phắt sang túm cánh tay cô và ghì người cô xuống đệm. “Đó là lý do tại sao em lên lút đến đó,” anh nói như không tin nổi, và với tay mở đèn để anh có thể nhìn mặt cô. Anh trừng mắt với cô, đôi mắt anh lóng lánh sắc giận. Anh lại lắc cô. “Cô phù thủy nhỏ nhảm! Đó là lý do em đã đi hồi lung tung về ba! Em nghĩ ông đã bị giết và em đã cố tìm ra kẻ đã giết ông ấy!”

Ít khi trong đời anh, anh thấy giận như bây giờ, tay anh run lên với cố gắng tự chủ. Anh không tin ba anh đã bị giết, nhưng rõ ràng Faith đã tin, và cô bé khờ dại, cứng đầu này đã cố tự tìm hung thủ 1 mình. Nếu thực sự có 1 tên giết người, cô đã tự đặt mình vào tình huống nguy hiểm. Anh nửa muốn bế cô lên hôn cô thật mạnh, nửa muốn đặt cô lên đùi và đét đít cô. Cả hai sự lựa chọn đều hấp dẫn hết sức.

Trong khi anh vẫn còn đang cân nhắc, thì cô nói tiếp, “em biết em có lẽ sẽ không tìm được gì, nhưng em đã tìm khắp nhà để thuyền với hi vọng tìm thấy vỏ đạn-”

“Khoan đã nào!” Anh đưa tay vuốt mặt, cố ghi nhận lời thú tội vừa rồi. “Em lục soát nhà để thuyền khi nào?”

“Sáng hôm qua.”

“Nó được khóa mà. Có phải em đã thêm trò đột nhập vào danh mục biểu diễn của em không?”

“Em bơi lượn dưới cửa rồi leo lên trên tấm trượt tàu.”

Gray nhắm mắt và đếm đến 10. Rồi anh lại đếm thêm lần nữa. Tay anh nhúc nhích, anh phải nắm chặt nó lại. Cuối cùng anh mở mắt ra và nhìn xuống cô với vẻ không tin và hoảng sợ. Khờ dại, cứng đầu không phải là từ dành cho cô. Cô quá liều lĩnh không đoái hoài đến sự an toàn của cô, chứ đừng nói tới chuyện để ý đến sự bình tĩnh của anh. Dưới nhà để thuyền có gắn 1 tấm lưới, mục đích để chặn các loại bò sát không mời mà tới, nhưng nó đã bung ra sau nhiều năm mà anh chưa sửa chữa lại. Nó vẫn ở đó, cô có thể bị vướng vào nó 1 cách dễ dàng và chết đuối. Anh suýt nữa có thể mất cô vĩnh viễn. Mồ hôi toát ra trên mặt anh.

“Em không tìm thấy gì hết,” cô nói, nhìn anh ái ngại. “Nhưng em đã làm ai đó lo sợ. Anh không nghĩ tại sao em nhận được mấy tờ giấy đó à?”

Anh như nhận 1 quả đấm vào bụng. Anh đứng đó, đầu óc quay cuồng. Rồi chân anh bủn rủn và anh ngồi phịch xuống giường. “Chúa tôi,” anh ngậy người nói, khi 1 sự nhận thức kinh hoàng bắt đầu hình thành.

“Em đã thuê 1 thám tử tư,” cô nói, lại đưa tay với lấy anh, muốn được chạm vào anh. Cô áp sát người vô, và lần này vòng tay anh quấn lấy cô, kéo cô vô lòng. “Ông Pleasant. Ông ấy đã tìm các báo cáo xài thể tín dụng, hay khai thuê nhưng hoàn toàn không có dấu vết gì của Guy sau đêm đó. Gray, không có lý do gì mà Guy bỏ rơi anh và Monica hết, hay quay lưng với số tài sản đó! Ông ấy sẽ không bỏ các người vì mẹ em đâu, sao phải làm thế? Chuyện ông mất tích như thế thật khó hiểu, trừ khi ông đã chết. Ông Pleasant cũng nghĩ thế, và ông đã đi hỏi khắp xứ.” Giọng cô nức lên. “Và bây giờ ông cũng biến mất luôn, em lo là kẻ đó đã giết ông rồi!”

“Ôi Trời,” Gray nói, giọng anh nghẹn lại. “Faith - đừng nói gì thêm. Hãy im lặng 1 chút đi. Làm ơn đi.”

Cô vâng lời và vùi mặt vào ngực anh. Bất chấp mọi chuyện đang xảy ra, vòng tay anh vẫn ôm lấy cô, và cô bắt đầu thấy hi vọng. Anh khẽ lắc lư cả cô và anh, như muốn an ủi cả hai người.

“Alex đã gửi lá thư đó,” cuối cùng anh lên tiếng, giọng anh nghèn nghẹn trong tóc cô. “Lẽ ra anh phải đoán được điều đó. Ông ấy là người duy nhất ngoài anh biết ba đã không để thư ủy nhiệm lại, và biết rõ những rắc rối nhà anh sẽ gặp phải nếu không có nó, nếu ba không quay lại, nên ông đã ngăn ngừa trường hợp đó xảy ra. Ông ấy đã buồn bực gần bằng anh, và ông ấy đã nói giống như em nói: lý do gì ba lại bỏ đi với Renee? Ba đã sẵn có bà ấy rồi mà, và mẹ cũng đã làm ngơ các quan hệ lãng nhăng của ba rồi, nên ba đâu cần... Ba đã chết. Ba thực sự đã chết.” Anh nghẹn ngào, và ngực anh đập phồng dưới má cô.

Faith ôm anh thật chặt, và nhẹ đẩy anh nằm xuống giường. Anh bám chặt cô có vẻ tuyệt vọng. “Tất... tất đèn đi,” anh nói, và cô làm theo, hiểu là 1 người đàn ông bản lĩnh như anh cần được khóc trong bóng tối.

Anh run lên trong vòng tay cô, mặt anh ứa và vùi vào ngực cô khi những tiếng nấc nghẹn phát ra từ ngực anh. Cô cùng khóc với anh, tay vuốt tóc, vuốt lưng và vai anh, không nói gì, chỉ cho anh sự an ủi với sự có mặt và gần gũi của cơ thể cô, anh không cô đơn. Nếu không có sự thân mật của ngày hôm nay giữa 2 người, đã kết nối 2 người với nhau, cô không tin anh có thể để cô thấy anh yếu đuối như vậy. Nhưng họ đã ràng buộc với nhau rồi, như anh đã nói, cuộc đời của họ đã được ràng buộc không gì gỡ nổi bởi quá khứ đã xảy ra, và đã được thắt chặt thêm bởi những giờ phút đắm chìm.

Có cái gì đó không hợp lý trong lời anh đã nói, nhưng cô không thể nắm bắt được nó là cái gì. Cô đẹp nó qua 1 bên, vì cô chỉ muốn được tập trung vào anh trong lúc này.

Từ từ, anh bình tĩnh lại, nhưng tay anh vẫn bám chặt lấy cô. Cô vuốt tóc anh khỏi gương mặt ứa của anh, những ngón tay của cô thật dịu dàng.

“Suốt những năm qua,” giọng anh nghẹn ngào. “Anh đã hận ba, đã nguyên rủa ba... và đã nhớ ba... và trong suốt thời gian này, ông đã chết.”

Còn 1 chuyện cô cần phải nói, dù là chuyện đau lòng. “Anh nên cho người vét cái hồ,” cô đề nghị, và thấy anh co người lại. Anh đã bơi trong cái hồ đó, đã cá ở đó.

Có nhiều chuyện cần bàn, nhiều quyết định cần phải được quyết định, nhưng đầu anh nặng trĩu trên ngực cô và cô cảm nhận được sự mệt mỏi tột cùng nơi anh. Sự mệt mỏi của chính cô, cả thể xác lẫn tinh thần cũng làm cô đuối. “Ngủ đi anh,” cô thì thầm, xoa xoa thái dương anh. “Sáng mai mình tính tiếp.”

Có lẽ cô đã thiếp đi, nhưng dù mệt như vậy, có cái gì đó vẫn vướng mắc làm cô nửa tỉnh nửa ngủ. Cô trần trọc, cảm nhận sức nặng của cơ thể Gray cạnh cô. Anh đã nói gì nhỉ? Câu gì đó về thư ủy nhiệm...

Cơ thể anh nóng như lò than, tỏa nhiệt hừng hực. Mồ hôi ứa đầm người cô, dù cái quạt trần vẫn quay thật lực. Cô không mở mắt nhưng lông mày cô cau lại khi cô cố tỉnh giấc. Lá thư ủy nhiệm... Sao Alex có thể gửi lá thư ủy nhiệm giả đó nhanh như thế, khi không có lý do gì khiến người ta nghĩ Guy sẽ hoàn toàn bỏ mặc gia đình và công việc? Chắc chắn ông ta đã hi vọng Guy sẽ liên lạc lại...

Trừ khi ông ta đã biết chuyện đó hoàn toàn không thể xảy ra.

Alex.

Mắt cô bừng mở, và cô ngơ ngác nhìn ánh đèn kỳ lạ đang bao trùm căn phòng. Hơi nóng càng mạnh hơn, không khí ngột ngạt làm mắt mũi cô cay xè. Và cô chợt nhận ra.

“Gray!” cô gào thét tên anh, lay mạnh anh. “Dậy mau! Ngôi nhà đang bốc cháy!”

Monica đậu xe ở chỗ cô đã đậu 2 lần trước đó, ở 1 cánh đồng khuất khỏi con đường và cũng khuất tầm nhìn từ ngôi nhà. Cô mặc đồ màu tối và đi giày thật êm, để di chuyển nhẹ nhàng và không bị ai nhìn thấy. Chuyện lên lút đi bộ đến nhà và bỏ lại tờ giấy nhắn tin rồi bỏ đi không bị phát giác quả thật quá dễ dàng. Bỏ cái hộp thì nó đòi hỏi cô phải lên kế hoạch kỹ hơn vì nó là ban ngày, nhưng Faith đã làm mọi chuyện đơn giản hơn khi Faith không có ở nhà. Chuyện còn lại chỉ là luồn cái hộp vào thùng thư rồi bỏ đi thôi.

Cô ra khỏi xe, tay cầm súng, và bước lên con đường tối om. Ngay cả ban ngày thì con đường này cũng vẫn vắng vẻ, và nếu có xe tới, cô có thể nghe và nhìn thấy nó từ cả 2 phía từ sớm để có đủ thời gian đi trốn. Thêm vào đó, con đường này để đi bộ và không để lại dấu chân.

Có 1 ánh sáng đỏ kỳ lạ trên bầu trời đêm, chỉ nhìn được thoáng trên các ngọn cây. Monica nhìn nó, thắc mắc. Phải mất vài giây cô mới nhận ra nó là gì, và mắt cô mở lớn hoảng hốt. Ngôi nhà đang bốc cháy và Gray đang ở đó. Cổ họng cô nghẹn đi, chặn lại tiếng kêu sợ hãi, cô bắt đầu chạy.

Gray lăn xuống giường và kéo cô theo, nằm sát xuống đất vì ở đó dễ thở hơn, dù khói đặc vẫn làm cổ họng và phổi cô rất buốt với mỗi hơi thở. Anh chụp cái áo khoác của cô trên ghế, đẩy vào tay cô. “Bò ra hành lang, rồi mặc nó vô,” anh ra lệnh, “và đi giày vô luôn.” Anh giật quần và giày của anh, mặc vô thật lẹ chỉ với 3 cử động. “Anh sẽ ở ngay sau em.”

Cô làm theo, liếc lại nhiều lần về phía sau để chắc là anh còn ở đó. Ho sặc sụa, cô kéo cái áo choàng che kín người.

Khi ra tới hành lang, họ có thể nhìn thấy ngọn lửa đang liếm láp cửa sổ phòng tắm. Gray phớt lờ nó, bò vào phòng tắm và giật lấy mấy cái khăn tắm từ móc. Nhờ 1 phép lạ nào đó, cô vẫn có nước nên anh thấm mấy cái khăn sũng nước trong bồn rửa tay. Anh cũng bắt đầu ho và ọc khi thấy cho cô 1 cái khăn tắm ướt. “Đắp nó lên mặt em,” giọng anh khàn đi.

Cô làm theo, giữ cái khăn đang nhỏ nước ròng ròng trên mũi và miệng với 1 tay và bò hết sức có thể. Cái khăn đã có hiệu quả, cô thở dễ hơn 1 chút.

Ngọn lửa như bao vây họ, các lưỡi lửa vàng cam kỳ quái nhảy múa ở mỗi hướng họ quẹo vô. Khói dày đặc trong nhà, phản chiếu ánh lửa, khiến nó như đang tấn công từ mọi phía. Sao nó có thể lan nhanh thế, hoàn toàn nuốt chửng lấy ngôi nhà? Tiếng lửa lép bốp đã trở thành những tiếng gầm rú khi nó bùng mạnh lên, thiêu đốt ngôi nhà của cô thêm nữa, thêm nữa. Hơi nóng rất bỏng da cô, và các tia lửa bắn tung tóe như mưa dao, chích và nơi nó chạm trúng làm cô đau rất. Sàn gỗ dưới tay cô phập phồng như đang thở và ngày càng nóng lên, và cô biết là sàn nhà sẽ sớm bốc cháy. Nếu họ không ra khỏi đây trước lúc đó, họ sẽ chết.

Gray cũng cảm thấy như thế. Faith không bò nhanh đủ để ra khỏi đây kịp, áo choàng của cô vướng vào chân cô, làm cô chậm lại. Mạnh tay, anh hích vai cô qua 1 bên để anh bò đi trước cô. Anh nắm cổ áo cô và dùng nó để kéo cô theo, lôi cô để ép cô bò nhanh hơn. Anh có thể cảm thấy cái sàn đang ngày càng nóng lên và biết chỉ còn tối đa 1 phút để họ có thể thoát ra, không thì sẽ quá trễ. Anh căng mắt nhìn qua làn khói dày đặc, và 1 khoảng tối ở phía trước ngôi nhà cho anh hi vọng. “Cửa trước!” anh la lên, cố làm cho cô nghe được anh qua tiếng gầm rú của ngọn lửa điên cuồng. “Nó chưa bị cháy!”

Ngôi nhà cô nhỏ, nhưng sao cái cửa trước như xa thật xa. Phổi Faith đau đớn và bỏng rát, tuyệt vọng hít lấy không khí, nhưng ngọn lửa đã ngốn hết luồng không khí quý giá. Mắt cô mờ đi, và cô cảm thấy như thế giới dần trôi xa. Sàn gỗ cào xước chân cô khi Gray lôi cô theo, và cơn đau làm cô thức tỉnh và cố gắng hết sức. Tập trung lại, cô ép cơ bắp mình cử động trong khi cô âm thầm tự nhắc mình trong tuyệt vọng: Đừng dừng lại, đừng dừng lại, nếu mình dừng lại thì Gray cũng sẽ dừng lại, đừng dừng lại. Lo lắng cho sự an toàn của anh trên hết, và điều đó giữ cô tiếp tục bò đi.

Thình lình anh lao đảo đứng lên và kéo giật cô dậy, ôm cô sát vào người. Cô mơ màng nhìn gương mặt yêu dấu sạm khói của anh. “Chuẩn bị!” anh la lên và dùng khăn của anh trùm lên tay nắm cửa đã bị hun nóng rực và giật cái cửa mở ra.

Anh né vội khi ngọn lửa bùng lên với 1 tiếng nổ thật to, và nhanh chóng dội xuống. Bé Faith lên, anh ử cô trong vòng tay như cô là 1 quả bóng và chạy xuyên qua biển lửa.

Tốc độ của anh đưa 2 người ra tới mái hiên, và họ như bị ném vào bóng tối. Gray xoay người nửa chừng, đặt cơ thể anh giữa Faith và mặt đất, nhưng anh chỉ thành công 1 phần vì 2 người rơi sóng xoài trên cỏ với 1 cú ngã mạnh đến tê người. Anh nghe tiếng cô kêu lên khe khẽ, nhưng họ vẫn còn trong khoảng cách nguy hiểm của ngôi nhà và anh không thể dành thời gian xem cô có bị thương không. Anh túm cánh tay cô và bắt đầu kéo cô. “Đi! Tránh xa ngôi nhà ra!”

“Không,” giọng ai đó khàn khàn cất lên, đầy sợ hãi. Tiếng lửa gào thét nuốt mất gần hết lời người đó. “Gray, cháu làm gì ở đây vậy?”

Gray từ từ đứng thẳng lên, kéo Faith đứng lên với anh và tự động đẩy cô ra phía sau anh. Họ đang bị kẹt giữa 2 sự nguy hiểm: ngọn lửa sau lưng và cây súng trong tay người đàn ông đã là người chủ đáng quý, người bạn đồng hành và người cố vấn thân thiết của anh.

“Không,” Alex rên lên, mắt ông trắng dã hoảng hốt. Ông lắc đầu như phủ nhận sự hiện diện của Gray. “Chú nghĩ cô ta có 1 mình! Chú thể đó Gray, chú sẽ không bao giờ gây nguy hiểm cho cháu-”

Hơi nóng sau lưng Gray đang dữ dội hơn, da anh bỏng rát. 1 cách tính toán, anh tiến về phía trước, mắt anh không rời Alex nhưng anh cần đưa Faith tránh xa hơi nóng đó. Anh dừng lại khi 1 cơn ho sặc sụa ập tới. Anh có thể nghe Faith ho và thở dồn dập, và anh nắm chặt tay cô, ép cô ở lại đằng sau sự che chở của cơ thể anh.

Nhiều nghi ngờ không hay chen chúc trong đầu anh, và chúng làm anh muốn bịnh. Khi anh có thể nói, anh đứng thẳng người lên và đưa bàn tay nhem nhuốc quết đôi mắt nhòe nhoẹt. “Chú là người đã để mấy tờ tin nhắn, đúng không?” anh hỏi, giọng anh bị khàn đến nỗi không thể nhận ra được. “Và con mèo-”

“Không,” Alex phủ nhận, giọng ông bất bình 1 cách tiêu lâm nếu xét hoàn cảnh đang diễn ra. “Chú sẽ không làm chuyện như thế đâu.”

“Nhưng chú đã châm lửa đốt nhà và cố giết 1 người phụ nữ vô tội?” Gray lạnh lùng hỏi, giọng anh thô ráp làm cho lời anh thêm gay gắt.

“Chú đã hi vọng cô ta bỏ đi,” Alex trả lời với giọng biết điều đáng sợ. “Nhưng không gì cháu làm có thể khiến cô ta bỏ đi, và cả những tờ giấy cũng thế. Chú không biết làm gì khác hơn. Chú không thể để cô ta tiếp tục hỏi han khắp nơi, làm Noell phiền muộn.”

Gray phá ra cười gay gắt. “Chú đâu có quan tâm việc mẹ có phiền muộn đâu,” anh gắt. “Chú đang sợ là cô ấy sẽ tìm ra sự thật về ba!”

“Không phải,” Alex giận dữ nói. “Chú luôn yêu bà ấy! Cháu biết vậy mà!”

“Vậy chú có yêu bà đến nỗi bắn chết ba cháu để chú có thể có được bà không?”

Gray gào câu kết án đó với ông, nỗi điên lên vì những nguy hiểm xảy ra cho Faith và sự nhận thức được Alex đã giết ba anh, anh phải cố lắm mới không nhảy xổ vào Alex và tay không siết cổ ông. Điều duy nhất ngăn anh lại chính là ý nghĩ, nếu anh thất bại, Faith sẽ chết.

Họ vẫn trong khoảng cách nguy hiểm của ngôi nhà, ngọn lửa quỷ quái đã bao lấy họ trong 1 vòng tròn đỏ, và phía sau nó, không còn gì sót lại. Mặt Alex rúm lại đau đớn. “Chú không định làm thế!” ông gào lên. “Chú chỉ muốn ngăn cản ông ấy - ông ấy tính li dị Noelle! Sự xấu hổ sẽ giết chết bà! Chú cố giúp ông ấy hiểu chuyện nhưng ông ấy rất cương quyết. Trời ạ, sao 1 người đàn ông có thể thích con điếm đó hơn mẹ của cháu? Chú nghĩ ba cháu điên rồi, chắc chắn là thế.”

Sự mỉa mai của việc Alex gọi Guy là kẻ điên được Gray ghi nhận. Rồi, trong sự kinh hoàng của anh, Faith giật tay khỏi tay anh và bước ra khỏi sự che chắn của cơ thể anh. “Nên ông bắn ông ấy,” cô nói, giọng cô cũng khàn khàn, anh gần như không thể nghe thấy cô trong tiếng lửa cháy dữ dội. “Và nói mẹ tôi là ông sẽ nói là bà đã làm thế nếu bà kể ra chuyện gì. Ông biết rõ người nào sẽ được cả xứ này tin lời, phải không?”

Alex trừng mắt nhìn cô với sự giận dữ và căm ghét mạnh mẽ đến nỗi cây súng rung lên trong tay ông, và Gray vội đưa tay kéo cô gần anh. Anh không sợ cho chính anh. Sự hoảng sợ của Alex khi đã gây ra nguy hiểm cho anh rất chân thật. Nhưng Faith - ôi Trời, ngay cả bây giờ Alex vẫn còn ý định giết cô. Gray có thể thấy ý định đó rõ ràng trong mắt ông.

“Tôi không ngại cô quay trở lại đây,” Alex bảo cô. “Cô không có liên quan gì đến chuyện đã xảy ra. Nhưng cô không thể ngậm miệng, cô cứ hỏi lung tung, rồi còn thuê tên già khốn kiếp đó để chõ mũi vào chuyện -”

“Ông đã giết luôn ông ấy phải không?” Faith ngắt lời, mặt cô bừng bừng lửa giận. “Phải không?”

“Tôi phải làm thế, con chó cái ngu ngốc à!” Alex gầm lên, cơn giận dữ làm ông mất bình tĩnh. “Ông ta đã quá tò mò... ông ta đã hỏi tôi là Noelle có ngoại tình với ai không... như bà ấy là người như thế.”

“Ông cũng thả xác ông ấy xuống hồ, như ông đã làm với Guy phải không?” Faith tỏ vẻ kinh tởm, toàn thân cô rung lên, không phải vì sợ, mà là vì giận dữ, nó giống như cơn giận của chính anh, và anh bỗng hoảng hốt với ý nghĩ cô sẽ tự mình nhào lên Alex. Ít có chuyện gì mà Faith không dám làm, khi cô đã quyết định làm điều đó. Cô đã cố tình xua ra tên sát nhân và khiến hắn phải lộ diện, dù cô biết như vậy sẽ tự đặt mình vào nguy hiểm.

Kế hoạch của cô đã thành công như mơ, anh nghĩ. Bây giờ nếu anh có thể chỉ cần bảo vệ cô không bị giết hại. Nắm chặt lấy cô với 1 sức mạnh có thể làm cô bầm người, anh lôi cô ra phía sau lưng anh 1 lần nữa, tin là Alex sẽ không bắn xuyên qua anh để hại cô. Cô lập tức xoay người, cố rời xa anh.

Alex nhìn họ giằng co, Faith cố tránh xa Gray để anh khỏi bị tổn hại, còn Gray cố giữ cô ở gần cũng vì lý do tương tự. Gương mặt điển trai của Alex co rúm lại. “Thả cô ta ra! Cô ta không xứng đâu, Gray à. Chú sẽ xử cô ta và mọi chuyện sẽ đâu vào đấy như cũ. Cô ta chỉ là 1 người họ Devlin, không ai quan tâm đâu. Cô ta đã hủy hoại mọi thứ! Guy đã là bản thân nhất của chú, mẹ kiếp! Chú đã yêu quý ông ấy! Nhưng ông ấy chết rồi... chú phải làm cái gì đó.”

“Chú có thể đi đâu thú,” Gray chỉ ra, cố giữ giọng hòa hoãn khi cuối cùng anh đã tóm được Faith và ôm ghì cô trong vòng tay anh. Nếu anh có thể làm Alex lơ đãng, để anh tiến đến đủ gần mà đẩy cây súng hướng lên trời... Anh khỏe hơn ông già đó nhiều, anh có thể khuất phục ông. “Nếu nó chỉ là tai nạn, chú sẽ không phải-“

“Ôi, thôi đi. Chú là luật sư mà Gray. Tội đó là ngộ sát, không phải mưu sát, nhưng chú vẫn phải ngồi tù.” Alex lắc đầu. “Noelle sẽ không bao giờ nói chuyện với chú nữa... bà ấy sẽ không bao giờ bạn bè với người đã từng ngồi tù. Chú rất tiếc, nhưng chỉ có cách này thôi.” Nâng khẩu súng lên, Alex ngắm và Gray biết ông sẽ bóp cò.

Anh xô Faith ra, lao tới Alex, anh thấy nòng súng chĩa theo Faith và anh lao mình vào Alex với nhiều nỗ lực hơn anh đã từng dùng lúc chơi bóng. Tiếng súng nổ chát chúa xé toang màn đêm, và vỏ đạn nóng hổi lướt qua má anh khi nó bị bắn ra. Anh chụp cây súng, đẩy nó ngửa lên trời khi 2 người té xuống đất, nhưng cú té ngã làm anh tuột tay. Với sự nhanh nhẹn đáng ngạc nhiên, Alex lăn ra xa, đứng dậy và chụp cây súng lần nữa. Gray cũng đứng dậy và bắt đầu nhào tới Alex. Anh không dám liếc coi Faith đã ngã xuống đâu, không thể chịu nổi nhìn cô... Ý nghĩ bị mất cô cào cào tâm can anh với 1 sự đau đớn khôn tả. Sự sợ hãi và cơn giận kết hợp với nhau bùng bùng trong người anh, và trên gương mặt giận dữ của anh khi anh tiến lên, Alex đã bị kết án tử.

“Đừng,” ông năn nỉ, lùi lại vài bước. “Gray, đừng làm chú phải bắn cháu luôn-“

Đồ khốn kiếp!”

Tiếng thét vang lên từ đâu đó. Bị ánh lửa làm chói mắt, Gray mới đầu không thể thấy gì, rồi Monica hiện ra từ trong bóng đêm, từ đầu đến chân mặc đồ màu tối làm giảm đi khả năng nhận ra cô. Mặt em gái anh trắng bệch, đôi mắt đen long lên dữ dội.

“Đồ khốn kiếp!” cô lại ré lên, nhào tới Alex như cơn cuồng phong. Ánh lửa lập lòe trên nòng khẩu súng ngắn trong tay cô. “Suốt các năm qua... ông làm chuyện đó với tôi... giả vờ tôi là mẹ... và ông đã giết ba tôi!”

Có lẽ Alex nhìn thấy ý định bắn của Monica trong mắt cô. Có lẽ ông chỉ đơn giản là giật mình bởi sự xuất hiện của cô, và tiếng thét dữ dội của cô. Không biết là lý do nào, nhưng ông đã quay cây súng về phía cô. Gray nhào về phía ông lần nữa, tiếng gầm phản đối bật ra khỏi miệng anh, vì anh biết anh không thể với kịp ông, như anh đã không kịp lần trước đó.

Monica nhắm mắt và bóp cò.

20. Chương 20

“Đồ khốn kiếp,” Monica tiếp tục thì thào với 1 giọng ráo hoảnh, không còn sức sống. “Đồ khốn kiếp.”

Faith ngồi trong xe tuần tra với Monica, ôm cô ấy khi cô khóc, để cô ấy nói khi cô ấy muốn. Cánh cửa phía cô ngồi được để mở, trong khi phía Monica thì bị đóng, 1 sự khác biệt tế nhị của lực lượng cảnh sát trong xứ. Monica dường như chẳng quan tâm cánh cửa bên phía cô ấy không có đồ mở từ bên trong. Cô ấy đang bị sốc, thỉnh thoảng cô ấy run lên dù đêm tối vẫn hừng hực nóng bởi sự góp phần của ngọn lửa, và cảnh sát trưởng McFane đã cẩn thận đắp lên người cô ấy 1 tấm chăn.

Faith nhìn ra cánh cửa đang mở, chính cô cũng cảm thấy lạ người. Mọi chuyện đã diễn ra quá nhanh... Ngôi nhà đã cháy rụi, hoàn toàn biến mất. Alex đã đổ xăng xung quanh ngôi nhà và đốt 1 cây diêm ném vào đó, định là cô sẽ bị kẹt trong đó không có đường ra. Nếu cô bằng cách nào đó thoát ra được thì ông đã chờ sẵn với cây súng. Có lẽ mọi người sẽ cho là cô đã bị giết bởi kẻ đã để lại các tờ tin nhắn, và vì ông không làm việc đó, ông thấy an toàn. Nhưng Gray đã giấu xe của anh sau kho chứa và trong đêm tối Alex đã không nhìn thấy nó. Khi Gray lao đảo chạy ra khỏi ngôi nhà đang bốc cháy, kế hoạch cẩn thận của Alex tan tành. Ông đã bị sốc vì sự có mặt của Gray – Gray, người ông đã thương như con. Tất cả những gì họ có thể làm là đoán xem Alex đã định làm gì khi phải đối mặt với sự lựa chọn sống còn đó.

Xe của cô, vì đã đậu sát ngôi nhà nên cũng tan thành tro. Không có chìa khóa để mở máy xe dời nó đi, cô đành đứng nhìn 1 khoảng tường đổ sập lên nó và làm nó bốc cháy. Chiếc Jaguar của Gray đã được lôi ra khỏi chỗ đậu sau kho chứa và bây giờ đang đậu an toàn trên lề đường. Kho chứa của cô vẫn đứng đó bình yên. Cô nhìn nó qua màn khói, cô có thể ngủ ở đó, cô nghĩ với sự khô hài đáng buồn.

Khu vườn nhỏ của cô tràn ngập người. Cảnh sát trưởng và các tùy tùng, các lính chữa lửa tình nguyện, xe chữa lửa, xe cứu thương, nhân viên cấp cứu, và cả những người đứng coi nữa. Trời biết tại sao nhiều người như vậy ở ngoài đường vào khuya như vậy, nhưng rõ ràng nhiều người trong số họ đã đi theo ánh đèn nhấp nháy của cảnh sát.

Cô ngấm thân hình cao lớn của Gray, được ánh lửa đang dần tàn phản chiếu. Anh đang nói chuyện với cảnh sát trưởng McFane, cách cái xác được che phủ của Alex vài mét. Anh vẫn ở trần, mái tóc dài của anh bay phất phơ trên đôi vai trần và thậm chí ở khoảng cách này, cô vẫn nghe được anh ho.

Cổ họng cô cũng nóng như đang trong lửa, và cô có thể cảm thấy những vết bỏng rát, trên tay và cánh tay, lưng và chân cô. Ho làm cô đau, nhưng điều đó không làm phớt lờ cô ngưng cố gắng tự làm sạch nó, nhưng trên hết là cô cảm thấy may mắn được sống sót và khá khỏe mạnh.

“Tôi xin lỗi,” Monica bỗng nói. Cô ấy đang nhìn thẳng phía trước. “Tôi đã gửi mấy tờ giấy đó... tôi chỉ muốn dọa cô bỏ đi. Tôi không định – tôi xin lỗi.”

Ngạc nhiên, Faith ngồi gả ra ghế nhưng rồi lại ngồi thẳng lên rồi cái lưng đau của cô khỏi ghế. Cô định nói “Không sao đâu,” rồi cô thay đổi ý định. Nó không phải không sao. Cô đã sợ muốn ốm. Cô biết có kẻ sát nhân ở ngoài đó, Monica không biết nhưng điều đó cũng không bào chữa cho cô ấy được. Monica đã không giết con mèo nhưng điều đó cũng không bào chữa được cho cô ấy. Nên Faith không nói gì, để Monica tự tìm câu trả lời cho mình.

Faith nắm 1 nhân viên cứu hộ đến gần Gray và cố khuyên anh ngồi xuống, cố đeo mặt nạ dưỡng khí cho anh. Gray xua anh ta đi, giận dữ ra dấu và chỉ về phía cô.

“Tôi sẽ khai với họ,” Monica nói, vẫn với giọng vô cảm đó. “Gray và Michael. Về mấy tờ tin nhắn và con mèo. Tôi sẽ không bị bắt vì đã bắn Alex... nhưng tôi không xứng đáng được miễn phạt tội.”

Faith không có thời gian để đáp lại, vì người cứu hộ lúc này đã đem dụng cụ đến xe tuần tra cô ngồi, anh ta ngồi xổm cạnh cái cửa mở, ánh đèn pin của anh ta chiếu vào mắt cô làm cô chớp mắt. Anh ta lấy mạch của cô, kiểm tra các vết bỏng trên tay và cánh tay, và định đeo mặt nạ dưỡng khí cho cô. Cô né ra. “Nói với anh ấy,” cô nói và chỉ về Gray, “là tôi sẽ đeo khi anh ấy cũng làm thế.”

Người cứu hộ nhìn cô, rồi toét miệng cười. “Vâng, thưa cô,” anh ta nói và khoái chỉ quay trở lại với người bình miễn cưỡng thứ nhất của anh.

Faith theo dõi anh lặp lại những gì cô đã nói với Gray. Gray quay sang trừng mắt với cô. Cô nhún vai. Bực bội và không còn cách nào khác, anh chụp cái mặt nạ dưỡng khí và vùng vằng áp nó vào mũi và miệng anh. Lập tức anh lại ho sặc sụa.

Vì cô đã hứa, khi tới lượt cô, cô đành phải chấp nhận sự điều trị của người cứu hộ. Anh ta đồng ý là phổi cô vẫn làm việc tốt, nghĩa là lượng khói cô hít chưa đến nỗi nghiêm trọng. Các vết bỏng của cô gần như ở mức độ 1, khá nhẹ, với vài vết ở mức độ 2 đang rộp lên trên lưng cô, và họ muốn cô gặp Bs. Bogarde. Tình trạng của Gray cũng tương tự thế. Cả hai đã cực kỳ may mắn.

Trừ việc anh đã mất 1 người bạn, và cô mất tất cả tài sản trừ cái áo choàng ngủ cô mặc trên người và đôi giày trên chân. Và 1 cái kho chứa, 1 cái máy cắt cỏ và 2 cái cào cỏ, cô tự nhắc mình. Cô có bảo hiểm cho cả ngôi nhà và cái xe, nhưng phải mất khá lâu mới có thể thay thế hết mọi thứ. Cái đầu mệt mỏi của cô bắt đầu lập danh sách các việc cô cần làm: thay thế tín dụng, tìm chỗ ở, sắp xếp 1 chỗ nhận thư từ khác.

Quá nhiều việc để làm, và cô quá mệt mỏi đến nỗi cô không thấy đủ khả năng làm gì, dù chỉ 1 việc. Ít nhất thì không có gì là không thay thế được, trừ vài tấm ảnh của Kyle, không có các kỷ vật gia đình khác.

Cuối cùng thì xác Alex cũng được đem đi. Monica nhìn nó được đưa lên xe tang, để chở về nhà xác của xứ. Vì ông đã chết bởi 1 biện pháp đầy bạo lực, nên sẽ có khám xác. “Ông ta đã lợi dụng tôi suốt 7 năm,” cô ấy thì thầm. “Ông ta tưởng tượng tôi là mẹ.” Cô ấy rùng mình. “Làm sao tôi có thể kể cho Michael nghe được?” Monica yếu đuối hỏi.

“Ai là Michael?”

Monica nhìn cô không hiểu. “Cảnh sát trưởng, Michael McFane. Anh ấy đã cầu hôn tôi.”

Faith thở dài. Những khúc mắc ngày càng rối hơn. “Đừng kể,” cô nói, và chạm vào tay Monica. “Để nó trong quá khứ đi. Đừng làm đau Michael bằng cách kể cho anh ấy nghe. Nó sẽ không giúp cô bớt đau, và Alex lại có thêm 1 nạn nhân nữa. Hãy đứng dậy và bắt đầu từ đây.”

Monica không trả lời, không đồng ý cũng chẳng phản đối, nhưng Faith hi vọng cô ấy nghe theo lời khuyên của mình. Faith đã tự ‘đứng dậy’ nhiều lần nên cô hiểu giá trị của việc tiếp tục phấn đấu.

Cuối cùng thì cả cô và Gray đều được đưa đến phòng khám của Bs. Bogarde và mỗi người vào 1 phòng khám riêng. Ông bác sĩ già nhỏ bé, hoạt bát khám cho Gray trước, Faith có thể nghe tiếng họ nói vọng qua bức tường mỏng. Rồi ông ào vào căn phòng nhỏ xíu nơi Faith đang ngồi trên bàn khám 1 cách không thoải mái. Ông lau và băng các vết bỏng của cô, kiểm tra nhịp thở, rồi nhìn cô với ánh mắt thông cảm.

“Cô có chỗ nào để ngủ không?”

Faith nhìn ông cười đau khổ và lắc đầu.

“Vậy sao cô không ở đây? Cô trông rất mệt mỏi. Chúng tôi đôi khi dùng giường xếp ở đây, và cô muốn dùng nó thì cứ tự nhiên. Tôi cũng thể đưa cho cô mượn 1 bộ quần áo bệnh viện để mặc - đừng nói ai, tôi chôn chúng từ bệnh viện ở Baton Rouge đó.” Ánh mắt ông lấp lánh. “Vài giờ nghỉ ngơi sẽ giúp cô khỏe hẳn. Y tá của tôi sẽ tới đây lúc 8:30, khi đó, cô có thể gọi hãng bảo hiểm của cô, mua quần áo và lo các việc khác. Tin tôi đi, cô sẽ thấy cô có thể làm mọi việc dễ dàng hơn sau khi ngủ được 1 chút.”

“Cám ơn ông,” cô chân thành nói, chấp nhận lời đề nghị của ông. Những vấn đề như: gần như khỏa thân, không xe chạy tới chạy lui, không tiền, không thể tín dụng, vượt khả năng xoay sở của cô lúc này. Sáng mai, cô có thể nhờ Margot gửi cô ít tiền, và cô sẽ lại bắt đầu quá trình ‘đứng dậy’ của cô, nhưng tối nay, đơn giản là cô không đương đầu với những chuyện này được.

Bs Bogarde bỏ ra ngoài và sau vài phút thì Gray bước vào. Ngực, bụng và mặt anh nhem nhuốc khói đen, nhưng ông bác sĩ đã lau rửa và băng bó vài nơi, làm anh trông giống con mèo tam thể khổng lồ. Nghĩ là cô trông cũng giống thế, và không muốn nhìn vào gương để xác nhận điều đó, cô mỉm cười với anh.

Gương mặt mệt mỏi của anh cũng nở 1 nụ cười đáp lại. “Bs Bogarde nói với anh là em không sao, nhưng anh muốn được tận mắt thấy.”

“Em chỉ thấy mệt thôi.”

Anh gạt đầu và tự nhiên đưa tay lên vòng qua người cô, ôm cô vào sát người anh, và thở dài mãn nguyện khi anh cảm nhận sự gắn gũi của cô. Cho đến khi anh thấy cô không bị gì, chỉ sưng sốt khi bị anh xô ra thôi, thì anh đã sống trong tận cùng sợ hãi. Những sự kiện của đêm nay bắt đầu ngấm vào anh, 1 phần anh cảm thấy tê liệt, trong khi phần khác thì đang đau đớn 1 nỗi đau không thể diễn tả. Nó không thành

vấn đề là ba anh đã mất 12 năm qua, anh vừa được biết về cái chết của ông, nên nỗi đau vẫn mới. Nếu có chuyện gì đã xảy ra với Faith-

“Về nhà với anh đi,” anh nói, áp môi vào thái dương của cô và ngửi mùi khói trong tóc cô. Anh không quan tâm.

Bất ngờ, cô lùi lại nhìn anh. “Em không thể làm thế,” cô buột miệng.

“Tại sao không?”

“Mẹ anh... Không.”

“Để mẹ anh lo,” anh nói. “Bà sẽ không thích-”

“Đó là 1 câu nói giảm nhẹ nhất em từng được nghe!” Faith lắc đầu. “Anh không thể thỉnh linh để bà gặp em lúc này. Mọi chuyện xảy ra tối nay đã đủ cho 1 lần bị sốc rồi. Bs Bogarde đã đề nghị em ngủ lại đây tối nay và em đã đồng ý.”

“Quên chuyện đó đi,” anh gầm gừ. Anh ghét phải thừa nhận là cô đã đúng, nhưng anh có thể thấy là cô sẽ không nhượng bộ. “Nếu em không về nhà với anh thì anh đưa em đến nhà trọ.”

“Em không có tiền hay thẻ tín dụng-”

Anh đẩy cô ra, đôi mắt anh ánh lên sắc giận. “Khỉ thật, Faith, em nghĩ anh sẽ tính tiền phòng của em sao?”

“Em xin lỗi,” cô nói. “Em quen tự chi trả mọi thứ cho mình, nên em đã không nghĩ.” 1 phòng ở nhà trọ sẽ thoải mái hơn, và riêng tư hơn.

Anh thở dài, và đưa tay ôm má cô. Nét giận dữ biến mất trong mắt anh. Thật kỳ lạ cách hoa sen có thể nở trong bùn, nhưng vùng bùn nhà Devlin đã mọc 1 đóa sen tuyệt vời là Faith. “Đi nào,” anh nói, giúp cô nhảy xuống khỏi bàn khám. “Đi nói với Bs. Bogarde là em sẽ đi cùng với anh.”

10 phút sau, anh chở cô đến nhà trọ và mệt mỗi bước ra khỏi chiếc Jaguar. Còn rất nhiều chuyện để giải quyết trong đêm kinh hoàng này. Không quan tâm về bề ngoài anh như thế nào, anh đi thẳng vào văn phòng, lấy 1 chìa khóa phòng, chưa đầy 1 phút anh quay lại hộ tống cô đến phòng số 11. Anh mở cửa, mở đèn và đứng qua 1 bên để cô bước vào. Mệt mỏi Faith đi ngang qua anh rồi nhìn cái giường đầy ao ước. Cô chỉ muốn được nằm xuống và ngủ, nhưng không chịu nổi ý nghĩ làm cái giường bẩn đi vì tro trên người cô.

Gray theo cô vào phòng, đóng cửa rồi ôm cô vào người. Cô ngã đầu trên ngực anh, nhắm mắt lại như tận hưởng cảm giác có anh, mạnh mẽ, vững chãi và tràn trề sức sống. Cái chết đã đến quá gần...

Những ngón tay anh nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô, và nâng những ngón tay nhem nhuốc của cô lên môi, rồi bàn tay anh bao bọc lấy tay cô. “Mai anh sẽ cho vết hồ,” anh bỗng nói.

Cô dụi má vào tay anh, đau cho anh. “Em rất tiếc,” cô dụi dàng nói.

Anh hít 1 hơi thật sâu. “Có quá nhiều việc cần làm. Anh không biết khi nào anh mới được vài phút rảnh rỗi...”

“Em hiểu. Em cũng có nhiều việc phải làm. Mấy chuyện bảo hiểm, đại loại như vậy.” Sẽ thật tốt nếu cả hai có thể dựa vào nhau đối phó với các khó khăn sắp tới, nhưng nhu cầu của mỗi người lại kéo họ về hai hướng khác nhau. Vì chuyện vết hồ sẽ được thực hiện trong sự giám sát của lực lượng cảnh sát nên chuyện tham gia vào quá trình vết hồ sẽ rất bị giới hạn, cô biết điều đó không cần ai giải thích. Gray sẽ có ở đó, nhưng sẽ không có người dân nào khác được phép trực tiếp tham gia vào.

“Anh không muốn rời xa em,” anh thì thầm, và thực sự anh có vẻ không đủ sức ép mình rời đi, dù còn nhiều chuyện anh phải làm trước khi đêm dài trôi qua.

“Anh phải đi thôi. Chuyện của em toàn là chuyện giấy tờ và mua sắm, em có thể lo được. Anh có nhiều chuyện rắc rối hơn.”

Anh đưa tay nâng mặt cô lên, đôi mắt đen nhìn sâu vào mắt cô. “Chúng ta sẽ nói chuyện khi đêm nay được giải quyết xong,” anh nói, lời hứa nghe có vẻ đầy đe dọa. Anh hôn cô, môi anh ẩm và đam mê. “Gọi anh nếu em cần anh.”

“Được mà.”

Anh lại hôn cô, và cô cảm thấy sự miễn cưỡng của anh. Cô vuốt tóc anh trấn an. “Anh không muốn đi,” anh thú nhận, tì trán vào trán cô. “12 năm trước anh đã phải nói với mẹ là ba đã bỏ mẹ vì 1 phụ nữ khác, bây giờ thay vào đó, anh lại phải nói với mẹ là ông đã bị giết. Chuyện đáng buồn là anh biết việc này sẽ không làm mẹ buồn rầu bằng chuyện trước kia đâu.”

“Anh không phải chịu trách nhiệm chuyện mẹ anh sẽ cảm thấy gì hay không cảm thấy gì,” Faith đáp lại, đưa ngón tay cái miết nhẹ lên môi dưới của anh. “Anh và Monica yêu ba, nên ông ấy sẽ không phải không có ai thương tiếc.”

“Monica.” Môi Gray mím lại, và đôi mắt anh như có lửa. “Nó đã thú nhận chuyện đã làm, về mấy tờ tin nhắn và con mèo. Michael đang rất giằng xé về chuyện này, vì hành động đó của nó đã vi phạm pháp luật.”

“Hãy để mọi chuyện lắng xuống trước khi anh quyết định bất cứ điều gì,” Faith khuyên. “Gia đình cuối cùng vẫn là gia đình. Anh không muốn làm điều gì hấp tấp để gây bất hòa chứ. Anh cần phải nhớ cô ấy cũng đã phải trải qua rất nhiều chuyện.” Gia đình của chính cô cũng đã tan dần xẻ nhé, cuộc đời cô cũng đầy những mất mát, nên cô biết cô đang nói gì. Cô nhìn thấy sự hiểu ý thoáng qua trong mắt Gray.

Cô ngáp thật to, và đầu cô gục vào vai anh. “Đó là lời khuyên cuối cùng của em cho đêm nay,” cô nói và lại ngáp 1 lần nữa.

Anh hôn trán cô và khẽ đẩy cô ra. Anh phải buộc bản thân rời xa cô, nhưng anh biết nếu anh không làm thế ngay bây giờ, anh sẽ đổ gục xuống giường cùng với cô. “Em ngủ 1 chút đi cưng. Gọi anh nếu em cần anh.”

Cô có 1 người bạn trong xứ này, Faith nhận ra điều đó trong mấy ngày kế tiếp. Không biết Halley Johnson đã nghe được chuyện bàn tán trong xứ về nơi Faith đang ở và tự nguyện đến giúp hay Gray đã gọi cô ấy nhờ cô ấy giúp đỡ, Faith không chắc và cũng không hỏi. Hally gõ cửa phòng cô lúc 10 giờ ngay hôm sau đêm đó và giúp cô hết mình.

Faith đã gọi Margot để nhờ chuyển cho cô ít tiền, nhưng cô vẫn cần phương tiện đi lại để đến ngân hàng rút tiền. Cô cũng cần, khá bức thiết, đó là mua sắm, nhưng cô không biết mấy tiệm trong xứ có chịu bán cho cô không. Hoàn cảnh giữa cô và Gray đã thay đổi hoàn toàn nhưng chưa ai trong xứ biết hết.

“Đầu tiên,” Halley tuyên bố khi Faith nói cô cần đi ngân hàng, “tôi sẽ đưa cô đến nhà tôi.” Halley nhìn Faith với ánh mắt không hài lòng khi cô thận trọng đi ra và leo vô xe của Halley - những vết bồng không đau lắm nhưng Faith cảm thấy cô như đã bị xe tải húc trúng, có lẽ đó là kết quả của 2 lần đo đất muốn gây xương của cô. “Cứ tự nhiên dùng đồ trang điểm của tôi, chải đầu, hưởng thụ 1 chút,” Halley nói tiếp. “Trong khi cô đang làm vậy, nếu cô cho tôi biết cỡ quần áo thì tôi sẽ đi mua lẹ vài món cho cô. Không gì nhiều,” cô ấy đưa tay ra khi thấy Faith định phản đối. “Chỉ là đồ lót, vài cái quần tây với áo sơ-mi, để cô không cần mặc cái áo choàng đó nữa. Cô có thể trả tiền lại cho tôi khi đã rút được tiền.”

Đã nói như vậy, Faith đâu có thể từ chối. “Cám ơn chị,” cô nói và mỉm cười với Halley. “Tôi đang tự hỏi không biết tôi có thể mua quần áo trong xứ không.”

“Được chứ,” Halley trấn an với vẻ tin tưởng tuyệt đối, “không thì tự tôi sẽ gọi cho Gray Rouillard và nói anh ta hãy lo mà giải quyết vụ lộn xộn đó. Với lại, cả xứ đang xôn xao tin ba anh ta đã không thực sự bỏ đi với mẹ của cô, và cô đã đoán được là ông ấy đã bị giết rồi quay trở lại đây để cố chứng minh điều đó. Chúng tôi chỉ đang bàng hoàng về ông Chelette. Tưởng tượng chuyện ông ta đã tranh cãi với người bạn thân nhất rồi lỡ tay giết mất ông ấy, và cố che giấu chuyện đó suốt những năm qua! Chuyện đó chắc phải khiến ông ta nổi điên để có thể đốt rụi nhà cô như thế. Có phải ông ta đã thực sự định bắn cô, và Monica Rouillard đã kịp bắn ông ta trước?”

“Đại khái là như thế,” Faith trả lời lững lờ, tự hỏi không biết câu trả lời chính thức cho chuyện đó là gì. Cô không muốn nói khác đi với bất cứ chuyện gì đã được nói ra. Theo như cô biết, chỉ có cô, Gray và Monica

biết về 7 năm quan hệ không chủ động của cô ấy với Alex.

Halley thả cô ở nhà cô ấy, và Faith ở thật lâu trong phòng tắm tận hưởng làn nước sạch sẽ, cô gội đầu với dầu có mùi dâu 2 lần đến khi mùi khói nồng nặc trong tóc hoàn toàn biến mất. Cô làm theo lời Halley và dùng kem dưỡng ẩm từ đầu đến chân, sau đó, cô mới cảm thấy cô dường như đã trở lại làm người. Cô trang điểm nhẹ, chỉ đủ để mặt cô hồng hào hơn, rồi sấy khô tóc. Lúc cô làm xong thì Halley cũng trở về với các túi đồ linh tinh, may thay có chứa cả 1 cái bàn chải đánh răng.

Quần áo cô ấy mua khá đơn giản, quần lót và áo ngực bằng vải cô-tông, và 1 cái quần tây bằng vải mềm với 1 áo thun khá ôm. Chỉ việc được mặc đồ lót lại cũng đã là tuyệt vời đối với Faith. Cô đã cảm nhận khá rõ là mình đang trần truồng dưới lớp áo choàng và bộ đồ bệnh viện. Halley có mắt nhìn màu thật hay, cái áo cô chọn có màu hồng rất dễ thương. 1 người có tóc màu cà-rốt chắc sẽ không mặc được màu đó, nhưng tóc Faith có màu đỏ sẫm, gần như màu rượu đỏ, và màu hồng đó làm cô nổi bật hơn, ý nghĩ đó làm tinh thần cô phần chấn lên.

Halley đã đi cùng với cô gần hết ngày hôm đó, đưa cô đi bất kỳ nơi nào cô muốn: ngân hàng, đầu tiên và quan trọng nhất. Có trong tay 1000 đô làm cô cực kỳ yên tâm, và việc đầu tiên cô làm là hoàn tiền lại cho Halley số tiền cô ấy đã chi cho việc mua sắm. Nơi cô ghé kế tiếp là công ty bảo hiểm, may thay chỉ là 1 chỗ, vì cô mua bảo hiểm từ chỉ công ty đó cho cả xe và nhà. Faith đã khôi phục khá nhiều, đủ để thấy buồn cười với sự đồng cảm gần như là đối xử thiên vị của họ đối với cô ở văn phòng công ty bảo hiểm. Ranh giới giữa người hùng và kẻ xấu quả là rất mỏng manh, nhưng rõ ràng bây giờ cô đang ở bên phía của người hùng.

Và cô thực sự vui mừng vì vị trí mới của cô với mọi việc diễn ra tiếp sau đó. Vì cô hoàn toàn không có giấy tờ tùy thân, người của hãng bảo hiểm đã can thiệp và xác nhận mọi thứ để cô có thể có thể tín dụng mới, bởi công ty phát hành thẻ tín dụng đâu có nhắm mắt gửi bưu cho bất kỳ người nào gọi nói cần thẻ. Thẻ mới của cô sẽ được gửi tốc hành đến người của công ty bảo hiểm, họ sẽ nhận rồi sẽ gửi đến cô vào ngày mai. Công ty bảo hiểm cũng đứng ra lo luôn việc thuê xe cho cô, và cô sẽ có xe vào trưa nay.

Kế tiếp là mua sắm và Faith cần quá nhiều thứ đến nỗi đầu cô rối tung lên. Ngay cả khi cô bị tổng cổ khối xứ, cô vẫn không bị mất hết toàn bộ tài sản như thế, dù là không có nhiều. Lần này thì cô phải mua lại mọi thứ từ đầu, nhưng may là lần này cô đã có nguồn vốn.

Lạnh lẽ, Halley đề nghị cô làm 1 danh sách, và danh sách đó đã giúp Faith sắp xếp các ý nghĩ của cô cho trật tự: va-li, bốp, giớ xách, dầu gội đầu, dầu tắm, nước khử mùi, kem đánh răng, băng vệ sinh, đồ trang điểm, nước hoa, dao cạo, lược, bàn chải đánh răng, máy sấy tóc, bàn ủi, đồ lót, vớ, giấy, quần áo. “Trời,” Faith kêu lên, nhìn cái danh sách không chớp, nó đang ngày càng dài ra. “Chuyến này chắc sạch tiền rồi.”

“Chỉ như vậy nếu cô mua mọi thứ một lúc. Mọi thứ trên danh sách là những thứ sớm muộn gì cô cũng phải mua thôi. Mà cô định bỏ lại thứ nào? Đồ trang điểm?”

“Quên đi,” Faith nói, và cả hai cùng phì cười. Nó là tiếng cười đầu tiên của cô trong ngày, và cô cảm thấy tốt hơn nhiều.

Họ đi đến cửa hàng Walmart của xứ, và chất đầy 2 xe đầy. Dù có hạn chế số lượng đồ cần thiết cô cần mua, cuối cùng cái xe cũng vẫn đầy. Nhưng không có đôi giày nào vừa cho cô ở đo, nghĩa là cô lại phải ghé 1 tiệm khác. Halley đã rất hào hứng với cả buổi mua sắm nên Faith cũng cảm thấy cô đang thật sự tận hưởng dịp này. Cô chưa bao giờ tham gia vào mấy truyền thống của thiếu nữ Mỹ như đi mua sắm với bạn bè, và dịp này là 1 kinh nghiệm hoàn toàn mới cho cô.

Halley tình cờ nói lên ý nghĩ của cô. “Chao ôi, vui thật! Tôi đã không làm chuyện này mấy thế kỷ rồi. Tụi mình cần phải đi như vậy nữa - đương nhiên là dưới 1 hoàn cảnh khác.”

Tổng số tiền phải trả làm quỹ tiền mặt của cô bị hao hụt cũng khá. Sau khi mua đồ xong, Faith nhận ra là cô đã kiệt sức, và là người khá tinh ý, Halley liền chở cô về lại nhà trọ.

Gray gọi cho cô tối hôm đó, anh nghe có vẻ mệt mỏi như cô đang cảm thấy vậy. “Em sao rồi, cưng?” anh hỏi. “Em đã làm xong mọi việc hôm nay chưa?”

“Em khỏe,” cô nói. “Ít nhất thì cũng hoạt động được bình thường.” Cô đã ngủ trưa khoảng 2 tiếng, nhưng nó cũng không giúp được nhiều. “Công ty bảo hiểm đã lo chuyện thuê xe và thẻ tín dụng, nên mọi thứ cũng

đã lo xong. Halley chở em đi mua sắm, giờ em có đồ mặc rồi.”

“Tiếc thật!”

Cô phớt lờ lời nhận xét đó, nhưng môi cô thấp thoáng 1 nụ cười. “Anh cảm thấy sao?”

“Như anh già đi mấy nghìn tuổi.”

Cô do dự, không chắc cô muốn biết câu trả lời cho câu hỏi kế tiếp của cô không. “Anh đã tìm thấy gì chưa?”

“Chưa.” Giọng anh căng thẳng.

“Monica sao rồi?”

Anh thở dài. “Anh không biết. Nó cứ ngồi gục đầu xuống. Nó và Mike phải tự giải quyết mọi chuyện của họ thôi, anh không thể thay nó can thiệp vào chuyện này được.”

“Anh phải chăm sóc cho mình đó,” cô nói, tình cảm yêu thương chan chứa trong lời cô.

“Em cũng vậy,” anh nói thật êm.

Ngay khi anh vừa cúp máy, cô liền gọi cho Renee. Cô cảm thấy có lỗi vì đã không nghĩ chuyện này sớm, khi cô biết rõ bà đã lo sợ biết bao nhiêu.

Bà ngoại cô trả lời điện thoại. Khi Faith hỏi về Renee, bà già cúi kính. “Tao đoán là bỏ đi rồi. Lấy hết quần áo rồi biến mất, đêm hôm kia. Tao chẳng nghe gì từ nó hết.”

Tim Faith chùng xuống. Renee có lẽ đã hoảng hốt sau khi thú nhận mọi chuyện đã xảy ra ở ngôi nhà nghỉ và bây giờ bà lại bỏ trốn 1 lần nữa, dù chẳng có lý do gì.

“Nếu bà có nói chuyện với mẹ, có 1 chuyện con muốn nhờ bà nói lại. Rất quan trọng: Người đàn ông giết Guy Rouillard đã chết. Mẹ không cần phải sợ nữa.”

Bà cô im lặng 1 lúc. “Vậy đó là lý do nó hốt hoảng như vậy,” cuối cùng bà cô cũng lên tiếng. “Ừ, có lẽ nó sẽ gọi. Nó có để lại vài món, nên có thể nó sẽ quay lại lấy. Tao sẽ nói với nó, nếu nó có quay lại.”

Xe của ông Pleasant được kéo ra khỏi hõ trưa hôm sau. Xác ông ở trong đó.

Có lẽ theo lệnh của Gray, 1 cảnh sát đã đến nhà trọ để báo Faith. Viên cảnh sát trẻ có vẻ ngượng nghịu và tôn kính, tay anh vò nát cái mũ đang cầm. Anh ta không nói ông Pleasant đã chết thế nào, nhưng xác ông đã được đưa đến nhà xác nơi ông sẽ nằm cùng với kẻ đã sát hại ông. Faith phải cắn môi kìm lại lời phản đối, biết nó sẽ vô ích.

Sau khi viên cảnh sát bỏ đi, Faith ngồi xuống giường và khóc thật nhiều, rồi cô gọi cho trình sát Ambrose. Ông Pleasant đáng thương không có người thân nào khác nhưng viên trình sát đã hứa sẽ tìm coi ông Pleasant đã có sắp xếp gì cho đám tang của chính ông không, vì đã biết tình trạng sức khỏe của ông. Đương nhiên sẽ có nhiều trở ngại phải vượt qua, vì cái chết của ông là do mưu sát nhưng vì tên giết ông đã chết rồi, việc tập trung bằng chứng cho vụ án không phải khó lắm.

Chiếc Cadillac của Guy Rouillard được tìm thấy sáng hôm sau, không xa nơi đã tìm thấy xe của ông Pleasant. Bộ xương lớn nằm ở băng ghế sau là những gì còn lại của ba của Gray. Phương pháp phi tang của Alex đã rất đơn giản: cho xác vô xe, đặt 1 cục gạch lên chân ga, và vô số. Cảnh sát trưởng McFane là người đã nghĩ đến chuyện tìm các chiếc xe, và chỉ có 3 chỗ của hồ nước là đủ sâu để giấu 1 cái xe hơi, và có thể lái xe đến đó. Vì vị trí tìm kiếm được thu hẹp, họ đã không mất nhiều thời gian để tìm được mấy cái xác.

Faith không có dịp nói chuyện với Gray nhưng tin lan khắp xứ và cô biết anh đã thẳng tay dùng thế lực của anh để hài cốt của Guy được trả về nhà sớm nhất, cho 1 cái đám tang đã bị trì hoãn 12 năm. Noelle Rouillard lần đầu tiên xuất hiện trong xứ sau khi chồng bà mất tích, trông thật buồn thảm và đẹp không tưởng trong chiếc áo đầm đen. Nhận xét cay đắng của Gray về phản ứng của mẹ anh đã trúng phóc: trở thành góa phụ thì tốt hơn là bị bỏ rơi. Bây giờ mọi người ai cũng biết chồng bà đã không bỏ bà vì 1 con điểm của xứ, nên bà lại có thể ngẩng cao đầu.

Đám tang được tổ chức sau khi tìm thấy xác Guy 4 ngày. Dù cô biết mọi người sẽ xì xào vì sự có mặt của cô, Faith vẫn mua 1 chiếc áo đầm đen và đến dự đám tang, ngồi nơi hàng ghế cuối cạnh Halley và gia đình

cô ấy. Gray không nhìn thấy cô lúc ở nhà thờ, nhưng sau đó, khi xác Guy được đưa đến nơi chôn, ánh mắt sâu thẳm của anh bị thu hút bởi những tia nắng lung linh trên mái tóc rực lửa của cô.

Anh đang đứng với 1 tay đỡ lấy Monica. Cảnh sát trưởng McFane đỡ cô ấy ở phía bên kia, nên Faith nghĩ chuyện đính hôn vẫn tiếp tục. Noelle đang đón nhận những lời an ủi nâng đỡ từ bạn cũ của bà, những người bà đã từ chối gặp suốt 12 năm qua. Faith đứng cách đó khoảng chục mét, 1 đám đông ngăn cách cô và Gray nhưng ánh mắt họ gặp nhau và cô biết anh đang nghĩ về những gì cô đã nói. Guy thực sự được tiếc thương bởi con cái của ông, còn Noelle cảm thấy gì thì không quan trọng.

Cô nhìn anh chăm chú, thu lấy hình ảnh anh với đôi mắt cô. Anh trông mệt mỏi nhưng điềm tĩnh. Mái tóc dày của anh được kéo ra sau buộc lại ở gáy, và anh mặc 1 bộ com-lê Ý được may thật vừa vặn. Trán anh lấm tấm mồ hôi do sức nóng của buổi trưa.

Mãi đến lúc họ đang rời khỏi chỗ đó thì Faith mới thấy Yolanda Foster, đứng 1 mình, chồng bà Lowell không thấy đâu hết. Yolanda đã khóc nhưng bây giờ mắt bà ráo hoảnh khi bà đứng nhìn chăm chú ngôi mộ, vẻ mặt bà lộ rõ niềm đau tan nát. Rồi bà trấn tĩnh lại và quay đi, ngay khi đó Faith cảm thấy như mọi khúc mắc được giải đáp.

Chuyện Guy bỏ mọi thứ vì Renee là hoàn toàn vô lý, sau khi họ đã có nhiều năm quan hệ với nhau. Alex đã nói Guy đã tính li dị Noelle, bây giờ thành linh Faith hiểu ra rằng, không phải Renee là người Guy tính lấy sau khi li dị vợ. Sau nhiều năm ăn chơi lãng nhãng, Guy Rouillard đã rơi vào lưới tình mùa hè năm đó, với vợ của thị trưởng. Ông ấy đã bảo vệ danh dự của Yolanda, không kể ngay cả với bạn thân mình về bà. Tin đồn về họ đã lộ ra nếu không Ed Morgan đã không biết chuyện, nhưng nó vẫn không phải là chuyện phổ biến. Có lẽ Renee đã kể với Ed là Guy đang quen với vợ của thị trưởng.

Yolanda và Guy đã thắm lên kế hoạch. Và bây giờ, sau từng đó năm, bà biết người yêu của bà đã không bỏ rơi bà. Cuối cùng thì Guy cũng đã thực sự được tiếc thương bởi 1 người khác, ngoài con cái ông.

Mãi đến khuya hôm đó, khi những người đến chia buồn hết còn lý do để ở lại lâu hơn, Gray mới có được phút giây riêng tư với gia đình của anh. Anh nhâm nhi ly Scotch trong lúc ngắm Noelle, bây giờ, sau khi đã chôn chồng, bà trông thật sự vui vẻ hơn nhiều so với khoảng thời gian 12 năm ông biến mất. Anh cần Faith, anh nghĩ. Anh muốn được ở bên cạnh cô. Thấy cô ở nghĩa trang đã làm niềm khao khát trong anh thêm dữ dội. Khao khát thân xác cô, khao khát tình cảm cô, khao khát tinh thần cô. Đơn giản là anh muốn cô, trong mọi khía cạnh cuộc sống. Anh nhớ lại tim anh đã muốn nổ tung trong lồng ngực khi cô nói là cô yêu anh, nhớ lại giây phút chất ngất hạnh phúc đó, và như 1 tên ngốc, anh đã không chịu nói là anh cũng yêu cô, nhưng đó là 1 thiếu sót anh định sửa lại ngay khi họ được một mình với nhau.

Lúc này, anh có chuyện cần nói với mẹ và em gái anh.

“Con sắp kết hôn,” anh bình thản nói.

Hai đôi mắt ngạc nhiên nhìn lại anh. Anh thấy ánh mắt hoảng hốt của Monica, và thấy nó nhanh chóng đổi thành sự chấp nhận và cô khẽ gật đầu với anh.

“Vậy hả con?” Noelle dịu dàng. “Mẹ xin lỗi, mẹ đã không biết gì về các quan hệ xã giao của con. Có phải người nào ở New Orleans không?”

“Không, là Faith Devlin.”

Bình thản, Noelle đặt ly rượu của bà sang 1 bên. “Mấy câu đùa của con bây giờ rất dở, Grayson à.”

“Nó không phải là chuyện đùa. Con sẽ cưới cô ấy ngay khi sắp xếp xong mọi việc.”

“Ta cấm con!” Noelle nạt.

“Mẹ không thể cấm gì cả, mẹ à.”

Dù giọng anh bình thường, Noelle phản ứng như anh vừa tát vào mặt bà. Bà đứng dậy, người cứng ngắc như 1 bà hoàng. “Để rồi coi. Ba con có thể đã quen với đồ cận bã, nhưng ít nhất ông ấy không bao giờ đưa nó về nhà và nghĩ rằng mẹ sẽ chịu đựng nó!”

“Đủ rồi đó mẹ,” anh nói, giọng anh thật khê nhưng đầy đe dọa.

“Nhưng, nếu con hạ mình lấy con điểm đó, con sẽ thấy nó chỉ là sự khởi đầu. Mẹ sẽ làm cuộc sống của cô ta khôn cùng đến nỗi-”

“Không, mẹ sẽ không làm thế,” anh ngắt lời, dần mạnh cái ly xuống bàn làm rượu sánh qua miệng ly. “Để con nói rõ vị trí của mẹ cho mẹ nghe. Con biết di chúc của ba viết gì. Ba để lại đủ tiền cho mẹ tiếp tục lối sống của mẹ, nhưng ba để hết mọi thứ cho con và Monica. Nếu mẹ đàn hoàng, và cư xử lịch sự với vợ của con, mẹ sẽ được tiếp tục sống ở đây. Nhưng nhớ cho rõ, ngay lần đầu tiên mẹ làm cô ấy buồn, con sẽ tự mình hộ tống mẹ ra khỏi cửa. Mẹ hiểu rõ rồi chứ?”

Noelle rúm người lại, mặt bà tái mét, đôi mắt long lên khi nhìn con trai bà. “Monica,” bà gọi, giọng bỗng nghe yếu ớt hẳn. “Giúp mẹ đi về phòng đi con cưng. Đàn ông thật là thứ mọi rợ-”

“Mẹ im được rồi,” Monica mệt mỏi nói.

“Con nói cái gì?” Lời bà lạnh như đá.

Monica trông như đang cố gồng mình lên. Cô cũng tái nhợt như Noelle, nhưng cô không nhượng bộ. “Con xin lỗi, lẽ ra con không nên nói vậy, nhưng Gray xứng đáng được hạnh phúc. Nếu mẹ không muốn dự đám cưới của anh ấy, được thôi, nhưng con sẽ đến đó với lời chúc tụng. Và trong khi đang nói về đề tài này, con cũng sắp kết hôn. Với Michael McFane.”

“Ai?” Noelle hỏi, mặt bà ngơ ngác.

“Viên cảnh sát trưởng.”

Môi bà cong lên khinh bỉ. “Cảnh sát trưởng! Con ơi, nó-”

“Hoàn hảo cho con,” Monica nói nốt câu 1 cách cương quyết. Nhìn cô vừa có vẻ sợ vừa có vẻ vui mừng vì cuối cùng cô đã dám bảo vệ lập trường của mình trước Noelle. “Nếu mẹ muốn dự đám cưới của con, con rất vui lòng, nhưng mẹ không thể ngăn cản con lấy anh ấy. Và, mẹ này - con nghĩ mẹ sẽ vui vẻ hơn khi dọn đến sống ở New Orleans.”

“Ý kiến hay,” Gray nói, và nháy mắt với em gái anh.

Sáng hôm sau, Faith lái xe đến New Orleans để dự đám tang ông Pleasant. Cô đã hi vọng Gray sẽ gọi nhưng thông cảm khi anh không làm thế. Cô đã đeo bám làm phiền cảnh sát trưởng McFane không thương tiếc về chuyện anh ta nên làm gì để xác ông Pleasant được trả về sớm, và anh ta đã nói với cô là Gray đang bận lo chuyện thi hành di chúc của Guy, dùng thế lực của anh để khiến nó được diễn ra nhanh hơn. Rắc rối luật pháp là ở chỗ lá thư ủy quyền giả, mà nhờ nó anh đã quản lý tài sản của gia đình trong suốt những năm qua, dù phần lớn tài sản đó đã được để lại cho Gray và Monica, vẫn có những rắc rối cần phải giải quyết.

Margot bay đến New Orleans để ở bên cạnh Faith, vì chị cảm nhận sao đó qua điện thoại là Faith buồn phiền về chuyện ông Pleasant qua đời nhiều hơn cô để lộ ra ngoài. Đám tang gọn gẽ của ông chỉ có vài người tham dự: vài hàng xóm, Faith và Margot, và người phụ nữ bé xíu tóc xanh từ văn phòng luật sư Houston H. Manges. Và trong sự ngạc nhiên của cô, trình sát Ambrose cũng đến dự, vẫn mặc đồng phục. Anh ta vỗ tay Faith an ủi như cô là người thân của ông Pleasant, trong khi ánh mắt trải đời cảnh sát của anh ta thì dán chặt vào khuôn mặt Margot.

Quá mệt để lái về nhà lại, Faith thuê 1 phòng khách sạn ở qua đêm. Margot cũng quyết định làm thế - và không ngạc nhiên chút nào, đi chơi cùng trình sát Ambrose.

“Tôi không bao giờ ngủ với đàn ông trong lần hẹn đầu tiên,” Margot nói vào sáng hôm sau, về bồn chồn. “Ý tôi là, không bao giờ. Nó quá nguy hiểm, và quá rẻ tiền.” Chị không thể ngồi yên khi họ cùng ăn sáng trong phòng Faith, chị loay hoay với khăn ăn, với bộ dao nĩa của chị, với quần áo của chị. Ánh mắt chị nhìn khắp phòng, dù phòng chị ngay cạnh phòng cô và y chang như nhau, nhưng có vẻ chị thấy mọi thứ trong phòng Faith thật thú vị. “Tôi có lẽ còn cổ hủ, và chờ đến sau đám cưới thì tốt hơn. Phụ nữ sẽ mất nhiều thứ nếu ngủ với người không phải chồng họ-”

“Anh ta tuyệt không?” Faith ngắt lời, đưa tách cà phê lên nhâm nhi.

Margot đặt tay lên ngực chị và đảo mắt đầy kịch tính. “Ôi Trời ơi, tuyệt vời!” Chị nhảy lên và bắt đầu đi đi lại lại trong phòng. “Tôi không thể tin chuyện gì đã xảy ra, tôi chỉ không bao giờ làm thế, nhưng người

đàn ông đó đã quyết định và nó giống như là tôi đang ở trên 1 chuyến xe bão táp, đi hoài mà không tới được. À, ý tôi không phải là thế, về chuyện ‘tới’ đó mà, đó là, bởi vì tôi có ‘tới’ -” chỉ ngừng lại và đỏ bừng mặt lên. Faith suýt sặc cả phen, vì cười quá sức.

“Anh ta muốn gặp tôi tối nay, nhưng tôi đã bảo với anh ta là tôi phải bay về Dallas, và anh ta có thể gọi về nhà tôi nếu anh ta muốn gặp tôi nữa.” Margot có vẻ lo lắng. “Cô nghĩ có cách nào để tôi làm chậm lại chuyện này và quay lại đúng đường tôi tính không?”

“Có thể,” Faith nói, nhưng cô đã thấy Margot khi yêu trước đó, và không tin có chuyện gì có thể làm chị chậm lại.

Hai người dùng cả buổi sáng để sắm đồ, bổ sung vào tủ quần áo của Faith những bộ đồ từ các tiệm thời trang dễ thương ở New Orleans. Cô rời thành phố lúc 2 giờ trưa, để Margot có thời gian và sự riêng tư cho cuộc gặp gỡ với trinh sát Ambrose.

Cô về lại nhà trọ, nơi ở tạm thời của cô, lúc 4 giờ. Reuben vẫy tay chào cô và chạy ra giúp cô đem đồ cô đã mua vô. Rồi, cô lái xe vô thị trấn đến quán ăn của Halley vì bụng đang đói cồn lên.

Cô nói chuyện với Halley 1 lúc rồi gọi món bánh mì gà với salad mà cô đã quen ăn vào bữa tối. Cô ngồi quay lưng ra cửa, và miếng bánh mì vừa được đặt xuống trước mặt cô khi cô thấy tiếng cửa bật mở đánh rầm sau lưng cô, và cả quán thành linh rơi vào im lặng.

Ngạc nhiên, cô nhìn lên và thấy 1 Gray Rouillard giận dữ đang đứng cạnh bàn cô. Reuben có lẽ đã gọi cho anh, cô lơ đãng nghĩ. Mái tóc đen anh để xõa, rối bời trên vai. “Em đã ở cái chỗ quái nào vậy?” anh gầm lên.

“New Orleans,” cô đáp lại với giọng nhẹ nhàng, dù cô cảm nhận rõ sự chú ý của mọi người trong quán.

“Có phải là anh đòi hỏi quá sức khi muốn em cho anh biết em sẽ đi đâu không?” anh gắt.

“Em đã đi dự đám tang ông Pleasant,” cô nói.

Anh trượt vô ghế đối diện cô, mặt anh có vẻ nguôi giận. Dưới gầm bàn, đôi chân anh ôm chặt lấy chân cô, và anh vớ tay qua bà nắm lấy cả hai tay cô trong tay anh. “Anh đã sợ vã-mất mặt,” anh thú nhận, nhanh chóng sửa lời cho phù hợp với phép giao tế xã hội. “Em đã không trả phòng, nhưng Reuben thấy em cho va-li vào xe. Anh thậm chí đã kêu ông ấy mở phòng em coi đồ em còn để đó không.”

“Em sẽ không bao giờ bỏ xứ đi mà không nói với anh,” cô nói, thậm thú vị là anh nghĩ cô sẽ có ngày bỏ xứ đi.

“Tốt nhất là như thế,” anh lẩm bẩm. Tay anh siết chặt tay cô. “Coi nào,” anh bắt đầu, rồi dừng lại. “Ôi, khi thật. Anh biết chỗ này không phải là nơi thích hợp nhất để nói nhưng anh còn cả tấn giấy tờ cần phải giải quyết và anh không biết bao lâu nữa anh mới có thể được thấy lại ánh mặt trời (được rảnh). Em lấy anh đi?”

Anh đã thành công trong việc làm cô ngạc nhiên. Quá mức ngạc nhiên. Cô ngồi im, sững người và không nói nên lời. Gray muốn cưới cô? Cô đã không dám để mình nghĩ tới điều đó. Với quá khứ rắc rối của họ... tình huống gay cấn với mẹ và em gái của anh... ừ thì, chuyện đó dường như không có khả năng.

Rõ ràng anh nghĩ phản ứng của cô là sự phản đối, và đôi lông mày rậm của anh cau lại. Là Gray, nên anh lập tức tìm biện pháp quyết liệt để đạt được điều anh muốn. “Em phải lấy anh,” anh nói, đủ lớn để mọi người trong quán có thể nghe anh. “Đứa bé gái em đang mang là của anh. Nó cần có ba, và em cần có chồng.”

Faith há hốc miệng, mắt cô tròn lên kinh hoàng. “Anh! Đồ quỷ sứ,” cô ré lên, lúng túng trượt khỏi chỗ cô ngồi. Cô không có thai, cô biết rõ vì kỳ kinh của cô mới bắt đầu cách đây 3 ngày, đúng thời gian. Cô có cảm giác mơ hồ và bối rối là cả phòng đang chăm chú nhìn cô đầy thích thú, còn Gray, gương mặt anh lộ vẻ hả hê khi mỉm cười với cô, thích thú với cơn giận không nói nên lời của cô. Có lẽ anh đã thấy thoáng ánh mắt cô, 1 sự cảnh cáo chớp nhoáng, nhưng nó vẫn không đủ. Tay cô vụt chụp lấy ly nước trà đá của cô và hất vào mặt anh. “Em không có thai!” cô la lên.

Gray cũng trườn ra khỏi chỗ ngồi, vượt trà khỏi mắt anh bằng tờ giấy ăn của Faith. “Có thể bây giờ thì chưa, nhưng nếu em muốn thì chúng ta tốt nhất nên kết hôn.”

“Lấy anh ta đi,” Halley khuyên, nghiêng người qua quầy. Cô ấy đang toét miệng cười thật tươi. “Và làm cuộc sống anh ta trở thành địa ngục. Anh ta xứng đáng bị thế, sau cái trò vừa rồi.”

“Đúng thế,” anh nói 1 cách chắc chắn. “Anh đáng bị thế.”

Faith nhìn anh. “Nhưng - còn mẹ anh?” cô không kèm được phải hỏi.

Anh nhún vai. “Còn mẹ sao?” Faith mở miệng định la anh lần nữa, anh mỉm cười đưa tay lên. “Anh đã nói với mẹ và Monica là anh sẽ lấy em. Mẹ đã tỏ thái độ phản ứng kịch liệt, nhưng Monica đã nói mẹ im đi. Điều buồn cười nhất anh từng chứng kiến. À, ngoại trừ 1 lần khác.” Ánh mắt anh lấp lánh nhìn cô, dám nhắc lại chuyện đã xảy ra ở nhà vệ sinh tòa thị chính. “Monica gửi đến chúng ta lời chúc tốt đẹp nhất của nó, nó và Michael sẽ đám cưới vào tuần tới. Nó mạnh dạn đề nghị mẹ nên dọn đến New Orleans, nơi mà mẹ vẫn luôn thích hơn Prescott. Cho nên, cưng à, anh sẽ 1 mình lẻ loi trong ngôi nhà to lớn đó, và anh cần cô bé tóc đỏ của anh làm bạn với anh.”

Anh thực sự muốn lấy cô. Faith nuốt nước bọt, 1 lần nữa không thốt nên lời. Gray nghiêng đầu mỉm cười với cô, đôi mắt đen chan chứa tình yêu và ham muốn. “Có 1 chuyện khác anh định nói với em,” anh thì thầm. “Anh yêu em, cưng ạ. Lẽ ra anh đã nói với em sớm hơn, nhưng rồi mọi việc đã xảy đến.”

Cô nghĩ đến chuyện đánh anh, nghĩ đến chuyện giặt ly nước của ai đó tạt vào anh. Nhưng thay vào đó, cô nói. “Em bằng lòng.” Anh mở rộng vòng tay và cô bước vào, trong tiếng vỗ tay cổ vũ của những khách hàng trong quán.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-dinh-menh-after-the-night>